

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

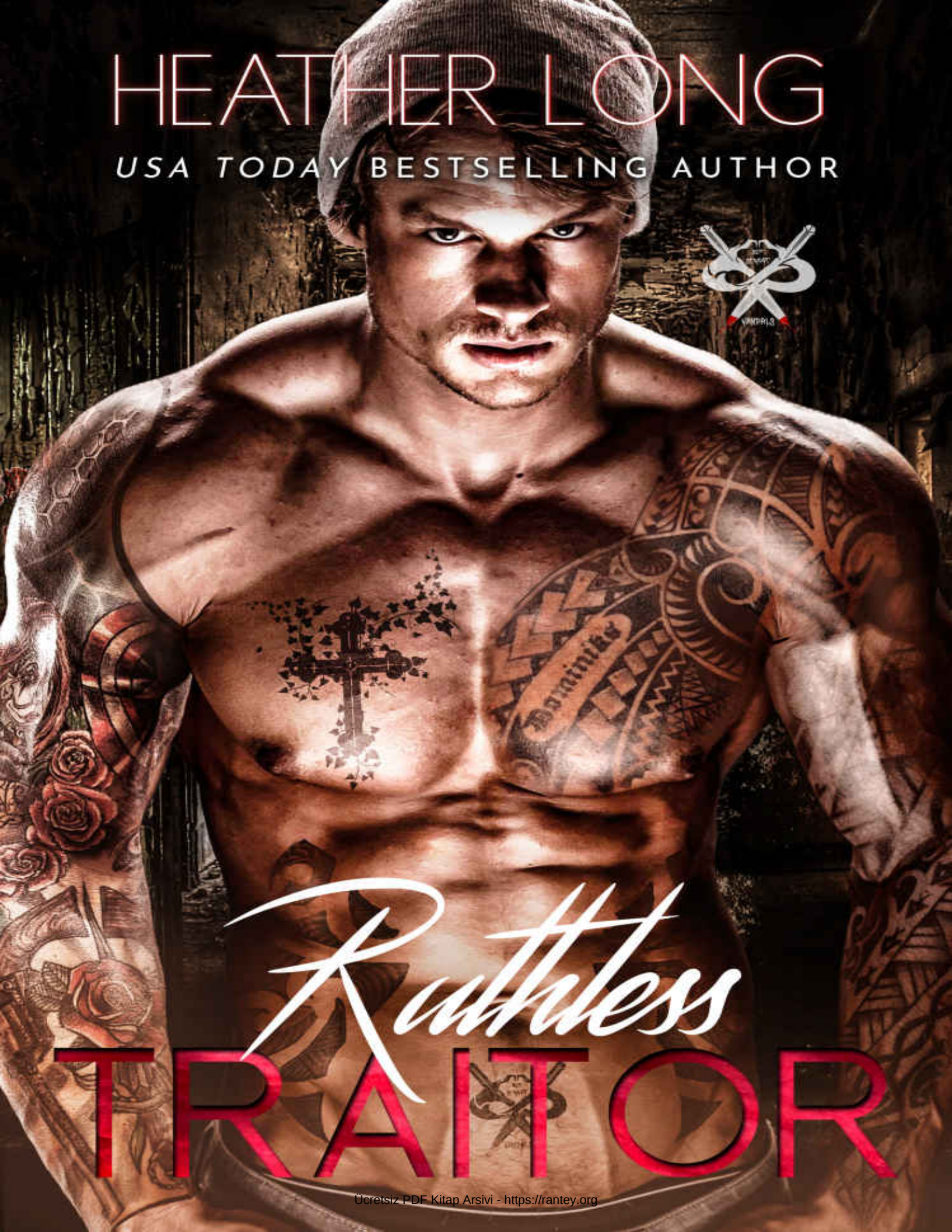
Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

HEATHER LONG

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

Ruthless **TRAITOR**

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

ACIMASIZ HAIN

82. CADDE VANDALLARI

OceanofPDF.com

HEATHER LONG

OceanofPDF.com

İÇİNDEKİLER

Acımasız Hain Serisi

Şimdiye Kadar Önsöz

Sonra

Vandallar

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Birbirimiz İçin Kanımızı Akıtacağız

Bölüm 4

Acıtsa bile Bölüm 5

Sonra Ne Olacak

Bölüm 6

Senin Yüzünden

7. Bölüm Bozuk

Düzen 8. Bölüm

Ona göz kulak olacak biri Bölüm 9

Busted

Bölüm 10

Kaçak

Bölüm 11

Bölüm 12

Böyle Zamanlar

Bölüm 13

Benim Gibi Adamlar

Bölüm 14

Uçabilir 15...

Bölüm

Günahkârlar

16. Bölüm

Eşleşen Set

17. Bölüm

Rastgele Eylemler

Bölüm 18

Zengin Kan

19. Bölüm

Hapsedilmiş

20. Bölüm

Teklif 21.

Bölüm Eve

Dönüş 22.

Bölüm İlk

Bakış 23.

Bölüm

Dans Edelim 24.

Bölüm Straight

Shooter 25.

Bölüm Düet

26. Bölüm

Sıçır -

Batırmak 27.

Bölüm

Atlamak 28.

Bölüm

Gerçek 29.

Bölüm Av

30. Bölüm

Sorgulama

31. Bölüm

Bölüm 32

Kirli Şeytan Sonsöz

Heather Long Hakkında

Kill Şarkısına Kısa Bir

Bakış Ayrıca Heather

Long tarafından

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

RUTHLESTRAITOR

Her şeyin temelinde bir sır ve bir yalan vardı.

Ona söylemediğimiz bir
sır. Kendimize
söylediğimiz bir yalan.

Emersyn Sharpe göz kulak olduğumuz bir kızdan çok daha fazlası. O bize çok uyan bir kadın.

Yapmamız gereken en son şey onu almaktı ve yaptığımız en kötü şey de onu tutmaktı ama bize ihtiyacı var. Sanırım ben de dahil olmak üzere birden fazla kişinin ona ihtiyacı var.

Sırrı paylaşmak bize düşmezdi ve yalan?

Onu tutmanın onu kurtarmak olduğu yalanına inandım. Bize güvenmesi için onu ikna etmenin gerekli olduğu yalanına. Ona aşık olmanın nefes almak kadar doğal olduğu yalanına.

Bu tuzağa düşerken yalnız olmamam önemli değildi. Önemli olan, tuzak kapandığında onu bir tarafa, bizi diğer tarafa koymasıydı.

Lanet olsun ve biz de çok yaklaşmıştık.

Benim adım Vaughn Westbrook ve şimdi pes edersem lanetleneceğim.

RUTHLESS TRAITOR, düşman-sevgili/aşk-nefret temalarını içeren tam uzunlukta olgun bir üniversite/yeni yetişkin romanıdır. Bu bir ters harem romanıdır, yani ana karakterin birden fazla aşk ilgisi vardır. Bu serinin üçüncü kitabıdır.

Telif Hakkı © 2021 Heather Long

tarafından Kapak: Crimson Phoenix

Creations Düzenleme: Leavens

Düzenleme

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

OceanofPDF.com

Sizi asla hayal kırıklığına uğratmayan sır tutucular ve başka bir anneden gelen kız kardeşler için.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

S E R I E S S O F A R

Vahşı Vandal
Hırçın Asi
Acımasız Hain
Kirli Şeytan

OceanofPDF.com

FOREWORD

Sevgili okuyucu,

Bu mektuba nasıl başlayacağımı bile bilmiyorum. Acımasız Hain içimden aktı, yazılmayı bekleyen bir kitaptı ve sadece Emersyn'in değil tüm Vandalların hikâyelerinin anlatılması gerekiyordu.

Eğer bu serinin ilk iki kitabını okumadıysanız, daha ileri gitmeden önce onları alıp okumanızı tavsiye ederim. Bu gerçekten de sırayla okunması gereken bir seri.

Vicious Rebel'in sonunda Emersyn Vandallara güvenmeye başlamakla kalmamış, onlara yavaş yavaş açılmaya da başlamıştı. Sonra Jasper'la birlikte kulüp binasına döndüklerinde Raptor'un sadece hapisten çıktığını değil, aynı zamanda orada olduğunu öğrendiler.

Sırlar.

Sırlar.

Daha fazla sır.

82'nci Sokak Vandalları'nın karanlık romantizmindeki karanlığın Kısır Asi'de daha da kötüleşeceği konusunda sizi uyarmış olsam da, bu kitapta daha karanlık ve daha derinlere iniyoruz. Onların geçmişini oluşturan karanlıklara daldıkça bir süre daha aydınlık olacağını sanmıyorum.

Onlar hayatta kalmayı başardılar ve bu durumun onlara yardımcı olması için dua ediyorum. Güven zaman alır. Emersyn için. Vandallar için. Raptor için. Hepsinin sadece güven inşa etmek için değil, aynı zamanda güveni yeniden inşa etmek için de zamana ve alana ihtiyacı var.

En büyük soru, bunu anlayabilecekler mi?

Ve şimdi, her zaman olduğu gibi, temizlik notları:

Daha önce hiç ters harem okumamış olanlarınız için, öncelikle bunu alıp bir şans verdiğiniz için teşekkür etmeme izin verin. İkincisi, ters harem, kadın kahramanın bu kitapta ya da başka bir kitapta hayatındaki erkekler arasında bir seçim yapmayacağı anlamına gelir. Bu sonuca ulaşması biraz zaman alabilir, ancak bu yolculuğu yönlendiren şey budur. Bu tür bir ilişkiyi çerçevelemenin birçok yolu var, şu anda ters harem buna çok iyi uyuyor.

Ayrıca, bu bir serinin üçüncü kitabı. Bu kitapların her birinin sonunda belirli bir mutlu son olmasa da, size söz veriyorum, serinin tamamında bir mutlu son olacak. Bu kitaplardan bazıları, büyük ölçüde hikayenin büyüklüğü nedeniyle uçurumlara sahip olacak, ancak mutlu son yolculuğun bir parçası olarak kazanılmalıdır.

Emersyn'in hikayesini okuduğunuz için tekrar teşekkür ederim ve umarım beğenirsiniz! Kitabın sonundaki sonsözü ya da Blake Blessing ile birlikte yazdığım *Kill Song*'un ön gösterimini kaçırmayın. İnanın bana, bir dakikasını bile kaçırmak istemeyeceksiniz.

xoxo

Heather

OceanofPDF.com

THE VANDALS

82. Sokak Çocukları

Jasper "Hawk" Horan Kellan
"Kestrel" Trachel
Rome "Hummingbird" Cleary
Vaughn "Falcon" Westbrook
Liam "Mockingbird" O'Connell
Freddie "Unknown" Dunlap
Raptor

Bir Vandal Değil

Mickey "Doc" James
Emersyn "Güvercin, Serçe, Sığırcık, Kuğu, Little Bit, Boo-Boo" Sharpe

Diğer Karakterler

Elaine "Lainey" Benedict
Adam Reed
Ezra Graham
Bayan
Stephanie

THEN

17 yıl önce

"Milo," diye seslendi annem, televizyondan sözümü keserek. Ivy ağlıyordu, sesinin tizliği giderek yükseliyordu. Kız kardeşler berbattır. "Kardeşine iyi bak."

Evet. Evet. Evet.

Kanepeden ittim ve ağılın kenarlarına tutunduğu yere gittim. Ayağa kalkmıştı, yüzü kıpkırmızıydı ve yanaklarından iri iri yaşlar dökülüyordu. Ona doğru uzandığım anda çığlık sesleri kesildi. Kapıyı bırakıp bana tutunurken gözleri güvenle doldu. Ellerimi kollarının altından geçirerek onu yukarı kaldırdım. Bezi leş gibi kokuyordu.

Oh, bu her şeyi açıklıyor.

Onu kanepeye taşıyarak minderin üzerine yatırdım ve hemen yuvarlanmaya başladı. "Hayır," dedim ve bir elimi karnına koydum. Bir maymun kadar esnekti. Kalem bu yüzden vardı. Erken yürür, her şeyi erken yapardı. Bu annemi mutlu ederdi.

Artık o kadar da değil.

Babam gittiğinden beri hiçbir şey onu mutlu etmemişti. *Süt* almak için markete gitti.

Geri gelmemişti.

Neredeyse yedi yaşındaydım. Anlamıştım.

Babam geri gelmeyecekti.

Ivy'nin yüzü allak bullak oldu ve ağzı açıldı. Evet, yine çığlık atacaktı, ben de dilimi çıkarıp ona ahududu üfledim. Gözyaşları yanaklarından süzölmeye devam etse de kahkahayı patlattı.

Aceleyle köşedeki kutuya gittim ve bir bebek bezi çıkardım. Sadece beş tane kalmıştı. Mendillerin olduğu kutu neredeyse boştu ve annemin kullandığı pudra da çoktan bitmişti. Midem guruldadı ama Ivy'nin beklediği yere geri döndüm. Zaman kaybedemezdim, koltukta kalamazdım. Reklamlar bitti ve program yeniden başladı, ben de onu bezinden çıkarırken programı izlemeye çalıştım.

Kaka çok iğrençti.

Gerçekten, gerçekten iğrenç.

Ama nefesimi tutup onu iyice sildiğimde, her şey çabucak olup bitiyordu. Ona sürekli surat yaptım ve o da kıkırdadı. İşbirliği yaptığında daha kolay oluyordu. Bunu ilk kez yapmak zorunda kaldığımda ortalığı batırmıştık.

Annemin beni öldüreceğini düşünmüştüm ama tek kelime etmemişti.

Üstünü değiştirdikten sonra onu yere yatırdım ve ikimiz de televizyona baktık. Bu diziyi sevmiştim. Çocukların güçleri vardı. Yetimlerdi ama güçleri vardı ve kendilerini tüm kötü adamlardan kurtarabiliyorlardı. Ivy elimi sımsıkı tuttu ve perçinlenmiş gibi görünüyordu, ben de bir sonraki reklamı bekledim. Reklam başlar başlamaz iğrenç bebek bezini kaptığım gibi mutfaktaki çöp kutusuna doğru yürüdüm. Ivy benimle birlikte, neredeyse ayak parmaklarının üzerinde koşarak yürüdü.

Çok komik bir yürüyüş şekli vardı. Yüzü ter içindeydi ve gözyaşlarıyla ıslanmıştı. Burnu sümüklüydü. Koyu renk saçları tuhaf kokuyordu ama bu bezden kaynaklanıyor olabilirdi. Ondan kurtuldum ve sonra buzdolabını açtım. Acıkmıştım ve muhtemelen Ivy de acıkmıştı. Orada biraz meyve suyu vardı ve ona nasıl biberon yapacağımı biliyordum. Biraz elma püremiz de vardı, onu da çıkardım.

Bulaşıklar lavaboya yığılmıştı ve neredeyse tüm şişeler kirliydi.

Dolaba bakmak için yukarı tırmandım. Orada da yoktu.

Ivy şikâyet etti ve ben de iç çektim. "Evet, evet." Gösteriyi kaçıracaktık. Meyve suyunu buzdolabına geri koydum ve elma püresi için kaşık aldım. Çok fazla yoktu, sadece iki küçük kap vardı. Bekle... Kilerde meyve suyu kutuları vardı. Oraya koştum ve açtım.

Oldukça boştu ama rafta bir kutu vardı. Onu çıkardım ve Ivy'ye sııttım. "Hadi gidelim..."

Beni oturma odasına kadar takip etti ve eşyalarımızı masanın üzerine koydum ama ben onu kucağıma alamadan kanepeye tırmandı. Sırıtişı bulaşıcıydı ve gözyaşlarından çok daha iyiydi. Yanına oturmak için tırmandım ve sonra bir elma püresi açtım.

Dizi tekrar başladı. Ivy onu beslememe izin verdi. Ama o benden daha aç olmalıydı. Elma püresinin hepsini yedi ve ben sadece bir ısırık alabildim. Sorun değildi. Pipeti meyve suyu kutusuna soktum ve onu da paylaştık. Bu onun için daha zordu. Biberon istedi.

Annemin gelip bizi almasını ve yemeğin hazır olduğunu söylemesini bekleyip durdum. Normalden çok daha geç saatlere kadar dizi izliyordum. Dışarıda hava kararmıştı. Ivy uykuluydu ve hâlâ tuhaf kokuyordu. Benim de banyo yapmam gerekiyordu. Ivy'yi kucağıma aldım ve annemin odasına doğru taşındım.

Beni okula götürmeyi unuttuktan sonra günün büyük bir kısmını orada geçirmişti. "Anne?"

"Yatağına git, Milo."

Sesinin tizliği beni üzüyordu. Ivy ağırdı ama bana sıkıca tutunmuştu, bu da onu taşımamı kolaylaştırıyordu.

"Ama banyomu yapmadım..." Ya da akşam yemeği.

"Acıktım." "Yarın banyo yapabilirsin."

Annem yuvarlanmadı. Yan yatmış, diğer duvara bakıyordu. Odası Ivy'den bile daha kötü kokuyordu. "Anneciğim?"

"Yatağına git Milo," diye tekrarladı ve ben iç çektim. "Peki ya Ivy?"

"Onu da yatırın."

Bir dakika orada durdum ve Ivy'ye tekrar baktım. Başparmağı ağzındaydı ve başını omzuma yaslamıştı. Küçük kız kardeşler de bazen sevimli olabiliyordu.

"Git," dedi annem yuvarlanırken ve koridordaki ışık yüzüne vururken. Aceleyle geri çekildim. Annem hasta görünüyordu. Küçük bir iç geçirdi. "Üzgünüm bebeğim, yatağına git. Yarın daha iyi olacak. Söz veriyorum. Sen iyi bir ağabeysin."

"Seni seviyorum anne."

"Ben de seni seviyorum, bebeğim."

Ivy'yi omzuma yaslayarak evin arka tarafına doğru taşındım. Yarış arabası yatağı olan yatak odamı seviyordum. Dağınıktı ama benim odamdı. Ivy'nin odası benimkinin hemen yanındaydı ve aynı banyoyu paylaşıyorduk. Onu odasına taşıdım ve beşiğine yatırdım. Onu içine koymak için sandalyeye tırmanmak zorunda kaldım. Şikayet etti ama etrafı araştırdım ve emziğini buldum. Annem atmamız gerektiğini söyledi ama ben sakladım.

Biberonumuz olmadığında işe yarıyordu.

Onu emdi ve ben de kirli gömleğini çıkarıp yüzünü sildim. Harika değildi ama üzerine bir battaniye çektim ve sonra banyoya yöneldim.

"İyi geceler Ivy," diye fısıldadım. Elimle saçlarını okşadım. Annem de bana böyle yapardı. "Tatlı rüyalar. Seni seviyorum." Sonra onu öpmek için eğildim.

Bu kısım önemliydi. Annem bunun kötü rüyaları uzaklaştırdığını söyledi.

Banyoya girdim ve Ivy'nin kapısını sonuna kadar değil ama sonuna kadar ittim. İçerisi gerçekten karanlıktı ve biraz ışık almasını istedim.

Banyo yapmak isteyerek küveti nasıl yarıya kadar dolduracağımı buldum. Biraz soğuktu ama yıkandım. Saçlarımı temizlemek daha zor oldu ama başardım. Küveti boşalttıktan sonra havluyla kurulandım ve dişlerimi fırçaladım.

Ivy'yi kontrol ettim. Mışıl mışıl uyuyordu. Rahatlamış bir şekilde banyodaki ışıklardan birini açık bıraktım ve kapımı da aralık bıraktım. Artık ışığa ihtiyacım yoktu. Bebek değildim. Ama Ivy'nin vardı ve Ivy'yi duyduğumdan emin olmak istedim.

Yatağa tırmanıp battaniyemi üzerime çektim ve salona açılan kapalı kapıya baktım. Bu annemin içeri gireceği zamandı. Ama bir süredir bunu yapmamıştı. Bekledim. Göz kapaklarım ağırlaştığında, saçlarımı düzeltmek için uzandım.

"İyi geceler Milo," diye fısıldadım, sonra parmaklarıma bir öpücük kondurup başıma dokundurdum. "Tatlı rüyalar. Seni seviyorum."

Yarın daha iyi olacaktı. Söz vermişti.

OceanofPDF.com

CHAPTER 1

OceanofPDF.com

EMERSYN

"Kafan iyi mi?" Soru ben yutkunamadan ağzımdan kaçtı.

Doktor'a bir bakış attım. "Benim bir kardeşim yok." Bir gece önceki yumuşak, tembel iyi ruh hali kayboldu. Dehşetle karışık öfke sistemimde buz tuttu ve aynı anda hem sıcak hem de soğuk oldum.

Ne haltlar dönüyordu?

"Dove," dedi Vaughn sessizce ve ben Doc'un yüzündeki acı dolu ifadeden Vaughn'un yüzündeki ölçülü ifadeye doğru bir bakış attım. Yeşil gözlerinde endişe ve üzüntü vardı. Onun yüzü de Kellan'ınki gibi izlerle doluydu. Yine de ikisi de kanamıyordu, Jasper gibi değil.

Bu kanamadıkları anlamına gelmiyordu.

Önümdeki iri yarı adama dönüp bir göz attım. Kocaman bir adamdı. Hepsi gibi iriydi ama onda çok daha tehlikeli bir şeyler var gibiydi. Koyu kahverengi gözleri bana kilitlendi ve başımı salladım.

"Benim bir kardeşim yok," diye yavaşça tekrarladım. "İnan bana, bilebilirdim." Tüm Sharpe servetinin ve imparatorluğunun tek varisi olmak, ailemizdeki karmaşık ilişkiler olmadan büyük bir yükü. Bradley Amca bana sürekli bir Sharpe olduğumu hatırlatıyordu. Başka hiç kimse benim için yeterince iyi değildi. Safranın yakıcılığı boğazımın arkasını çizdi ve başımı salladım. "Yani, kim olduğun ya da kim olduğunu düşündüğün umurumda değil..."

"Swan," Jasper adımı o kadar yumuşak söyledi ki, eli kolumu okşarken neredeyse duymayacaktım. Fırçaladı derken, zar zor sıyırdı demek istiyorum.

Raptor alçak bir ses çıkardı, bu bir küfür ya da hırıltı olabilirdi ya da belki de sadece gürleyen bir notaydı. Ama Jasper'ın elini benden uzaklaştırıp beni kendisine doğru çekerken tüm dünya hızlandı. Beni arkasına itip tekrar Jasper'a doğru hamle yapmadan önce tutuşu ne kadar güçlüyse o kadar da nazikti.

Öne atıldım. Kabul, adam benim iki katımdı ama başka kimse yardım etmeyecekse Jasper'ın onunla tek başına dövüşmesine izin veremezdim. Yine de sırtına inmedim. Rome beni ortamdan yakaladı ve kendisine doğru çekti.

"Kahretsin," diye küfrettim ama Roma beni neredeyse mutfığa kadar taşıdı. "Ona yardım etmeliyiz."

Liam sinirli bir şekilde iç çekerken Roma kulağıma doğru, "Öyle," diye söz verdi.

"Bana borçlusun, Hellspawn," diye mırıldandı ileri atılmadan önce. Her şey çok hızlı oldu. Jasper yerdeydi ve Raptor onun üzerinde yükseliyordu. Doc bir şey söyledi, belki bir isim, sonra Liam oradaydı, Raptor'a bir yük treni gibi daldı. Yavaşlamadı, yana kaçmadı ama onu ileri doğru sürerek bir duvara çarpmasını sağladı. Diğer adamı orada kıstırdı, bir kolu Raptor'un boynunun arkasındaydı ve kolu arkasından yukarı doğru çekilmişti.

Bütün oda sustu. Ancak bu sessizlik, daha önceki sessizlikten çok daha fazla şiddet içeriyordu. Rome kollarını bana doladı ve yanağını başımın tepesine sürttü. Kalbim hızla çarpmaya başladı ve parmaklarımı koluna geçirdim, kurtulmaya çalışmaktan çok tutunmak için.

Liam ve Raptor bağırarak ya da kavga etmek yerine donmuş tablonun geri kalanına katılmış gibiydiler. Roma'nın sıcaklığı ve nefesinin yumuşaklığı olmasaydı, yeniden bir kâbusun içinde olduğum fikri beni boğabilirdi.

Sonunda Liam bir adım geri çekildi ve Raptor duvara yaslandı. Her ne yapmış ya da söylemiş olursa olsun, içindeki tüm öfke boşalmış gibiydi. Raptor neredeyse acı verici bir yavaşlıkla arkasını döndü ve bana baktı. Sonra benden adamlara ve tekrar bana baktı.

Yüzündeki tüm duygu izleri kaybolmadan önce gerçek bir pişmanlık ifadesine yerleşmiş gibiydi. "Özür dilerim, Ivy-" Sertçe nefes verdi, sonra bir elini yüzünde gezdirdi. "Emersyn. Özür dilerim Emersyn."

Ivy'nin kim olduğunu sormadım. Kız kardeşi olduğumu düşündüğünü göz önünde bulundurursak, adının bu olduğuna dair güvenli bir bahis gibi görünüyordu.

Liam, Roma ve benim durduğumuz yer ile odanın geri kalanı arasındaki mesafenin yarısına gelene kadar geri çekildi. Sonra yapacak daha iyi bir şeyi yokmuş ve dünya umurunda değilmiş gibi duvara yaslandı.

Sonunda Doc Jasper'a uzanıp kalkmasına yardım ederek çıkmazı bozdu. Jasper biraz sendeledi ve ben de öne doğru gidecektim ama Roma beni sıktı. Dudaklarını kulağıma dayayarak mırıldandı: "Henüz değil, Starling. Raptor bununla başa çıkamaz. Hawk iyi."

Nasıl iyi olduğunu söyleyebilir, o...

"Birbirlerine çok daha kötülerini yaptılar," diye devam etti ve sonra kulağımı ısırıldı. Çok hafif bir diş sıyrmasıydı ama sistemimde bir nabız atışı yarattı ve ürpermeme neden oldu. Hareketin ardından adrenalinin bir kısmı uçup gitti.

"İşlemden geçmesi mi gerekiyor?" Diğerlerini izlemeye devam ettim ama Roma'ya mırıldanmak için başımı çevirdim. Bu hareket onun yüzünü saçlarıma sürtmeyi bırakıp burnunu benimkine yaklaştırmasına neden oldu. Garip bir şekilde samimi ve rahatlatıcıydı.

Ağzının kenarlarında bir gülümseme belirdi. Zar zor belirdi ve tekrar kayboldu. Başını sallayarak cevap verdi, sonra diğerlerine doğru baktı. Ona daha fazla yerleştim. Tehdit hafiflemiş gibi görüldüğü için titreme sistemimde isyan ediyordu.

Roma'nın elinin pazularına sürtünmesi rahatlatıcı bir etki yarattı ama beni tamamen sarmıştı, Roma şeklinde bir battaniye gibi. Doktor Jasper'ı kaldırmıştı ve Kellan ona yardım etmek için yanına gitti. Freddie bana endişeli de olsa özür dileyen bakışlar atıp duruyordu.

Jasper aniden, "İyi olacağım, Doktor," dedi. "Daha önce de kanamıştım." Bunu söylerken bile bana baktı. İfadesindeki özür Vaughn'un ve hatta Kellan'ın yüzüne de yansımıştı.

Raptor adamlara baktı, sonra bana odaklanmak için onların üzerinden geçti. Orada bir pişmanlığın daha titreştiğine yemin edebilirim ve bir an için yukarı doğru baktı. "Roma, kız kardeşimi al..."

"Hiçbir yerde çünkü kız kardeşin burada değil ve eğer ona beni götürmesini söylersen, böylece devasa bir pislik olmaya geri dönebilirsin, çılgılık atacağım, kaçacağım ve gerekirse sana bir tuğla ile vuracağım."

Yani, silahın arabada nerede olduğunu biliyordum. Ve onu bıçaklamamış olsam bile bıçak hâlâ bendeydi. Sanki aklımdan geçenleri okumuş gibi, Roma o lanet şeyi cebimden çıkardı.

"Hain," diye mırıldandım ve yumuşak kıkırdaması, durum göz önüne alındığında bana gerçekten uygunsuz şeyler yaptı.

Raptor bize doğru birkaç adım daha atarken, "Burada olmana gerek yok," dedi. Liam ağırlığını değiştirdi ve bu hareketi takip eden tek kişi ben değildim. Raptor durakladı ve Liam'a sabit bakışı iyiye işaret değildi. "Burada olmamalısın."

Rahatsız olmamış gibi görünen Liam omuz silkti. "Biri çöreklerle ilgili bir şey söyledi." Bu kuru yorum Freddie'den gerçek ve keskin bir kahkaha, Doc'tan ise sadece başını sallayan bir homurtu aldı.

"Milo," dedi Doktor. "Bir nefes al. Bu *herkes* için biraz şok edici." Son kelimeye yaptığı vurgu beni kastediyor olmalıydı, ama ben buna karşılık veremedim Raptor -ya da Milo ya da adı her neyse- başını bir kez sertçe olumsuz anlamda salladı.

"Tek bir işi olan bu soytarılar için hiç de sürpriz değil. Ona göz kulak olmak ve mesafelerini korumak. Ne kadar zordu değil mi?"

Kellan Jasper'ın omzunu kavradı. "Sana söyledim, olaylar kontrolden çıktı ama bundan daha fazlası, onun yardıma ihtiyacı vardı."

Raptor, "Evet, bana onu bir kazadan kurtarmak zorunda olduğunu söylemiştin," diye cevap verdi ama o bakışın ağırlığı üzerimde kaldı. "Bu aylar önceydi. Neden hâlâ burada?" Kanımdaki buzlar dondu. "Neden onu ait olduğu yere geri göndermedin?"

"Belki de kendi kararlarını kendisi verdiği içindir," diye çıkıştım ve iki kaşını birden kaldırdı. "Sanki burada değilmişim gibi benim hakkımda konuşmayı kes. Gitmemi istiyorsan giderim..."

Jasper diğerlerinden ayrılıp tek başına ayağa kalkarken, "Bekle," dedi.

"Sparrow," diye mırıldandı Kellan ve ifadesindeki her şey bu işi onun halletmesine izin vermem için bana yalvardı ama beni şaşırtan Vaughn oldu.

"Ne yapacağımızı sanıyordun Milo? O adamın ona ne yaptığını görmemiş gibi mi davranacaktık? Kız yaralanmıştı. Hem *de çok kötü*. Doktor'a pansuman yaptıracak kadar kötüydü ve beyin sarsıntısı geçirmişti."

Raptor'un bakışları suçlama ve sessiz bir öfkeyle ona yöneldiğinde Doc, "Siktir," diye nefes verdi.

"Bana bu kadar kötü yaralandığını söylememiştin."

Jasper'ın öfke sorunları olduğunu sanıyordum ama Jasper'ın bağırdığı yerde bu adam sadece... tek bir tel o kadar sert titreşiyordu ki tüm orkestrayı peşinden sürüklüyordu.

"Çünkü o şimdi iyi ve sen yeterince mücadele ettin." Doktor'un ses tonunda zerre kadar özür yoktu. "Şimdi de beni dövmeye mi çalışacaksın?"

Jasper tek sağlam gözünü ona kırptı, diğer gözünün üzerindeki kesiğe bir tomar mendil koymuştu ve bana bir bakış fırlattı.

Raptor'un yüzeyinde yaşıyor gibi görünen öfke yok oldu. Aldığı derin nefesi ya da omuzları dikleşmeden önce yere bakışını yakalamasaydım, bunu kaçırabilirdim. Ama bu hareket, her zerresi bana kendi adım kadar tanıdık geliyordu.

Bir şeyi gömmek istediğimde bunu yaptım. Bölümlere ayır. Bir kenara koy.

Raptor'un öfkesi sanki hiç orada olmamış gibi silinip gitti. Bu aşinalık karşısında kaskatı kesildim ve Rome beni dikkatlice bir kez daha sıktı. O anda istediğim şey rahatlık değildi. Bu doğru değildi.

Bu adam benim kardeşim
değildi. Benim bir kardeşim
yoktu.

"Hayır Mickey," dedi Raptor yavaşça. "Sana çok şey borçluyum ve sen haklısın. Muhtemelen bilmediğim çok şey var." Bana odaklandı. "Öğrenmem gereken çok şey var ama Emersyn'in bunun için burada olmasına gerek yok."

"Belki de istemiyordur," dedi Doc omuz silkerek. "Ama bu ona bağlı, sence de öyle değil mi?"

İkisi de bana baktı ve Liam doğruldu. Rome da öyle yaptı. Artık yanağını saçlarıma sürtmüyordu ve kolumdaki eli hareketsizdi. Ama yüzünü hayal edebiliyordum. Benden uzaklaşmadı, aksine ağırlığımı yeniden dengeledi ve ben de ona bu kadar sert yaslanmayı bıraktım. Hareket etmesi gerekiyorsa, yoluna çıkmak istemedim.

"Biliyor musun," diye açıkladı Freddie çikolata kaplı bir çöreği havaya kaldırırken. "On beş dakika kuralını uyguluyorum ve bu yerleri bu ay temizlediğimize eminim. Ayrıca çörekler harika." Büyük bir ısırık aldı ve etrafından anons etti. "Ama en iyilerini kendim ve Boo-Boo için sakladım." Bir kutuyu zaferle havaya kaldırdı. "Bu dramanın yapımında hiçbir çörek zarar görmedi."

Kellan iç çekti ve Vaughn yukarı doğru baktı ama ben güldüm. Jasper bile mizah sınırında bir ses çıkardı ve onun kıkırdaması odadaki gerilimi kestiğinde daha çok güldüm.

Hay sikeyim. Kıkırdamak için muhtemelen en kötü zamandı ama Freddie kendinden çok memnun görünüyordu ve gözlerinde umutlu bir gülümsemenin kendi versiyonunu taşıdığına yemin edebilirdim. Ben daha çok kıkırdarken o daha da sırtarak koridorda benim durduğum yere doğru ilerledi ve kutuyu açarak büyük bir gösteri yaptı.

"Donut, Boo-Boo?" Kendi lokmasından bir ısırık daha aldı ve yumuşak bir inleme sesi çıkardı. Gözleri muziplikle parladığı anda tehlikenin yakın olduğunu anlamalıydım. "Eminim tadı daha güzel olan tek şey o güzel amdır, ama bugün bu şekerle yetineceğim."

Rome usulca homurdandı, bu neredeyse hafif bir kakhaha imasıydı. Raptor ilerlerken Freddie'nin bakışlarıyla karşılaştım. Rome iç çekerek beni onun arkasına taşıdı ve Liam'a katılarak diğer adamı engelledi.

"Freddie," diye tersledim.

"Sorun değil, Boo-Boo," diye fısıldadı bana doğru yaklaşırken. "Herkes bana kızar, bağırırlar, kafama vurabilirler ama sonra yine kendileri olurlar ve şu anda tek istediğim kafayı bulmak, eğer

Bu saçmalığa devam et. Buradaki gerilim beni öldürüyor." Sonra durdu ve ısırمام için yarısı yenmiş çöreğini uzattı. "Ve eğer iş o noktaya gelirse, ben Boo-Boo takımındayım."

İnledim. "Bunun yardımcı olduğunu sanmıyorum," diye itiraf ettim, uzattığı çörekten bir parça alıp yarısını yırtarken.

"Şaşıracaksın," dedi ve başıyla Kellan, Vaughn ve Jasper'ın Raptor'un etrafında toplandığı yeri işaret etti. Onlarla birlikte tam olarak ayakta olmayan tek kişi Doc'tu. "Çocuklar bunu çözecek, Boo-Boo. Söz veriyorum."

"Freddie'nin nasıl olduğunu bilirsin," dedi Kellan ve bunu dünyadaki en makul şeymiş gibi söylediğine yemin ettim. "Onu görmezden gel."

"Kız kardeşimle birlikte olduğunuzu görmezden mi gelmeliyim? İstedğim tek şeyi yapmamakla kalmadınız, kesinlikle olabilecek en kötü şeyi yaptınız ve onu buraya getirdiniz?" Raptor'un sesindeki ısırik bana yönelik değildi ama Kellan'ın buraya ait olmadığını söylediği zamanki asiditenin bir kısmını taşıyordu.

Belki başlangıçta istememiştim. Burada olmak bile istememiştim.

"Şu anda onun için ülke çapında bir arama yapılmakta olduğu herhangi birinizin aklına geldi mi?" Raptor talep etti. "Ailesi onu geri istiyor."

"Bunu daha sonra konuşalım," dedi Kellan. "İşleri yoluna koyduktan sonra." "Dostum, iyimserliğine bayılıyorum," dedi Liam. "Bunu çok özlemişim." "Sen neden hâlâ buradasın ki?" Jasper talep etti. "Sen değil misin

Şimdi gidip takılabileceğin kibirli çocuklar var mı?"

"Kıçını dayaktan kurtardığın için rica ederim," dedi Liam kolayca. "Ve buradayım çünkü telefonuma nasıl cevap vereceğimi biliyorum."

"Yeter," dedi Doktor. "Hepiniz on iki yaşındaymışsınız gibi davranıyorsunuz. Kesin şunu. Buradaki herkes teoride bir yetişkin, o yüzden bırakın yetişkinler kendi kararlarını kendileri versin."

Raptor aniden, "İyi," dedi. "Liam'ın bununla hiçbir ilgisi yok... Emersyn'i şimdilik kendi evine götür. Güvenli, değil mi?"

Ne oluyor be?

"O benim kardeşim değil," diye tekrarlardım usulca. Freddie'nin üzgün bakışları karşısında kaşlarımı çattım. "Değil mi?"

"Boo-Boo," dedi bana, kolunu omuzlarıma dolayarak. "Sana yalan söylemeyeceğim."

Yani hepsi bu adamı kardeşim mi sandı?

Neden?

Raptor'un omzunun üzerinden Jasper'la göz göze geldim. O anda görünen tek gözüne odaklandım. Dünyada görmek istediğim en son şey yüzünde ve beni pençeleyen gözlerindeydi.

Suçluluk duygusu.

OceanofPDF.com

CHAPTER 2

OceanofPDF.com

T ihtiyacım olan son şey Hellspawn'ın özenle hazırladığım hayatımı patlatmasıydı. Onu yarı sürükleyerek oradan çıkarmak zorunda kaldım ve ona motora binmesini ya da bağlanmasını söyledim. Roma onu takip etti ve diğer yarım onu benimle binmeye ikna etti. Sonra bana bir bakış attı.

Bir tanesini çok iyi yorumladım.

Ellerini çek ve onunla ilgilen.

Evet, sorun değil kardeşim benim. Daireme vardığımız andan itibaren kaskı bana fırlattı ve yatak odalarına geri dönüp kapıyı çarptı. *Benim* odamdan çıktığında gülmedim, hala kaşları çatıktı ve Roma'nın odasına girdi, sonra o kapıyı da çarptı.

Bana söyledi.

Gözlerimi ovuşturarak ellerimin durumuna bakıp yüzümü buruşturdum. Kavgalar yüzünden hâlâ morarmışlardı. Milo'yla uğraşmaktan eski yaraların üzerinde yeni yarıklar vardı ve önceki gece başka bir meseleden kurtulmak zorunda kalmıştım ve hala yatmamıştım.

Lanet Milo dışarıdaydı. Tek kişilik hücrede kaldıktan sonra nasıl bu kadar erken çıkabildi, hiçbir fikrim yoktu. Beni Hellspawn'la aynı odaya koymak gelmiş geçmiş en kötü fikirdi. Buzdolabını açtım ve bir şişe bira aldım. Muhtemelen yemek yediğinden emin olmalıydım. Otuz saniye kadar düşündüm, sonra attım.

Öfkeli cehennem zebanisi muhtemelen sadece ateş tüketiyor ve nefes alıyordu. Duvardaki tablonun arkasına gizlenmiş alarm kutusuna giderken bira şişesinin yarısını mideye indirdim. Nadiren kullanırdım ama şimdi üzülmeğe güvende olmak daha iyiydi. Rome eğer ihtiyacı varsa şifreyi biliyordu ve diğer herkes siktir olup gidebilirdi.

Yazdığım kod, ön kapının sürgüsünün anahtar ya da kod olmadan açılmasına izin vermiyordu.

Bu onu en azından dairede tutar.

Milo onun güvende olmasını istiyordu. Rome onun mutlu ve güvende olmasını istiyordu.

Sadece başımdan gitmesini ve bana sorun çıkarmamasını istiyordum. Yaşamak zorunda olmadığım sorunlar, bisiklette kollarını bana doladığından beri etrafta dolaştığım lanet olası ereksiyon gibi. Sikim uyanmak için bugünü seçmişti.

Şişeyi boşalttıktan sonra mutfaktaki geri dönüşüm kutusuna attım ve kafamı bir o yana bir bu yana yuvarladım. Omurlarım çatladı. Gözlerim yandı. Başım ağrıyordu. Planım yıllardır değişiyordu ama çok yaklaşımtım ve başka bir sapma daha yaşamak istemiyordum.

İkinci bir şişe daha alarak banyoya ve duşa yöneldim. Sonra uyuyacaktım. Belki bir hafta.

Odanın kapısına ulaştığımda yüksek sesle ve şiddetle geçirdim. Hellspawn'ın bunu kaçırmamasına imkan yoktu. Ancak eski alışkanlıklardan vazgeçmek zordu. "Affedersiniz."

Yanıtını bekleme zahmetine girmeden kapımı kapattım ama aralık da bıraktım. Alanımda kardeşim olmayan başka birinin olması beni yeterince huzursuz edecekti. Silahlarımı kasaya kilitledikten sonra kalan kıyafetlerimi çıkardım ve duşa yöneldim.

Sıcak su ağrıyan kaslarıma karşı muhteşem bir his veriyor ve derimin sıyrıldığı yerleri acıtıyordu. Omuzlarımdan biri metal desteklere çarparak ağır bir darbe almıştı. Aletim, şişkin halini unutmuşum gibi karnıma vurmaya devam ediyordu.

Daha önce kendi sikimi kaldırmayı hiç bu kadar istememiştim. Yıkanmayı bitirdiğimde hala ağrıyordu, elime biraz saç kremi ekledim ve ucundan dibine kadar sikimin üzerinde gezdirdim.

Gözlerim kapalı ve sikim elimde, yumruğumu sıktım ve birini ovmaya başladım. Sorun şu ki, Hellspawn'ın öfkeli yüzü aklıma gelene kadar hiçbir şey işe yaramadı. Beni ara sokakta patlattığında gözlerindeki vahşilik ya da Milo'nun yüzüne girdiğindeki vahşilik, lanet olsun beni tahrik etti.

Yetişkin erkekler Milo'ya karşı temkinliydi. O sessizdi. Sakindi. Kibardı. Ama aynı zamanda çok tehlikeliydi ve kızın umurunda bile değildi. Onunla kapışmaya hazırmış gibi içeri dalmıştı ve ben de yarı yarıya, bilirsiniz, muhtemelen öyle yapardı diye düşünmüştüm.

Dudaklarımdan bir inilti kaçtı, çünkü ben onun içine gömülürken yüzünde beliren öfkeli ifadeyi görebiliyordum. Tırnaklarının ısırtığı omuzlarıma batıyordu. Beni *pençeleyecekti* ve ben de bunun için yaşayacaktım. Kadifemsi sıcaklığı ve kalçalarının arasına gömülme düşüncesi bile beni bir ergen gibi boşaltıyordu. Sıçramalarım duvara çarptı ve bir inilti daha çıkarıp iç çektim.

Bu gerginliğin bir kısmına yardımcı oldu. Kuruduktan ve tıraşımı bitirdikten sonra anladım. Az önce mastürbasyon yaparken

Milo'nun küçük kız kardeşi. Benim korumam için buraya koydu çünkü onun kulüp binası için fazla kırılğan olduğunu düşünüyordu.

Ama o bir çocuk değil. Ve onun için kullanacağım kelime kırılğanlık değildi.

Daha da kötüsü, Rome'un aşık olduğu kız oydu. Aynada kendime baktım ve başımı salladım. Aletim benim adıma karar veremezdi. Rome onu istiyordu ve ben buna engel olamayacaktım.

Sikeyim.

Aletim seğırdi ve eğer o lanet şeyin bir sesi olsaydı, *"Yalancı, yalancı, pantolonum yanıyor"* diyeceğine yemin ettim.

Artık resmileşmişti. Aklımı kaçırmıştım.

Sikimle konuşuyordum. Gözlerimi devirerek ışıkları söndürdüm ve yatağıma doğru yöneldim. Karartma perdeleri gün ışığını uzak tutuyordu ve sağlam bir dört ya da beş saat kullanabilirdim.

Belki şansım yaver gider ve altı tane bulabilirim.

Telefonu kablolu şarja taktım ve yatağına düştüm. Başım yastıklara zar zor değdi ve çalan telefonum onları tekrar açtığında gözlerim irkilerek kapandı.

Beni yanlamasına sik. Hırlayarak doğruldum ve telefona uzandım. "Şövalye," diye cevap verdim, adım yerine sadece rütbemi söyledim. "Neye ihtiyacınız var?"

Telefondaki kral sessizdi ama onu acele ettirmedim. Acele etmeyeceğini biliyordum. Bunun yerine, mütevazı bir hizmetkâr gibi onu bekledim. Beklerken yorgun gözlerimi ovuşturdum ve ayaklarımı yere doğru salladım. Eğer çok uzun sürerse, kahveye ihtiyacım olacaktı. O kadar hızlı iki bira içmek beni sarhoş etmezdi ama bir de üstüne bu kadar yorgun olmak?

"Bir açıklama istiyorum," dedi telefondaki adam. "Mevcut plan ve gayrimenkul portföyümüzün geçen yılın bu zamanlarına kıyasla neden oldukça zayıf görüldüğü hakkında."

Evet. Bunun için kesinlikle kahveye ihtiyacım vardı.

İhtiyacı olan zihinsel bilgileri toplarken bile mutfağına doğru yürüdüm. "Burada piyasada bir yükseliş var. Soylulaştırma çoktan başladı, ama arsalarını elden çıkarmak istemeyen ya da direnen pek çok mülk sahibi var - etraflarındaki daha yüksek değerlerden kâr edebilecekken değil."

"Bu konuda ne yapıyorsun?"

"Hallediyorum," dedim yumuşak bir sesle kahveyi hazırlarken. Koku beynimdeki sisi her şeyden daha hızlı delip geçti. "İhtiyacınız var mı

detaylar mı yoksa inkar edilebilirlik mi?"

Bu bir kumardı. Kralı herhangi bir konuda zorlamak genellikle öyleydi. Bay Ridge Royals'ın başı bu pozisyonu hafif bir el olarak kazanmamıştı. Onunla tanışmamış olsam da rütbem buna izin vermiyordu ama yakında At'tan Fil'e geçecektim ve bu gerçekleştiğinde ne olacaktı?

Bu olduğunda, kapıdaydım.

Adam uzun bir sessizlikten sonra, "Makul bir inkârı kabul edebilirim," dedi. "Ama ben sonuç istiyorum. Eğer gelecek çeyrek de bu çeyreğe benzerse, Knight, artık pozisyonunda olmayacaksın."

Ya da
kafam.

Anladım.

"Anlaşıldı, efendim." Gözlerimi devirdim ama bunun tek nedeni hasta herifin beni göremiyor olmasıydı. Kim kendisine böyle hitap edilmesini isterdi ki? Satranç tahtası isimleri ve kraliyet sarayındaki rütbeleri kayırmak iyiydi ama aynı zamanda çok da gösterişliydi. "Bugün size daha fazla yardımcı olabilir miyim?"

Kahvem bittiğinde ve elimi yüzüme sürdüğümde önemli bir duraklama daha oldu. Hâlâ bağlı olduğundan emin olmak için telefonu kontrol ettim, çünkü sessizlik makul olanın ötesinde uzamıştı. Gecikmeye sözlü olarak kızmak yerine, bir fincana kahve doldurdum ve boğazımı haşlamaya çalışmasına rağmen sağlıklı bir yudum aldım.

"Milo Hardigan."

Boğulmadım ama bu sadece pratiğin devreye girmesi idi. Sesimdeki ilgiye benzer her şeyi boşaltarak, "O hapiste," dedim.

"Artık değil."

Allah kahretsın. Milo bir gün bile dönmemişti.

"19 Elmas'a yaklaşın, 82. Cadde Vandalları'ndan kurtulma çabalarını güvence altına alın. Sonra da Elmasları yok edeceğiz."

"Bu biraz zorlayıcı olabilir," diye itiraf ettim. "Az önce işlerinden birini aldım, çünkü arabulucuları son derece kabaydı."

"O zaman işe yarasın," dedi kral. "Hardigan tehlikeli biri. Onunla hapishanede başa çıkabileceğimizi sanıyordum ama hamamböceği gibiydi. Her girişimden kaçındı."

Omuzlarımdaki kaslar gerilerek, karanlık mutfaktan dışarı, sadece ailem ziyarete geldiğinde yemek yediğim masaya doğru baktım - ki bu daireyi aldığımdan beri bu sadece bir kez olmuştu. Onlara gitmeyi tercih ettim ve

onları ateş hattından uzak tutmak. "Onu oyundan çıkarmamı ister misiniz, efendim?"

Her şey bir oyundu. Her hareket hesaplanmıştı. Planda ani değişiklikler yok. Sabit. Her zaman sabit. Bir kayıp yaşanır, yaşanır. Tekne kimse için rotasını değiştirmede.

"Muhtemelen. Önce Elmaslarla ilgilenin, sonra gayrimenkul kayıplarını düzeltin. Tekrar arayacağım." Telefonu kapatırken kulağımda bir tıkırtı duydum ve kahvemın kalanını yudumlarken gözlerimi kapattım.

Boş kupamı tezgâhın üzerine koyduktan sonra karanlığı fark ettim. Hellspawn oturma odasındaki karartma perdelerini kapatmış mıydı? Genelde burada buna ihtiyacım olmazdı. Pencereleler açıktı, gece şehir manzarası tamamen görülebiliyordu.

İyi geceler.

Bütün gün uyumuş muydum?

Telefonuma baktım ve saatin yediyi biraz geçtiğini gördüm. Hay sikeyim.

Beni

m.

Hay

atım.

Roma'dan üç cevapsız arama vardı. *Bu* numaraya sahip olan tek kişi. Bir kardeşim olduğunu biliyorlardı. Ama onu başka bir isimle takip etmek çok daha zor olurdu. Yine de. Başka cevapsız arama yok. Sadece Roma'dan bir dizi mesaj. Her saat başı gönderilen tek bir soru işareti. Diğer telefonumu almam gerekiyordu.

Topuklarımın üzerinde dönerken durdum çünkü Hellspawn kanepede öylece oturmuş, karanlıkta, o anlamsız gözleriyle bana bakıyordu.

"Hellspawn."

"Pislik."

"Bu küçük sohbeti yaptığımıza sevindim." Bu saçmalık için çok yorgundum. "Geri dönmem gerek."

"Benim sorunum değil," dedim ona koridorda ilerlerken. Diğer telefonum soyunduğumda bıraktığım yerde, pantolonumun içinde olacaktı. Çoğunlukla bekleyebilirlerdi ve Roma'da bu numara vardı. Eğer benimle gerçekten konuşmak isteseydi, arardı.

Kot pantolonumu yerden alıp kirli giysilerimin geri kalanını topladım, ancak dönüp neredeyse küçük minx'e çarpacaktım. Sessiz küçük pislik.

Çok az insan bana gizlice yaklaşabilir.

Kabul ediyorum, şu anda çok yorgundum ama yine de etkileyiciydi.

"Bu senin sorunun."

İçimi çektim. Hâlâ karanlıktı, burası dışarıdan daha karanlıktı ama koridordan ve dışarıda yaktığı ışıktan dolayı arkası aydınlıktı. Silueti kesinlikle beni yargılıyordu. "Nasıl yani?" Telefonu çıkardım, sonra döndüm ve giysileri sepete doğru fırlattım. Kot pantolonun çarpma sesi benim için yeterliydi.

Milo'dan cevapsız mesajlar vardı. Kellan'dan. Vaughn. Ve bakın, Jasper da onu özlüyordu.

Yine benimle konuşuyorlardı. Onları görmezden gelmeye devam etmemden memnun olduklarından değil.

Bir el göğsüme vururken diğeri telefonumu kaptı.

"Hey," diye bağırdım ama telefonu geri alamadan geriye doğru dans etti. "Benimle oynama, Hellspawn."

"Bu sizin sorunuz çünkü beni buraya kilitlediniz, sonra da saatlerce sızdınız."

"Yani? O kadar mı çaresizsin? Yapacak çok şey var." Sinirlenmekten çok merak ediyordum ama bunu belli etmeyecektim. Ayrıca, beni *kontrol* etti ve ben uyudum mu? Belki de mumu iki ucundan da çok fazla yakıyordum.

Onu takip etmek yerine banyoya doğru yürüdüm ve isyankâr yüz ifadesini görebilmek için ışığı yaktım.

"Sıkılmamıştım, onları aramak istiyordum. Bilmem gerekiyordu..." "Bilmen mi gerekiyordu?" Bekleyerek sordum.

"Bu seni ilgilendirmez."

"Telefonumu tuttuğun ve benim evimde yaşadığın sürece, bu kesinlikle beni ilgilendirir. Milo senin güvende olmanı istiyor, seni bağlamadan ve ağzını kapatmadan önce kışını tekmelemekten bahsetmedi." Bunu bir şaka olarak söylemiştim ama yüzündeki ölümcül solgunluk beni etkiledi. Telefonu bana fırlattı, yatak odasından hışımla çıkmadan önce zar zor yakaladım.

Boynumun arkasını ovuşturdum. "Siktir."

Yirmiye kadar saydıktan sonra peşinden yürüdüm. Kapı çarpılmamıştı. Yani Roma'nın odasında değildi ama yine de oturma odasına dönmeden önce içeriyi kontrol ettim. Bir düğme iki alçak yanan ışığı yaktı.

Pencerede durmuş, şehre bakıyordu. Onun yalnızlığını hissetmek beni iliklerime kadar yaraladı.

"Seni asla dövmem," dedim ona basitçe. "Ve seni bağlayıp ağzını tıkamayacağıma da eminim."

Arkasını dönmedi.

"Tamam, bu bir yalan, eğer benden isteseydin seni kesinlikle bağlardım." Hayır. Bir titreşim bile yok. "Ama ağzını tıkamazdım. Ağzından çıkanları bu kadar takdir ederken olmaz."

Hala bana doğru bir bakış yok.

Bana fırlattığı telefona ve pencereden dışarı bakan kıza baktım. Camdan onun yüz ifadesinin bir parçasını seçebiliyordum. Hiçbir şey sakın değildi, hatta işkence görmüş gibi görünüyordu.

Ona dokunmama üç adım kalana ve camdaki yansımam onunkinin üzerinde belirene kadar hareket ettiğimi fark etmemiştim bile.

"Yapma." Tek kelime etti ve elimi bıraktım. Evet, aklımdaki bu değildi.

"Al," dedim ve ona dokunmak yerine telefonumu uzattım. "Kilidi açık. Kimi istersen ara. Adamların numaraları orada."

Telefonu almadı. Bakmadı bile.

"Lütfen?" Kelimeyi olabildiğince nazik bir şekilde söyledim çünkü küçük cehennem çocuğum gerçekten cehennemdeymiş gibi görünüyordu ve bu beni cinayete meyilli hale getiriyordu.

Sonunda bana baktı. "Onu alırsam giyinir misin?" Giyinmek mi?

Aşağıya bir bakışım hala çıırılçiplak olduğumu ve aletimin kesinlikle onun dikkatini çekmek için yarıştığını gösterdi.

"Elbette," dedim. "Eğer seni rahatsız ediyorsa."

"Olmadı," diye itiraf etti ve bu beni çok şaşırttı. "Birkaç dakika öncesine kadar."

Kaba bir şaka yapana kadar. Anladım.

"O zaman al, ben de gidip eşofman getireyim. Mutfakta kahve var, keyfine bak, sonra yemek işini hallederiz."

Sonunda telefonu aldı ve ben de ona biraz zaman tanımak için geri çekilmeden önce bir nefes verdim. Evet, onu uzun süre yalnız bırakmayacaktım. O telefonda kimi arayabileceği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ama aramaların kaydını tutacaktım.

Silmiş olsa bile, her şeyi buluta kaydettim.

Üzgünüm, Hellspawn, ona zihinsel olarak söyledim. Muhtemelen tüm bunlardan daha iyisini hak ediyorsun.

Milo'nun onu hepimizden uzak tutmak istemesine şaşmamalı.

OceanofPDF.com

CHAPTER 3

OceanofPDF.com

I Liam'ın geri çekilen son adımları kaybolana ve bir kapının hafif gıcırtısı duyulana kadar pencereden ayrılmadı. Bu onun koridor kapısı değildi, muhtemelen odasındaki bir dolap ya da onun gibi bir şeydi.

Ancak o zaman telefona baktım.

Kilit açıktı.

Bütün gün uyumuştum, buna hem minnettar hem de sinirlenmişim. Daireden çıkmanın bir yolu yoktu. Denedim. Kapı yerinden oynamamıştı. Rome şifreyi benden saklamamış olsa da, kullandığı şifre içeri girmek için işe yarıyordu ama *dışarı çıkmak* için kapıda bir tuş takımı yoktu.

Elimi telefonun etrafına kapatıp pencereye yaklaştım ve gece şehrine baktım. Kulüp binasında geçirdiğim onca zamandan sonra, bu bana fazla açık ve korunmasız gelmişti. Aynı zamanda, yüksekliği ve nefesi arzuluyordum. Burada da anonimlik vardı.

Liam'ın bir de sabit hattı vardı. Acaba bunu unutmuş muydu? Bunu daha önce, sonunda Rome'un odasında saklanmayı bıraktığımda bulmuştum. Diğer herkes gibi Rome da Raptor'la aramızdaki sözde ilişki konusunda sessizliğini korurken benim orada rahatlık bulmuş olmam bana ikiyezölölük gibi gelmişti. Ama sonra ne düşüneceğimi bilemedim.

Gözlerimi kapattım ve alnımı soğuk cama bastırdım. Aklımı ne kadar toparlamaya çalışırsam çalışayım, hepsinin biraz saygılı bir tonda bahsettiği bu adamın benimle akraba olması gerektiği fikrini bir türlü kabullenemiyordum.

Nasıl?

Ailem ben gelmeden önce ondan kurtulmuş muydu? Neden? Sharpe ismi onlar için *her şey* demekti.

Hiç mantıklı gelmedi. Neredeyse Lainey'i arayacaktım. Neredeyse.

Elimdeki telefona bakarken tek yapmak istediğim onu hemen aramaktı. Ama Liam'ın telefonundan değil. Hayır, bir dahaki sefere beni buraya tek başıma kilitleyene kadar bekleyecektim, çünkü görünüşe göre hücrelerimde bir yükseltme kazanmışım ve sonra onu arayacaktım.

Binlerce sorum vardı ama cevapları yoktu. Belki parama ulaşmama yardım edebilir. Para çoğu zaman-

"Haydi, Hellspawn, ayakkabılarını giy ve bir ceket kap." Liam bu kez giyinik bir halde oturma odasına geri döndü ve gülümsemesini belli belirsiz bir alaycılık bozdu.

"Neden?"

Yüzümü ona dönmedim, sadece camdaki yansımasını izledim. Işığı açmıştı ve sanki bir aynanın önünde duruyormuşum gibi görünüyordu.

"Çünkü dışarı çıkıyoruz." Bana doğru ilerledi ve telefonu elimden aldı. "Merak etme, bunu geri alabilirsin." Sonra dikkatle beni koridora doğru çevirdi. "Şimdi git. Ayakkabılarını giy ve bir ceket al. Hava soğuk."

"Gitmek istemiyorum."

"Sorduğumu hatırlamıyorum," dedi. "Bir fincan kahve daha hazırlayacağım. Bana üçüncü kez sordurtma, ben de sana bir tane yapayım."

"İlk kez sormuyorsun," diye karşılık verdim ve itirazıma rağmen koridora yöneldim. Yanımda pek bir şey yoktu. Liam beni dışarı sürüklemeyi önce çantalarımı almama bile fırsat vermemişlerdi.

İşin en tuhaf yanı, adamlar açıkça öfkeliydi. Liam beni bisikletine doğru çekerken tartışmaları arkamızda yankılanıyordu ve sadece kapının kapanması bunu kesmişti. Yine de hiçbirini bizi durdurmadı ve evet, bu acıttı. Birazcık.

Başkalarına güvenme. Daha iyi biliyordum, ama yine de-

Yatağın ucundan kapüşonlu tişörtü kapıp üzerime geçirmeden önce tekrar gözlerimi kapattım. Ayaklarımı ayakkabıların içine soktukten sonra banyonun aynasında kendime baktım. Saçlarım bir toka ile geriye toplanmıştı. Jasper'la kulüp binasına döndüğümüzde sahip olduğum ışıltı gitmişti.

Bu gerçekten sadece on iki saat önce miydi?

Çok iyi bir ruh hali içindeydim. Harika bir geceydi. Birbirimize bağlandığımıza yemin edebilirim. Gerçekten bağlanmıştık.

O zaman suçluluk.

"Şimdiye kadar daha iyi biliyor olman gerekirdi," diye kendime hatırlattıktan sonra arkamı dönüp kahve kokusunu takip ederek Liam'ın durduğu ve okunamayan bir ifadeyle telefonunu incelediği mutfığa gittim.

"Kahve orada, Hellspawn. İki dakika sonra gidiyoruz. Yemek yedin mi?"

"Hayır. Açlıktan ölüyorum." Kaşlarını çatarak seyahat kupasını elime aldım. Bunu bisiklette taşımam mı gerekiyordu? Yine de bir yudumda iç geçirdim. Mükemmeldi. Mükemmel tatlılık. Mükemmel karışım. Hatta biraz krema bile vardı ve kulüp binasında bunu pek eklemiyordum, çünkü neredeyse her zaman dışarıda oluyorlardı.

"Tamam. Hazır dışarı çıkmışken kebab da alırsınız. Gideceğimiz yerin yakınında harika bir Hint lokantası var ve en iyi sarımsaklı naan ekmeği onlarda." Ekranını kararlı bir şekilde kapattıktan sonra arka cebine soktu. Giydiği Henley, sanki biri onu küçültmüş gibi göğsüne doğru uzanıyordu ve sırtıttı. "Boho görünümü sana yakışıyor. Ama bence çantacı kadından daha iyisini yapabiliriz."

Kaşlarını kaldırarak, çizme giymiş ayaklarından kalçalarını sıkarak kot pantolonuna ve uzun kollu Henley'sine kadar göz gezdirdim. Saati gözden kaçırmadım. Beş bin dolara satılıyordu. Onunki platin kordonluydu. Muhtemelen daha fazla ederdi.

"Her neyse." İçimden onunla tartışmak bile gelmiyordu. "Gidebilir miyiz? Eminim bana takmak için top ve kelepçeyi alman gerekiyordur, böylece ucube gösterisi için uygun şekilde güvence altına alınmış olurum."

Arkamı dönüp kapıya yöneldiğimde yumuşak homurtusu beni takip etti. Kapıyı nasıl açtığını bilmek istiyordum ama o yavaşlamadı bile, yanımdan uzanıp kolu çevirdi ve açtı.

Ne?

A.

Dick.

Pisliğin bana da güldüğüne yemin edebilirim ama çenemi kaldırdım ve asansöre yöneldim. Pislikleri görmezden gelmek bir sanattı.

On yıl ya da daha fazla deneyimim

vardı. Çoktan prima statüsüne

ulaşmıştım.

Kahvemi yudumlarırken onu asansöre kadar takip ettim ve uzak tarafa, ondan uzağa geçtim. Asansör aşağıya doğru süzülürken dudaklarında eğlence kıvrımları belirdi ve bana baktığını hissedebiliyordum. Boş otoparkı ürkütücü bir sessizlik kaplamıştı. Mevcut diğer araçlara rağmen, yaşamdan yoksun görünüyordu.

Liam, cebinden anahtarları çıkarıp uzaktan kumandaya basarken bile güzel koyu mavi bisikletin yanından geçip gitti. Sıcaklıklar daha önce olduğundan daha da düşmüş görünüyordu. Acaba bu gece

Burada bir noktada yazı özlediniz mi yoksa her zaman soğuk ve sefil miydi?

Bu birçok şeyi açıklar.

Kollarımı kavuşturup adımlarımı yavaşlattığımda garajın köşesindeki açılır kapanır kapı kalktı ve ortaya çok pahalı bir spor araba çıktı.

Arabalardan pek anlamazdım ama Lainey'nin baş düşmanı Adam'ın bunlardan birini kullandığını ve ona göre pahalı lükslere yaptığı yatırımların efsanevi olduğunu biliyordum.

Aracın ışıkları yandı ve motor mırıldanarak çalışmaya başladı. Kaşlarımı çatarak önce bisiklete, sonra da özel garajdaki arabaya baktım. "Bir araban olduğunu bilmiyordum."

"Sormadın, Hellspawn. Atla, ısırılmaz." Bana ilerlememi işaret etti ve sonra benim için kapıyı açtı. Aramızdaki boşluk, davranışları ve sözleri arasındaki çelişkilerin parçalarıyla dolu gibiydi. Sunduğu görüntü ile alışkın olduğu zenginlik arasında daha da fazla çelişki vardı.

Deri koltuğun tereyağı yumuşaklığına kayarken istemeden bir inilti çıkardım. Liam'ın belli belirsiz sırtışından anlaşıldığı kadarıyla yeterince hızlı bastıramadığım bir iniltiydi bu. Isı açıktı ve kemiklerimdeki soğuğu neredeyse sıcak bir banyoya girmişim gibi etkili bir şekilde kovaladı.

Kapımı kapattıktan sonra Liam aracın etrafında bir tur attı ve sürücü koltuğuna geçti. "Buraya gelirken yarı donmuştun," diye yorum yaptı, sanki yarım kalmış bir sohbe devam ediyormuş gibi. "Bu gece dışarı daha soğuk. Rome bisikleti sevdiğini söyledi. Belki de yaz gelene kadar bekleriz ve ben de seni istediğin kadar gezdiririm."

Homurdandım ve emniyet kemerimi yerine oturtuktan sonra kollarımı tekrar kavuşturdum. Liam garajdan çıkışa doğru ilerlerken araba kendi özel bölmesinden dışarı çıktı ve kapı arkamızdan kapandı. Giriş ve çıkış kapılarının hepsi kapalıydı ama ihtiyacımız olan kapı biz daha oraya varmadan açılmıştı.

Liam caddeye çıkmak için köşede yavaşlamadı bile, sanki insanlar onun için yoldan çekilecekmiş gibi trafiğin içine ve iki şeridin üzerine süzüldü. Belki de haklıydı. Araba kesinlikle yumuşak bir sürüştü, motorun titreşimini neredeyse hiç hissetmiyordum. Yolculuğun beşinci dakikasında Liam aramızdaki sessizliği bozdu.

"Bana mı soracaksın, Hellspawn?"

"Hayır."

Açıklamasını bile istemedim. Bahsedebileceği sadece bir avuç konu vardı. Neredeyse hepsi de Vandallarla ilgiliydi. Hayır, şu anda bir şey sormayacaktım. Liam en az tanıdığım kişiydi. Aston Martin'inin direksiyonunda olduğu kadar kulüp binasının içinde ve garajdaki kanlı temizliğin arasında da evindeymiş gibi görünüyordu.

Belki de para kazanmak için arabaları güçlendiriyor, üzerinde çalışıyor ve satıyorlardı. Hatta arabaları güçlendirmekle ilgili bir film izlemiştik ve adamlar film boyunca en tuhaf yorumları yapmıştı. Eğer durum buysa, bilmesem daha iyi olurdu.

"Huh," diye homurdandı Liam ama konuyu kapattı. Hoparlörlerden lirik olmaktan çok enstrümantal bir müzik geliyordu. Mozart'tı. Liam Mozart'ı dinledi. Şaşırtıcı yeni gerçek, benzer şekilde gizemli yapboz parçalarına katıldı, hepsi boş ve garip şekilli, fark edilebilir herhangi bir kalıbı takip etmiyor gibi görünüyordu ama yine de oraya aitmiş gibi yerine oturdular.

Yolculuğumuzun yirmi dakikasında, lüks bir butiğin önünde durdu. Fransız ismini tanıdım. Şu anda gerçek miydi? Omurgam boyunca ter ürperdi. Kapımı açmak için aracın etrafında dönerken arabanın gürleyen mırıltısı kesilmedi. "Hadi Hellspawn, bir randevumuz var."

Bana uzattığı eli görmezden gelerek arabadan indim ve ona sürtünmekten kaçındım. *Le Belle Âme* için giyinmemiştim.

Liam'ın neşeli kıkırdaması beni nemli kaldırım boyunca, bir güvenlik görevlisi tarafından açılmakta olan kapılara kadar takip etti.

"Bay O'Connell," dedi adam bizi selamlarken. "Lydia ve ekibi üst katta bekliyor."

"Teşekkürler, Gerald. Kapıyı kilitle ve biraz ara ver. Biraz zamanımız olacak." Liam adama elini uzattı ve el sıkıştılar. Neredeyse sıcaktı, birbirlerinden daha uzak görünmeseler bile ikisi arasında bir aşinalık olduğunu ilan ediyordu. Güvenlik görevlisi genel olarak orta yaşlı, saçları dökülmüş ve biraz göbekli görünüyordu. Bu adamın karbon kopyalarının ülkenin her yerinde, çoğu yönetici ya da güvenlik görevlisi olarak çalışan, hayatın her alanında var olduğuna yemin edebilirdim.

"Teşekkür ederim efendim. Telefonum yanımda olacak, gitmeye hazır olduğunuzda Lydia beni arasın. Ben arabanıza göz kulak olurum." Başını sallayarak bizi yalnız bıraktı. Ne benim bakımsız halim ne de Liam'ın sade kot pantolonu ve Henley'i onu yavaşlattı. Sadece hürmet değil, saygı da kazanmak için ne halt etmişti?

Liam dirseğimi kavradı ve Le Belle Âme'in parke zemininde yürüyen merdivenlere doğru ilerlerken beni sersemliğimden çekip çıkardı. Mağazayla ilgili her şey zenginlik, gizlilik ve lüks vaat ediyordu. Butikler arasında bir butik olan bu mağazanın showroom katlarında yalnızca en iyi ürünler ve en yüksek kalite yer alırdı. Tasarımcılar Le Belle Âme'ye koleksiyonlarını verdiklerinde biraz ölür, tek bir parçayı bile kabul ettiklerinde ise bayılırlardı.

Ya da bana defalarca hatırlatıldı.

Liam beni yürüyen merdivene yönlendirirken midemdeki soğuk çukur daha da ağırlaşıyor gibiydi. Makineler bir tür uğultu çıkarıyor olmalıydı ama merdivenler bizi yukarı taşıırken kesinlikle sessiz olduğuna yemin edebilirdim. Gerçeküstü kelimesi bunu karşılamaya yetmiyordu. Zirveye ulaştığımızda müzik, tarçın ve çikolata kokularıyla birlikte kulaklarımı gıdıklamaya başladı. Varışımızla birlikte sessiz bir sohbet uğultusu da canlanmış gibiydi.

"İyi akşamlar, Bay O'Connell."

Güzel bir kadın bize doğru yaklaşırken Liam bir homurtu daha çıkardı. Düğmeli ipek bluzunun açık rengindeki elmas tektaş kolyesine kadar kusursuz bir şekilde giyinmişti. Dudakları canlı bir yakut rengine boyanmıştı, bu renk yanaklarındaki allıkla da uyumluydu. Bunların hepsi kozmetik değildi.

"Lydia," diye azarladı Liam beni bırakıp onu kayıtsızca, ama üstünkörü bir kucaklamayla ve her iki yanağına havadan öpücükler kondurarak selamlarken.

Liam hava öpücüğü verdi.

Midemin çukurunda oluşan buzlar bu görüntü karşısında kırıldı.

"Size ne demiştim? Bay O'Connell benim babam."

"Evet, biliyorum," diye karşılık verdi gülerek ve çok tanıdık gelen sıcak bir gülümsemeyle. "Ama yaşlandıkça küstahlaşmanı izlemeye bayılıyorum. O vahşi çocuk tam bir beyefendiye dönüşüyor."

Onun alaycılığı benimkini yankıladı, bu muhtemelen iyi bir şeydi çünkü orada başka kadınlar da vardı ve hepsi Liam'a bakıp iç çektiler.

Harikaydı. Bir hayran kulübü vardı.

Yine de daha iyi miydim? Son beş dakikadır aval aval bakıyordum. Bu zihinsel hatırlatma ağzımı kapatmamı ve yüz ifademi düzeltmek için elimden geleni yapmamı sağladı. Bu insanları tanıımıyordum. Dahası, açıkça Liam'a saygı gösteriyorlardı. Bu da gerçekten tetikte olmam gerektiği anlamına geliyordu.

"Bu asla olmayacak," dedi Liam, onun bir c e n t i l m e n olarak statüsü hakkındaki iddiasını reddederek. "Bu arada, bu benim misafirim. Kendisi

Kendisi bavulsuz ve bir aksilik yüzünden oldukça sinirli. Son birkaç gündür büyük bir travma yaşadı, bu yüzden onu rahatlatmak ve istediği her şeyi almak için elinizden geleni yapın."

"İş mi, gündelik mi?" Lydia bana bakarken sordu ve kızlarından biri yanıma gelip bana bir fincan sıcak kakao ikram etti. "Asia, Bay O'Connell'ın misafirini salona götürür ve hazırlıklarını yaparsan sevinirim. Biz onun için bazı seçimler yaparken saç randevusu, manikür ve pedikür işlerini halledebiliriz."

"İkisi de," dedi Liam ona. "Ayrıca, en az iki resmi kıyafet, tam kıyafet ve kokteyl."

Neden bahsediyordu?

"Aksesuarlar mı?" Lydia

sordu.

"İşler. Neye ihtiyacı olacaksa." "İç çamaşırı mı?"

Liam bana doğru bir sırtış fırlattı. "Hanımefendi ne isterse istesin, doğal olmak isterse hiç sorun etmem."

"Ayakkabılar mı?" Lydia hiç vakit kaybetmeden devam etti.

"Kesinlikle." Hâlâ sırtarak beni inceledi. "Ve motosiklet derisi.

Onları özelleştirmemiz gerekebilir."

"Çok minyon bir kız," Lydia notlarını alırken duraksayıp beni tekrar inceledi. "Aslında 2'den çok 0'a yakın olduğunu düşünüyorum." Hayatımda ilk kez bir kadının boyum ve ölçülerim hakkındaki değerlendirmesi bir yargılama ya da eleştiri havası taşııyordu. Aksine, endişe vardı. "Eminim işe yarayacak bir şey bulacağım. Sanırım kız arkadaşının senin renklerine uymasını istiyorsun?"

Başka bir alaycı not daha vardı.

"Ben onun kız arkadaşı değilim," diye tersledim. Belki de Liam kendinden bu kadar memnun görünürken bu yemi yutmamalıydım. Ama tam orada dururken üçüncü şahıs olarak konuşulmaktan bıkmıştım.

"Evet," dedi Liam. "Benim için sihrini konuştur Lydia, ben şurada olacağım." Birkaç kanepeyi işaret etti. "Yapmam gereken bazı görüşmeler var."

Bu sözlerle birlikte uzaklaştı ve ben de arkasından kaşlarımı çattım. Tüm bunların parasını kim ödüyordu? İhtiyacım olmadığından bahsetmiyorum bile. Son zamanlarda ne yapmıştım ki, amcamın evinde dikiş yerlerinden taşan gardırobuma ihtiyaç duymuştum...

İçimden bir ürperti geçti. Eğer o kıyafetleri bir daha giymezsem çok erken olacaktı.

Lydia, Asia ve bana yaklaşırken, "Isıtıcıyı aç Candace," dedi, "konuşumuzun üşümesini istemeyiz. şimdi lütfen sizi salona götürelim. Söz veriyorum, Asia sana kafa derisi masajı yaptıktan sonra yepyeni bir insan olacaksın."

Her ne kadar buna itiraz etmem gerekse de, kadınlar bir araya gelip beni salonlarına götürürken buna fırsatım olmadı. Etrafımı bir telaş sarmıştı ve ben hâlâ bu organize kaosun ortasında bu son yapboz parçasını yerine oturtmaya çalışıyordum. Liam'ın beni bu kadına giydirmesi fikri beni hâlâ heyecanlandırmasa da, o hiçbir şeye karışmıyordu. Arada bir bize bakarken yakalıyordum ama çoğunlukla dediğini yapıyor, telefonuyla ilgileniyordu.

Lydia sadece Liam'ın talimatlarının seçimlerini belirlemesine izin vermedi, benimle konuştu. Ona üzerinde çalışabileceğı pek bir şey sunmadım ama denediğı için ona puan vermek zorundaydım ve gerçekten de son birkaç aydan sonra saç yıkama, düzeltme ve fönün ardından mani/pedi imkansız başardı.

Rahatlamamı sağladı.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

HER İKİSİ İÇİN DE BİR ŞEYLER YAPMALIYIZ

OceanofPDF.com

JASPER

Milo arkamdan "Yo," diye seslendi ama onu duymazdan geldim ve yoluma devam ettim. Buradan başka bir yerde olmak istiyordum. Aslında, bu pahalı, ceket gerektiren, kendini beğenmiş, kibirli, ağzına kadar s.kiklerle dolu golf kulübünde takılmaya hiç niyetim yoktu. Liam'ın parası vardı.

Aferin ona.

Granger'a dönüp bira içmeyi ve bilardo oynamayı tercih ederim.

Milo omzumdan yakalayıp beni durdurmak için çekerken, "Pislik," dedi. Ona ters ters bakmak için döndüm ama o hiç irkilmedi. Neden çekinsin ki? İkimiz de gerçekten eşit seviyedeydik. "Seninle konuşuyorum."

"Seni ilk seferinde duydum ve cevabım değişmedi. Bir içki içtim, şimdi şehrin bizim tarafına dönüyorum. Burada hava çok ince."

Milo iç geçirdi ve ben de sigara almak için cebimi karıştırdım. Benimle aynı hizaya gelirken burnunun kemerini sıkması hızımı yavaşlatan tek şeydi. Mükemmel bakımlı çimleriyle arabayı takip ettik. Bahse girerim yeşilin o kartpostal mükemmel tonunu elde etmek için bazı kimyasallar püskürtmüşlerdi.

Ne para israfı ama.

Sigaramı yaktım, yürürken bize doğru fırlatılan onaylamayan ve ayıplayan bakışları görmezden geldim. Bir vale vardı. Ama siktir et, arabamı benden başka kimse kullanmıyordu. Bu da arabamı onların bakımlı çimlerinden ve beyaz sütunlu binalarından oldukça uzağa park etmem gerektiği anlamına geliyordu. Tanrı korusun, araba egzozu ve yağ kokusu son derece düzenli ve tertemiz tesislerinin yakınına bile yaklaşamazdı.

"Jas, bunu konuşmuştuk," dedi Milo, Freddie'nin kafası bozulduğunda ya da Vaughn kadınları taciz eden birine kendini kaybettiğinde ya da Kellan hepimizle buraya kadar geldiğinde kullandığı ses tonuyla. O ses tonu hepimizi dengede ve doğru yolda tutuyordu. Sakinleşir ve dinlerdiniz çünkü o bağırıp çağırmaz ve öfkelenmezdi.

Freddie'yi o nakliye konteynerinde bulduğumuzda ve ona saldıran herifi öldürdüğümüzde bile öfkelenmemişti. Buz gibi soğuktu.

"Yaptık," dedim, onu biraz rahat bıraktım ama derin bir nefes çekerken hızımı yavaşlatmadım. "Bir planınız var. Ben de bu plana uyuyorum ve

mutlulukla takip edeceğim. Plan, muhtemelen bizi çöp toplayıcısı olarak bile işe almayacak bir yerde bir grup kendini beğenmiş puştla dirsek temasında bulunmamı içermiyor."

Milo homurdandı. "Böyle yerlerden çöp çıkmaz." Omzunu benimkine çarptı. "Ve unutuyorsun pislik, planımız onların *bizim çöplerimizle* ilgilenmesini sağlamak."

Başımı salladım. Bunu unutmamıştım. Milo bir düzine adım sonrasını düşünürdü. Her zaman öyleydi. Planları sabır, geleceği görebilmek ve bunları bir program dahilinde uygulamak için ağırbaşlılık gerektiriyordu. Tam olarak kanıtlanmış değillerdi ama bizi asla hayal kırıklığına uğratmazdı. Bir kez bile. Onun planlarının planları vardı.

Otoparka ulaşıp arabayı park ettiğim uzak tarafa geçerken güneş üzerimize vuruyordu. İlk aldığım arabaydı. Bektan bir şeydi ama ben, Milo ve Kellan onu yeniden inşa etmiştik ve geçen yıl nihayet tüm gövdesini yenilemeye param yetmişti. Mükemmeldi.

"Jas," dedi Milo ben kapıyı açarken. "Eğer hepimiz olmazsak bu plan işe yaramaz."

"İçerideki seçkinlerin dalkavukluğunu yapmazsam işe yarar mı?" Beyaz çitlerin ve peyzajlı eklentilerin ötesinde hâlâ görülebilen ana binayı işaret ettim.

"Birlikte daha güçlüyüz," dedi Milo ve sonra içini çekti. "Ama anlıyorum. Ben de olmadığım biri gibi davranmak istemiyorum."

Uzun uzun baktık ama önce ben patladım. Kahkaha, sinirlerimin keskin kenarlarına merhem gibi geldi. Olmadığımız biri gibi davranmak, kursun bir parçası ve eşitiydi. Başarana kadar numara yapmak zorundaydık. Daha evlatlık sisteminden kurtulmadan önce kendimize bu şekilde bir yer edinmeye başlamıştık. Birlikte, kararlı ve şu anda sadece Freddie'nin yaşının dolmasına ihtiyacımız vardı ve onu alıp gerçekten taşınacaktık.

O zamana kadar.

"Hâlâ onu görmeyi denemek istiyor musun?" Sordum, çünkü bu hafta içindeydi.

"İstiyorum," dedi Milo yumuşak bir sesle. "Birlikte gitmek zorunda değilsin."

"Kapa şu lanet çeneni." Sigaramı bitirdim ve bembeyaz park yerinin çimentosunda söndürdüm. Bırakayım da benden sonra temizlesinler. "Tabii ki gidiyoruz. Zaten arkanı kollamak için gidiyorduk."

Milo yüzünü

buruşturdu.

"Ne?"

"Hiçbir şey," dedi çenesini kaşırken bile.

"Bu hiçbir şey değil," diye karşı çıktım. "Beni hizaya getirmeye çalışmaktan cehennem gibi görünmeye geçtin. Ne oldu?"

Milo'nun kara gözlerinin ardında saklı sırlar çok fazla olmalıydı. Birbirimizden pek bir şey sakladığımız söylenemez. Ancak kutsal olan tek alan oydu.

"Emersyn Sharpe bu dünyanın bir parçası," diye hatırlattı ve ben de uzun bir nefes verdim. "Buna uyum sağlamamız gerekiyor."

"Dostum, ona kim olduğunu söylemek istiyorsan söyle."

Milo başını sertçe sallayarak, "Hayır," dedi ve yüz ifadesi bir anda kapandı. "Bu dünya mı? Bizim dünyamız mı? Hayır. Ona dokunmasını istemiyorum. Ama yeterince güçlü olduğumuzda ve yükselmek için ihtiyacımız olan şeylere sahip olduğumuzda? O zaman... o zaman bunu düşüneceğim."

Arabamın üstüne vurdu.

"Kulüp binasına geri dön, bir bira iç, seviş. Biz burada işimizi bitiririz, sonra görüşürüz." Bununla birlikte, topuklarının üzerinde döndü.

"Raptor," dedim sessizce ve o da durakladı. "Sen onun için fazlasıyla iyisin. Onu sevdin..."

"Dur," diye emretti. "Beni bu konuda zorlama Hawk." O da benim gibi hepimizin benimsemeye başladığı kuş isimlerini tercih etmişti. Daha cılız çocuklarken bile bize daha güçlü bir hava veriyorlardı. Özgürlükleri ve özgür olma güçleri vardı. Arzuladığımız ve elde edeceğimiz güç.

Zaten biriktirmeye başladığımız güç.

Bir süre bakışlarımı tuttu ve sonunda başımı salladım. Yanılıyordu, onu tanıma şansını hak ediyordu ve lanet olsun biliyordu, onun için ne yaptığını bilmeyi hak ediyordu. Neleri feda ettiğini. Ama tüm bunları yüz ifademden uzak tuttum.

Raptor'un kız kardeşi, onu geçmemize asla izin verilmeyen tek şeydi.

üz

eri Daha önce onun için bir adam öldürmüştü.

nd Daha fazlasını seve seve öldüreceğinden hiç şüphem yoktu. Ve ben de onun yanında olurdum. Birbirimiz için kan döktük.

Onun için kanımızı akıtacaktık ve gerekirse onun için dünyanın kanını akıtacaktık. Yüzümde her ne aradıysa, onu bulmuş olmalı çünkü Sıkı ifadesi gevşedi. "Git sikini yalat," dedi bana, arkasını dönmeden önce. "Ruh halini düzeltebilir."

"Belki de kendi tavsiyene uymalısın," diye arkasından seslendim.

"Pahalı amların tadına bakmaya çalış."

Kahkahası geri döndü ve ben de arabaya atlayıp çalıştırdım. Çocuğu birkaç gün içinde görecektik. Belki o zaman ona kim olduğunu söylerdi.

Belki de değildir.

Ama onu görmek her zaman içini parçalıyordu, bu yüzden yolculuktan sonra biraz kan dökmeye hazır olsak iyi olur.

OceanofPDF.com

CHAPTER 4

OceanofPDF.com

T Odadaki gerilim sisi o kadar yoğundu ki nefes almakta zorlanıyordum. Kaburgalarımındaki ve yüzümdeki çürükler de yardımcı olmadı. Doktor bana ikinci bir buz torbası uzattı ve yanıma oturdu.

Gerekirse Milo. Doktor'un beni koruduğunu düşünmek çok garipti. Gün uzadıkça uzadı. Her saat yeni bir yara gibi geçip gidiyordu.

Emersyn'i lanet Liam'la birlikte göndermişti. Daha da kötüsü, o gitmek istememişti ama biz izin verdik. Aramızdaki meseleyi halledene kadar bu işten uzak durması onun için daha iyiydi. Ama onun güvenliğini emanet edebileceğim onca insan varken Milo'nun Liam'ı seçmesi hiç hoşuma gitmedi. Şu anda gerçek miydi?

"Sana söylemiştim," dedi Kellan, seçimlerimizi açıklamak için yaptığı son iki başarısız girişimden sonra. "Gerçekten başka seçeneğimiz yoktu."

"Ben de sana buna inanmadığımı söylemiştim," diye mırıldandı Milo. Son birkaç yıl ona pek iyi gelmemişti. Son birkaç ay daha da kötü geçmiş olmalıydı. Değişmiş gibiydi -farklı *kelimesi* çok hafif kalırdı-. Sanki içindeki temel bir şey değişmişti. Tehlikeli yoğunluğu her zaman mevcuttu, saklanmıştı, gölgelerde gizlenen ve çok az kişinin görebildiği bir canavardı. Milo her zaman çekici olan, zarif kılıklara bürünmüş bir yırtıcıydı.

Onu gördük çünkü onu tanıyorduk. Şu anda içindeki yırtıcıyı görmemek mümkün değildi. Onu saklayacak ya da koruyacak parlak bir yüzey yoktu. Tek bir ham, açığa çıkmış sinir.

Şu anda, bu benim hatamdı.

Milo bakışları üzerimdeyken kollarını kavuşturdu. Son birkaç saattir bana bakmaktan bile kaçınıyordu. Doktor gözümün üstündeki kesiği dikmiş ve kaburgalarımı kontrol etmişti ama iyileşmelerini beklemek dışında yapabileceğimiz pek bir şey yoktu. Bana acı için bir şeyler önermesine rağmen reddettim.

"Odayı alabilir miyiz?" Odadaki herkesi rahatsız eden hışırtı, isteğim üzerine duruldu.

"Jas," diye başladı Kellan.

"Biliyorum," dedim, tartışmasını bastırmak için bir elimi kaldırarak. Hepsi Milo ve benim aramda hizalanmıştı. Bizi ayrı tutuyorlardı. Beni öldürmesini engelliyorlardı. "Ama konuşmamız gerek. Bu ikimizin arasında."

Vaughn doğruldu. "O zaman ben kalıyorum."

Freddie ayağa kalktı. "Siklerinizi sallamanız için sizi yalnız bırakabilirim. İkinizi de seviyorum ama bu saçmalık beni aç, azgın ve bir vuruş için çaresiz hale getiriyor."

Ona bir göz attım. İtirazlarına rağmen Freddie'nin rengi günlerdir olmadığı kadar iyiydi. Kendini kamburlaştırmıyordu. Ama çatışmanın içine dalacak bir tip de değildi. Aramızdaki çatışma onu hep geriyor gibiydi. Onu suçlayabileceğimden değil. İyi ya da kötü olsun, parçalanmış evlerin parçalanmış kalıntılarından geldiğinizde, halkınızın kavga etmesinden hoşlanmazdınız.

"Git," dedim Freddie'ye. "Ama kulüp binasında kal."

"Tamamdır patron," dedi bana sırtarak ve sonra Milo'ya baktı. "Evet, tekrar hoş geldin dostum. Seni özledik ve Hawk'ın üzerine bu kadar gitme. Boo-Boo hepimizi kazandı. Onun için ölürüz, ama sanırım kığımızı tekmeleyecek kadar uzun süre hayatta kalmamız onun da hoşuna gider."

Kahretsin, o konuda yanılmamıştı. Bana baktığında gözlerindeki ihanet. Kendini kontrol etme cilasını kıran, sonra da onu yeniden sağlamlaştıran o korkmuş ifade. Bunu yapmıştık.

Bunu yapmıştım.

Saatlerce onu kollarımda ve yatağымda tuttum. Ateş i avuçlarıımın içine almıştım ve günahlarıımın çoğunu itiraf ettiğimde beni dinlemişti.

Hem

de çok.

Hepsi

değ il.

"Devam et Freddie." Emersyn gittiğinden beri Milo'nun sesi ilk kez yumuşamıştı. Freddie'yi tekmelemek bir köpeğ i tekmelemeye benziyordu. Neyse ki bunu hatırlamıştı.

Freddie barış işareti yapıp odadan çıkıp merdivenleri tırmanırken Doktor ayağ a kalktı. Onu daha sonra kontrol etmemiz gerekecekti. Zulasını çoktan temizlemiştik. Mülkte kalan tek uyuşturucu ottu ve kafayı bulmak isteyip istememesi umurumda değ ildi.

Lanet olsun, kafayı bulabilirim. O

zaman sadece altı kişiydik.

Doktor uzun bir süre sonra, "Ben de kalıyorum," dedi. "Bu hepimizi ilgilendiriyor."

Kellan ellerini arkamdaki kanepenin arkasına dayadı. Metaforik ve fiziksel olarak sırtımı koruyordu. Son birkaç aydaki farklılıklarımızı ve Milo söz konusu olduğunda bunu söylediği gerçeğini göz önünde bulundurduğumda, bu "Ben de kalıyorum" konusunda beni desteklemeyi reddetseydi anlardım.

Geriye sadece duvara yaslanmış, kollarını kavuşturmuş bir pozisyon almış olan Rome kalıyordu. Bu umursamaz duruş tamamen yalandı ama benimseyebildiği hareketsizlik çoğu zaman insanlara orada olduğunu unutturuyordu. Bize bile. Ama biz Roma'ya güveniyorduk.

Roma'ya güvenmiştim.

Yalancı, hain ve açgözlü kardeşinin aksine. Şu anda Emersyn'i tamamen kendine bağlayan pislik. Liam istediğinde altın bir dile sahipti, bir azizi günaha ikna edebilir ve bir hırsız baştan çıkararak patronu yapabiliirdi. Emersyn ne kadar güçlü ve sert olsa da onun yalanlarına kolayca kanabiliirdi.

Bizim hiç olmadığımız kadar onun dünyasının bir parçasıydı.

Yine de onun dünyasını istiyor gibi görünmüyordu. Belki bu onu Liam'a karşı koruyabiliirdi.

Ona gidip kapıları tekmelemek, sonra da affını kazanana kadar onu yalnız kalmaya ve yatağa sürüklemek için içimde bir dürtü vardı. Güvenini tekrar kazanmak için orgazm ve çörekten daha fazlası gerekecekmiş gibi bir his vardı içimde. Ama bunu yapacağım.

Gerekirse yalvarırım.

"Çocuklar," diye başladım ama Vaughn kollarını kavuşturdu. Neredeyse benimle Milo'nun tam ortasında duruyordu.

"Kapa çeneni Hawk. Milo onu buraya getirmekten daha fazlası için sana kızgın. Bütün gece gittiğinizi biliyor çünkü biz bekliyorduk ve onu becerdiğinden oldukça emin." Sesi bile kaba çıkmıştı.

Milo'nun çenesinde bir kas kasıldı ve ben en iyi arkadaşım ile bakışlarımı kilitledim. Evet. En iyi arkadaşımın kız kardeşini sikmiştim.

Beni eşek sudan gelinceye kadar dövmeye hakkı vardı.

Vaughn, Milo ile aramda aniden yükselen gerginlikten habersizmiş gibi, "Mesele şu ki," diye devam etti. "Sen tek değilsin ve ilk olmadığın da kesin."

Bunu biliyordum ama Milo'nun sarsılma şeklinden anlamıştım. Öfkeli ve suçlayıcı bakışlarını Vaughn'a çevirdi.

Parlama.

"Evet, onu yatağıma aldım. Bu iş çözüldükten sonra onun yatağına girmek için camdan sürüneceğim."

Aynen, kardeşim. Aynen.

"Ben de senden özür dilemiyorum." Bu açık sözlülük benden bir kahkaha kopardı. Çünkü gerçekten de onu istediğim için özür dilemeyecektim.

"Buna mecbur olmamalıyız," dedi Kellan ve beni şoke etti.

"Yapmamalısın amına koyayım," diye hırladı Milo. "*Kim olduğunu* çok iyi biliyordun. öyleydi."

"Evet," diye karşı çıktı Vaughn. "Verdik ve sözümüzün bize düşen kısmını tuttuk. Sen hapisteyken onu koruduk ve ona göz kulak olduk. Buraya geldiği anda bir şeylerin yanlış gittiğini anladık. Hawk bunu hepimizden önce gördü."

Bu özel savunmanın dışında kalmayı reddederek, "Biz de bunu düzelttik," dedim. "Onu buraya geri getirme kararı sadece ve sadece bana aitti. Kellan ve Vaughn onu hastaneye götürmek ve insanların onunla ilgilenmesini istediler."

"İnsanlarına güvenmiyor." Doktor konuşmaya katıldı ve ben de ona bir bakış attım. "Ve ne olursa olsun Milo, o artık bir bebek değil. Çok uzun zamandır çocuk olduğunu sanmıyorum." Bu sözler omurgamda bir ürperti yaratan uğursuz bir nota taşıyordu. O aletin onu taciz etmesine izin vermişti. Bunun diğer seçenekten daha iyi olduğunu söylemişti.

Ona tecavüz eden bir piç alternatiften daha iyiydi. Peki alternatifin nesi vardı?

"Lanet olsun, hepiniz onu becermek mi istiyorsunuz?" Milo talep etti ve ben iç çektim.

"Evet," dedi Rome basitçe. Kız gittiğinden beri söylediği ilk şeydi ve ona bakan tek kişi ben değildim. Bakışlarımızdan rahatsız olmadan devam etti: "Ama bu sadece seks değil. O bizden biri. O buraya ait."

Aletim seks yorumuna ne kadar itiraz etse de, geri kalan kısmım itiraz etmedi. Emersyn'den istediğim şey bacaklarının arasındaki sıvı sıcaklığından ya da boşalırken attığı sert çılgınlıkları duymaktan çok daha fazlasıydı. İstediğim şey...

"Benimle dalga geçiyor olmalısınız. Daha azı için adam öldürdüm ve hepiniz bana onu buraya getirdiğinizi ve aranızda pazarladığınızı söylüyorsunuz."

"Seni seviyorum evlat," dedi Doc en yumuşak ses tonuyla. "Ama bu öneriyi bir daha yaparsan seni daha önce hiç yaşamadığın şekilde soyarım. O bir fahişe olarak anılmaktan çok daha fazlasını hak ediyor."

"O lanet olası bir fahişe değil," diye hırladı Milo ve ben daha hareket ettiğimi fark etmeden ayağa kalkmışım bile. Kellan beni yakaladı. Doc, Vaughn'u durdurdu. Ama harekete geçen ve Milo'nun önünü kesen, onunla burun buruna gelen Rome oldu.

"Onu tartışma. O senin kardeşin olabilir ama onu *tanımıyorsun*. Hiçbirimiz tanımadık." Sözler yankılandı ve Rome Milo'nun göğsünü dürttü. "Onu önümüze sen koydun. Bize onun değerli olduğunu söyledin. Onu yıllarca sevdiniz. Bizi ona bakmakla görevlendirdiniz. Bunu yapmak zorunda değildiniz. Hepimiz onu koruduk. Onu *önemsiyoruz*. Onu burada istiyoruz. Bize *ihtiyacı var*."

Tüm bunlar kabul etmek istediğimden çok daha fazla düzeyde doğrudu.

"Benimle dalga geçiyor olmalısınız." Milo her birimize baktı ve onu tanıdığımdan beri ilk kez aramızdaki uçurum dipsiz bir yaraymış gibi göründü. O benim en iyi arkadaşımdı...

"Çocuklar," diye tekrarladım. "Gidin. Milo'yla konuşmama izin verin."

Milo bir elini saçlarında gezdirdi ve odanın diğer ucuna doğru yürürken hepimizden uzaklaştı. Öfke kaslarında titreşiyor gibiydi ve yerinde duramıyordu. Bunu çok iyi anladım.

"Jas," dedi Kellan kısık bir sesle ve ben başımı salladım.

"Bu sefer olmaz. Bu benimle Milo arasında. Eğer bunu şimdi halletmezsek, bir daha asla halledemeyiz." Ve bunu halletmem gerekiyordu. Henüz anlamamış olabilir. Ama Milo ve ben savaş halinde olursak, bu Emersyn'i parçalara ayırırdı. Bunun olmasına izin veremezdim. "Hepimize ihtiyacı var. Şu anda bırakın aynı sayfada olmayı, aynı kıtada bile değiliz."

Doktor kaşlarını çattı ama yüzümde aradığı şeyi bulmuş olmalıydı çünkü başını salladı. "Dikişleri sökmemeye çalış ve daha fazla kavga etme. Akciğerini delmeni istemiyorum."

Neredeyse gülecektim. Kavga etmek benim işimdi. "Sorun değil doktor," dedim ona. "Eğer yaparsam, hızlı aramada sen varsın."

Sert bakışlarının arasından eğlence yoksunluğu süzülüyordu, sonra başını salladı. "Siz çocuklar asla değişmeyeceksiniz."

Kellan ona, "Artık çocuk değiliz," diye hatırlattı.

"Evet, sanırım değilsin." Doktor Milo'ya baktı. "Bundan sonra hâlâ benim evimde kalmak istiyor musun?"

Bu beni durdurdu ve tek durduran ben değildim. Milo burada kalmayı planlamamış mıydı? Ne kadar zarar vermiştim?

"Hayır," dedi Milo ve bu olması gerektiği gibi bir rahatlama değildi. "Jasper haklı. Geri kalanınız havalanın ama yakın durun."

Evet, bunu yorumlamaya gerek yoktu. Kimsenin Emersyn'in peşinden gitmesini istemiyordu.

Çok kötü, kardeşim. Aramızdaki meseleyi hallettikten sonraki durağım orasıydı.

Rome yorum yapmadı, sadece dışarı çıktı - merdivenlerden yukarı değil, depoya açılan kapıdan. Doc iki adım arkasındaydı. Sonra sadece ben, Kellan, Vaughn ve Milo kaldık.

Bekledik ve Vaughn bana bir bakış attı ve tüm bu karmaşanın ortasında patlayan ikinci uçurum görünür hale geldi. Vaughn Milo'ya *karşı* benim tarafımı tutuyordu. Kellan ise Milo'ya *karşı* beni destekliyordu.

Bunu fark ettiğimde kalbime bir yumruk indi. Beni seçiyorlardı.

Ama sadece beni seçemezlerdi. Buna izin veremezdim.

Milo ve ben kandan daha fazlasıydık. Arkadaştan da öteydik. Biz onun için Emersyn'in ötesinde, diğerinin sahip olduğu ilk aile olmuştuk. Biz ilktik.

"Devam edin çocuklar," diye tekrarlardım. "Lütfen."

Bu onların dikkatini çekti ve bir çift mağdur iç çekişin ardından gittiler.

Sonra sadece ben ve Milo kaldık.

Uzun bir süre bana baktı. Yüzüm acıyordu ve göğsüm de öyle. "Dinliyorum," diye başladı.

"On iki yaşına girdiğimizde bana ne dediğini hatırlıyor musun?"

Milo kaşlarını çatı. Belki konudan sapmıştı ama kelimeler o zaman da uyuyordu, şimdi de uyuyor. O yıl, biri kirli bir polisle olmak üzere birkaç kez gerçekten yakın bir kaza geçirmiştim. Milo her zaman arkamı kollamıştı ama ben peri masallarındaki varoluşumla ilgili şaka yaptığımda bana çok derin bir şey söylemişti. Benim gibi Milo da bir okuyucuydu. *Her şeyi* okurdu.

"Peri masalları bize ejderhanın gerçek olduğunu ya da öcünün var olduğunu söylemez," diye başladım.

"Bize öldürülebileceklerini söylüyorlar." İfadesini iç çekerek tamamladı. "Sen bu işte ne arıyorsun, Jas? Sen ejderha mısın?"

Acıtsa da kıkırdadım. "Umarım öyle değildir. Çünkü kendisine prenses denmesinden nefret eder."

Kötü bir şakaydı ama Milo'nun sert kıkırdaması buna değdi.

"Bir süreliğine buradan çıkmak ister misin? Biraz temiz hava almak? Konuşmak?" Tek yapabildiğim zeytin dalı uzatmaktı.

Bunu kabul etmek zorundaydı.

OceanofPDF.com

EVENIFITHURTS

OceanofPDF.com

MILO

"Jasper," dedi Bayan Stephanie başka bir çocuğu bahçeye götürürken. Cılızdı. Morarmıştı. Gözleri ise çukur ve şüpheliydi. "Bu Milo. Milo, bu Jasper. Sana bu sabah bahsettiğim çocuktu."

Bayan Stephanie bugün eve yeni bir bakıcı getireceğinden bahsetmişti. Bayan Joanie'nin baktığı yaşlı bakıcılardan biri yatılı bir okul için burs kazanmıştı. Bayan Joanie ve Bay Pete harika insanlardı. Evlerini herkese açtılar ve ailemizmiş gibi davranmadılar. Aynı zamanda biz de evin bir parçası değildik gibi davranmadılar.

Onları sevdim.

Ivy'ye de çok iyi bakıyorlardı. Hiç kirlenmezdi ve hep gülümserdi. Buraya geldiğimiz ilk birkaç gün bezini ben değiştirmiştım. Her zaman önce ben yapardım. Bayan Joanie azarlamamıştı ama bana bunu yapmasına izin vermemin sorun olmayacağını söylemişti.

Bir hafta boyunca onu çok yakından izledim. Bayan Joanie onun altını değiştirmekte ve Ivy'yi güldürmekte çok iyiydi. Bu yüzden oyun oynamak için dışarı çıkmayı sorun etmiyordum, ancak Ivy aşağıda oyun alanında olursa onu da dinleyebiliyordum.

"Ben Jasper'ın eşyalarını içeri götürüp Bayan Joanie ile konuşurken siz de birbirinizi tanıyın." Bayan Stephanie'nin sözleri beni şimdiki zamana ve bana kuşkuyla bakan çocuğa geri götürdü. Gerçekten de cılız bir çocuktu ve giysileri üzerine oturmuyordu. Benimkilerin çok kısa ya da çok uzun olmasından nefret ederdim.

Ivy içeriden bir çığlık attı ve ben de dikkatimi kapıya yönelttim. Üç çığlık. Bayan Joanie ile anlaşmam buydu. Üç kez miyavlayarak ağlayacaktı ve o düzeltmezse ben düzeltecektim. Hıçkırık neredeyse başladığı gibi kesildi.

Vay be.

Muhtemelen birinin onu kucağına almasını istiyordu. Ivy kucaklaşmayı severdi. Bayan Stephanie bu konuda çok iyiydi. Onu kucağına aldığında Ivy hiç telaşlanmazdı.

Sonunda yeni çocuk Jasper'a dönüp baktım.

"Oynamak ister misin?"

"Pek sayılmaz." Bu açık bir cevaptı, ben de omuz silktim.

"Ben şurada oynayacağım." Mickey J'nin birkaç gün önce getirdiği yarış arabalarını ve eski yarış setini gösterdim. Daha önce böyle bir şey görmemiştim ve onu alabileceğimi söylediğinde hâlâ inanamıyordum. Mickey kız kardeşine çok benziyordu. Gerçi Bayan Stephanie daha kibardı ama Mickey beni anlıyor gibiydi. Hiçbir şeyi şekerle kaplamaya çalışmazdı. Hayat berbat evlat, derdi bana. Taşaklarını tekmeleme sırası sana gelene kadar bekle.

Yine de, yeni çocuk beni o kadar şüpheyle izliyordu ki bu biraz rahatsız ediciydi.

"İki kişiyle daha iyi olur. Ama ne istersen yap. Bayan Joanie yemekten önce bize temizlik yaptıracak." Bu adil bir uyarı gibi görünüyordu. Bayan Joanie yemeğe oturmadan önce ellerimizin ve yüzümüzün temiz olmasını istiyordu ve eğer kıyafetlerimiz kirliyse değiştirmemiz gerekiyordu. Masada kirlenmek yok.

Yine de seni aç bırakmadı. Ama çamaşırlarımı kendim yıkamayı tercih ederdim, ilk kez yıkanmayı reddettiğimde beni kovayla bir güzel ıslatmıştı. Biraz komikti ama ayakkabılarım ezildi ve Bayan Joanie o kadar çok güldü ki ben de katılmak zorunda kaldım.

Ben yarış arabalarını hazırlarken Jasper merdivenlerde oturuyordu. Pist oldukça harikaydı. Her zaman aynı arabalar kazanmıyordu, ama loopy-loop yaptıklarında gerçekten hoşuma gidiyordu. Mickey bir gün beni gerçek bir yarış pistine götüreceğine söz verdi. Bayan Stephanie bir süre içerideydi, o merdivenlerden inmeden önce dört yarışı bitirdim. Jasper'ı başından öptükten sonra bana el salladı, ben de ona el salladım.

Bayan Stephanie tuhaftı. Bir yetişkin için bile. Herkesi severdi. Ama kandırılması çok zor biriydi ve asla ama asla sinirlenmezdi. Neden onunla kalamadığımızı sorduğumda, bana evini herkese açmayı çok istediğini ama yapamayacağını söylemişti. Evi küçüktü ve Mickey çok yer kaplıyordu.

Arabalarla ne kadar uzun süre oynarsam oynayayım, Jasper basamaklardan hiç ayrılmadı. Sanki gelip oynamak istiyor gibiydi ama nasıl oynayacağını bilmiyordu. Benim de öğrenmem gerekiyordu. Belki ona öğretebilirdim.

Okul servisi yolun sonunda durduğunda kalktım ve merdivenlere doğru yürüdüm. Ivy ve benim bugün doktor ziyaretimiz vardı, bu yüzden okuldan evde kalmıştım. Bayan Joanie'nin burada pek çok çocuğu vardı, çoğunu severdim.

Ama Jasper onları tanı mıyordu. Gürültü yapıyorlardı ve birbirlerini itip kakıyorlardı. Beni çoğunlukla yalnız bıraktılar. Ben de içeri girdiklerinde onları izledim. Yeni çocuklar alışılmadık değildi, bu yüzden bizi atlayıp içeri girdiler.

Bayan Joanie yemekte Jasper'ı herkesle tanıştırdı. Onu beni izlerken yakaladım ve sııttım ama o sadece kaşlarını çatı.

Tamam, arkadaş olmak biraz zaman alabilir. Ama acıtsa bile ondan bir gülümseme alabilirdim. Tamam, belki bir gülümseme değil, yüzünü buruşturmamasına razıyım.

Evet, yüzünü
buruşturmak yok.
Bu yapılabilirdi.

OceanofPDF.com

CHAPTER 5

OceanofPDF.com

ROMA

TDepoda fareler çok azdı. Onları burada bulmayı beklemiyordum. Kellan, Milo ve Doc'la birlikte yaşadığında hepsini az çok reddetmişti. Düşündüğüm onca şey arasında Milo'nun eve dönüşü ilk beşe bile girememişti.

Tek uyarım Liam'ın geliyordu. Jasper telefonuna cevap vermemişti. Bir kere bile. Starling'e bir mesaj göndermiştim ama o da telefonunu açmamıştı. Muhtemelen Jasper'la yatakta oldukları içindi. Olabilir. Ama pusuya düşmeden önce kontrol etmeleri gerekirdi.

Eve dönüşü bir olay olmalıydı. Kapıdan içeri girdiğinde kavga etmek için yanıp tutuşmuyordu. Liam'ın varlığı onu sakinleştiren tek şey olmuştu. Milo'ya nefes aldırılmıştı. Sakinleştiği gerçeği Kellan'ın birden fazla şüpheli bakışına neden olmuştu. İşler ters gittiğinde başını öne eğme eğiliminde olan Freddie bile tuzağa düşmüştü.

Vaughn merdivenlerden indiğinde Milo onu sert bir yumruk ve daha da sert sorularla karşıladı. Üç yıldır hapiste olabilirdi ama keskinliğinden hiçbir şey kaybetmemişti. Aksine, keskinliğini jilet gibi keskin ve çok daha tehlikeli bir hale getirmişti. Tanıdığımız Milo'nun hâlâ orada olduğundan bile emin değildim. Bu Raptor'du. Yaşıyordu. Nefes alıyordu. Derisinin altında öfkeleniyordu.

Bütün gece saatler ilerledikçe bekledik. Liam ve ben bilardo oynadık. Freddie kanallarda gezindi. Doc Milo'yla konuşmaya çalıştı ama Milo lazer gibi Kellan ve Vaughn'a odaklanmıştı. Hakkını vermek gerekirse, bazı şeyleri saklıyorlardı. Liam ve Doc hikâyenin sadece bir kısmını biliyorlardı, Freddie'de ise kırıntılar vardı.

Emersyn'i geri getirdikleri gece neler olduğunu gerçekten bilen sadece üç kişi vardı: Jasper, Kellan ve Vaughn. Doktor onun yaralarını biliyordu.

Hepimiz yaptık.

Hiçbirimiz bunu tartışmadık.

Freddie bile. Freddie, hayatını kurtarmak için çenesini kapalı tutamazdı.

Arabama binene kadar yavaşlamadım ve Kellan'a açık bir mesaj gönderdim.

Burada nöbetçi fare yok. Biraz a l m a l ı s ı n . Milo'n u n ne yapacağı belli olmaz ve Jasper da düşünmez.

Kellan: Nereye gidiyorsun?

Ben: Geri geleceğim.

Kellan: Dikkatli ol.

Ben: Sen de.

Normalde birbirimizi uyarmamız gereken bir şey değildi ama bu normal bir durum değildi. Garajdan çıkıp Liam'ın evine doğru yola koyulmam hiç zaman almadı. Gün ışığının büyük bir kısmını kaybetmiştik. Bir gece önce uyuyamadığım için hâlâ çok yorgundum. Starling'in Jasper'la birlikte olmasından endişe etmemiştim. Ona bir şey olmasına izin vermeden önce kendi bileklerini keserdi. Raptor bir gece önce eve gelmeyi seçmemiş olsaydı bile, onun güvende olduğundan emin olana kadar uyumazdım. Raptor kulüp binasına girmeden önce hiçbirimizin Jasper'ı uyarmasına izin vermemişti ve Raptor çoktan harekete geçmişti. Raptor ve Jasper'ın arasına girdiğinde Starling'in yüzünde beliren sert ifade beni gülümsetti.

Sert.

Vahşi.

Kendi başına tehlikeli.

Yine de incinmesine izin veremezdim. Milo kardeşine *asla* zarar vermezdi. Bu Raptor - bize geri dönen Raptor - yeni şekillerde hasar görmüştü. Kırıkların ve çatlakların onarılması için zamana ihtiyaç vardı. Belki de o ve Jasper birbirlerini ayakta duramayacak hale gelene kadar kanlı bir şekilde döverlerdi.

O zaman konuşabilirler.

Daha önce de olmuştu.

Daha fazla zaman kaybetmeden kapıyı açtım ve depodan hızla çıktım. Kapının arabanın tavanından çıkmasına yetecek kadar bekledim. Tekrar aşağı yuvarlanması için düğmeye bastım ve sadece tamamen kapanması için oyalandım. Çok fazla belirsizlik vardı.

Onları sevmedim.

Değişkenler sorun yaratıyordu. Hesaplanamıyorlardı.

Grup evine yeni gelenler, çalışanlar veya çocuklar gibi değişkenler. Bir çocuğu istismar için izole etmek gibi değişkenler. Bunu hepimiz gördük. Bundan kaçınmak için çalıştık. Ben bile kendi payıma düşeni yaptım.

Değişimi sevmezdim.

Ama...

Dışarıdaki karanlık derinleşmişti ve depodan hızla uzaklaşırken güneş uzak bir anıya dönüşmüştü. Aklımda tek bir hedef vardı ve bunu sorgulamadım. Emersyn benimsediğim bir değişiklik olmuştu.

Starling'imın bizimle olmasını istiyordum. Benim ve Kellan'ın odalarının arasını düzeltmekten, onu rahat ettirmeye çalışmaya ve tercih ettiği ayakkabıları seçmeye kadar - o bir değişiklik değildi. O...

Benim insanlarım. O benimdi. Bizimkiler, sanırım, ama kesinlikle benim.

Gün çok acımasız ve yorucu geçmişti ama bazı eşyalarını almak için yukarı çıkmıştım ve daha sakın anlarda, orada olduğumu unuttuklarında onları arabaya taşımıştım. Raptor etrafta volta atarken öfkeden kudurmuştu, binlerce soru sormuştu ve hiç kimse - Freddie bile - duymak istediği cevapları vermemişti.

Neden şimdi ona ortağından bahsediyorsun? Sorun halledilmişti. Adam kıyıda uzakta bir yerde köpekbalığı yemiydi ya da ondan geriye ne kaldıysa. Ayrıntılara o kadar dikkat etmemiştim. Jasper ve Kellan bazı detayları kendilerine saklamışlardı.

Bilseydim, çok daha çabuk ölürdü.

Vaughn bana nedenini daha sonra anlattı. Sanırım önemli olan tek şey adamın acı çekmesiydi. Yine de...

Ellerimi direksiyonun üzerinde esnettim. Sağ elimin parmak eklemleri hâlâ sıyrılmış ve morarmıştı. Onları esnetirken acı iyi geldi. Bana daha önce söylemeleri gerekirdi.

Liam'ın evine gitmek sonsuza kadar sürdü, hatta hiç zaman almadı. Şehir garip bir şekilde sessiz görünüyordu, sanki fırtına bulutlarının şiddetle yaklaştığının farkındaydı. Taze yağmurla kayganlaşan sokaklar parıltıyordu ve düşen sıcaklıklar buz tehlikesi yaratıyordu. Daha büyük olasılıkla sis. Yeni bir tuval bulmak için iyi bir geceydi, gölgelerde çalışmak için bir yer, soğuk ve sisin seyirciyi uzak tutacağı bir yer.

Liam'ın evinden bir blok ötede yavaşladım. Ensemdeki tüyler diken diken oldu ve bir ara sokağa girip park ettim, ışıkları kapattım ve beklemeye başladım. Bu nokta bana Liam'ın garajının girişine iyi bir bakış açısı sağlıyordu.

Ve caddenin karşısına park etmiş, içinde iki kişi olan arabayı daha iyi görebiliyordu. Çok karanlık olduğu için onları seçemedim. Burası varlıklı bir bölgeydi. Arabaları uymuyordu. Sürücü tarafındaki ön lastiğin jant kapağı eksikti. Duman, yolcu tarafından sürekli mavi bir akış halinde yükseldi. O sırada

Bu bölgedeki mağazaların hepsi gurmeydi ya da sınırlı saatlere sahipti ve genellikle iş günü biter bitmez kapanıyorlardı.

Birini beklemedikleri sürece o arabanın orada olması için hiçbir neden yoktu.

Liam mı?

Starling mi?

Kabul

edilemez.

İçgüdüsel olarak emniyet kemerini çözdüm ve arka koltuğa kaydım. Biraz manevra yapmam gerekti ama arka yolcu kapısından çıktım ve iç ışığın yanması konusunda endişelenmeden kapıyı kapattım. Saçlarımı korumak için kaputu yukarı çektikten sonra ön tarafın fermuarını çektim.

Havadaki soğukluk bana neredeyse hiç dokunmuyordu. Soğuğu severdim. Hep sevmişimdir. Burası gizlenmek için uygun bir mahalle değildi ama kendine has ara sokakları ve gölgeli yolları vardı. Hepsini biliyordum. Liam ve ben onları birden fazla kez avantajımıza kullanmıştık. Bloğun etrafını dolaşmak ve arabaya karşı yönden ve sokağın onların tarafından yaklaşmak sadece birkaç dakika sürdü. Gölgelerin en derin olduğu bina cepheleri boyunca ilerlemenin bir yolu vardı.

Bir sigaranın izmariti camdan dışarı fırlayarak kaldırımını kirleten küçük sigara yığınının katıldı. Diğer yönden bir araba yaklaştı ve Liam'ın binasının kapalı otoparkına döndü. Sürücü öne doğru eğildi ve işte o zaman kamerayı gördüm. Uzun lens. Flaşsız.

On dakika daha oyalandım ama uzun bir akşam için yerlerine yerleşmiş görünüyorlardı. Bu konuda bir şeyler yapmanın zamanı gelmişti. Adımlarımı tekrarlayarak karşı taraftaki yaya girişinden kapalı otoparka girdim. İçeri girer girmez nezaket telefonunu açtım ve polisi aradım.

Bırakalım da hak etsinler. Şüpheli davranışlarını, aracın marka ve modelini ve silahlı olabilecekleri endişesini bildirdim. İçlerinden biri sürücü tarafındaki camdan bir şey gösteriyordu.

Operatöre daha fazla bilgi vermedim, sadece kolu sildikten sonra telefonu bıraktım. Garajın her yerine güvenlik kameraları yerleştirilmişti. Burası bir kaleydi. Ama nerede olduklarını biliyordum. Gerektiğinde girip çıkabileyim diye yarattığımız kör noktalar.

Ya da Liam iz bırakmadan gidebilir.

Onu takip ederek kendi arabama ulaştım ve oradan uzaklaştım. Açık bir kahve dükkânı bulmam on dakikadan az sürdü ve kahveyi beklerken Liam'a bir uyarı gönderdim.

Ben: *Sokaktaki gözcüler.*

Liam: *Kaç tane?*

Ben: *2. Onları domuzlara yedirdim.*

Liam: *Beni bekleyemedin mi?*

Bu bir cevabı bile hak etmiyordu. Ama...

Starling içerideyken olmaz.

Değil.

Kaşlarımı çattım.

Onu markete götürdüm.

Son iki mesaja baktım. Mağazaya.

Kıyafete ihtiyacı var.

Gözlerim kısıldı. Evet, eşyalarını almadan gitmişlerdi. Bu yüzden onları onun için arabaya kaçırmıştım. Ama dans ayakkabıları ve stüdyosu kulüp binasındaydı.

Liam:???

Endişeliydi.

Duygularına katılmasam da tek bir başparmak yukarı emojisi gönderdim. Liam'ın kararının benim için sorun olmadığını bilmesi gerekiyordu. Ben değildim. Ama nedeninden emin değildim. Telefonu kapattıktan sonra bir kenara koydum ve tekrar dışarı çıkmadan önce kahveyi kabul ettim. Yanıp sönen mavi ve kırmızı ışıklar bir blok öteden görünüyordu. Arabadaki adamlar dışarıdaydı ve hatta bir tanesi kaldırımında kelepçeli bir şekilde oturuyordu.

Garajın girişine yöneldim ve açmak için kumandamı kullandım. Dost canlısı bir memur bana el salladı ve ben de ona gülümseyerek boyun eğiyormuş gibi yaptım.

Normal bir sakinin yapacağı şey buydu.

İçeri girdikten sonra, Liam'ın benim için tuttuğu yere doğru iki kat yukarı manevra yaptım. İlişkimizi gizlemiyorduk ama reklamını da yapmıyorduk. Aynam. Kardeşim. İstesek de saklayamazdık. Bununla birlikte, önlemler aldık. Garajda sessiz bir tarama yaptım ve aşağıdaki sokağa bakan duvarın yanında durdum. Arka koltuktaki çantaları toplayıp içeri girmeden önce arabanın ve yolcuların birkaç fotoğrafını çektim.

Beni sessizlik karşıladı. Katların çoğu boştu, olmayan sahipleri sadece şehre geldiklerinde kullanıyorlardı. Liam'ın katına ulaştığımda, kapının hemen önünde duran pakete kaşlarımı çatarak baktım.

Tüm teslimatlar alt kattaki kapıcıdan geçerci.

Buraya çıkmak için şifre gerekiyordu.

Kameralara baktım.

İkisi de başka bir yere

yönlendirilmişti. İşe yaramaz.

Poşetlerin yerini değiştirerek paketin fotoğrafını çektim ve Liam'a gönderdim.

Dairesine girerken ona dokunmadım. Dikkatle içeriği taradım. Oturma odasında iki, mutfakta da küçük bir lamba yanıyordu. Düzen bana her iki odanın ve salonun sağlam bir görüntüsünü veriyordu. Çantaları yere bırakıp kapıyı iterek kapattım ve tablonun yanına gittim. Arkasında, Liam'ın güvenlik sistemi dahili kameralar içeriyordu.

Geri döndüğümde Liam ve Emersyn'in ayrıldığını gördüm. Starling isyankâr bir ifade takınmıştı. Ben gülümsedim. Liam çok eğlenmiş görünüyordu. Ama ona karşı dikkatliydi. Daha da geriye gittiğimde, onu dairede volta atarken buldum, yüz ifadesi boştu, öfke ve incinmişlik arasında gidip geliyordu.

Acı daha da
derinleşti. Bu kadar
yeter.

Paket her neyse, teslimatçı içeri girmemişti. Etrafı baştan aşağı taramayı bitirdim ve Emersyn'in zor kokusu odama sinince kendi odamda durakladım. Örtülerin üzerindeki iz, uyumak için benim odamı seçtiğini gösteriyordu.

Güzel.

Çantalarını içeri taşıdım ve kaçırmaması için yatağın üzerine koydum. Eşyalarını, okuduğu kitapları ve oraya koyduğumdan beri yatağında tuttuğu ayısını getirmiştım. Yaşlı ve yıpranmıştı ama ona huzur veriyorsa, onunla birlikte kalacaktı.

Parmaklarımı çok tanıdık dikişlerin, çok fazla sarılmaktan aşınmış noktaların ve ıslanmaktan keçeleşmiş parçaların üzerinde gezdirirken, ona burada yardım etmeye devam edebileceğini umdum. Sağ kolunun arkasında bir sıra dikiş vardı. Bir kavgada yırtıldığı için onarılmıştı. Farelenmiş kulağının arkasında da bir dizi dikiş vardı. Onları görmek daha zordu.

Ayıdaki yaralar.

Onarılmış yaralarla dolu ortak bir hayat.

Özenle örtüleri düzelttim ve onu beklemesi için yastıkların üzerine koydum. Buradaki odanın pek bir özelliği yoktu. Burada bir iz bırakmamıştım. Sanırım bırakmalıydım. Özellikle de Starling'in odasıysa.

Bu düşünceyle odanın kapısını kapattım ve cebimden kara kalemlerden birini çıkardım. Kağıdın üzerine bir şeyler çizmek hiç zaman almadı.

kapının arkasında. Her ne kadar onları beklemek ve onu görmek istesem de geri dönmeliydim. Binadaki gözcüler, dışarıdaki kutu... Raptor...

Hayır, kulüp binasına dönmem gerekiyordu.

Kömürü cebime geri koyarak yatağa döndüm ve çantalardan birini açtım. İçinde deniz kenarında resim yapmaya gittiğimiz gün giydiğim bir gömlek vardı. Katladım ve onun için yastığın üzerine koydum. Vaughn çantaları almaya gittiğimi görünce bana gömleğini uzattı. Sırtındaki gömleği. Onun kokusunu almak istiyordu. Onu çantaya bıraktım.

O bulacaktı, ama önce benimkini almasını istedim.

İşim bitince kapıyı açık bıraktım ve ön tarafa döndüm - yüzümü yastığa bastırıp kokusunu aramadan önce. Onlar döndüğünde burada olmamam daha iyiydi. Gitmem gerektiğinde değil. Eğer onu görürsem, gitmezdim.

Cebimdeki telefonum çaldı. Çıkardım.

Paketi bırak. Güvende.

Bir yanıtı ihtiyacı yoktu, ben de göndermedim. Ekranımda yanıp sönen bir sonraki mesaj beni gülümsetti.

O iyi mi?

İstemeye karşı ne kadar savaşıştı, hayal etmek bile istemiyordum. Onun da kendi mücadeleleri vardı. Ona bir başparmak işareti yaptım, sonra telefonumu kapattım ve kapıyı arkamdan kilitleyerek dışarı çıktım. Paket tam oradaydı ve ben onu görmezden geldim. Asansör yerine merdivenleri kullandım.

Polisler hâlâ dışarıdaydı ve arabanın yolcularından en az biri şu anda siyah beyaz bir arabanın arkasındaydı.

Bağlantılarımızdan birine ulaşım o raporu alırdım. Liam'ın evini kimin izlediğini ve paketi kimin bıraktığını bilmek istiyordum. Aynı kişi olduklarını sanmıyorum.

Hayır.

Tahtada yeni oyuncular olduğunu hissediyordum.

İki blok ötede Kellan'ı aradım. İlk çalışta cevap verdi. Ama ona "Başka bir sorunuz olabilir" demeden önce bir şey söylemesini beklemedim.

NEDENÖNEMLİ

OceanofPDF.com

EMERSYN

Birkaç ayda bir, tam olarak ne zaman olduğunu asla bilemezdim, Bradley Amca beni alışverişe götürmeye gelirdi. Her zaman bir iş görüşmesi ya da toplantı telaşının ortasında olurdu. Beni bir limuzinle alırdı ve arkada özel bir yerimiz olurdu. Sonra da beni bulunduğumuz şehirdeki en pahalı butiklere götürürdü. Beni doğrudan bir tasarımcıya götürebileceği New York'u tercih ederdi ama bana her zaman güzel bir elbise almak isterdi.

Evinde, benim dedikleri odadaki dolapta yığınla kıyafetim vardı. Tırnağımın köşesindeki kurumuş deri parçasını çiğnememeye çalıştım. Yapmam gereken son şey, tırnağım tamamen kesilip kanayana kadar onu çekmekti. Özellikle de daha sonra acının dikkatimi dağıtmasına ihtiyacım olursa. Limuzini otele yanaştığında lobide dikiliyordum.

Telefonum beni uyarmak için çalmadan önce bile o olduğunu biliyordum. Eric de lobideydi ve yanından geçerken bana bir gülümseme fırlattı. Ben de gülümsemek istedim, gerçekten. Ama o hâlâ yeniydi ve amcamla geçirmek zorunda olduğum günlerde herhangi bir konuda gülümsemek zordu. Arabaya bindiğimde bile telefonda konuşmayı bırakmamıştı.

Karşısına oturmak niyetinde olmama rağmen, elimi tuttu ve beni hemen yanındaki koltuğa çekti. Öne doğru eğildiğinde, çok sıcak dudaklarının hızlı bir fırçası için yanağımı ona verdim ve sonra hemen sözleşmeler ve müzakereler hakkındaki konuşmasına geri döndü.

Hayır, kaydettikleri ilerlemeden memnun değildi. Sorunların ortadan kaldırılması gerekiyordu ve bunun hala devam ediyor olması yeni bir şirket getirmesi gerekebileceği anlamına geliyordu. Bu uğursuz tehditler arasındaki sessizliği dostça değildi. Telefonun diğer ucundaki sesi duymak mümkün olsa da, onu duymazdan geldim.

Bradley Amca benim iş hayatına karışmamı onaylamıyordu. Çok küçük yaşlardan itibaren, ister konferans salonunda, ister ofisinde, ister arabanın arkasında ya da o yataktayken gerçekleşsin, her türlü toplantıda görülmemeyi ve duyulmamayı öğrenmiştim. Ben pencereden dışarı bakarken elini dizime koydu. Uygun şekilde giyinmiştim ama en azından hava eteğin altına tayıt giymemi gerektirmeyecek kadar soğuktu.

"Sadece hallet," dedi aniden. "Eğer yapamazsan, o zaman değiştirilirsin."

Telefonu kapattı ve bana baktı.

"Üzgünüm Prens, görev sık sık çağırır." Bacağımı sıktı. "Bu ziyarette o kadar vaktimiz olmayabilir. Bu yüzden benim için denemeniz amacıyla dört elbise seçmeleri için önceden aradım."

Yutkundum. "Dört mü? Genelde sadece bir ya da iki tane ararsınız."

"Doğru, ama sezon yaklaşırken daha yoğun olacak ve gösterilerinizden üçü katılmam gereken işlerin olduğu şehirlerde olacağım. En sevdiğim arkadaşımın benimle birlikte bir dizi etkinliğe katılmasına ihtiyacım var. Doğum gününü unutacağımı mı sandın? Artık on beş yaşındasın. Pratikte yetişkin bir kadınsın." Parmaklarını kalçamda bir aşağı bir yukarı gezdirirken tüylerim diken diken oldu. "Geçen yıl birbirimizi çok az gördük ve senin içtiğini ya da sızdığını duymak beni mutlu etmedi."

"Hiçbir şey olmadı," diye onu temin ettim. "Odama döndüm ve uyudum. İyiydi. Bir daha böyle içmemem gerektiğini biliyorum." Ertesi sabahki akşamdan kalmalık beni yarı yarıya öldürmüştü.

Tek yorumu "Hmm," oldu. Fransızca adı olan daha iyi butiklerden birine yanaştık. Burası onun en sevdiği yerlerden biriydi çünkü her zaman özel ve pahalı giysiler bulunurdu. "Son bir yıldır seni çok özledim Prens. Çok fazla ayrı kaldık."

Araba durduğunda çenemi yakaladı ve yüzümü ona çevirdi.

"Bu yıl bunu düzeltiyoruz. Beni unutmanı istemiyorum." Bu kez öpücüğünü dudaklarıma kondururken kıpırdamadan durmaktan başka çarem yoktu. Boynumdaki sert gerginlik baş ağrısı tehdidi oluşturuyordu. Eğer bir an önce rahatlamazsam daha da kötüleşecekti.

"Söz veriyorum," diye fısıldadım, ne kadar yakın olduğunun farkındaydım. "Seni asla unutmam." Ne kadar uğraşırsam uğraşayım. "Provalarda çok zor bir gün geçirdim ve çok ağrım var, içeri girmeden önce bir şeyler içmemizin sakıncası var mı?"

Başını öne eğdi.

"Sadece bir tane." Bir an için dudaklarıma odaklandığında dudaklarımı yalayarak midemdeki hastalıklı dalgalanmayla savaştım. "Yardıma olur."

Gizlilik kalkanını kapatmak için düğmeye bastıktan sonra şoföre, "Bizi mahallenin etrafında gezdir," dedi. "Aslında, bizi şehrin etrafında gezdir ve bir saat içinde döneceğimizi söyle."

Çenemi tutmaya devam ettiğinde gözlerimi kapattım ve sonra kulağıma bir öpücük kondurabilmek için yüzümü çevirmesine izin verdim. İçkileri hazırlarken tüylerim diken diken oldu. Viski. Benimkini sek yaptı, onunkini de yarısı kadar doldurdu. Hepsini uzun bir yudumda geri devirmiştım.

Isı bir termal bomba gibi sistemime çarptı ve kaslarımdaki tüm düğümlere bir dalga göndererek her şeyi gevşetti.

"Bir tane yeter mi?" diye sordu, kirpiklerinin altından beni izlerken kendi içkisini yudumluyordu.

Dudaklarımı tekrar yaladım. "Sonra bir tane alabilir miyim?"

"İstediğin her şeyi alabilirsin Penses," diye mırıldandı ve koltuktan kayarak limuzinin zeminine indim, önünde diz çökmek için döndüm. Pantolonunun fermuarını çoktan açmıştı. Eğer fazla zamanı yoksa, belki de bu gece tek yapmam gereken gargara yapmaktı.

Hem de çok.

Toplantılarını iptal ettiği için yolculuk çok daha uzun sürdü. Benim bedenimdeki elbiseler otele geri gönderilmişti. Onları hiç göremedim ve Bradley Amca beni odama götürmek için ısrar etti.

Ertesi sabaha kadar gitmedi.

Gezegende yeterince sıcak su yoktu.

Ama dokuzda provalara yetiştim ve Eric benimle flört ettiğinde ona gülümsemeye çalıştım. Yapamayınca beni kenara çekti ve ona kendimi iyi hissetmediğimi söyledim. Beklediğim son şey, daha sonra elinde dondurma ve dostça bir gülümsemeyle otel odama gelmesiydi.

Fazla kalmadı ama yanağıma bir öpücük kondurup gittiğinde ürpermedim. Ertesi gün onu gördüğümde gerçekten gülümsedim.

CHAPTER 6

OceanofPDF.com

EMERSYN

T Vaughn, Jasper ya da kulüp binasındaki herhangi birinden haber alamadan iki gün geçmişti. Roma dışında herkes. Liam beni mağazadan eve getirdiğinde

Taze manikür, pedikür ve saç şekillendirmenin yanı sıra bütün bir kıyafet rafı ile birlikte odamda beni bekleyen bir hediye buldum.

Çantalarımda egzersiz kıyafetlerim, ödünç aldığım şortlar ve eşofman altlarımın yanı sıra kendi külotlarım da vardı. Liam'ın dantel sevdiği konusunda ısrar ettiğinde Lydia'nın ne seçtiğine bakmamıştım bile.

Asla giymem.

Yine de beni rüyalarımın kovan Liam'ın yüzü değildi ve Raptor beni kulüp binasından sürgün ettiğinden beri benim olan odaya uyandım. Pencerelerin kenarlarında sadece gri ve pembenin çıplak bir ipucu olan ışık vardı. Gün doğumu. Ter alnımda noktalar oluşturdu ve uyumak için giydiğim tişörtü ıslattı.

Onu ayıyla birlikte yastığın üzerinde bulmuştum. Roma'ya ait olduğu konusunda hiçbir şüphe yoktu. Söz konusu adamı günlerdir görmemişken onu takarak rahatlamam çok saçmaydı. Onları arama şansım olmuştu. Liam bana bir kez daha telefonunu uzatmıştı ama cep telefonundaki isimlerine baktıkça, hiçbirine ne söyleyeceğimi bile bilmediğimi fark ettim.

Dahası, söyleyeceklerim Liam'ın tüketmesi için değildi. Roma'nın telefonumu da getirmiş olmasını umarak çantalarımı karıştırdım. Ama o Jasper'ın arabasındaydı, yani muhtemelen hâlâ oradaydı.

Kendimi yataktan dışarı attım, çünkü amcamın yüzünü gördüğümde ve odanın diğer ucunda duran, hâlâ torbalarında kapalı duran giysiler arasında tekrar uyumamın imkânı yoktu. Yaptığım ilk şey dolabı çekip açmak, sonra da rafı oraya sürüklemek oldu. Zaten burada bulunanların çoğu Roma'ya ait gibi görünüyordu. Üzerimi değiştirmek için sadece bir avuç giysi. Süslü bir şey yoktu. Her şey biraz yıpranmış görünüyordu ama yıpranmamıştı. Mesela, bunlar üzerine tam oturacakken neden yeni bir kot pantolona ihtiyaç duymuştu ki?

Ayakkabılar da vardı. Ve daha fazla gömlek. Askıdan bir tane kaptım ve kokladım. Utanç verici ve aptalca. Çamaşır deterjanı gibi kokuyordu.

Tabii ki. Her şeyden çok kendime kızarak gömleği yine de aldım ama ayakkabı ve iç çamaşırlarıyla süslü giysilerin bulunduğu rafın kapısını kapattım.

Elimden gelse hepsini yakardım. Liam'ın bunların parasını nasıl ödediğine dair hiçbir fikrim yoktu. Bilmek de istemiyordum.

Ama bunun için ona nakit ya da iyilik olarak ödeme yapmıyordum.

Bu düşünce beni banyoya götürdü ve midemden yukarı doğru bir yol açarken safra kustum. Duşu dayanabileceğim kadar sıcak hale getirdim ve kaynar suyun altına girmek için soyundum. Olabildiğince sert ve hızlı bir şekilde fırçaladım, kalan tüm izlerin gitmesini istiyordum. Üzerimde gezinen parmaklarının anısı bile duşta yeniden kusmama yetmişti.

Kollarımı ve bacaklarımı iyice ovduktan sonra yüzümü acıyana kadar ovaladım. Ancak o zaman duruladım ve suyu kapattım. Bir havluya sarınarak dişlerimi fırçaladım. Tadını alabildiğim ya da nefes alabildiğim tek şey nane olana kadar üç tur attım. Tıraş losyonu, kolonya ya da bu kadar net hatırlamamam gereken ama yine de orada olan pisliğin izi bile yoktu.

Soğuk tezgâha yaslandım ve aynada kendime baktım. Tırnaklarım kırılmamıştı ve ayak parmaklarım gibi temiz bir Fransız manikürüyle yapılmıştı. Onlara ne yaptıklarını hiç umursamamıştım. Onları boyamak genellikle bir kostümle eşleştirmeyi içeriyordu. Hepsinin düzgünce yuvarlatılmış olması güzeldi sanırım.

Her iki ayağımın altındaki nasırların yaklaşık üçte birini çıkarmışlardı. Yine de çok fazla delirmelerine izin veremezdim, dans ederken o nasırlara ihtiyacım vardı. Yavaş yavaş kendimi toparladım. Saçlarımdaki tüm ölü uçları kesmişlerdi ve tek bir düz uzunlukta dökülmek yerine, saçlarıma biraz katman eklemişlerdi.

Saçlarım önden açılı bir şekilde aşağıya iniyor ve arkada tam boyuna doğru sivriliyordu. Kendim için seçtiğim bir stil değildi ama sıırıslık saçlar ve kırmızı çiğ yanaklarla bile yüzümü daha narin gösteriyordu.

Yüzüm için kullanabileceğim herhangi bir nemlendirici yoktu. Mağazadaki her şeyin yanına ekledikleri ıvır zıvır poşetlerinde biraz olduğunu sanıyordum ama kullanmaktansa cildimin pul pul dökülmesine izin vermeyi tercih ettim, bu yüzden banyodan çıktım. Üzerime bir dans atleti geçirmeden önce dans şortu ve sporcu sütyeni giydim.

Bugün başka bir şey yapmasaydım, gerinirdim. Ne kadar uzun süredir banyoda olmama rağmen gökyüzü hâlâ pembelerin ve yumuşak güvercin grilerinin farklı tonlarındaydı. Neredeyse gün doğuyordu. Yatak odasından çıkıp koridora yöneldim.

Liam'ın yatak odasının kapısına zar zor bakmış olsam da kapalı olduğunu fark etmemek zordu. Sadece o evde yokken kapalıydı. O kadarını fark etmiştim. Buradayken açık uyurdu. Ve son iki gündür sürekli buradaydı, beni bir saniye bile yalnız bırakmıyordu.

İlk gece biz döndükten ve ben uyuduktan bir süre sonra gitmişti, çünkü ertesi sabah kalktığımda kapıdan içeri girdi. İkinci gece, sabit hattı kullanabilmek için gitmesini dinlemek üzere uyanık kalmaya çalıştım. Ama olmadı.

Yatağa girmiş olmasına rağmen, uzun süre yatmadı ve birden fazla kez telefonu çaldı ve cevap verdi.

O kadar uzun süre uyuduğu o ilk gün sabit hattı kullanmalıydım. Saat erkendi ve o burada değildi, ben de aceleyle mutfaka gittim. Kahve yapılmamıştı. Dün ben kalkmadan önce gelmişti çünkü taze kahve vardı ve yeni duş almıştı ama kolunda yeni bir morluk vardı, yorum yapmamıştı ve ben de sormamıştım.

Bir hayaletle aynı evi paylaşmak gibiydi, ama hayalet bendim ve duvarların içine hapsolmuştum, o ise istediği zaman çıkabilirdi. Kahveye başladım ve başparmağımı ağzıma götürdüm, yarı çiğnemeyi düşünüyordum, ta ki sert kabuğu oluşturmak için kullandıkları daldırma tozunun hissine dokunana kadar.

Tırnaklarımı yememi engellemenin bir yolu da buydu. Kahveyi demlemeye başladım ve buzdolabını kontrol ettim. İçinde fazla bir şey bulundurmuyordu. Meyve suyu. Protein karışımları. Meyve.

Gerçi bugün içinde daha önce olduğundan daha fazla vardı. Pastırma, yumurta ve yoğurt. Çilekli yoğurtlardan birini çaldım, düşündüm ve sonra geri koydum. Belki kahveden sonra. Ön kapıya baktım. Kapalıydı.

Kahve fokurdayıp demlenirken, açıp açamayacağımı kontrol ettim. Hiç şansım yoktu.

Sessiz adımlarla koridorda ilerledim ve kapısını çaldım. Kapıyı açıp içeri bakabilirdim ama yapmamayı tercih ettim. Cevap gelmeyince biraz daha yüksek sesle çaldım ve sonra kolu kontrol ettim.

Tek bir bükülmeye döndü.

Yatak odasının içi karanlıktı ama koridorun ışığı boş, buruşuk yatağı kesiyordu ve odanın geri kalanı zifiriydi. Banyo bile.

Odada karartma perdeleri vardı. Dinledim.

Duş alışmıyor.

Kapıyı kapattıktan sonra mutfağa koştum ve tam telefona uzanmıştım ki kapıdaki sürgüler tıkırdayarak açıldı.

Sikey

im.

Sikey

im.

"Kahretsin," dedim yüksek sesle, elimdeki telefondan uzaklaşıp kahve için bir kupa kapmaya yönelirken.

Liam homurdandı. "Hayır, teşekkür ederim. En azından ben duş alana kadar olmaz. Sonra, eğer hâlâ istiyorsan bana haber ver."

Ona bakmak için yavaşça döndüm. Roma'ya çok benziyordu ama yine de

-

"Hayır," dedi sırtarak, zarfları masanın üzerine bırakırken ve mutfağa girdi. Yüzünün yarısı benek benek olmuş ve morarmıştı. Dudağı bile yarılmış ve kanıyordu. "Ben Roma değilim. Ne kadar güzel olursa olsun, senin kıcını öpmek için eğilmeyeceğim." Yanıma uzanıp yeşil folyo ve kâğıda sarılı bir buket bıraktığında hâlâ yaralarına bakıyordum. "Senin için. Elimi yüzümü yıkayacağım, sonra da şu kahveden biraz içeceğim."

"Senden hiçbir şey istemiyorum," dedim, sonunda sesimi saklandığı yerden çıkarıp.

"İyi ki benden değiller o zaman, değil mi Hellspawn?" Bir sırtıma daha. "şimdi, daha az acı ek, çenem ağrıyor ve başım da öyle." Bu sözlerle mutfaktan çıktı ve topallamamak için ne kadar çabalasa da adımlarındaki hafif aksaklık gözümden *kaçmadı*.

Havada bakır kokusu vardı. Yere bir göz attım.

Kan damlaları kapıya kadar her yeri kirletti.

Sikeyim.

Bukete tekrar baktım ve sonra kapıya doğru yöneldim. Kahretsin, uzanıp buzdolabının üstündeki ilk yardım çantasını aldım ve kan damlalarından kaçarak yatak odasına geri döndüm. Beklediğim gibi kapı açıktı ve duş açıktı. Banyoya yöneldim ama başımı duştan uzak tuttum.

"Sana ilk yardım çantasını getirdim. Fayansın üzerinde bıraktığın kanı temizleyeceğim. Yardıma ihtiyacın olan bir yerin mi kanıyor?" Bakışlarımı tezgâhtan dışarı akan buhar yüzünden çoktan bulanıklaşmış olan aynaya değil, tezgâha diktim.

Sorgumu sessizlik karşıladı ama dönüp bakmayı reddettim. Hiçbir şey söylememek istiyorsa, bunu kendi başına çözebilirdi. Mağdur bir iç çekişle banyo kapısına kadar geldim.

"Ben iyiyim, Hellspawn. Kanın çoğu bana ait değil ve parmak eklemlerim kırıldı. Oraya gittiğimde kanı temizleyeceğim."

Bir elim kapının pervazında, cevabını kafamda evirip çevirdim. "Sıyrılmış eklemler, hatta yarılmış olanlar bile böyle kanamaz. Başka birinin kanı da üzerinize bulaşmaz, tabii eğer kanla ıslanmadıysanız." Atılmış giysilerini buradan görebiliyordum. Lekeliydiler ama ıslanmamışlardı.

"Hayatta kalacağım, Hellspawn. Şimdi git buradan. Bir şeye vurmam ya da onu sikmem gerekiyor ve sen ikisini de yapamayacaksın."

Kaşlarımı çattım. Ses tonundaki ve sözlerindeki uyarının altındaki yorgunluk, gerçek uyarıyı azaltmadı. Aksine, içimde bir silah arama isteği uyandırdı. Mutfakta bıçaklar vardı. Silahları olduğunu biliyordum ama onlar da kasadaydı.

"Git," diye tekrarladı Liam. "Şimdi."

"İyi," dedim. "Kan kaybından öl, umurumda değil."

Bu sefer seslendiğinde neredeyse yatak odasının kapısına varmıştım. "Dikkat etmelisin. Cesetler bir süre sonra kokmaya başlar."

"Saçmalık da öyle" diye karşılık verdim. "Ben olsam telefonunu bulur ve kardeşini arardım."

Bu onu susturdu.

Ya da en azından ondan başka bir şey duymadım. Mutfığa döndüğümde kağıt havlu ve spreyl temizleyici buldum ve fayansın üzerindeki kanın peşine düştüm. Endişe verici miktardaydı ve kapıya kadar iz bırakmıştı. Koridora çıkıp çıkmadığını merak ettim ama lanet kapı açılmıyordu, bu yüzden binayı kim temizlediyse onunla uğraşmak zorunda kalacaktı.

Mutfığa döndüğümde, tezgâhın üzerine bıraktığı bukete bakmadan önce kahvemi doldurdum. Kâğıdın üzerinde kanlı parmak izleri vardı, bu çekiciydi. Ama kâğıdın içindeki çiçekler değildi, onun yerine her biri farklı serpintilerle süslenmiş ve gül gibi görünmeleri için dalgalandırılmış ince şekilli çöreklerdi. Hatta çubuklar üzerindeydiler.

Şaşkınlık içimde dalgalandı ve önceki gece gördüğüm rüyalarından kalan gölgeleri biraz daha temizledi. Kâğıtları dikkatle sıyırdım ve içlerine sıkıştırılmış bir kart buldum. Üzerinde kanlı bir parmak izi de vardı.

Güzel. Liam onları getirmeden önce okumuş.

Pislik.

Kana dikkat ederek kartı çevirdim ve açtım.

Swan,

Bunlar bir özrü'n ilk kısmıdır. Sizi daha önce görmeye gelmediğim için bu kısmı düşünün. Size anlatacak çok şeyim var ve sorularınız olduğunu biliyorum. Beni arayın.

J.

Ara onu.

"Telefonun içerideydi," dedi Liam kapı aralığından ve onun aniden ortaya çıkmasıyla neredeyse kahvemi tezgâha fırlatacaktım. Gri bir eşofman giymişti, nemli, morarmış ve hırpalanmış teni ve tüm dövmeleleri ortadaydı. Yan tarafında kelebek bandajlarla kapattığı bir kesik vardı.

Bakışlarımı yarasından çektim ve yüzüne baktım. "Şimdi nerede?"

Liam bana baktı. "Cebimde."

Tabii ki. "Telefona iznim yok mu?"

"Öyle demedim," dedi bir süre sonra cezveye gidip kahvenin geri kalanını benim seçtiğimden daha büyük bir bardağa doldurdu ve tüm cezveyi boşalttı. Diğer cezveyi de demlemeye başladıktan sonra kahveden derin bir yudum aldı ve bana döndü.

"Ama telefonumu aldın?"

"Evet."

"Neden?"

"Güzel soru," dedi Liam ve az önceki yorgunluk sesine ve yüzüne geri dönmüştü. Gözlerinin altında morluklarla hiçbir ilgisi olmayan koyu gölgeler vardı.

"Ne oldu sana böyle?" Muhtemelen umursamamalıydım ama cehennemden çıkmış gibi görünüyordu.

"Önemli değil," dedi ve elindeki kahve fincanıyla çörekleri işaret etti. "Jasper'a bunlar için puan mı veriyorsun?"

"Umurunda mı?"

Omuz silkti. "Ben biraz açım. Eğer aç olmasaydın, onları senin için yemeyi teklif edecektim."

Gözlerimi devirdim. "Sen şeker yemezsin." Yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi.

"Yırtıksın. Her gün ağırlık çalışıyorsunuz, tavuğunuzu haşlayıp derisiz yiyorsunuz ve bira dışında neredeyse hiç karbonhidrat tüketmiyorsunuz. Bu bile yeterli değil

yeterince yorucu bir rejimde. Elleriniz yaralı ve eklemlerinizi sık sık yarılıyor. Bir ya da iki kez burnunuz kırılmış." Kahvemden bir yudum almadan önce maddeleri işaretledim ve sonra çöreklerden birini kopardım. Çikolata kaplıydı ve üzerine serpiştirilmişti. Benim için kesinlikle berbattı.

Derin bir ısırık aldım ve tüm süre boyunca Liam'a baktım, inkar etmesi için cesaretlendirdim. Çörek mükemmeldi ama bir ısırık daha almak için kaldırdığımda bileğimi yakaladı. Nazik bir tutuştu ama tuttu ve sonra elimi ve çöreği ağzına doğru çekti.

Pislik herif, bakışları benimkini esir alırken parmaklarımdaki şekeri yalamaya kadar her şeyi yedi. Başka tarafa bakmadım, buna cesaret edemedim. Durduramadan içimden bir ürperti geçti ve beni bırakıp çöreği yavaşça çiğnemek için arkasına yaslanmadan önce son bir kez parmaklarımı emdiğinde vücudumdaki tüm tüylerin diken diken olduğuna yemin edebilirim.

"Ne diyordun?"

Fazla değil. Özellikle de o anda sesime ya da tepkilerime güvenmediğim için. Temas yüzünden kolumda hâlâ karıncalanmalar vardı ama buna karşılık vermeyi reddettim ve bir çörek daha çıkardım. Bakışımın karşılığı ve çöreği ona fırlattığımda sırtarak yakaladı ve sonra kahvesiyle beni selamladı.

"Kime meydan okuduğuna dikkat et, Hellspawn. Çok kötü bir ısırığın var ama ben kaybetmem."

Sadece homurdandım ve kahvemden mutfaktan çıkarmadan önce gerçekten yemek için bir çörek daha kopardım. Bu konuşmayla işim bitmişti. Ayrıca, iki çöreğin yanı sıra iki gündür onun evinde tıklıp kalmıştım ve esnemeye, şınav çekmeye, amuda kalkmaya ve hatta belki de koşu bandını kullanarak koşmaya ihtiyacım vardı.

Oturma odasına bakarak, mobilyalarını geriye itmenin ne kadar zor olacağını merak ettim. Kulaklığım vardı. O uyurken müzik çalıp dans edebilirdim.

Tenim karıncalandı. Liam beni takip etmiş ve arkamda durmuştu ama omzumun üzerinden ona bakmadım. Gün doğumu oturma odasını yumuşak, nemli, pembe bir ışıqla doldurmuştu. Birazdan daha parlak olacaktı.

Parmaklarımı yalayıp temizledikten sonra pencerelerin önüne doğru yürüdüm ve kahve fincanımı masanın üzerine koyduktan sonra esneme hareketlerime başlamak için aşağı doğru kaydım.

"Bu kadar mı?" Liam biraz daha bastırılmış ve boğuk bir sesle sordu.

"Ne hakkında bu kadar?" Eğildim ve sağ ayak bileğime uzandım. Sertlik yan tarafımdan aşağıya doğru iniyordu. Tembellik etmişim. Tembelliği kaldıramazdım.

"Telefonun hakkında mı?"

Doğruldu, yanlarımı değiştirdim ve sol ayak bileğime doğru uzandım. "Telefonu ya bana vereceksin ya da vermeyeceksin. Seninle tartışmak anlamsız. Hücrenin sorumlusu sensin ve ben de mahkûmum. Bu işler böyle yürür. Tıpkı istersen çörekleri alabileceğin gibi. Ya da kahveyi."

Bakışlarının yoğunlaştığını hissettiğime yemin edebilirim.

"Nerede olduğumu ve ne alacağımı kontrol edebilirsin. Ama *beni* kontrol edemezsin." Üç derin nefes aldım ve sonra diğer tarafa geçmek için esneme hareketini bıraktım. Tüm bu esneme hareketlerini yaparken Liam hiç ayrılmadı ve bakışlarının gittikçe ağırlaştığına yemin edebilirim.

Lainey'i arayamayacağım bir gün daha.

Yarın sabah, zaman kaybetmeyecektim.

Ve nasıl alarm kuracağımı bulacaktım. Kanepede uyumak anlamına gelse bile, böylece gittiğini duyabilecektim.

Sonunda esneme hareketlerini ve lunge hareketlerini bitirip koşu bandında koşmaya başladığımda Liam anlaşılmas bir şeyler homurdandı ve gitti.

Bazı nedenlerden dolayı, o küçük çatışmayı kazanmış gibi hissettim.

Ne kazandığımdan emin değildim ama odaya şöyle bir göz gezdirince telefonum olmadığını anladım.

Yine de kazanmayı tercih ederim.

SİZİN İÇİN

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

MILO

Annem gözyaşlarıyla dolu bir sesle, "Bunu yapamazsın," dedi. "Yapamazsın."

"İzle beni." Hırıltılı sözler beni ürküttü ve çalmak üzere olduğum yatak odası kapısından geri çekildim. Ivy uyanıktı ve ağlıyordu ama ikisi de onu almaya gelmemişti.

"Jeff," diye yalvardı, gözyaşları sesini ıslatıyordu. "Lütfen. Daha iyi olabilirim." "Doğru, bunu yüzlerce kez duydum," diye tersledi. "Asla yapmıyorsun."

"Şu anda çılgılık atan o veletle ilgilenemezsin bile." "Sadece yorgundum."

"Her zaman yorgunsun, ya kafan güzel, ya kafayı bulman gerekiyor, ya da kafan güzel olduğu için aşağı iniyorsun." Yatak odasındaki duvara bir şey çarptı. "Bana ne kadara *mal* olduğunu biliyor musun?"

Ağzım kuru bir şekilde Ivy'nin odasına girdim. Beşiğinin parmaklıklarına tutunmuş ayakta durmaya çalışıyordu.

Bir feryat daha koparırken ona "Dur," dedim. Yüzünden akan kocaman gözyaşları beni üzüyordu ama çılgılları başımı ağrıtıyordu. Bir parmağımı dudaklarıma bastırdım ve onu susturdum. Alt dudağı titrerken gözlerinden bir damla daha düşerek ellerine çarptı. Aniden oturdu ve kollarını bana doğru uzattı. "Tamam," diye fısıldadım, o sırada diğer odadan bir ses geldi ve irkilince onu kucağıma aldım.

Onu kucaklayarak, sızdıran bezi görmezden geldim ve odama giderken bir tane aldım. Yatak odam annemin odasından daha uzaktaydı ve banyonun kapısını kapattım, ama o hala bağıırıyordu ve annem şimdi çılgılık atıyordu.

"Sorun yok," diyordum Ivy'ye, bunu kendim için olduğu kadar onun için de tekrarlıyordum. Daha önce annemin bezleri değiştirdiğini görmüştüm ve parmaklarımı küçük sekmeleri yapmak için yerinde tutuyordum. Yine de bezler çok küçüktü. Yere oturarak ona bloklarımdan birini verdim ve ben onu yatırırken hemen sallamaya başladı.

Çok fazla oyuncağım yoktu ama bloklar eskiydi ve onu sessiz tutuyorsa daha da iyiydi. Bezini değiştirmek çok uzun sürdü ama bacaklarını tekmelemesinden ve burnunu çekmesinden anladım. Yine de burnunu silmek için gömleğimi kullanmak zorunda kaldım ve bloğu fırlattığında bana çarptığında kaşlarımı çattım.

"Ah. Yapma bunu."

Ivy ayak parmaklarını tuttu ve bana güldü.

Bu kaşlarımı daha da çatmama neden oldu ve parmağımı ona doğru salladım. "Hiç komik değil. Bu acıttı."

Tekrar güldü ve ben iç çektim.

Ona kızgın kalmak çok zordu.

"Jeff... nereye gidiyorsun?" Koridorda koşuyormuş gibi ses çıkaran annemin sesi araya girdi.

"Benden bu kadar. Bunu sana daha önce de söylemişim. İkincisini yapmamalıydın. Milo iyi, yeterince iyi bir çocuk. Ama tek istediğin alışkanlıklarını beslemekken, senden bir kız ya da besleyecek başka bir boğaz istemedim. O veledi taşırken bile bu pisliği bırakamadın ve bu daha pahalıya mal oldu."

"Yapabilirim," diye yalvardı annem.

Odamın kapısı çarparak açıldı ve Ivy irkilmiş bir çığlık atarken onu da yanımda taşıyarak sıçradım. Babam kapı aralığında durdu ve bana ters ters baktı.

"Gidelim Milo, veledi bırak."

Yutkundum ve onun sert bakışlarıyla karşılaştım. Annemin ona yapıştığını fark etmemek çok zordu. "Jeff lütfen, gidemezsin ve onu götüremezsin."

"Canım ne isterse onu yaparım," dedi ve onu silkeledi. Duvara çarptığında ve gözyaşları arttığında irkildim. Ivy'ninkilerden nefret ettiğim kadar onun gözyaşlarından da nefret ediyordum. "Şimdi Milo. Küçük veledi annene ver de gidelim."

Çenemi kaldırarak ona ters ters baktım. "Hayır."

"Ne dedin sen evlat?" Odaya girerken sesi yavaşladı. Bana ulaşması sadece iki adımını aldı ve üzerime abandı. Babam iri bir adamdı. Bir keresinde bir adamı dövdüğünü görmüştüm. Yürüyemeyecek hale gelene kadar dövmüştü. Adamın öldüğünden oldukça emindim ama babam bu konuda konuşmamamı söyledi, ben de konuşmadım.

Sarsılarak Ivy'ye daha sıkı sarıldım, o da kollarını bana doladı. Ağlamıyordu ama benim ona sarıldığım gibi o da bana sıkıca sarılmıştı. Bir adım geri çekilirken elimi kara başının arkasına koydum. Bana vurmaya kalkarsa, onu yanlışlıkla yakalamaması için arkamı dönebilmek istiyordum.

"Hayır dedim," dedim ona. "Gitmeyeceğim. O bir velet değil. O Ivy. Benim kız kardeşim."

Babam önce bana sonra da Ivy'ye baktı, dudağı kıvrıldı. "Lanet olası ziyan. İkiniz de. Tamam. Burada kalın." Arkasını döndü ve beni annemin gözyaşlarıyla dolu gözlerine bakarken bırakarak hışımla dışarı çıktı.

"Merak etme Milo... Sadece süt almaya gidiyor. Geri dönecek." Sonra peşinden koşmaya başladı, Ivy boynuma daha sıkı sarıldı ve ben ön kapı çarpana kadar boş kapı aralığına baktım.

Evet.

Babam geri gelmeyecekti.

OceanofPDF.com

CHAPTER 7

OceanofPDF.com

DÇürük ve hırpalanmış görüntüsüne rağmen Liam uzun süre uyumadı. Koşu bandında her on dakikada bir hızımı artırarak bir saat koştum. Dans etmek için mükemmel bir alternatif değildi, ama işe yaramak zorundaydı. Daha sonra ciğerlerim yanarken duvarın yanında amuda kalktım. Kollarım biraz tereyağ gibiydi ama onları kilitledim ve yukarı itmeden önce aşağı gevşemeye başladım. Tüm ağırlığımı ellerime verdim, duvara hiç ağırlık vermedim.

Şınav çekerken denge her şeydi. Ancak ter gözüme kaçmaya başladığında kendimi toparladım ve su içmeye gitmeden önce yüzüme bir havlu sildim. Bunu yaptıktan sonra amuda kalkmaya devam ettim ve bu sefer tek elimin üzerinde dengede durdum. Kas yorgunluğuyla birleşen konsantrasyon, Liam beni kulüp binasından dışarı sürüklediğinden beri hiç olmadığı kadar zihnimi boşaltmamı sağladı.

Dikkatli bir şekilde bir bacağımı doksan derece olacak şekilde yana doğru uzattım, bu sırada bir elimle sıkı bir şekilde tutmaya devam ettim. Kontrol, ipeklerde olduğu gibi, her bir kas için bilinçli bir çaba gerektiriyordu. Duruşu bozmadan, serbest elimi yere değene kadar aşağı indirdim ve diğer elimi kaldırarak ağırlığı değiştirdim. Sağ bacağımı düzleştirirken, sol bacağımı mükemmel bir doksan derece olacak şekilde aşağı indirdim.

Sonraki otuz dakika boyunca pozları değiştirdim. İpekler ya da dans pisti olmadan, kaslar için demir iradeli disipline ancak bu kadar yaklaşabilirdim. Kulüp evindeki rutinime alışmışım, ne kadar çeşitli olsa da. Belki her gece sahneye çıkmadan önce her gün saatlerce acımasız provalar yapmıyordum ama aldığım kilolara rağmen formumu korumak için savaşıyordum.

Mutfaktaki çörekler bu çabaya yardımcı olmayacaktı, ama bir parçam umursamadı. Geri kalan yanıma ise ayrılma vakti geldiğinde ne yapacağımdan emin değildi. Doğrulup ayağa kalktığımda avuçlarım yanıyor, sırtım ve pazularım spagetti gibi hissediyordu.

Kalp atışlarım hızlanmamıştı ve terliyor olsam da nefes nefese kalmamıştım. Bu yeterli değildi.

Koridordan aşağı, odasının açık kapısına doğru baktım ama hiçbir hareket yoktu. Oraya gidip onu uyandırmayacaktım. Yine de itiraf etmeliyim ki, telefonumu geri alabilmek için kafasına su dökme fikri cazip geliyordu.

Ne kadar numara yaparsam yapayım, telefonun onun kol mesafesinde, elinde ya da yastığının altında olduğunu düşünemezdim.

Hayır. Teşekkür ederim. Teşekkür ederim.

Başımı arkaya yatırarak tavana baktım. Yapacak başka bir şey yoktu. Daha fazla esneme hareketi yapabilir ya da koşu bandında koşabilirdim. Ağırlıkları vardı ama farklı ekipmanlarla çalıştığım için onları pek kullanmıyordum. Dairenin geri kalanının sunabileceği çok az şey vardı. Genelde sadece otel odalarında televizyon izlerdim ve çocuklar beni filmlerle tanıştıırıyordı...

İyiydi. Teri atmak için gidip duşta hızlıca bir durulandım. En azından zihnim daha berrak, daha sakindi. Odaklanabilirdim. Mutfakta kendimi taze kahve ve çöreklerle dllendirdim. Bir bira içmeyi düşündüm ama çörekler yeterince karbonhidrat içeriyordu.

Oturma odasına döndüğümde, kumandaları bir bölmeye sıkıştırılmış halde bulana kadar etrafı araştırdım. Liam'ın bir sürü küçük saklanma yeri vardı.

Kanepenin altına saklanmış bir silah bulmuştum. Bir diğeri kapının hemen içindeki saksı bitkisinin arkasında ve bir tane de buzdolabında vardı.

Parmaklarımdaki şekeri yalayarak, etrafta daha fazla saklı olup olmadığını merak ettim. Bu yapılacak bir şey olabilirdi. Bütün küçük zulalarını bulmak. Televizyonu açtığımda hiçbir şey olmadı.  kutu daha vardı. Bu daha fazla uzaktan kumanda demekti. Biri oyun sistemiydi.

Kulüp binasında çocuklarda vardı, ben de bir oyuncu kumandası aradım. Başka bir yayının hizmeti zimbırtısı olan ince, küçük, siyah bir kutu vardı. İsimlerimle dalga geçtiler ama cidden, izlediğim tek televizyonlar otel odalarındaydı ve onlarda bu küçük cihazlar yoktu.

Kumandanın olduğu bölmeye geri döndüm. Daha küçük bir kumanda. Oyun kumandası yok. Başka bir kumanda ve bir flash bellek. Pfft, küçük siyah kutunun mavi ışığı yanana ve televizyon canlanana kadar her kumandayı kontrol ettim.

İlk ortaya çıkan şey beni şaşırtmamalıydı, ama hareketin ortasında donmuş olan pornoya bakmak zorunda kaldım. Üç erkek ve bir kız vardı.

Pozisyon kesinlikle ilginçti. Bir aleti emmekle diğerini emmek arasında gidip geliyordu, nasıl tuttuğuna bakılırsa öyle olduğunu tahmin ediyorum. Bu arada, başka bir adamın yüzüne bindi. Her şeyden çok meraktan oynat tuşuna bastım.

Eric seks konusunda kötü değildi. Sadece bu konuda harika değildi. Yine de bir partide amcamın sabrını sınamak gibi bir hata yapmıştım. Benim yaşlarımda, tatlı ve nazik bir çocuk bize sessiz bir köşe bulmuştu ve ben ilk gerçek orgazmımı tatmıştım.

Bradley Amca onu da mahvetmişti. Sonunda.

Başımı sallayarak bu anıları bir kenara ittim ve kadına odaklandım. Bütün o adamları mutlu etmek için çok çalışıyordu ama çıkardığı sesler... Sanki bu işin içindeymiş gibi görünüyordu ama gözlerinde gerçek bir ilgi yoktu. Adamlar kesinlikle oradaydı, saçını çekiyorlardı, onu sikleriyle boğmaya çalışıyorlardı, onu sürüklüyorlardı ve göt deliğinin genişliği onu zaten kullandıklarını söylüyordu ve bir ürpertiye bastırdım. Eğer buna başlarsa, bunu kapatacaktım ama başlamadılar. Mikro siklerden birinin üzerinde zıplıyor, bir yandan da büyük siki olan adama sakso çekiyordu.

Muhtemelen tam tersi olmalıydı. Boğulmaya devam edemezdi. Hiçbiri delinmemişti. Ve adamlar onun yaptığı işin yakınından bile geçmiyordu. Onu neredeyse baş aşağı salladıklarında gülmekten donut'ım boğazıma kaçacaktı.

Aptalcaydı.

Kapı çalındı ve kapı zili birkaç kez çaldığında ve ardından bir dizi sert vuruş daha yapıldığında duraklatma düğmesine bastım. Kapıdaki her kimse sabırlı değildi. Kapı çalınması biter bitmez zil tekrar çalmaya başladı ve koridorun sonunda bir cep telefonu da çaldı.

Ayağa kalktım ve Liam daha önce giydiği gri eşofman altından başka bir şey giymeden koridorda ilerlerken bile kapıya dikkatle baktım. Boştaki elinde bir silah, diğerinde de bir telefon vardı. "Orada kal," diye emretti. "Ve yere yat."

İnmek mi?

Yine de itiraz etmedim, kanepeye yaklaştım ama kapıyı izledim. Elinde bir silahla kapıyı açıyorsa kanepene ne işe yarayacaktı ki? Bir tabloyu çevirerek açtı ve kapıya doğru yürüyüp açmadan önce bir şifre tuşladı. Kim olduğunu görmek için duraksamadı bile.

"Daha azı için insanları vurdum," diyerek oradakileri selamladı. "Önce arayabilirdin."

"Aradım. Cevap vermedin." Raptor.

Buz omurgamdan yukarı kaydı ve çöelmeyi bıraktım. O adi heriften saklanmamın imkânı yoktu.

"Siktir, içeri gel. Gerçekten burada olmamalısın."

"Görünmeden nasıl girip çıkacağımı biliyorum." Raptor Liam'ı geçip beni görünce durdu ve sonra tüm ifadesi gök gürültüsüne dönüştü. "Ne izliyorsun lan sen?"

"Ne istersem," diye bilgilendirdim onu. "Tabii talep listenize can sıkıntısından ölmeyi de eklemeye karar vermediyseniz."

Liam çenesini indirdi ve başını salladı. İlk başta seçtiğim kelimelere sinirlendiğini düşünmüştüm ama kapıyı kapatırken yüzünde bir gülümseme belirdi. "Kanalı değiştirebilirsin, Hellspawn. O daha geçen geceydi."

"Açıkçası," dedim omuz silkerek. "Numara yapmakta pek iyi değil, bu yüzden üçünün de aletlerini oraya nasıl sokacaklarını anlamaya çalışıyordum."

Raptor ona pis pis bakmasına rağmen Liam kayıtsızca, "Sırayla yapıyorlar," dedi. "Neşelen Milo. Eskiden espri anlayışın vardı."

"Eskiden lanet bir beynin vardı. Ona güvenmekle hata mı ettim?"

Gözlerimi devirdim ve çörekleri gerçekten sevmeme rağmen elimde kalan yarım çöreği ona fırlattım. Oldukça iyi nişan almıştım. Raptor'un yüzünün yan tarafına isabet etti ve sonra yere sekti.

Başını çevirip bana baktı ve Liam kahkahasını bastırarak silahını diğer eline, telefonunu da sağ eline aldı. "Bence sadece onunla değil, Cehennem Peydahi'yla da konuşmayı denemelisin. Ben yatmaya gidiyorum." Son sözünü bana doğru bir bakış fırlatarak söyledi ve yüzündeki morluklara ve bir gözünün neredeyse şişmiş olmasına rağmen kaşlarını kaldırdı. "Eğer ikinizin bir hakeme ihtiyacı yoksa."

Bana soruyor muydu yoksa söylüyor muydu?

Kollarımı kavuşturdum ve küçük bir omuz silktim.

Raptor ise yavaş bir nefes verdi. Omuzları dikleşti ve yine o öfkeyle yaptığı şeyi yapıyordu. Anladım. Tüm bu duyguları paketlemek. Bazen onu karanlıkta, sana zarar veremeyeceği bir yerde zincirlemek daha iyiydi.

Bunu aldığım için nefret ettim.

"İyi olacağız," dedi Raptor. "Sadece pornoyu kapatın çünkü küçük kız kardeşimin porno izlediğini düşünmek çok garip."

"O zaman bunu izleyen kişinin Emersyn Sharpe olduğunu düşün." Ama kapattım, çünkü her şeyden çok merak ediyordum. Şimdi neden *burada* olduğunu bilmek istiyordum. "Burada olman geri dönebileceğim anlamına mı geliyor?"

"Hayatta olmaz," diye tersledi ve Liam'ın iç çektiğine yemin ettim. "Dostum..."

Raptor ona "Yatağına dön, bok gibi görünüyorsun," dedi. "Ivy-fuck-Emersyn ve benim konuşmamız gerek."

Liam emin değilmiş gibi bana tekrar baktı. Yine de kapısını kapatmış gibi değildi. İstese muhtemelen her kelimeyi dinlerdi.

"Tamam, bana ihtiyacın olursa ara." Sonra bizi yalnız bıraktı ama telefonu açtı ve parmağı hareket ediyordu. Diğerlerine mesaj atıp liderlerinin yerini şaşırdıklarını mı haber veriyordu?

Hareket dikkatimi tekrar Raptor'a çekti ve çöreği almak için eğildi. "İyi atış."

"Bir çörekti, acıtmadı."

Ağzının köşesi yukarı doğru eğildi, sert yüz hatlarında belli belirsiz bir yumuşama oldu. Bu adam *hiç* gülümsedi mi? Bugün kot pantolonun içine sokulmuş düz siyah bir tişört ve bir çift bot giymişti. Kollarındaki dövmeler dışında her şeyi sıradan görünüyordu. Dövmeler ve karanlık yüz ifadesine kazınmış cehennem hariç.

"Kahve var," dedim ona. Eğer konuşacaksak, kelimeler gerekli olacaktı.

Elinde hâlâ yarısı yenmiş çörek vardı. "Tamam." Bununla birlikte döndü ve mutfığa gitti. Kendi başına bir şeyler bulmasına izin vermeyi düşündüm ama yine de merak ediyordum. Mesafemi koruyarak mutfakta onu izleyebilmek için etrafından dolaştım. Tezgâhın üzerindeki çörek demetinden geriye kalanlara bakıyordu.

Ve elinde not vardı. Bu adamlar için özel bir şey yok muydu? Nota kaşlarını çatarak baktı. "Jasper'ı aradın mı?"

"Liam telefonumu aldı."

"Bu bir cevap değil."

"Benden alacağın tek cevap bu," dedim ona. "Başka bir şeyi hak etmiyorsun."

Omzunun üzerinden bir bakış fırlattı ve orada bir gülümseme olduğuna yemin edebilirim, ya da belki de gazı vardı. Her neyse, notu tezgâha geri koydu ve kendine kahve koymadan önce yarım çöreği çöpe attı.

"Sana daha fazla çöreğe mal olduğum için bir tane daha ister misin?"

"Ben iyiyim. Zaten burada sıkışıp kalacaksam o kadar şeker yememeliyim."

Kahve fincanı dudaklarının yarısına kadar gelmişken durakladı. "Kapana kısılmadın."

"Po-tay-to, po-tah-to, haşla, ez, yahniye koy, hepsi aynı şey. Yeni gardiyanım Liam'la birlikte bu dairede kilitliyim. Birkaç ayımı kulüp binasında kilitli olarak geçirdim, sonra özgürlüğümü kazandım. Ama şimdi sen geri döndün ve ben sıfırcı karedeyim. Birinci kareden daha kötü, çünkü en azından orada kuralları biliyordum."

Fincanı yere koymadan önce kahveden uzun bir yudum aldı. "Az önce bana *Yüzüklerin Efendisi*'nden alıntı mı yaptın?"

"Birkaç gün önce izledik," dedim omuz silkerek. "Ben beğendim. Orklar, çamur adamlar ve Gollum dışında." Ürperdim. "İğrençti."

Raptor bana bakarken bir elini siyah saçlarının üzerinde gezdirdi. "O filmlerin yıllar önce çıktığını biliyorsun."

"Büyürken çok fazla film izlemedim. Meşguldüm." Kaşlarımı çattım. "Buraya gerçekten bu yüzden mi geldin? Benimle filmler ve çörekler hakkında konuşmak için mi?"

"Hayır," dedi. "Evet, ama hayır. Seni görmeye geldim." Kaşlarını çattı. "İyi olduğundan emin olmak için."

"Bunları bana bıraktığına göre Jasper'ın iyi olduğunu varsayıyorum," dedim çörekleri göstererek. "Ona daha fazla zarar vermedin mi?"

"Jasper'ı bunun dışında bırakalım." Her kelimenin altı koyu renkle çizilmiş gibi bir uyarıyla karartılmıştı.

"Elbette, görünüşe göre patron sensin."

Yukarıya, tavana doğru baktı. "Seni hiç böyle hayal etmemiştim."

"Ne gibi?"

"İnatçı. Çileden çıkarıcı. Ukala."

"Tanıdığın başka birine benziyor mu?" Liam yatak odasından seslendi.

"Kapa çeneni," dedim Raptor'la aynı anda ve Liam'ın Kahkahalar bize doğru geliyordu. Pislik.

"Neden benden başka bir şey olmamı bekliyorsunuz ki? Ben *benim*." Onu inceledim. "Sen kendini benim kız kardeşin olduğuma ikna etmiş olabilirsin..."

"Sen benim kız kardeşimsin."

"Her neyse. Benim kardeşim yok."

İfadesindeki her türlü mizah izi buharlaştı. "Çünkü sen evlat edinildin, ben evlat edinilmedim. Ama bir kardeşin var. Benim."

"Ben evlat edinilmedim." Lanet olası doğum belgemi görmüştüm. Pasaportumu ve diğer önemli evraklarımı almak için ona ihtiyacım vardı. "Ailemin kim olduğunu biliyorum. Bazen keşke bilmeseydim diyorum ama hayır, ailemi tanıyorum. Ben baştan aşağı bir Sharpe'im." Ve lanet olsun, eğer bu acı gelmediyse.

"Seni onlar büyüttü," dedi Raptor yavaşça. "Sana daha iyi bir hayat verdiler." Kahretsin, yine başladık.

"Yaptıklarına sevindim."

O da en az diğerleri kadar biliyordu. "Sırf paraları var diye daha iyi bir hayatları olduğunu mu düşünüyorsunuz? Tabii, tamam, her neyse. Onlardan fidye isteyecek misin?" Yani, bu konu masadan kalkmıştı. Ama Raptor her şeyi değiştiriyor gibiydi. Ona tokat atmışım gibi başını salladı.

"Hayır, seni kendim geri götüreceğim ve oraya sağ salım vardığından emin olacağım."

Midem çukurlaştı ve neredeyse kusuyordum. "Demek bu yüzden buradasın, beni geri götürmek için."

"Evet-hayır. Lafi ağzıma tıkmayı bırak da beni dinle. Fidyeye istemiyorum ama seni de burada istemiyorum."

"Beni buraya gönderen sensin, dahi."

Gözlerinde gerçek bir öfke vardı ve havaya hayali bir sayı atma isteğimle savaştım zorunda kaldım. Kaşlarını çatması sadece yaptığı bir şey gibi görünüyordu, ama şu anda? Çok kızgındı. "*Burada*, Braxton Limanı'nda demek istemiştin."

"Uh huh. Sanırım bu konuda söz hakkım yok?"

Nefesini dışarı üfledi. "İlk fırsatta kaçmalıydın." "Siktir git," diye cevap verdim. "Kaçtım."

Gözlerini kırptırdı.

"Sonra fikrimi değiştirdim ve geri döndüm. Peki, bir sonraki önerin nedir?"

"Kendini koruma kavramın yok mu senin? Biz güvenli insanlar değiliz. Olman gerek... en azından burada, Liam sana alışık olduğun şeyleri verebilir."

Öyle olmamasını umuyordum ama yatağımdan uzak durduğu ve ellerini kendine sakladığı için buna bir kazanç diyebilirdim. "İnanılmazsın," dedim ona. "Sen, Jasper-Kellan, hepiniz. Benim için en iyisinin ne olduğuna karar vermek istiyorsunuz."

Sanki bu kararları vermeye hakkınız varmış gibi. En azından kafalarını kışkırlarından çıkarıp bana neyi hak edip etmediğini söylemeye çalışmayı bıraktılar. Gitmek isteseydim, giderdim. Belli ki bunu istemiyorum. Peki, bu konuda ne yapacaksın?"

Kahretsin, neredeyse evlatlık olmayı dileyecektim. Hiçbiriyle aynı kanı paylaşmamak lanet bir hediye gibi olurdu. Hal böyleyken, hayattaki kaderimi anlıyordum. Bununla yaşamayı uzun zaman önce öğrenmiştim. Tabii bunun karşılığında bu psikopat vardı. En azından onun karanlığı dışarıdaydı, tam orada ve yüzünüzdeydi. Asıl endişelenmeniz gereken göremediğiniz canavarlardı.

"Bilmiyorum," diye tersledi aniden. "Ben karar verene kadar burada kalacaksın. Kendi dünyana geri dönmelisin." Kahvesini bitirdi ve fincanı yere bıraktı. "Bir şeye ihtiyacın var mı?" Önce çıplak ayaklarıma, sonra da şortuma baktı. "Gerçek kıyafet gibi mi?"

"Ona kıyafet aldım," dedi Liam arkamdan bir yerden. "Onları giymeyecek."

"Benim kendi bebeğim var, senin bebeğin gibi giyinmeme gerek yok." Ya da bu konuda başkasının. "Yine de telefonumu istiyorum."

"Erkek arkadaşını aramak için mi?" Liam sordu ama yumruk Raptor'a indi. "Yine başlama," diye hırladı. Sonra beni inceledi. "Eğer senden Jasper'ı aramazsan, bunu yapar mısın?" "Dene, belki öğreniriz."

"Liam sana telefonunu verirse, Jasper'ı aramayacağına söz verir misin?"

Vay be. Bu atlatması kolay bir soruydu. "Neden sana söz vereyim ki?"

"Elbette, her şeyin bir bedeli vardır. Ne istiyorsunuz?"

En azından bu konuda uyum içindeydik. Her şeyin bir bedeli vardı. "Stüdyom. Dans edebilmek istiyorum. Kulüp binasında bana bir tane inşa ettiler ve ona ihtiyacım var."

Önce Liam'a sonra da bana baktı. "Eğer sana erişim izni verirsem, haftada kaç kez?"

"Her gün ideal olurdu ama üç ya da dört gün de olur." "Eğer bunu kabul edersem, onu aramayacağına söz ver."

"Elbette." Omuz silktim. "Her neyse." Zaten telefonu bana vereceklerini de sanmıyordum.

"Telefonu ona ver."

Şaşkınlık beni sarstı.

"Yarın seni kulüp binasına götürmek için burada olacağım."

"Onu da getirebilirim," diye teklif etti Liam. "Zaten bu gece buradayım."

Hay sikeyim. Bu gece gitmiyor muydu? Adam her zaman bu kadar zor olmak zorunda mıydı?

"Senden yapmanı istediğim başka bir şey var," dedi Raptor. "Beni dışarı çıkar." Durakladı. "Ve telefonu ona ver."

Liam cebinden çıkarıp bana uzattı. Sonra yanıma geldi ve tabloyu çevirerek açtı. Bu açıdan, kapatıp kapıyı açmadan önce bastığı numaralardan en az birini yakaladım.

İri adam gitmeden önce "Raptor," dedim ve irkildi. "Benim adım Milo."

"Peki, Milo." Dilime tuhaf gelmişti ama biraz memnun görünüyordu.

"Ne?"

"Buraya ait olmadığımı söyleyip duruyorsun. Kendi dünyama geri dönmem gerektiğini. Hepiniz için popüler bir nakarat. Ama eğer senin kız kardeşin olmam gerekiyorsa

-Bu benim de dünyam olmaz mıydı?"

Bakışları beni delip geçti ve sonra cevap vermeden dönüp gitti.

Liam çenesini göğsüne indirdi ve iç çekti. "Hellspawn, bir azizin sabrını bile zorlarsın."

"İyi ki hiç tanımıyorum."

Sırtı ama kapıyı arkasından kapattı ve beni dairede bıraktı. Önce elimdeki telefona, sonra da kapalı kapıya baktım. Yatak odama çekilerek Lainey'nin numarasını telefona girdim ve sadece benden gelebileceğini bileceği üç kelimelik bir mesaj gönderdim, gönderdikten sonra da telefondan sildim.

Telefonuma mesajlarımı şifreleyen bir uygulama indirmiştim ve bu uygulamanın bir kaybolma fonksiyonu vardı. Mesajlar kaydedilmezse okunduktan sonra altmış saniye içinde kayboluyordu. Giriş yaptım ve hesabımdaki kayıtlı adına bir mesaj gönderdim.

Hayattayım. Güvendeyim. Şimdilik. Yardıma ihtiyacım olabilir.

Cevabı o kadar hızlı geldi ki neredeyse hıçkırığa hıçkırığa ağlayacaktım.

Ne olursa olsun. Ne zaman istersen. Neredesin? Gelip seni alayım.

Henüz değil. Onun o değerli sözleri gönderilir gönderilmez yok olurken yutkundum. *Şimdi açıklamak için çok fazla. Ama kimsenin nerede olduğumu bilmesini istemiyorum.*

O cevap vermeden mesajım kayboldu.

Neye ihtiyacın var?

Seni seviyorum, Lainey, diye fısıldadım içimden. Hem de çok.

Bana bir hesap ve başka bir kimlik ayarlayabilir misiniz? Kendi hesabıma ulaşamıyorum. Tamamdır.

Mesajlar kayboldu.

Burayı tekrar kontrol edebilecek misiniz?

Hiçbir fikrim yoktu. Mesajlaştığım süre boyunca gözüm kapalı kapımdaydı. Yataktan kalkıp banyoya girdim ve kapıyı kapatıp kilitledim.

Denerim. Belki bir ya da iki günde bir.

Birkaç günümü alır. Lainey mesaj attı. Belki üç. Yardım edebilecek biri var. Hangi bankayı kullanmamı istersin?

Roma ile dışarı çıktığımda ve Doktor beni otele ve daha sonra kliniğe geri götürdüğünde gördüklerimi düşünmeye çalıştım.

Remmington Trust.

Burada bir şubeleri vardı.

Bu işimizi kolaylaştırır. Yine de o pisliğe borçlu olmaktan nefret ediyorum. Özür dilerim.

Gülen bir yüz gönderdi. *Merak etme, bende pislik var. Vay anasını, seni özlemişim.*

Bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı süzülürken burnumu çektim. *Seni daha çok özledim. Seni seviyorum.*

Seni seviyorum. Kendine dikkat et. Her şeyi ayarladığımda sana mesaj atacağım.

Aynen böyle.

Telefonu göğsüme bastırdım, sonra içim acıyarak uygulamayı telefondan sildim. Daha sonra tekrar indirebilirdim. Bakmalarını istemedim. Kendimi boş yatak odasına geri bırakmadan önce sifonu çektim ve lavaboyu kullandığım gibi çalıştırdım.

Telefon hâlâ elimdeydi, yatağa uzandım ve ona baktım.

Benden onu aramamamı istemişti. Bu bir sözdü.

Bu yüzden onu aramadım.

Mesaj attım. Yani, başladım. Bir tane göndermeden önce bir düzine farklı mesaj yazdım ve sildim.

Çörekler için teşekkürler.

Bir sonrakini Roma'ya gönderdim.

Emersyn: *Kıyafetlerim ve ayı için teşekkür ederim.*

Diğer adamları düşündüm, Doc, Kellan, Vaughn.

Freddie'nin numarasına geldim ve arama tuşuna bastım.
İlk zil sesinde cevap verdi. "Boo-Boo?" Sahnelenmiş, neredeyse dramatik fısıltısı beni kıkırdamalar içinde bırakmakla tehdit etti. "Sen misin?"
"Hayır," dedim ona. "Makul bir kopyası." "Oh, harika. Hep bir faksı becermek istemişimdir."
Çok geç, bir kıkırdama kaçtı.
Özellikle de Lainey ile mesajlaştıktan hemen sonra, karnıma bir yumruk yemiş gibi oldum.
O pisliklerin hepsini özledim.

OceanofPDF.com

BROKENORDER

OceanofPDF.com

VAUGHN

Channing House'da hayat daha kötü olabilirdi. Odamdaki çocuklar oldukça havalıydı ve bu kadar büyük olduğum için bana hiç kızmadılar. Bazı yetişkinler bana tuhaf tuhaf baksalar bile, bakmadılar. Annem ben geldikten altı hafta sonra öldü.

Bayan Stephanie gecenin bir yarısı beni almaya geldi ve hemen oraya götürdü. Annemin yalnız ölmemesi için verdiğim sözü tuttu. Ben onunla otururken hemşireler dışarı çıktı. Annemin gözleri bir kez açıldı ama çok iyi odaklanamadı.

Onunla konuşmaya devam ettim, evi ve çocukları anlattım. Her ne kadar eskisi gibi olmasını dileysem de ne kadar sevdiğimi. Her şey yolundaydı. Gerçekten çok mücadele etmişti. Bir yanımda savaşımaya devam etmesini istese de, diğer yanımda bunu yapamayacağını biliyordu. Vücudu benimki gibi büyük ve kaslı değildi. Belki de bana sahip olduğunda tüm gücünü almıştı.

Makineler sessizce alarm vermeye başladığında, hemşirelerden biri kapatana kadar düz çizgiye baktım. Beni gitmeye zorlamadılar. Ben annemin elini tutarken ve ona verdiğim sözü tutmak için mücadele ederken Bayan Stephanie de yanımda oturdu. Ağlamadım.

Bayan Stephanie'nin arabasına kadar ağlamadım ve boğazımdan ilk hıçkırık döküldüğünde kollarını bana doladı ve gömleğine sarılıp ağlamama izin verdi. Neredeyse bir anne sarılması kadar iyiydi ama bir daha asla annem olamayacaktı. Eve döndüğümüzde gözlerim yanıyor, burnum tıkanıyor ve boğazım acıyordu.

Ben içeri girdiğimde beş çocuk da ayaktaydı ve bekliyorlardı. Hepsi sessizdi. Hiçbiri yüzüm hakkında tek kelime etmedi. Ya da gözyaşı izleri olduğu gerçeğinden. Liam bize yemek getirmek için dışarı fırladı. Rome bana çizdiği bir resmi uzattı ve annemin yüzünü gördüğümde kalbim neredeyse duracaktı. Annemin sakladığım resmini nereden bulduğunu sormadım ama çizim her şeyden daha çok yardımcı oldu.

Çocuklar benimle diğerleri arasında bir kalkan gibiydiler. Günün ilerleyen saatlerinde ağlarken yakalandığımda birkaç çocuk benimle dalga geçti. Jasper onlardan birini dövdü. Liam da diğerini. Onlar bir erkeğin sahip olabileceği en iyi arkadaşlardı.

Liam çok uzun süre orada kalmadı. Annem öldükten üç ay sonra o evlat edinildi ama ikizi evlat edinilmedi. Bunun garip olduğunu düşündüm. Hepimiz öyle düşündük. Ancak Rome hiç şikayet etmedi. Artık orada yaşamıyor olsa da ondan hediyeler ve mektuplar alıyorduk. Arada bir kardeşini ve bizi görmeye gelirdi.

Milo, Liam'a Roma'ya göz kulak olacağımıza söz verdi. Bu sözü oldukça ciddiye almıştım. İkimiz de sanatçıydık, bu yüzden takılmak yeterince kolaydı. Benden daha çizgili olan Rome kolay bir hedef gibi görünüyordu. Ama nasıl dövüşeceğini biliyordu ve ihtiyacı olmadığına bile bana destek oluyordu.

On bir yaşındayken, okuldaki bir çocuk onun karalama defterini elinden aldı ve onunla alay etmeye başladı. Kavgayı görebilecek kadar yakın olan tek kişi bendim. Bir adım öne çıkmama rağmen Rome gözüme takıldı ve başını salladı. Bu hoşuma gitmemişti ama bekledim. Sonra diğer çocuğa baktı ve elini uzattı.

"Onu geri ver." Tek söylediği üç kelimeydi. Roma'nın bir diğer özelliği de buydu, fazla konuşmazdı. Konuşamadığından değil, sadece konuşmuyordu. Eskiz defterini alan aptal onunla alay etti, sonra da sayfaların yarısını yırttı. Sayfalar daha rüzgârda uçuşmaya başlamadan Roma onun peşine düşmüştü.

Yumrukları, dirsekleri, dizleri ve hatta çocuk yere düştüğünde ayaklarıyla sert vuruşlarla zorbaya saldırdı. Diğer pek çok kavgada olduğu gibi, orada bulunan herkes manzarayı engellemek için bir çember oluşturdu ve ben de araya girerek Roma'yı çocuğun üzerinden çektim, tam o sırada öğretmenler kavgayı ayırmak için geldiler.

Beni suçladıklarında omuz silktim. İtiraz edeceği zaman Roma'ya başımı sallama sırası bendeydi. Kavga ettiğim için neredeyse okuldan atılıyordum ama Bayan Stephanie benim için savaşmaya geldi ve bunun yerine üç günlük uzaklaştırma cezası aldım.

Roma'nın arkasını kollayamadığım için kendimi kötü hissettim. Bayan Stephanie "uzaklaştırıldığım" her günü kardeşiyle çalışarak geçirmem için beni topladığında daha da kötü hissettim. Mickey J bir suçtan tutuklanmıştı ve "cezasının" bir kısmını binalardaki ve asla çıkmayacak olan yerlerdeki grafitileri temizleyerek geçirdi. Ama bana nasıl fırçalanacağını gösterdi ve benimle dövüşmek hakkında konuştu.

Yorum yaptığı tek şey, hiçbir yerimde çürük olmamasıydı ve bazen arkadaşlarımı korumanın onlara gerçekten yardımcı olmadığı gerçeği idi. Omuz silktim, o da başıyla onayladı, sonra tekrar fırçalamaya başladık. Mickey J iyiydi. Jasper bile onu severdi. Bayan Stephanie ona ayaktakımı diyordu ve bazı kavgalara karışıyorlardı ama o da bize daha fazlasını gösteriyordu.

Dövüş, silahlar ve kumar hakkında muhtemelen olması gerekenden daha fazla şey biliyordu. Ayrıca bize kendi paramızı kazanabileceğimiz koşucu olarak ilk işlerimizi buldu.

Ama asla söylemeyiz.

OceanofPDF.com

CHAPTER 8

OceanofPDF.com

T Kulüp binasının atmosferi evden çok bir cenazeyi andırıyordu. Müzik çalmıyordu. Televizyon patlamıyordu. Kimse bilardo ya da video oyunu oynamıyordu. Kahretsin, hiç kimse hiç ortak oda yoktu. Birbirimizi mutfakta gördüğümüzde, sessiz konuşmalar ve uzun bakışmalar olurdu.

Raptor buradaki oksijenin her zerresini aldı. Ona alışması için birkaç gün vermişim ama Dove'u görememekten bıkmışım. Rome ona telefonu götürmüştü ama hiç haber alamamıştık. Adil olmak gerekirse, bizimle konuşmakla ilgilenmiyor olabilir.

Geçen gün yüzündeki ifade beni çok üzmüştü. Sadece ihanet ve öfke değildi, incinmişim de. Sonra Liam, Raptor'un emriyle onu buradan sürükledi. Kapı kapandıktan üç saniye sonra onu yumruklamaya hazırdım. Kız kardeşini kaçırdığım için bana saldırdığında tek bir yumruk bile kaldırmamışım. İlgimi itiraf etmekten de geri durmadım.

O artık *sadece* kız kardeşi değildi ve bunu kafasına sokması gerekiyordu. Ama Raptor'un zırhından Milo'ya tekrar ulaşmanın bir yolunu bulana kadar bunların hiçbirinin işe yarayacağını sanmıyordum. Açıkçası, bugün olmak istediğim son yer kulüp binasıydı ama mürekkep dükkanında çok fazla vardiya almışım ve müdürüm bana oradan siktir olup gitmemi söyledi, fazla mesai ödemiordu. Yani şimdi önümde yapacak hiçbir şeyimin olmadığı üç gün vardı. Fareler bile ortalıkta görünmediğinde durumun kötü olduğunu anlıyordunuz. Buradayken bile çok sessizlerdi. Raptor döndüğü ilk gün iki tanesini açıklama yapmadan ya da yorum bile yapmadan serbest bırakmış, sadece kaybolmalarını ve bir daha gelmemelerini söylemişti. Başım çatlıyordu ama en azından bu sabah mutfakta kimse yoktu. Roma bir hayaletten başka bir şey değildi. Jasper'ı sadece iki kez görmüştüm ve ikisinde de çürükleri vardı. bir öncekinden daha kötü görünüyordu, ama o da Raptor'la birlikteydi.

Umarım konuşuyorlardır.

Kellan dükkânına doğru gözden kaybolmuştu. Genelde buralarda her şeye aracılık edebilirdi ama havasında değildi. Liam ve Kellan'ın dükkândan getirdiği adam tek bir soruya bile cevap vermemişti ve Raptor kız kardeşine dokunmayla aklından geçirdiği için onun kafasına bir kurşun sıkırmıştı.

Raptor, bunun tam da ihtiyacımız olmayan türden bir sıcaklık olduğunu söylemişti. Hadi canım. Ama bu düşüncemi kendime sakladım. Doktor bile Raptor'a karşı normalden daha temkinli görünüyordu. Dün ondan haber alıp almadığını öğrenmek için kliniğe uğramıştım ama bana hayır demişti. Onu görmüş olsa bile bana hayır deyip demeyeceğini sorduğumda, sadece eğer sessiz kalmasını isterse bunu yapacağını söyledi. Ama görmemişti ve hayır, onu görmemişti.

Gözlerindeki endişe gerçektir.

Liam da mesajlara cevap vermiyordu. Çok konuşkan biri değildi ama Jasper ne düşünürse düşünsün, genelde bu kadar hıyar da değildi. Dolaplardan birini açıp aspirin çıkardım, sonra da bira almak için buzdolabını açtım. Mutfaktaki her şey daha güzeldi, daha fazla yiyecek stoklanmıştı ve daha fazla kullanıyorduk.

Çünkü o da buradaydı.

Artık kimsenin dokunmadığı yemek artıkları vardı ve günlerdir kimsenin tek bir şey pişirmediğinden ve stokladığımız tek şeyin bira olduğundan emindim.

Hapları geri atıp, uzun bir bira içerek onları yıkadım ve tavana baktım. Tavanda çatlaklar vardı. Fayansların kırıldığı ya da boyanın döküldüğü yerlerde yamalar vardı. Tavanı onarmaya hiç zahmet etmemiştik çünkü evin geri kalanını temizlemekle pek ilgilenmiyorduk. Ama son birkaç aydır uğraşıyorduk. Azar azar boyadık. Onarımlar yapıyorduk. Stüdyoyu inşa etmek yaptığımız en büyük işti.

Belki de bunlardan daha fazla yapmamız gerekiyordu. Zamanım vardı. Boyamız vardı.

Telefonumu cebimden çıkarıp bir süre ona baktım. Mesaj yoktu.

Belki Liam onun telefonunu almıştır.

Bu Raptor'un onu buradan çıkarmasını emretmesine uyuyordu. Peki bu da neyin nesiydi? Başka kimse yorum yapmamıştı ama Liam, Raptor'un hapse girmesiyle aynı zamanlarda Vandallar'dan ayrılmıştı. Öyleyse neden birdenbire yine bu kadar samimi olmuştu?

Tamamen aptal degildim. Rome şaşırmamıştı, yani neler olup bittiği hakkında bir fikri vardı, ama Jasper? Kellan? Çok şüpheliydiler. Freddie?

Lanet olsun. Freddie.

Onu kontrol etmeliyim. Onu günlerdir görmemiştim ve Dove'un yokluğuna bizden daha çok üzölmüştü. Tek kelime etmedi.

öğrendiğinde, topukladı ve üst katta kayboldu.

Sikey

im.

Beni

m.

Hayat.

Birayı boşalttım, şişeyi çöpe attım ve salona gitmeden önce yeni bir tane aldım. Freddie'yi kontrol ettikten sonra boyamada bana yardım etmesi için onu dışarı çıkaracaktım. Ona iyi gelebilirdi. Sadece gerçekten istediği zaman temiz kalıyordu ve eğer kaçınabilirsek o cehenneme geri dönmesini istemiyordum.

Neredeyse merdivenlere varmıştım ki, tanıdık, boğuk bir kahkaha bana bir tokmak gibi çarptı. Önümde, koridorda, deponun kapısından giren, günlerdir görmek için can attığım çok tatlı, ince bir figür belirdi. Omzunun üzerinden bakıyordu.

"Her şeye kaşlarını çatarak beni takip etmeyi planladığını söyleme sakın. Bir, bu hiç çekici değil. İki, yüzün böyle yapışıp kalacak. Üç, arkadaşlığa ihtiyacım yok." Sesinde barındırdığı tüm canlı şımarıklık beni aydınlattı ve sırttım. Lanet olsun, onun sesini özlemişim.

Kayıtsızlığını özlemiştim.

Kendine olan güvenini özlemiştim.

Sözlerindeki ısırtığı özlemiştim.

Diğer pek çok kişi bizden korkarken, o bunun kendisini yavaşlatmasına izin vermedi. Birçok yönden Milo'ya o kadar benziyordu ki, Raptor bunu görebiliyor muydu?

Dönüp beni fark ettiğinde hâlâ sırtıyordum. Gözleri kısıldı ve dudakları sıkıştı. Hala onunla başım belada.

Anladım.

Raptor başının üzerinden bana ters ters baktı. "Burada olmana gerek yok."

"Benim de başka bir yerde olmama gerek yok," diye onu bilgilendirdim ama Dove'un bakışlarını bırakmaya zahmet etmedim. Son dört gün cehennem gibiydi. "Evine hoş geldin, Dove."

"Burası onun evi değil," diye homurdandı Raptor ve görüşümü engellemek istercesine onunla benim arama girdi. Sonra bir homurtu çıkardı ve omzunun üzerinden bakmak için başını çevirdi. "Az önce beni sırtımdan mı vurdun?"

"Evet," dedi ona. "Ve eğer bu saçmalığa devam edersen burnunu yumruklarım. *Kim* olduğunu düşündüğün umurumda değil."

Gülmemeliyim. Gerçekten gülmemeliyim. Ona en kötü şekilde sesleniyordu. Ona kimin sorumlu olduğunu kanıtlaması için meydan okuyordu.

hepimizi dışarı çağırdı. Eğer hâlâ Milo olsaydı, hâlâ Milo olduğuna *güvenebilseydim*, bu beni o kadar rahatsız etmezdi. Milo acımasız bir adam değildi.

Raptor mu?

Hapishanede Milo'dan bir şeyler kaybetmişti. Ya da belki de ondan alınmıştı.

Yine de yüzündeki mutlak şaşkınlık eğlenceliydi çünkü bir anlığına Milo orada titreşti ve onu görmek gerçekten çok güzeldi.

"Onunla tartışmanın bir anlamı yok," dedim bakışlarını tekrar ona çevirerek. "En kötülerimizden iki kat daha inatçıdır ve kin tutabilir."

Raptor'un şaşkınlığı bir başka kaş çatmaya dönüştü. "Stüdyoyu kullanmak için buraya gelmek istemiştiniz," dedi ve koridorun aşağısını işaret etti. "Git s t ü d y o n u kullan."

Dans edecekti, oh lanet olsun. Bir adım öne çıktım ve Raptor yüzümdeydi.

"Ondan uzak dur."

"Dostum, bunu yapma," dedim ona olabildiğince yumuşak ve sakin bir şekilde. "Döndüğün gün beni dövmeye hakkın vardı. O darbeyi alacağım çünkü sana söylemedik. Sana söylemenin bir yolu olmadığını bilmiyordum ama denemedim bile. Bu benim hatamdı."

Emersyn başını eğerek beni inceledi. Ama bakışlarımı ayırmayı reddettim. Yalan söylemiyordum. Bu konuda değil.

"Onu kaçırdığımızı sana söylemedik ve senin kim olduğunu da ona söylemedik. Bu onu gerçekten kızdırdı çünkü o da ne yaptığımızı anlayamadı. Onu fidye için alıkoyacağımızı düşündü ve bize fidyeci dedi."

Dudaklarında bir gülümseme titreşimi belirdi.

"Dürüst olmak gerekirse, onu bir odada kilitli tuttuk ama birçok yaradan kurtulması gerekiyordu." Ona bahsettiğimiz yaralar. Raptor'un çenesi bu hatırlatma karşısında gerildi. Beni şaşırtan bir şekilde, Dove sadece başını salladı.

"Yani onun benim de kardeşim olduğunu mu düşünüyorsun?" Bu doğrudan soru benimle konuştuğu ilk birkaç kelimeydi ve ben de bunu kabul ettim.

"Öyle olduğunu biliyorum."

"*Nasıl?*" Anlama isteği bu tek hecenin her yerini kaplamıştı. "Bunu nasıl bilebilirsin?"

Raptor araya girmek yerine bir adım geri çekildi. Bu da bir şeydi. En azından artık beni engellemiyordu. "Çünkü bana

uzun zaman önce onun kız kardeşiydin."

"Ve sen ona öylece inandın mı?" Kaşları birbirine yaklaştı. Suçluluk duygusu içimi kemirdi. Gerçekten hiçbir fikri yoktu.

"Dove," dedim ses tonumu yumuşatarak ve soğuk biramı uzattım, çünkü gerçekten de biraya ihtiyacı varmış gibi görünüyordu. "Milo bana hiç yalan söylemedi. Yalan söylemek için hiçbir zaman bir nedeni olmadı. Seninle *daha önce* tanışmadım. Jasper tanıştı. Sanırım ikizler de tanıştı. Ama ben geldiğimde sen çoktan evlat edinilmiştin."

Kafa karışıklığı gözlerini bulandırıyor ve tek yapmak istediğim onu kucağıma alıp kafasındaki bu karmaşayı çözene kadar ona sarılmaktı. Parmakları benimkilerin üzerinde gezinirken hafifti ama birayı aldı.

Raptor'a bir bakış attı ve ben de ona bakmayı tercih etsem de ona da göz attım. Yüzündeki umutlu ifade *canımı acıttı*. Hay sikeyim. Dışarı çıktığından beri pis bir ruh hali içinde olabilirdi - iyi bir nedeni vardı - ama bu yıllardır taptığı kız kardeşiydi. Uğruna kanını akıttığı, canını verdiği, güvende ve bu hayattan uzak kalmasını sağlamak için her şeyi yapmak için savaştığı kız kardeşiydi.

Ona inanmadığı gerçeği. Bu muhtemelen sandığımdan çok daha derin bir yaraydı.

Bir elimi başımın üzerinde gezdirerek iç çektim ve o da bira şişesini kaldırıp uzun bir yudum aldı. Yutkunurken boğazının hareketi, dudaklarını şişenin ağzının etrafına sarması kadar ilgimi çekti. Raptor kafama bir şaplak attı ve darbe çok az acıttı, ama ne demek istediğini anlatmıştı.

"Ciddi misin?" diye sordu.

Omuz silktim. "Dove'un güzel bir kadın olduğunu kabul etmek zorundasın. Bundan da öte, onu istediğim gerçeğini kabullenmelisin. Seni daha iyi, doğru ya da yanlış hissettirmek için başka türlü davranmayacağım."

Raptor bana ters ters baktı ama Emersyn'in gerçek bir gülümsemeyle parlaması beni zaferle doldurdu. Tüm umutlar kaybolmamıştı.

"Dans edecek misin, Dove?"

"Planım buydu," dedi ama dikkatini bira şişesine vermişti. "Düşünmem gerek."

"Gelip izlememin bir sakıncası var mı?"

Zihinsel parmaklarımı çapraz yaptım, ama bakışlarını benimkiyle buluşmak için kaldırdığı anda cevabın hayır olacağını biliyordum.

"Bugün değil," dedi usulca. "Tüm bunlar hakkında ne düşündüğümünden ya da benim adıma karar verme yetkiniz varmış gibi beni oradan oraya sürüklemenizden emin değilim. Benim yapmam gereken

dans etmeliyim ve düşünmeliyim.

Raptor..." İç çekti.

Ona bir bakış attı. Tekrar bana odaklanmadan önce "Milo," diye kabul etti. "Stüdyoyu kullanmama izin verdi ve Jasper'ı aramayacağıma söz verirsem telefonumu -bana aldığın telefonu- alabileceğimi söyledi."

Raptor'dan gelen homurtu o kadar Milo'ydu ki, sırttım ve bunu gizleme zahmetine girmedim. Bu küçük şey onu kandırmıştı ve o da bunu yeni fark etmişti. "Telefonun yanında mı?"

"Evet," dedi bana.

"Seni aramamın bir sakıncası var mı?"

"Benim ne düşündüğüm ikinizin de umurunda mı?" Raptor sordu, sesi çölden daha kuruydu.

"Hayır," dedi ve Milo'nun göğsünü okşadı. Bana tek söylediği, "Bunu düşüneceğim. Freddie'ye daha iyi bakmalısın. Dün gece onunla iki saat konuştum ve zor zamanlar geçiriyor."

Şok üzerimden geçti ve muhtemelen Raptor'a çarptı, ama topuklarının üzerinde döndü, spor çantasını omzuna attı ve koridordan stüdyosuna doğru ilerledi. Evet, bakışlarımın kıkına kaymasına izin vermiş ve bir iç çekmiş olabilirim. Kalçalarında abartılı bir salınım yoktu, sadece zarif bir süzülüş vardı ve etrafımı sararken o küçük bedenindeki gücü hissettiğimde, ona karşı hayranlık ve arzudan başka bir şey hissetmedim.

"Dostum," diye tersledi Milo ama Raptor değil Milo'ydu ve gülümsememi engelledim. Çünkü Milo'yu özlemiştim.

"Sana söyledim," dedim, stüdyonun kapısı arkasından kapanana kadar ona bakmadan. "Onu istiyorum. Eğer beni kabul ederse, tam olarak orada olacağım. Bunun için özür dilemeyeceğim. O inanılmaz bir kadın Milo. Her zaman güzel ve seksi olduğunu düşünmüşümdür-" Kaşlarını çatmasını görmezden geldim. "Ama onu tanımak?" Kapalı kapıya baktım. Bizim gibi onun da kendi sırları vardı. Ona tecavüz eden sadece o piç ortak değildi. Ona başka bir şey olmuştu. Korkusuz ve savunmasız. O benim güvercinimdi ve ona zarar vereni öldürürdüm.

Tekrar Milo'ya baktım ve bakışlarını karşıladım. "Jasper ve Kellan'ın da aynı şekilde hissettiğini biliyorsun."

Omuz silktilim. "Onlar benim kardeşlerim. Roma da öyle." "Lanet olsun," diye küfretti Milo. "Hepiniz onu istiyorsunuz."

"Sana söyledim, o olağanüstü bir kadın." Omzuna vurdum, eve geldiğinden beri ilk kez bunu yaparken kendimi rahat hissediyordum. "Bırak

Dans ederken genellikle çok daha iyi bir ruh halinde oluyor ve müziği bıraktığında daha iyi düşünüyor ve benimle Freddie'yi kontrol etmeye geliyor."

Bunu düşünmesi için onu yalnız bırakarak merdivenlere yöneldim. Küfür ettiğinde daha üçüncüye bile gelmemiştim ve kahkahamı yutmak zorunda kaldım.

"Dur tahmin edeyim, Freddie de onun için deli oluyor." Onun için neredeyse üzüliyordum.

Neredeyse.

Ama Milo'nun kafasında Emersyn hâlâ o küçük bebektir, hâlâ Ivy'ydi. Ona veda etmek ve yıllarca uzaktan izlemek zorunda kalmıştı. Kalbim onun için acıyordu. Ama Emersyn bir bebek değildi ve uzun zamandır da değildi.

Öğrenirdi.

Hepimizin vardı. Merdivenleri çıkarken adımlarımda biraz daha coşku vardı. Freddie'nin hepimizden önce onu aramış olmasını kıskanıyordum. Öte yandan Freddie'nin muhtemelen ondan haber almaya ihtiyacı vardı. Hatta hepimizden daha fazla. Bu da bizim suçumuzdu.

Şaşırtıcı bir şekilde Milo beni merdivenlerden yukarı kadar takip etti. Hâlâ homurdanıyor ve nefesinin altında mırıldanıyordu. Belki de onu bu işe alıştırmalıydık. Diğerlerinin onu istemesiyle barışmak için zamanım vardı. Benim için yer olduğu sürece onları istemesi beni rahatsız etmiyordu bile. Ona bakabileceğim ve iyi olduğundan emin olabileceğim bir alan.

Milo'nun buna alışması gerekiyordu. Freddie'nin kapısını çaldım. Oyun oynamayı düşünmeden, "Emersyn burada ve dans ediyor, o gitmeden önce aşağı inip onu görmek istiyorsan bir duş alıp temiz kıyafetler giysen iyi olur" dedim.

Odanın içinden gelen ses Milo'nun gözlerini devirmesine neden oldu ve Freddie kapıyı çekip açarken ben de kollarımı kavuşturdum. "Duşumu aldım bile. Geleceğini söyledi. Dans mı ediyor?"

"Lanet olsun," diye küfretti Raptor ve tepinerek uzaklaştı. Evet, buna gerçekten alışması gerekiyordu.

Doktor'un da ona karşı bir şeyler hissettiğini öğrenene kadar bekleyin.

OMEONETOWATCHOVERHERHER

OceanofPDF.com

MILO

Kahkahalar tüm barı sarmıştı. Oldukça kalabalıktı ve sadece tiyatrodan arabalarını ya da taksilerini paylaşarak gelen oyuncuların oluşuyordu. Birbirleri için deli oldukları belli olan yaşlı bir çiftle birlikte yürümüşü, ama yine de birkaç blok yürümüşü, bu yüzden Kel Vaughn'u arabada getirirken Jasper ve ben onları takip ettik.

Onu sahnede görmek inanılmazdı. Mickey beni ilk gösteriye götürdüğünden beri şehre her geldiklerinde bir gösteri yakalamaya çalışırdım. Bayan Stephanie'nin onu evlat edinen ailenin adını bana asla söylememesi gerekiyordu. Gerçi bu kadar gizli saklı yapmaları umurunda değildi. Bayan Stephanie ve ben bir anlaşma yapmıştık. Ivy'nin sağlığı ve güvenliği her zaman benim öncelikli endişem olmuştu. Annemiz öldüğünde çok küçüktü. Onu hatırlayabileceğinden şüpheliydim.

Annem uyanmadıktan sonra yalnız kaldığımız üç günü hatırlamadım. Mamam ve bezim bitmişti. Okula gitmek için ayrılamadım ve kimseyi aramak istemedim. Eğer babamı ararlarsa, beni alıp Ivy'yi bırakmasını istemiordum.

Hayır, bunu hatırlamadı ve ben de hatırlamadığı için mutluydum. Bazı kısımlar benim için bulanıktı, diğer kısımlar ise kusursuz bir netlikle kristal berraklığındaydı. Mickey'nin kapıyı çaldığı gün. O zaman bilmiyordum ama artık biliyordum.

Annem uyuşturucu alırdı ve o da bir kaçakçıydı. O zaman anlamamıştım. Babamın bir satıcı olduğunu ve annemin ona maliyetinin kullandığı ürün olduğunu anlamamıştım. Bu yüzden onu kendi başına mücadele etmesi için bıraktı. Mickey kapıyı çaldığında Ivy'yi susturmaya çalıştım ama o durmadı.

Keskin bir kahkaha sesi dikkatimi şimdiki zamana geri döndürdü. Emersyn muhteşemdi ve ufak tefek olmasına rağmen çok büyümüş görünüyordu. Onu dans ederken izlemek etkileyiciydi. Hareket edişinde muazzam bir güç vardı. İster sahnede süzölsün, ister partneri onu fırlattığında havaya uçsun, ister ipeklerin üzerinde dans etsin, sadece düşmek için yukarıya doğru kıvrılsın.

Yine de şu anda yüzündeki gülümseme, ona söz vermiş olan içimdeki o küçük çocuğu tatmin etti.

"Roma kulüp binasına döndü," dedi Jasper yanımdan. "Freddie orada ve hafta sonu kalmak istiyor."

"Sadece grup eviyle anlaşırsa," dedim ona. Freddie hâlâ yaşlanmamıştı. "Onu tekrar polise ihbar etmelerini istemiyorum."

Birden fazla kez oldu. Onu çıkarabilseydik, çıkarırdık. Kapı her zaman açıktı ama hepimiz gibi onun da sistemden kurtulması ve liseyi bitirmesi gerekiyordu. İçimizden biri onu her gün oraya götürmek zorunda kalsa bile o çocuğun diplomasını alacağına yemin etmiştim. Bunu altı hafta boyunca sırayla yapıyorduk, bu yüzden artık bize bu konuda çok fazla saçmalamıyordu.

"Telefon etmek için dışarı çıkıyorum," dedi Jasper yanımdaki tabureden kayarken. Bardaki atmosfer elektrikliydi. Kutlama havası. Bir turneyi tamamlamışlardı, bu gösterinin son gecesi idi. Bundan sonra ne yaparsa yapsın, yeni rutinler, yeni müzik, yeni zorluklar olacaktı. Seyahatlerini takip etmiştim, burada ve yurtdışında pek çok şehir. Braxton Limanı'na bu kadar yakın bir yerde sona erecek olması, bunu hiç akıllıca kılmıyordu.

Gelip onu görmeliydim.

Tur bittikten sonra muhtemelen bir süreliğine Bay Ridge'deki evine gidecekti. Ya da Sharpe'ların dünya çapında sahip olduğu diğer evlerden birine. Turlara katılmaya başladığında eğitimi konusunda endişelenmiştim, ancak bir makalede gösteriyle birlikte seyahat eden bir öğretmenle çok çalıştığını okudum.

Yani, bunun bir şey olduğunu tahmin ettim.

Birlikte olduğu çift ona alkol vermişti, bir kutlama içkisi. Buna verdiği tepki beni sırttırdı. Daha da ötesi, *onların* tepkisi, onu sevgi yağmuruna tutmaları beni daha da sırttırdı. İyi arkadaşları ve ona göz kulak olan insanlar vardı.

Bazen, bazı makalelerdeki profilini gördüğümde, gözlerindeki o mesafeli bakış bana annemi fazlasıyla hatırlatıyordu.

Çok geçmeden çift onu terk etti ve o da kalkıp gösterideki diğer kızlarla dans etmeye başladı. Mekândaki müziğin sesi yükselirken ben biramı yudumlamaya devam ettim. Jasper ikinci birasını içiyordu ama bu konuda çok endişelenmedim. Geri döndüğünde Freddie'nin işi hallettiğini söyledi, bilmem gereken tek şey buydu.

Üç adım ötemdeki bara zıplayıp alnından terler akarak su istediğinde kalbim duracak gibi oldu. Barmen yırtıcı bir gülümsemeyle ona odaklandı ve vücudumdaki tüm kaslar sıkıştı. Kadın suyu içer içmez barmen ona bir soda daha uzattı. Çiftin ona daha önce getirdiği gibi.

"Onunla flört mü ediyor?" Kellan mırıldandı ama ben ona bakmadım. Barmenin kız kardeşimi izlemesini izliyordum.

Daha fazla, ona doğru eğildi.

Jasper, "Hey, pislik, içkilerinizi burada için ve güzel kızlara sonra asılırsınız," diye seslenince barmen dikkatini bize çevirdi. Bize ters ters baktı ama biz de ona bakınca yüz ifadesindeki sıcaklığın bir kısmı uçup gitti.

Jasper bize ihtiyacımız olmayan bir içki daha ısmarlarken, kız kardeşimi bar boyunca takip ettim, tüm içkiyi su gibi içti ve sonra danslara katılmak için koştu. Her mola verdiğinde, aşırı arkadaş canlısı barmen masasına bir soda daha gönderiyordu. Yediği cipslerle bile o kadar alkolü kaldırmaması mümkün değildi.

Banyoya doğru gözden kaybolduğunda Vaughn'a başımla işaret ettim ve o da arka koridora geçerek onu izlemeye başladı. Ama nemli, kızarmış bir yüzle çıktı, gözleri çok parlaktı ve çok büyümüştü.

Uyuşturucu değil. Uyuşturucu kullanmıyordu ama arkadaşlarıyla sigara içmek için dışarı çıktığında bu sefer ben de onu takip ettim. Sokak lambalarının altında çok solgun görünüyordu. Daha da kötüsü, kusacakmış gibi görünüyordu. Sanki beni duymuş gibi tökezleyerek binadan ve kızlardan uzaklaştı ve daha karanlık bir sokağa girdi.

"Kel," dedim. "Git arabayı getir."

Zaten hareket ediyordum. Düşmeden önce onu zar zor yakaladım. Jasper iki adım arkamdaydı ve bana bir şişe su uzattı. Bir bezi çoktan ıslatmıştı ve ben de onu kızın yüzündeki teri silmek için kullandım. Sahnede olduğundan çok daha fazla terliyordu ve göz bebekleri kesinlikle dolunaydan daha şişmandı.

"Ağzını çalkala," dedim ona, bezi şişeyle değiştirirken. Düşmemesi için bir kolumla onu sarmıştım. Yaptı, şişeden uzun bir yudum almadan önce iki kez tükürdü. Bir saniye sonra bütün suyu kustu.

Adam başını salladı ve kadın biraz inledi. Küfrettiğini sandım ve kıkırdadım. Ne kadar küçük olsa da, çok sertti.

"Siktir git." Konuşması bulanıklaştı. "İnsanların hasta olmasına gülmek hoş değil."

"Gülüyorum çünkü şeker gibi rom ve kola içerken kışını yırtarak dans ettin ve sonra her gün yapıyormuş gibi sigara içmeye başladın." Lanet barmen buna pişman olacaktı. Bahse girerim o içkilerden en az birini kafaya dikmiştir.

"Olmadığını nereden biliyorsun?" Tıpkı küçükken olduğu gibi, kızgın ve talepkâr. Çok şirindi.

"Çünkü kusuyorsun ve bok gibi görünüyorsun. Al, biraz daha iç, bu sefer yavaşça. Yudum yudum."

En azından daha iyi dinledi. Yudum aldı. "Senden nefret ediyorum."

"Bunu ilk kez duymuyorum. İçeriden arkadaşlarından birini getirmemi ister misin?"

Cevap vermek yerine benden bir adım uzaklaşmaya çalıştı ve ben onu tekrar yakalayana kadar üç adım sendeledi.

"Sakin ol..."

"Bir taksiye ihtiyacım var."

Bundan daha fazlasına
ihtiyacı vardı. "Yer hareket
ediyor."

"Öyle mi?" Hiçbir şey komik değildi ama o kadar çok mücadele
ediyordu ki. "Evet."

Doğru. Onu süpürdüm. Neredeyse hiç ağırlığı yoktu.

Kel çoktan kaldırıma yanaşmıştı ve onu doğruca arabaya taşıdım. Harika arkadaşları vardı. Bir tanesi bile onunla yürüdüğümü fark etmedi.

"Nereye gidiyoruz?"

"Otelinize."

"Bir taksiye ihtiyacım var."

"Bir tanesi yolda."

"Beni yere bırakmalısın." Bu bir emir ile öneri arasında bir şey gibi geldi.

"Ağır değilsin."

"Evet, ondan değil. Ben gidiyorum..." Öğürme sesi tanıdıktı, ikimizden de uzağa kusabilmesi için onu döndürdüm. "Özür dilerim." Kavga gitmişti, şimdi sadece sesi mutsuz geliyordu.

"Her şey yolunda tatlım," diye yatıştırdım. Kellan dışarı çıkmış ve arka kapıyı açıyordu. "Kusmuk torbası olarak kullanabileceği bir şey getir. Onu otele götüreceğiz. Siz ikiniz Romeo'yla orada ilgilenin." Jasper'ın bakışlarını yakaladım ve başımı tekrar bara çevirdim. Gözlerinin barmende olmasını istiyordum. Vaughn hemen arkasındaydı.

"Anladım," diye sordu Jasper. "İyi olacak mı?"

"Öyle olsa iyi olur," diye mırıldandım yoksa gecenin sonunda ölü bir barmen olacaktı.

Otele kadar yol boyunca, bir o yana bir bu yana gidip geldi. Daha önce bir roofie'nin çalıştığını görmüştüm. O küçük pislik, Jasper ve Vaughn'la uğraştığına dua etse iyi olurdu. Telefonum çaldı ve arka planda barın uzaktan gelen müziğini duyabiliyordum.

"Öyle mi?"

"Jackass'in üzerindeydi," dedi Jasper. "Vaughn'a onu gevşetmek için sadece yarım tane verdiğini söyledi."

"Kır diz kapaklarını," diye emrettim. Jasper,

"Zevkle," diye karşılık verdi.

"Ow." Ivy'nin sesi çok mutsuz

geliyordu. "İyi misin?"

"İyi. Kırık dizkapakları berbat olur. Kırık dizkapaklarıyla dans edemezsin. Evde sıkışıp kalmak." Ürperdi.

"Kimse diz kapaklarına dokunmuyor."

"Yaşasın."

"Geldik," dedi Kellan, otelin önündeki yola girerken dikiz aynasından bana bir bakış attı.

Onu arabadan indirdim ve bana elini uzattı. "Beni buraya getirdiğin için teşekkürler...?"

Doğru, kesinlikle çok sevimliydi. Bir kolumu ona dolayarak, onu içeri götürdüm. Otel odasını zaten biliyordum. Burada yer ayırttığını öğrendiğimizde oteli boşaltmıştık.

"Nereye gidiyoruz?"

"Odana gittiğinden emin olacağım ve içeri girdiğinde kapıyı kilitleyeceksin. Anlaşıldı mı?" Çünkü onun güvende ve sağlam olmasını istiyordum.

"Temiz. Şimdi teşekkür etmeyi hatırlamazsam sabah da hatırlamam," dedi kısık bir sesle. "Bunun için üzgünüm. Asla... Neden bu kadar kötü olduğundan bile emin değilim."

"Yüz kilo bile ağırlığın yokken aç karnına sarhoş olmak pek parlak bir fikir değildi." Uyuşturulduğunu düşünmesini gerçekten istemiyordum. O pislik bunu burnumun dibinde yaptı.

"Özür dilerim."

"Bu senin hatan değil."

"Barmen beni etkilemek istedi."

Barmenin canı cehenneme. Ama ben

öyle demedim.

Anahtar kartını elinden aldım ve içeri girebilmesi için kapıyı açtım. Ayakkabılarını tekmeleyerek çıkardı ve doğruca yatağa yöneldi.

"Kapıyı kilitlemelisin." Ona hatırlatmaya çalıştım ama çoktan yatağa düşmüştü.

İç çekerek su aldım ve bazı üst düzey otellerin sunduğu aspirin paketlerini buldum. Sabah kafası ondan nefret edecekti.

Yatağı itti. "Tamam. Tekrar teşekkür ederim...?"

"Arkanı kollayacak biri olmadan sarhoş olmayarak bana teşekkür edebilirsin."

"Anlaştık." Aferin kızıma.

Kapıda odaya bir göz attım. Bir oda arkadaşı olacağını düşünmüştüm. Ama sadece onun için büyük bir süitti. "Yalnız mı kalacaksın?"

"Evet, sadece ben varım. Yarın erken kalkacağım, o yüzden uyuyacağım." Hâlâ sallanıyor ve esniyordu. Gözleri bile yarı kapalıydı.

"İhtiyacın olursa diye çöp kutunu yatağın yanına koy." Sonra kendime engel olamadığım için bir elimi başına götürdüm ve saçlarına bir öpücük kondurdum. "İyi geceler, küçük dansçı. Tatlı rüyalar." Ona neredeyse Ivy diyecektim. "Seni seviyorum." Kendimi zorlamadan önce bu son üç kelimeyi fısıldadım.

Kapının dışına çıktıktan ve kilit yerine oturduktan sonra bir süre bekledim.

Seni seviyorum Ivy, diye kendi kendime mırıldandım ve sonra kapıdan uzaklaştım. Jasper bana barmenin diz kapaklarıyla ilgili bir mesaj gönderdiğinde asansördeydim.

Güzel.

Ön koltuğa geçtiğimde Kel hiçbir şey söylemedi. Bara giden yolu yarılایana kadar bekledi. "İyi misin Milo?"

Hayır, değildim. Ama kardeşimi kurtarmıştım. Ona sarılıp yatağına göndermişim. On iki yılı aşkın süredir Ivy'ye en çok yaklaştığım an buydu. "Ben iyiyim," dedim ona. "Çocukları alalım ve Freddie'nin başını nasıl bir belaya soktuğuna bakalım."

CHAPTER 9

OceanofPDF.com

EMERSYN

E Kulüp binasına dönmenin benim için ne kadar önemli olacağına hazırlıklı değildim. Liam'ın evine sürgün edilmek rahatsız ediciydi, özellikle de çocuklarla aramda bu kadar çok açık mesele varken.

Yalanlar. Bu Raptor -Milo, ona Milo dememi istiyordu- hepsinin inandığı kardeş masalıydı. Benden sakladıkları sırlar. Bana her şeyi anlatmadıklarını fark etmemiş değildim.

Jasper'ın beni otele götürdüğü o geceye kadar bana neredeyse hiçbir şey söylememişlerdi. O gece birlikte uyuduk ve bana planlarından, hayallerinden ve fikirlerinden bahsetti. Hep yapmak istediği şeylerden bahsetti.

Ve bir kez bile bu özel bağlantıdan bahsetmemişti.

Nefesimi üfleyerek, kaçmak isteyen ateş karıncaları gibi derimin altında kaşınan kızgınlık ve öfkeden kurtulmaya çalıştım. Vaughn'a bir kez baktığımda ona sarılmak için koşmakla, beni neden kaçırdıklarını söylemediği için onu pataklamak arasında kalmıştım. Bunu beni korumak için yaptıklarını söyleyip durdular. Beni güvende tutmak için yapmışlardı.

Milo için.

Bunu beni korumak için yapmışlardı, Milo için.

Gözlerimi kapattım ve esnemek için içimde bir sakinlik bulmaya çalıştım. Stüdyo sessizdi, soğuktu ve hafif ter kokuyordu. Uzanıp benim için hazırladıkları CD'lerden birini seçtim, *Angsty as Fuck'ı* seçtim ve neredeyse gülecektim.

Görünüşe göre, fikirleri varmış.

Müzik açıldı, esneme hareketlerimi yaptım ama şarkı Rag'n'Bone'dan Human'a geçtiğinde tekrar ayağa kalktım ve aynadan uzaklaştım. Damarlarımı doldurmaya başlayan müzikle hareket etmek için odayı görmeme gerek yoktu.

Odanın bir ucundan diğer ucuna geri geri yürüdüm, sonra ayak parmaklarımın üzerinde yükselip ortaya doğru pirouette yaptım. Kollarımı önümde kavuşturup sanki çaba sarf etmişim gibi geri çekmem, gömülü ihaneti yüzeye çıkardı.

İhanet.

Yalanlar.

Öfke.

Sırlar.

Vahşet.

Bu onların ve benim hayatımın bir parçasıydı. Onların yalanları ya da benimkiler. Hangisi daha kötüydü? Metallica bu düşüncelere meydan okudu ve haklıydılar. Başka hiçbir şeyin önemi yoktu. İnsanlar kendilerini korumak için yalan söylerler.

Sırlar mı?

Dönmeye başladığımda yanağımdan bir damla gözyaşı süzüldü, bir bacağıma çıkarıp tekrar içeri soktum. Milo hapisteydi. Neden?

Diğer Vandallara, özellikle de Jasper, Kellan ve Vaughn'a çok kızgındı. Bunu tahmin etmek kolaydı. Beni buraya getiren üç kişi onlardı. Tam olarak onlar olup olmadıklarını bilmiyordum ama tahmin edebiliyordum. Hepsi dizi boyunca hayatımda rol oynamışlardı, özellikle de Kellan.

İpekler yukarı çekilmişti ama şu anda onlar için endişelenmiyordum. Müzikle birlikte hareket ettim, her adımımı, her hareketimi onun belirlemesine izin verdim. Düşünmem gerekiyordu.

İhanet mi?

Kime daha çok ihanet etmişlerdi? Bana, bana söylemeyerek mi yoksa Milo'ya, beni alarak mı? Kırdıkları bir tür çete kuralı mı vardı? Bu yüzden mi bu kadar kızgındı?

Kaleo'dan Sam Tinnesz'e, aklımda evirip çevirdim ve kimin daha fazla hak iddia ettiğine karar veremedim. Adamların bana borcu neydi?

Ama Milo?

Hareketlerimi yavaşlatıp kıpırdamadan durduğumda midem dibe vurdu. Onlar onun kardeşleriydi, değil mi? Çetelerin nasıl çalıştığını bilmiyor olabilirdim ama Raptor'dan saygıyla bahsediyorlardı. Onu seviyorlardı.

Öfke ve vahşet bu bağlamda anlam kazanıyordu. Night Beds, Even If We Try hakkındaki kederli türküsünü söylemeye başladı. Sanatta bulunacak bir gerçek vardı. Müzikte. Müziğe doğru adım atarken bile farkındalık beni sardı ve Roma'nın aynada beni izlediğini gördüm.

Bakışlarımız kilitlendiğinde, odanın ortasına doğru beni takip etti. Ben geri adım attıkça onun adımları da benimkileri yansıtıyor, ben ileri adım attığımda o geri çekiliyordu. Aynıken birlikte dans etmek gibiydi. Yavaşça dönmeye başladığımızda ona bir el uzattım, ona tam olarak dokunmadım ve o da daha fazla yaklaşmadı.

O da benim gibi çıplak ayaklıydı. Her hareketi takip ediyordu, sanki üzerinde çalışmış gibiydi ve ben dönüp geri gelene ve beni sırtım göğsüne dönükken yakalayana kadar eski bir dansı yaptığımı fark etmedim.

Kıpırdamadığım gerçeği onun da duraksamasına neden oldu. Aynada bakışlarımız kilitlendi. "Bu dansı daha önce de görmüştün."

Tek bir baş sallama.

"Birden fazla mı?"

Ağzının köşeleri yukarı doğru eğildi.

Ona doğru eğilmek istesem de bir adım öne çıktım ve elleri benden uzaklaştı. Müzik devam etti, ama ben ona doğru döndüm. Rome beni inceledi. Çıplak göğsünün üzerine fermuarı açık bir kapüşonlu sweatshirt ve yumuşak, yıpranmış bir kot pantolon giymişti. Ya da en azından yumuşak görünüyordu.

Bakışlarımı onlardan kaldırdığımda bana tekrar gülümsediğini gördüm. "Kaç kere?" Sormak istediğim soru bu değildi ama ağzımdan çıkan kelimeler bunlar oldu.

"Çok fazla," diye itiraf etti. "Saymadım. Bir YouTube kanalınız var."

Ben unuttum. Bunu unutmuşum. Başlangıçta bir şakaydı, ama ilgi ve hayran kazandı, turnede beni nerede bulacaklarını bildirmek için harika bir yoldu.

"Abone oldum," diye itiraf etti Rome. "Seni dans ederken izlemek hoşuma gidiyor." "Beni izlemeyi sevmek var, bir de adımları öğrenmek var." Tekrar omuz silkti. "Dans etmeyi seviyorum."

Nefesimi tutarak CD'nin acı dolu bir blues'a geçtiği yere doğru yürüdüm ve CD'yi kapattım.

"Ben giderim," diye teklif etti, burada depolamaya başladıkları havlulardan birini alıp yüzümdeki teri sildiğinde. "Çok güzel görünüyordun. Freddie ve Vaughn burada olduğunu söyledi."

"Şaşırdım."

"Neden?"

"Çünkü Milo, Vaughn'un gelip beni izlemesine izin vermedi."

Roma sırtıttı, tam, dürüst, açık bir gülümseme. "Milo'ya sormadım."

Arkamı dönerek duvara yaslandım ve onun beni incelemesini izledim.

"Bana kıyafetlerimi ve telefonumu getirdiğin için teşekkür ederim."

"Liam aldı." Bu bir soru değildi.

"Madem yapacağını biliyordun, neden oraya koydun?"

"Koymayacağını umuyordum."

Makul olduğunu tahmin ettim. "Ayı için de teşekkür ederim."

Bir gülümseme daha, bu seferki biraz daha çekingen. "Burada olmak istemediğin halde onu yatakta tuttun..."

"O senindi." Bu bir soru değildi ve o da başını salladı. "O zaman senin olması gerekmiyor mu?"

"Olması gereken yerde." Kısa bir duraksamanın ardından kapıyı işaret etti. "Dans etmek istersen hâlâ gidebilirim."

"Bir süredir öyleydim," diye itiraf ettim, gitmesine izin vermeye tam olarak hazır değildim ve aynı zamanda onu kalması için teşvik edip etmemem gerektiğinden emin değildim.

"Sana biraz su getirebilirim."

"O zaman Milo'yla karşılaşırsınız ve beni yeni hapishaneme geri sürükler."

Roma kaşlarını çattı. "Liam'ın evi o kadar da kötü değil, değil mi?"

"Tabii, Liam'ın bütün gün uyuması, dans edecek bir yerinin ve gidecek bir yolunun olmaması senin için sorun değilse."

Çenesini kaşımak için kaldırdığı elini boyadı. "Eğer dışarı çıkmak istersen, gelip seni alabilirim."

Şaşkınlık içimden süzüldü ama aynı zamanda. "Rome, anlamıyor musun? Buraya geri geldim çünkü bunu ben seçtim ve şimdi ayrılmak için izin almam gereken başka bir hücredeyim."

Kaşlarını birbirine kenetleyen gerilim gerildi ve sonra neredeyse kararlı bir şekilde başını salladı. "Ben hallederim." Elini uzatarak bana işaret etti. "Su ister misin?"

Gerçekten susamıştım ama bu odadan çıkar çıkmaz Milo'nun beni arabasına kadar sürükleyeceğini ve Liam'lara geri döneceğimizi hissediyordum. Bu başka bir şeydi. "Jasper Liam'a çok kızgın çünkü onun sizden biri olmadığını sanıyordum ama Milo'nun onunla konuşma şekli ve ona olan güveni..."

"Bu benim anlatacağım bir hikaye

değil, Starling." Oh.

En azından açık bir inkar değildi. Ya da görmezden gelinmedi. "Sana bir soru daha sorabilir miyim?"

Elini tutmadığımda indirdi ve aramızdaki mesafeyi daralttı. "Bana ne istersen sor, Starling. Sana yalan söylemeyeceğim." Bunu takdir ettim. "Eğer sana söyleyemezsem ya da benim söyleyebileceğim bir şey değilse, bunu da söylerim."

Güzel.

"Milo'nun kardeşi olduğumu nereden biliyorsun?" Vaughn, Milo söylediği için olduğunu söyledi. Roma buna neden inandı?

"Çünkü seni küçükken gördüm." Bu cevap beni şaşırttı.

"Sen bir bebektin. Çok gülümserdin."

Ona bakakaldım.

"Üçüncü koruyucu ailemizdeydi."

Üçüncü.

Yutkundum. "Ama bebek olsaydım..."

"Öyleydin."

"Bebeğin ve benim aynı kişi olduğumuzu nereden biliyorsun?" Doğum belgem vardı. Bir Sharpe olarak doğmuştum. Hayatımla ilgili her şey.

"Çünkü Bayan Stephanie Milo'ya sizi evlat edinen kişilerin adını söyledi." Kaşlarını çatı. "Bu benim anlatacağım bir hikâye değil ama senin hikâyen. Bilmen gerekir. Seni evlat edinmek isteyen insanlar Milo'yu istemediler. Sadece bir bebek istiyorlardı. Bayan Stephanie sizi bir arada tutmak istedi."

Söylediklerini bildiklerimle bağdaştırmaya çalışırken başım çok ağrıyordu. Sanki binlerce küçük kesik beni kanatıyordu. Eğer bir Sharpe değilsem, o zaman Bradley Amca.

Bu düşünceye kapıyı çarpıp çıktım.

"Milo'yla konuş," dedi Rome. "O da benim gibiydi." "Ne?" Buna tam olarak odaklanamadım.

Rome her hareketini dikkatle ve telgraf çeker gibi yaparak parmaklarını kaldırdı ve saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Liam da evlatlıktı. Beni alacaklarını söylediler ama ben diğerlerini bırakmak istemedim. Liam'ın da o hayata sahip olmasını istedim. İyi bir hayatı olacaktı. Buna değerdı. Milo da senin iyi bir hayatın olsun istiyordu. Yani, biz aynıyız."

İyi bir hayat.

Doğru ya. Bu kısmı neredeyse unutmuştum. Rome'un dokunuşundan uzaklaşmadım, onun yerine elini kavradım.

"Belki şimdi su alırsız?"

"Güzel." Gülümsedi, sonra parmaklarını benimkilerle birleştirdi. "Köprünün altındaki resmi görmek istersen yarın seni almaya gelebilirim."

Öyle sayılır. Koridorda yürümeden önce ayakkabılarımı almayı unutmadım. Bir sevinç ığı bizi karşıladı ve Freddie bana sertçe sarılarak beni Roma'dan uzaklaştırdı.

"Boo-Boo burada! Boo-Boo burada!" diye deli gibi bağırdı. "Seni özledim, Boo-Boo!"

Yaptığı maskaralıklara kahkahalar attım ve omzuna vurdum. "Beni yere bırak."

"Hayır," dedi büyük bir heyecanla. Bakışlarını sol tarafa çevirdiğinde Jasper ve Vaughn'un aç bakışlarla bana baktığını ve Milo'nun gerçekten sinirlendiğini gördüm. Roma bize yakın durmuştu. "Sanırım Rome onları haklayabilir, sonra sen ve ben kaçabiliriz. Ne dersin, Boo-Boo? Kaçmak ister misin?"

Evet, yaptım.

Ama bunu itiraf edersem Milo'dan daha fazlasının aklını kaçıracağını hissediyordum.

Sonra tekrar.

"Neden olmasın?" Freddie'ye söyledim ve sarsıldı, bana bakarken gözleri büyüdü ve ben de kaşlarımı kaldırdım. "Bu koştığımız kısım, değil mi?"

OceanofPDF.com

BUSTED

OceanofPDF.com

FREDDIE

Koşabildiğim kadar çok koştum. Bacaklarım ve ciğerlerim yandı. Sırt çantası gerçekten ağırdı. Eğer düşürseydim, muhtemelen daha hızlı olurum. Aynı zamanda, cesaret edemedim. Tek bir işim vardı. Yapacak tek bir işim vardı. Paraya ihtiyacım vardı. Bir borcu geri ödemem gerekiyordu. Hayatta kalmak için.

Bu yolla ilgili tek bir şey vardı, o da burayı avucumun içi gibi biliyor olmamdı. Ayakkabılarım sokaktaki pis kokulu suya çarparak bir sıçrama yarattı. İlk kutuya, sonra ikincisine sıçradım ve tüm vücudumu çitin üzerinden yukarı doğru sallamadan önce bir pencerenin çıkıntısına tutundum. Diğer taraftaki altı metrelik düşüş dizlerimi ağrıttı.

Dengemi sağlamak için zar zor duraklayarak tekrar havalandım. Arkamdaki adamların hepsi daha iri ve güçlüydü. En iyi şansım kaçmaktı. Bir köşeden kayarak, çöp konteynırlarının etrafında biriken çöp yığınlarından kaçınarak ara sokak ağını takip ettim. Bu dar koridorlar devasa çöp kamyonları tarafından kolayca kapatılıyordu. Bir boru temizleyicisi gibi, ittiklerinde hiçbir şey onları geçemiyordu.

Önümden gelen bip sesi zamanlamayı doğru yaptığımı gösteriyordu. Arkamdan bağırışlar geliyordu ama nefesimin sertliğine rağmen rahat edemeyeceğim kadar yakındılar. Bir patinaj daha yaptım ve çöp kamyonunun bir çöp konteynerini yukarı kaldırıp kasasına boşalttığını gördüm. Metal konteyneri geri indirirken bir çarpma sesi çıkardı.

Kokuyu duymazdan gelerek, artık devrilmiş olan konteynere atladım ve nefesimi yarı tutarak eğildim. Çöp kamyonu yanımdan geçerken gözlerim yaşardı, görüşlerini engelleyecek ve etrafımdan dolanmalarını önleyecekti. Kornasının sesi bir uyarıydı ve beni yarı sağır bıraktı. Bu açıdan, yanımdan geçip giden grimsi aracın kuyruğunu görebiliyordum.

Beni koruyacağına güvenerek çöp kutusundan atladım ve caddeye doğru koşmaya başladım. İki blok sonra kurtulmuş olacaktım. Sokaktan çıktım ve kaldırımın çatlak döşemesinden aşağı indim. Buralar çoğunlukla endüstriyel binalardı. Yalnız kalmayı planladığım bir yer değildi. Kapalıydılar, son ekonomik krizde kepenklerini indirmişlerdi. Her şeyden çok uyuşturucu batakhanelerine ve evsizlere ev sahipliği yapıyorlardı.

Uzak durmak daha
güvenli. Bir blok
daha.

Nefes almak çok acıtıyordu ve sonra biri yoluma çıktı. Jasper ve diğerleri kadar iri bir adam. Yüzündeki şimşek ifadesi beni durmaya zorladı ve elim cebime gitti.

"Ver onu bana," diye emretti. Dövmelerini ya da renklerini tanıımıyordum ve umurumda da değildi. Benim işim bu çantayı sadece ve sadece bir kişiye ulaştırmaktı.

O adam bu değildi.

Burada kalamazdım. Peşimdekiler her an kamyonun etrafını sarabilirdi. Parmaklarımla soğuk metali kavrayarak başımı arkaya eğdim ve gözlerimi kısıtım. Yükselen güneş onu arkadan aydınlatıyordu. Gözlerimi sulandırıyor.

"Hayır."

Trafik öyle bir hızla yanımdan geçiyordu ki karşıdan karşıya geçerken zamanlamamı iyi yapmam gerekiyordu, yoksa bir araba bana çarpacaktı.

Yine de bu adamdan daha iyi bir araba.

Yüzünde alaycı bir ifadeyle bana doğru hamle yaptı. Cebimden bıçağı çıkardım ve düğmeye bastım. Bıçak dışarı fırladı ve önce avucunu, sonra da kolunu kestim. Boynunun arkasını yakalayacaktım ama döndü. Bıçak onun yerine gözünü kesti.

Yarasından kan fışkırdı ve kükredi. Etli elini bana doğru uzatmak yerine kanlı yüzünü kapattı ve ben de gözünü alıp almadığımı görmek için etrafta dolanmadım. Trafiği kıl payı atlatarak caddenin karşısına geçtim. Bıçak kayganlaşmıştı ama bırakmadım. Yanaklarımdaki ılık kan, neon boyanın bir çağrısı gibiydi, bir işaretçi beni takip ediyordu, sanki herkese ne yaptığımı haykırıyordu. Bir blok sonra yere düştü ve kapanan garaj kapısının altına yuvarlandı ve sonra tekrar ayağa kalktı.

Yarım düzine adam beni bekliyordu. Liderleri bana şöyle bir baktı, sonra sessizce elini uzattı, sırt çantamı çıkardım ve ona uzattım. Bıçağı dengelediğim sağ elime baktı. Elimden kan damladı ve beton zemine sıçradı. Adam çantayı çekiştirerek açtı ve içindekileri inceledikten sonra tekrar bana baktı.

Uzak taraftaki kapılar açıldı ve peşimdekiler içeri girdi. Çok kızgınlardı. Her biri nefret saçıyordu ama onları görmezden geldim. Gözlerimi patrondan ayırmadım. Onlara zar zor bir bakış attıktan sonra tekrar bana baktı. "Kimin kanı bu?"

"Adamın biri beni sokakta durdurmaya çalıştı."

Onu tanıımıyordum. Tanımak da istemedim.

Elinde çanta olan iri adam başını salladı. Çantayı diğer adamlardan birine attı, sonra bana elini uzattı. Pantolonumdaki kanı silmek zorunda kaldım.

Salla. "Daybreak Boys'a hoş geldin Freddie. Gelecek hafta senin için başka bir seferim olacak." Elimi bir kez sıktı, sonra arka cebinden bir banknot çıkarıp bana uzattı. "Benim için her seferinde bu kadar sıkı dövüşürsen iyi iş çıkarırsın."

Hâlâ nefesimi tutamamıştım ama bir bakışıyla beni başından savdı. Hepsi de koşucu olan diğer çocuklar bana tiksintiden hayranlığa kadar değişen bakışlar attılar. Hiçbiri umurumda değildi. Yüzümdeki ve bıçağımdaki kanı silmek için banyoya gittim, sadece Sonny'nin bana içinde dört küçük ezilmiş hap olan küçük mavi şişeyi uzatmasına yetecek kadar durakladım. Çok fazla değildi ama sakinleştirdi.

"Patron borcunu kaçaklarla temizleyebileceğini söyledi, temize çıkana kadar sadece yarım ödeme alacaktı." Sonny şişeyi işaret etti. "Bu testi geçtiğin için bir hediye. Bir sonraki dozun maliyeti artarsa ve bunu hesabına yazmak istersen, borcunun yarısı ödendiğinde yapabilirsin, o zamana kadar sana ödediği parayı kullanırsın." Başımı salladım ama hapları cebime attım.

Onlara ihtiyacım vardı, zaten koşuya başlamadan önce kıyafetlerim terden sırlıslam olmuştu. Koşuya başlamadan önce Yardım almadan uyumak. Yanlış bir şey yaptım ve uyudum ama kabuslara hapsoldum.

Elimi yüzümü yıkadıktan sonra yola çıktım. Onlar için bir koşucu olabilirdim ama bu beni onlardan biri yapmazdı. Henüz değil. Etrafta ne kadar az kalırsam o kadar iyiydi. Araba yanıma yanaşmadan önce iki blok bile gidememiştim.

Jasper sürücü koltuğuna, Milo da yolcu koltuğuna oturdu. Hay sikeyim.

Milo, "B i n," diye emretti ve ben iç çektim. Arka koltuğa tırmandım ve Jasper arabayı kenara çekti. Milo koltukta dönerek beni inceledi. "Kim?"

"Fark etmez," dedim ona.

"Kim?" Sesindeki çatlak, onunla uğraşma diyordu. Gözlerinden kaçmak için ne kadar uğraşırsam uğraşayım... evet, bu işe yaramayacaktı.

"Daybreak Boys'a borcum var." "Ne kadar?" Jasper sordu.

"Ben hallettim." Çenemi kaldırdım. Neredeyse on beş yaşındaydım. Kendi başımın çaresine bakabilirdim. Hepsi dışarıdaydı. Bu yüzden bir şeyler yapmalıydım.

"Nasıl. Çok." Trafik ışıklarındaydık, bu yüzden Jasper omzunun üzerinden bana bir bakış attı ve oradaki öfke Milo'nun sesindeki öfke kadar sessiz değildi. Hayır, Jasper *kızgındı*.

"Neredeyse bin," diye sessizce itiraf ettim. Son birkaç aydır işler kötüydü ve bir süredir beni oyalıyorlardı ama iş bulmak zordu

on beş yaşındayken. Daha da zoru, çok yorgun olduğum için okula zar zor devam edebildiğim zamanlardı.

Bir şey söylemediler ama beni grup evine de geri götürmediler. Koltuğa yığıldım.

Bir süre sonra Milo, "İcabına bak," dedi ve göz ucuyla Jasper'ın başını salladığını gördüm.

"Anladım," diye karşı çıktım. "Tamir etmek zorunda değilsin. Bunu yapabilirim..."

"Kapa çeneni Freddie," dedi Jasper bana. "En başta bize gelmeliydin. Sen onlardan biri değilsin, bizden birisin."

Bunun için mürekkebim yoktu. Kimsenin adamı değildim. Ama beni dinlemediler. Kendilerine ait olduğunu iddia ettikleri depoya geri döndüğümüzde, Milo beni arka koltuktan sürükledi ve Jasper tek kelime etmeden gitti. Tek başıma.

"Haydi evlat," dedi Milo kızgınlıktan çok endişeye benzeyen sert bir sesle. "Kellan'la yemek yapması için konuşalım da açlıktan ölmeyelim."

Teklif karşısında midem guruldadı. Burası harabeye dönmüştü ama parça parça toparlıyorlardı. Bir depo için para bulduklarına hala inanamıyordum ve bana nasıl ya da neden olduğunu söylemiyorlardı.

En azından
henüz değil.

"Milo..."

Elini kapıya dayayarak durakladı ve bana nazik bir bakış attı. Hak etmediğim bir bakış. "Bununla biz ilgileneceğiz Freddie. Onlar için uyuşturucu satmayacaksın."

"Ama..." Tartışmaya başladım.

"Kaybolmayacaksın. Çünkü iki hafta içinde Daybreak çocuklarının hepsi ortadan kaybolacak." Bu sözler beni olduğum yerde dondurdu. "Onlar var olmayacak. Sattıkları içkiler de olmayacak. Anladın mı beni?"

Sonra elini uzattı ve bekledi. Hay
sikeyim.

Cebimden şişeyi çıkardım ve ona uzattım, sonra da yüz dolarlık banknotu. Elini şişenin etrafına kapatırken başını salladı. "Para sende kalsın evlat, iş istiyorsan bize gel. Onlara değil. Artık onlardan alışveriş yapmak da yok."

Elbette.

Sorun değil.

Tekrar uyumak zorunda kalmadım.

OceanofPDF.com

CHAPTER 10

OceanofPDF.com

EMERSYN

F Reddie beni ciddiye almamıştı ya da belki de Liam'ın Kellan'la birlikte arkamızdan içeri girmesi kaçışı engellemişti. Potansiyel olarak garip bir anı aldı ve komik hale getirdi.

Bir gece önce Freddie'yle telefonda konuşurken sesi çok yalnız geliyordu. Freddie beni ayağa kaldırdı ve sonra bana yanlamasına bir kez daha sarıldı.

"Seni özledim, Boo-Boo."

"Ben de seni özledim," diye itiraf ettim ve Freddie küçük bir çığlık atıp bir şampiyon gibi ellerini kaldırdı.

"Gördün mü, *beni* özledi, siz kötü çocukları değil. Ha. Ben kazandım." Küçük bir dans yaptı ve ben güldüm. "Bana bak Boo-Boo, en iyi kış da bende, değil mi?" İçinde zerre kadar utanma olmadan ikiye eğildi ve bana twerk yapmaya başladı. Kahkahalarım homurtuya dönüştü ve biri homurdandı, onlara aldırış etmedim.

Onun yerine Freddie'nin kışına bir tokat attım. "O şeyi bana sallama. Bana nerelere gittiğinle ilgili hikâyeler anlattın."

Dönerek bana baktı, gözleri zevkle parlarken bile ağzı açık kalmıştı. "O benim kışım değil, Boo-Boo, o benim sikimdi. Sana hangisini sallamamı istediğini söyle, hepsi senin olsun."

Kahkahalarla homurdanarak başımı salladım. Kellan inledi ve Freddie'yi omzuyla hafifçe iterek uzaklaştırdı ama Rome, Kellan bana dokunamadan bir kolunu belime doladı ve beni kendisine doğru çekti.

"Sığırcık'ın biraz suya ve yiyeceğe ihtiyacı var," diye anons etti ve yüzünü tam olarak göremesem de Liam'ın bakışlarının hemen Milo'ya yönelmesi, Roma'nın onunla konuştuğunu ve sormadığını gösteriyordu.

"Yemek!" Freddie gürledi. "Yemek kulağa harika geliyor. Kel burada, bizim için yemek yapacaksın, değil mi? Boo-Boo burada olduğuna göre? Bizi aç bırakmazsın değil mi?" Etraftaki şaklabanlık tüm dikkatleri tekrar ona çekti ve Kellan gözlerini devirdi ama gülümsedi. Belki başlangıçta Freddie'nin şok etkisi yaratmak için yaptığı şeylerin ne kadarının etrafımızdaki gerilimi azaltmak için tasarlandığını fark etmemiştim ama artık bunu fark etmemenin imkânı yoktu.

Bana sarılmaya devam eden Rome bizi döndürdü ve beni mutfağa doğru nazikçe itti. Bu Vaughn ve Jasper'ın yanından geçmem gerektiği anlamına geliyordu.

Milo gibi. Ama Roma arkamda olduğu için çenemi kaldırdım ve kalabalığın arasından yavaşça ilerledim. Bu kadar yakından bakınca Jasper'ın yüzündeki morluk ve şişliklerin benek benek oluşunu fark edemiyordum. Milo'nun yüzü morarmamıştı. Parmak eklemleri mi? Evet, ama yüzü değil. Jasper'ın gözünün üstündeki kesik dikilmişti.

Bu bana biraz umut verdi. Belki de Doktor onu iyileştirmişti. Doktor onu iyileştirmeseydi burada olmazdı, değil mi? Vaughn'un morlukları daha az belirgindi ama Milo'nun ne kadar zaman sonra buraya geri döndüğünü ve arkadaşlarını dövmeye başladığını hatırlatıyordu. Çocuklar bana dokunmak ister gibi görünüyordlardı ama ellerini kendilerine sakladılar. Benim aksime Roma için geri çekilmeleri gerekiyordu. Mutfağa girdiğimde, ucuz muşambanın ve yontulmuş tezgâhların altında kaçırdığımı fark etmek bir başka darbe oldu.

Birisi buzdolabını ve masayı gerçekten silmişti. Lavabodaki tek bulaşık kahve fincanlarıydı. Oturmak yerine yanlarına gittim ve fincanları yıkamaya başladım. Masada köşeye sıkışmak ya da yanıma oturmak için birbirleriyle yarışmalarını istemedim.

"Ne yapıyorsun?" Milo üzerime doğru gelirken sordu. Rome beni takip etmiş olabilirdi ama Milo'nun iki tezgahın birleştiği köşeye yerleşmesine engel olamadı.

"Bulaşıklar," dedim ona. "Bak, fincanları alıyorsun ve sıcak sabunlu suda yıkıyorsun, böylece fincanların içine yapışan o pis pislikler temizleniyor, çünkü burada yaşayan serseriler kahvelerinin dibinin küflenmesine nasıl izin vermeyeceklerini çözememişler."

Liam kıs kıs güldü.

"Siktir git, Liam." Jasper'ın tanıdık hırıltısı bile beni gülümsetti. "Hepimizin bir hizmetçiye parası yetmez."

Liam, "Anlaşılan sen de kendi fincanlarını temizlemeyi göze alamıyorsun," diye karşılık verdi. "Bu daha çok kişisel bir engele ya da tembelliğe benziyor."

İki bedenin birbirine çarpmasıyla iki büklüm oldum ama Rome yeni yıkanmış fincanı elimden aldı ve kurulamaya başladı. "İşlem yapıyorlar."

Bu ikilinin yumruklarıyla en son ne yaptıklarını hatırlayınca, onun beni izlediğini görmek için başımı kaldırdım. Evet, Liam'ın evindeki o öpücüğü çok iyi hatırlıyordum. Hepsini hatırlıyordum.

"Bunların nesi var böyle?" Milo köşeden dışarı itilirken tersledi. Kavga koridora sıçradı ve ben de ürkmemeye çalıştım.

etin ete çarpma sesi.

"Bu onların sevgi dili," diye seslendi Vaughn, Milo'nun yerine geçmek için kayarken ben de ona baktım.

"Sevgi dilleri mi?"

Omuz silkti ve sırttı. "Şimdi de benimle mi konuşuyorsun, Dove?" "Açıkça."

"Bu affedildiğim anlamına mı geliyor?" Sesindeki umut tatlıydı ama hayat o kadar basit değildi. Beni almadan önce daha iyi biliyordum, buradayken daha iyi biliyordum ve yine de çok fazla güvenme tuzağına düşmüştüm.

Bu bir daha olmayacaktı.

"Hayır." Bardakları yıkamaya devam ettim. Çok fazla bardak yoktu ve aslında bu işte oldukça iyiydim.

"İşin bittiğinde, Serçe," dedi Kerkenez. "Cezveyi fırçalayacağım ve sana taze kahve yapacağım."

Tenceredeki çamura baktım. "Ne kadar zamandır orada olduğunu bilmek istiyor muyum?"

"Hayır," dedi Freddie. "Güven bana. Bence bu dehşet verici."

Milo mutfağın ötesinden bağırdı ama ne dediğini anlamadım, sadece yumruklamanın durduğunu söyledi. Umarım devam etmemiştir.

"Bir şey olmaz," dedim. "Tencereyi bana ver."

Omzumun üzerinden Kellan'a baktım ve bir süre onu inceledim. O da yara bere içindeydi ama gözlerindeki keder çok açıktı. "Çocuklar," dedim sessizce ve Vaughn'un hayal kırıklığı havayı doldurdu. "Bana ve Kestrel'e biraz izin verir misiniz?"

Roma bana kahve kabını uzattı ve ugh, istediğim için üzgündüm. İğrenç kelimesi bunu anlatmaya yetmez.

Şakağıma bir öpücük kondurdu ve sonra elleriyle işaret etti.

"Evet, evet," diye homurdandı Vaughn köşeden çıkarken. Bir parmağını yanağıma dokundurdu ya da dokunduracaktı ama temastan kaçındım ve elini bıraktı.

"Ne yani, kalıp izleyemez miyim?" Freddie yakındı ama diğer ikisi onu dışarı çıkardı. Ben tenceredeki çamuru çıkarmaya odaklanırken Kellan yanımda durmak için hareket etti. Sadece ağzımdan nefes almak için elimden geleni yaptım. Bu çok iğrençti.

"Siz burada kahve içmiyor muydunuz?"

"Burada pek bir şey yapmıyoruz," diye itiraf etti. "Biraz gergin bir ortam vardı."

Bu mantıklıydı. Bulaşık yıkamak burada öğrendiğim şeylerden biriydi, gerçi fincanlarımı ve kâselerimi yıkamaya yeterince aşinaydım, yine de bu bir meydan okumaydı. En kötüsünü çıkardıktan sonra bile sürahinin içinde bir halka vardı.

"İzin ver," dedi, ama sesi söylemekten çok rica eder gibiydi. Suyu kapattım ve sürahiyi ona uzattım. Parmaklarımız birbirine değdi ama ben sarsılmadım, o da oyalanmadı. "Bozulduklarında bunları yıkamanın bir sırrı var." Dondurucuya gitti ve bir tepsi buz çıkarıp kırdı. Sonra buzunu içine boşalttı. İçinden bir sürahi limon suyu çıkardı ve odadaki bazı küf kokularını yok edecek kadar sıktı. Yaptığı son şey tabasco eklemek oldu.

Burnum kırıştı. "Ne-neden?"

Ses tonumdaki iğrenmeyi engellemem mümkün değildi.

"Güven bana," diye davet etti Kellan ve karışımı sürahinin içinde döndürmeye başladı. Şaşırtıcıydı, ama sadece küçük bir çalkalama çabasıyla pis halkayı ve lekeyi yiyip bitirdi. Bakışlarını kaldırırken karıştırmaya devam etti ve sonunda ben de kendiminkini onunla buluşmak için zorladım. "Sana söylemediğimiz için özür dilerim. Seni hazırlamadığımız için üzgünüm. Ve eve döndüğünde seni pusuya düşürmekten kaçınmanın bir yolunu bulamadığım için de üzgünüm."

Home.

Ne kadar da uygun. Bunun ne zaman olduğundan bile emin değildim ama kulüp binası bir nevi evim olmuştu. Belki de isteyerek döndüğüm ya da tekrar işgal etmek istediğim tek yer.

"Telefonlar açık değilse bize ulaşamazsınız" dedim. Ya da geride bırakılmış.

"Bu sana söyleyemeyeceğim anlamına gelmez." İçindekileri lavaboya boşalttı ve sürahiyi yıkamaya başladı. Bardağın bu kadar berraklaşması şaşırtıcıydı. "Bunu düşündüm," diye itiraf etti. "Bir kereden fazla. Jasper'la bu konuda tartıştık. En başta seni almamalıydık, en azından buraya geri dönmemeliydik." Sonra yüzünü buruşturdu. "Her ne kadar kızgın olsam da, bunu yaptığımıza memnunum. Biliyorum, bu beni daha az pislik yapmaz."

"Yine de bu senin kararın değildi, değil mi?" Günün sonunda, Jasper'ın kararıydı.

"Seni doktora götürmemize gerek yoktu. Seni bir hastaneye götürebilirdik. Kızardı ama üstesinden gelirdi."

Buna neredeyse gülecektim. Mutfağın dışından erkek sesleri yükseliyordu ve kimin kime bağırdığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. "O zaman hepinizle tanışmazdım.

ve... "Ya diziye ya da Bradley Amca'ya geri dönerdim. Hastaneye kaldırılmış olsaydım, aileme haber verilirdi.

İçimi bir tiksinti ürpertisi kapladı.

Kellan sürahiyi durulamayı bitirip suyu kapatırken, "Fuckboy hâlâ ölü olurdu," diye söz verdi. "Sana bir daha asla elini bile süremezdi."

"Teşekkür ederim," dedim kısık bir sesle, dışarıdaki bağırışmaların şiddeti artmış olsa da, bunun duyulmasını istemiyordum. "Ona söyledin mi? Milo'ya?"

"Anlatacak benim hikâyem değil," dedi yavaşça. "Ona gevşek detaylar verdim, ama ayrıntıları değil. O halde bize ne yaptığı hakkında pek bir şey anlatmadınız."

Hayır ve asla yapmam. "Önemli değil," diye mırıldandım ve arkamı döndüm. Kolumu hafifçe yakaladı ve beni geri çekti. Kolumu çekip tutuşunu kırabilirdim ama yapmadım.

"Bu bizim için önemli," dedi bana kararlılıkla. "Sen bizim için önemlisin." Gözlerindeki yoğunluk beni olduğum yere kilitledi. "Sen benim için önemlisin. Ve başka bir şeyin seni tuzağa düşürmesini istemiyorum, bu yüzden bilmen gerekiyor. Konuştu."

Midem bulandı ve gözlerimi kapatıp Kellan'ın yüzünü, burayı, her şeyi görmezden geldim.

"Söyledikleri kimseyle paylaşılmayacak," diye devam etti ve kolumu nazikçe sıktı. "Vaughn ve Jasper da bu konuda hemfikir."

"Harika, yani üçünüz de biliyorsunuz." Bu her nasılsa durumu daha da kötüleştirdi.

"Serçe," diye fısıldadı ve bekledi. Sonunda gözlerimi sürükleyerek açtım. "Şu anda bunu istemenin imkânsız olduğunu biliyorum. Ne dedi? Sana yaptıklarının bedelini ödemesi gerektiğinden başka bir önemi yok. İnan bana, tek istediğim sana yaptıklarının bedelini ödetmekti."

"Ama yaptığınız şey sizin içindi," dedim ona. "Benim için değil. O et parçasına ihtiyacın vardı. Onun acı çekmesine ihtiyacın vardı. İtiraf etmesine ihtiyacın vardı." Tek istediğim beni yalnız bırakıp gitmesiydi. Eric için zerre kadar acıma hissetmiyordum. O zaman da hissetmemiştim, şimdi de hissetmem. "Bunu benim için yaptığını söyleme, oysa yapmadın."

Kellan kaşlarını çatı.

"Ama yine de bunu yaptığın için teşekkür ederim," dedim ve ellerimi kurulamak için bir havluya uzandım. Milo mutfığa geri döndüğünde midem gurulduyordu ve hâlâ kaşlarını çatıyordu. Hâlâ devam eden tartışma her neyse sona ermişti.

"Gitme zamanı," dedi ve ben de ona baktım. "Döndüğünde Liam seni besleyecek, ama bir işim çıktı. Kel arabayı getir."

"Tamam." Boş sürahiyi yerine koyduktan sonra mutfaktan çıktı. Tezgâhtan uzaklaşarak Milo'yu oturma odasına kadar takip ettim. Sadece Liam ve Rome kalmıştı. Diğer herkes gitmişti. Pişmanlık içimi kemirdi. Onlardan herhangi biriyle gerçekten konuşmak için çok az fırsatım olmuştu.

"Çok fazla zamanım yok," dedi Liam.

Milo ona, diğer her şeye gösterdiği aynı anlayışla, "Zaman yarat," dedi. "Karnı aç, onu içeri sok ve güvenliğini sağla. Sonra beni ara."

"Evet, evet." Liam başını kapıya doğru salladı. "Gidelim Hellspawn, emirlerimiz var." Beni beklemedi, yürümeye başladı ve ben de onu tersledim.

Rome sırtıttı, sonra bana doğru sessizce "telefon" dedi ve ben de Liam'ı takip etmeden önce başımı salladım. Garajdaki hareketliliğin içine adımımı atana kadar Milo'nun beni takip ettiğinin farkında bile değildim. Adamlar dışarıdaydı. Bazıları silahlıydı. Fareler geri dönmüştü, içlerinden biri tüylerimi diken diken etmişti.

Milo'nun ortaya çıkmasıyla gürültü seviyesi aniden kesildi. Liam'ın arabasına kadar bana eşlik etti. Bu, geçen gece kullandığı alçak spor arabadan farklıydı. Yalın bir makineden çok bir canavara benziyordu. Milo Escalade'in yolcu kapısını açtı ve ben de içeri girdim.

"Ivy-Emersyn," dedi ve emniyet kemerimi bağlarken ona baktım. "Bunun zor olduğunu biliyorum. Yakında seni görmeye geleceğim. Burada dans etmen için seni geri getireceğim ama sözünü unutma."

"Jasper'ı aramadım."

"Hiçbirini aramanı istemiyorum," diye itiraf etti ve ben de ona sıkı bir gülümseme verdim.

"Yanlış anlama ama çok kötü oldu." Kapıya uzandım ve çektim. Kapıyı çarparak kapattığımda gitmesine izin vermesi ya da yüz ifadesinin kararması hiç de yanlış değildi. Liam çoktan sürücü koltuğuna oturmuş bekliyordu ve kıkırdayarak motoru çalıştırdı.

Onu görmezden geldim, adamlar kamyonlardan arabalara koştururken dikkatim depodaydı. Bir şeyler ters gidiyordu. Freddie bile dışarıda çalışıyordu. Yüz ifadeleri dostça değildi. Liam'a neler olduğunu sormadım, o da bana anlatmadı. Bunun yerine beni lüks hücreme geri götürdü ve yemem için fast food ve açamadığım bir kapıyla baş başa bıraktı.

Ama telefonum yanımdaydı. Uygulamayı indirdim ve mesajları kontrol ettim.

Tanrı seni korusun, Lainey. Para ve hesap ayarlanmıştı. Güvenli kutuya girmek için onlara bir şifre vermem gerekecekti, ama kutuda kimliğim olacaktı.

Verileri ezberledikten sonra hızlı bir teşekkür mesajı gönderdim. Hemen yanıt vermeyince uygulamayı kapattım ve telefondan tekrar sildim.

Şimdi sadece gardiyanlarımın parmaklarının altından kurtulmam gerekiyordu.

OceanofPDF.com

RUNAWAY

OceanofPDF.com

EMERSYN

"Bunu yaptığına inanamıyorum," dedim herhalde yüzüncü kez. Ama Lainey buradaydı, Florida'da, onu göreceğimi düşündüğüm *en son* yerde. Benim on ikinci doğum gününe birkaç gün vardı ama o daha on bir yaşındaydı. Onun doğum günü benimkinden sonraydı.

"Bugün senin doğum günün," dedi bana, annemin arkadaşlarından herhangi biri kadar buyurgan bir tavırla. "Tabii ki geldim. Tek yapmam gereken bir tren bileti ayırtmaktı. Kullanmadıktan sonra kredi kartının ne anlamı var ki? Ayrıca, yatılı okulda olmam gerekiyordu." Gözlerini dramatik bir şekilde devirdi. "Andrea doğduğundan beri annem, büyükbabamın ısrar ettiği Noel ve yaz ayları dışında beni evde ağırlamaktan rahatsız olmuyor."

Bir kahkaha patlattım. Kurulumlarını tamamladıkları için gösteriye üç günlük kısa bir ara verildi. Bu Orlando'ya sadece ikinci gelişimdi. Bekçim -Marta bana odamda kalmamı, oda servisini kullanmamı ve öğretmenimin benim için bıraktığı ödevleri bitirmemi söylemişti. Eğer şanslıysam, onu üç gün boyunca görmeyecektim ki bu benim için sorun değildi.

Onca insan arasından Lainey'nin kapımı çalmış olması beni sadece korkutmakla kalmamış, aynı zamanda sevinçle doldurmuştu. Ama... "Doğum gününe daha bir hafta var."

"Evet, o hafta vizelerim var, o yüzden... erken kutluyoruz. Bu yıl, *bugün*, senin doğum günün ve bunu kutlayacağız."

İtiraz etmek için ağzımı açtım.

"Tabii burada yapacak daha iyi bir işin yoksa..." Otel odama sıkılmış bir ifadeyle baktı. Dürüst olmak gerekirse, bir tanesini gördüyseniz, hepsini görmüşsünüzdür.

"Hayır," diye itiraf ettim. "Bilmiyorum. Ama dışarı çıkacaksam onlara söylemek zorundayım." "Kime söyleyeceksin?"

Ağzımı tekrar açtım, sonra tereddüt ettim. Teknik olarak Marta'ya söylemem gerekiyordu ama o çoktan gitmişti, dolayısıyla odamda kalmam emredilmişti. Bu kısa mola planlanmış bir şey değildi, daha ziyade spontane gelişmişti çünkü başrol oyuncularından ikisi çok hastalanmıştı ve son performansımızdan bu yana mekanda değişiklikler yapılmıştı, bu yüzden makinistlerimiz bazı şeyleri yeniden tasarlamak zorundaydı.

"Hiç kimse. Nereye gitmek istiyorsun?"

Lainey kaşlarını çatdı. "Orlando'dayız, başka nereye gidebiliriz ki?"

Sanki hiçbir fikrim yokmuş gibi bir süre bekledim ve sonra kanepeden bir yastık alıp bana fırlattı. Ben de güldüm. Tabii ki Disney World'e gidiyorduk. Ayakkabılarımı almak için koştum. Üzerimde bir tişört ve şort vardı, değiştirmeyi düşünsem de sorun değildi. Lainey gözlerini devirdi.

"Kılık değiştireceğiz Em, sen bir Sharpe değilsin, ben de bir Benedict değilim ve çok eğleneceğiz!"

Önce kendime sonra da ona baktım. Provalar dışında biriyle çıkmak için hep şık giyinmek zorunda kalmıştım. Şimdilik saçlarımı atkuyruğu yaptım ve vücuduma çapraz bir şekilde bağlayabildiğim çantamı elime aldım. İçinde biraz nakit para, iki kredi kartı ve cep telefonum vardı. "Hâlâ burada olduğuna inanamıyorum." Kampüsten çıkıp gitmek cesaret isterdi, Bir otobüse biner, sonra bir trene, ülkenin yarısını ya da sanırım tüm yolu gelir, sadece beni şaşırtmak için.

"O kadar cezalıyım ki," dedi Lainey gülerek. "Buna değer."

Aşağıda, Lainey biletleri kapıcıdan almakta ısrar etti ve o da her şeyi ayarladı. Sonra nemli havada dışarı çıktık. Ekim ayında bile hava sıcaktı. Otel doğrudan parklara giden servis otobüsleri sunuyordu. Bu çok uygun oldu. Şoför yok. Güvenlik yok. Gözcü yok.

Hayır.

"Hey," dedi Lainey, kollarını benimle birleştirerek. "Kaşlarını çatma, prenses olacağız..."

Ugh. "Kötü cadı olmayı tercih ederim."

Bir kahkaha patlattı. "Tamam, sen *kötü* kraliçe ol, ben de..." Düşünceli bir şekilde manikürlü tek bir tırnağını alt dudağına dokundurdu. "Cruella."

"Denesen bile zalim olamazsın."

Homurdandım. "Sanki sen hiç kötü olabilirmişsin gibi," diye karşılık verdi.

Birbirimize baktık ve sonra tekrar gülmeye başladık. Çünkü gerçek şuydu ki, ikimizin de içinde vardı. Ailelerimize bakın. Lainey'e hiçbir karanlık sırrımı açmamış olsam da, o her zaman söylemediklerimi duyuyor gibiydi. Otobüs geldiğinde, bütün aileler birlikte biniyordu. Çocuklar gülüyor ve dans ediyordu. Ebeveynler koşuşturuyordu. Büyükkanneler, büyükbabalar.

Zaten büyümlü bir şeydi. Otobüse binip birlikte bir çift koltuk kapığımızda kimse bana ve Lainey'e iki kez bakmadı. Çok geçmeden hepimiz bindik ve otobüs yoluna devam etti. Birkaç yerde daha durdu.

oteller ve sonunda oldukça doluyduk. Parka kadar otobüse bindik.

O gün tam anlamıyla sihirliydi. Her gezintiye çıktık, sırada beklerken güldük ve dalga geçtik. Kesinlikle *en kötü* yemekleri yedik. En kötüsü de tamamen karbonhidrat, yağ ve her türlü sağlıksız şeyle dolu olmasıydı. Aromalı buz aldık. Dondurma aldık. Rollerimizi oynayabilmek için birbirimize çılgın simli kulaklardan kötü adam tişörtlerine kadar saçma hediyeler aldık.

Ortak bir kararla, prenseslerle fotoğraf çektirmeyi atladık ve bulabildiğimiz kötü adamlara doğru arı gibi yol aldık. Benim favorim Gaston'la çektirdiklerimiz oldu. *Çok komikti*. Saatler ilerledikçe Cadılar Bayramı partisi, geçit töreni, müzik ve havai fişek gösterileri için etrafta takıldık.

Sevinçten bitap düşmüş bir halde otobüsle otele döndük. Lainey bu gece benimle kalacaktı, oda servisi sipariş edecektik ve o da bir film seçecekti, sonra da yatıya kalacaktık. Mükemmel olacaktı.

Ancak otele döndüğümüzde Lainey olduğu yerde durdu. "*Şaka yapıyor olmalısın.*" Sesindeki hırıltıyla önüme bakarken bir anda durakladım.

Orada iki adam duruyordu, erkekler demek biraz zorlama olabilir. Kesinlikle *daha yaşlılardı*. Biri sırtıyordu ama diğerinin yüzünde gök gürültüsünü andıran bir ifade vardı.

Yüzündeki ifadeyi görünce korkudan tüylerim diken diken oldu ama Lainey'nin önüne geçtim. Kim olduğunu bilmiyordum ama ben buradayken arkadaşımın peşinden gitmeyecekti.

"Ona aldırma," dedi Lainey, kolunu tekrar benimkine dolamak için yaklaşıırken. "Kim o?"

Söz konusu adam Lainey'ye bakarken bana göz ucuyla bile bakmadı. "Seni bulmamın ne kadar uzun sürdüğü hakkında bir fikrin var mı?"

"Yeterince uzun değil," dedi ona. "Bu da annemin sevgilisinin oğlu ya da benim deyimimle regl kramplarının insan versiyonu."

Arkasındaki adam bir kahkaha patlattı ve Bay Regl Krampları suratını astı. Hiç etkilenmeyen Lainey beni ileri doğru itti. İki adım attık ve adamın bir şey yapacağını sandım ama hırıltılı bir nefes verdi.

"Eğer gelip arkadaşını görmek istiyorsan," dedi sonunda, **geldiğimizden** beri ilk kez bana bakmaktan kaçınarak. "Sadece şunu söylemeliydin

bir şey."

"Adam Reed, sana bir şey söylememe gerek yok. Eğer notu kaçırdıysan, açık konuşayım, sen bir bulut gibisin. Büyük, karanlık, çirkin bir fırtına bulutu ve sen gittiğinde güzel bir gün oluyor. Yani, güle güle."

Adam'ın yanından geçtik ve neredeyse gülen adama ulaşmak üzereydik ki Adam, "Bu kadar yol geldik ve sen de bizimle birlikte arabaya binip okula dönene kadar buradan ayrılmayacağız," dedi.

"Üzgünüm, kırım senin kişiliğine benzemiyor. Belki de üzerine bir torba falan koymalısın."

Asansöre giden yol boyunca bizi gölgelediler ve yapmak istediğim son şey onlarla birlikte o küçük kutuya hapsolmaktı.

"Sabah altıda," diye emretti. "Bizimle burada buluş ve bir yerlere kaçmaya çalışma."

"Altı mı?" Lainey homurdandı. "Beyninin görünüşünle uyuşmaması çok kötü. Onda aşağıda olurum." Eklemek için asansör kapılarının kapanmasını bekledi. "Belki."

Ona baktım, biraz korkmuştum ve o da kolumu sıktı. Onun titrediğini fark etmemiştim. "Bu Adam mı?"

"Bu Adam," diye onayladı.

Birkaç yıl önce ona çok fena aşık olmuştu ama sonra onun şeytana dönüştüğünü ve yapmak istediği son şeyin onunla uğraşmak olduğunu söyledi. Asla.

Annesinin babasıyla bir ilişkisi olması da yardımcı olmamıştı.

"Bunca yolu geldiğine göre önemsiyor olmalı."

Gülümseyerek homurdanarak cevap verdiğinde sesi alt kattaki kadar kötü niyetli çıkmadı. "Adam hayatımı cehenneme çevirmek için yaşıyor. O yüzden sabaha kadar beklemek istiyorsa. Bekleyebilir. Bugün senin doğum günün ve kutlamak için buradayız."

Odama döndükten sonra ikimiz de sırayla duş aldık ve daha rahat kıyafetler giydik. Biraz güneş yanığı olmuşum ve bunu Lainey'e söylemekten nefret ediyordum ama aynı zamanda çok yorgundum. Oda servisi istemişti ve içinde gerçek bir doğum günü pastasıyla geldiğinde önce şaşırdı, sonra da bana sıırttı.

"Mutlu yıllar, Em."

Ona şiddetle sarıldım.

"Mumu üfle, aptal," diye alay etti ve ben de ona sıırttım.

Nedense pastadan daha önce haberi olduğunu sanmıyordum ve karta bakınca neredeyse dehşete kapılacaktım. Ama kart Bradley Amca'dan değildi. Lainey'e kartı gösterdiğimde, sadece gözlerini devirdi.

Mutlu yıllar, Bayan Sharpe. Pasta sizin için. İkiniz de yeterince yememiş gibi görünüyorsunuz. - Adam Reed.

Şimdiye kadar aldığım en garip doğum günü kartıydı ama pasta harikaydı. Lainey de öyle. Gecenin çoğunu konuşarak geçirdik ve beni sadece öğle yemeğinde Adam'ın beklemekten yorulduğunu söylemek için uyandırdı. Gittiğini görmekten nefret ettim ama geldiğine de sevindim.

"Seni çok zorlamasına izin verme," dedim ve o da sıırttı. "Bu onu dinlememi gerektirirdi ve ben uzun zamandan beri nasıl ayarlamak için."

Öylece gitmişti.

Bir gün girdi, ertesi gün çıktı.

Çok fazla kalori almış ve eğlenmiş bir halde yatağa uzandım. Eğer mükemmel bir gün diye bir şey varsa, bu o gündü.

CHAPTER 11

OceanofPDF.com

EMERSYN

I Roma'nın benimle birlikte yatağa girmesiyle uyandığımda geç olmuştu. Son üç gecedir, ben kulüp binasına gittiğimden beri, Liam'lara geliyor ve benimle yatağa giriyordu. Neredeyse

Ne kadar geç yatarsam yatayım, her zaman ben yattıktan çok sonra. İlk gece, içeri girmiş, sanki kişisel oyuncak ayısıymışım gibi bana sarılmış ve sonra hemen uyumuştur. İtiraz edebilirdim ama Liam'a geldiğimden beri uyuduğum en iyi geceydi.

Sabah uyandığımda, o hep gitmişti. Bundan nefret ederdim. Sanki rüyamda onun geldiğini görmüştüm ama yattığım yerin yanındaki yastığın çöküklüğü ve ara sıra sarı saçları gelmediğini söylüyordu. Sonra bir sabah boş yatağa ve pişen pastırma kokusuna uyandığımda, içimde şöyle bir his vardı: Ya Liam uyumak için oraya geliyorsa ve ben sadece Roma olduğunu düşünüyorsam?

Hayır. Onları ayırabilirdim. Liam sarılmayı sevmezdi.

Yine de, bu durumdan faydalanabileceği düşüncesi bile tüylerimi diken diken ediyordu. Bir sürü fırsatı olmuştu ve hiçbir şey yapmamıştı. Bazı açılardan, Kellan gibi o da bana karşı en dürüst olanıydı. Doktor bile biliyor gibiydi.

Yatakta doğrulup dizlerime sarıldığımda anladım. Doktor o gün klinikte posteri gösterip ben olduğumu söylediğimde anlamıştı. Bir şey onu şok etmişti. Demek ki o zaman anlamıştı ve bana söylememeyi tercih etmişti.

Bunu düşünmek beni yeniden sınırlendirdi. Daha mantıklı bir yanımdı, onların önce Milo'nun arkadaşları olduğunu, bu yüzden elbette onların sadakatine sahip olduğunu savundu. Ama kahretsin... Peki ya ben? O küçük zavallı ses karanlık köşeden fısıldadığı anda kapıyı çarparak kapattım. Kendi başımızın çaresine bakabilirdik. Uzun, çok uzun zamandır bakıyordum.

Gerçek sadakati de biliyordum. Lainey vardı.

Rome'un geceleri bana eşlik etmesi dışında başka kimseyi görmemiştim. Arada geçen zamanda Liam'ın eve gelip gelmediğini bile bilmiyordum. Gündüzleri kesinlikle yapmazdı. Giyinme zahmetine katlanmadan, koşar adımlarla

Mutfak. Roma'nın kaldığı her gece bıraktığı tek şey benim için yeni bir tişörttü. Her zaman onun gibi kokarlardı.

Bir gece önce Vaughn'un gömleğini giymiştim ve şimdi yatağımın ayak ucunda düzgünce katlanmış iki gömlek vardı. Bu biraz komikti. Bu gidişle Roma'nın hiç gömleği kalmayacaktı. Umursadığımdan değil. Yatağa geldiğinde gömlekleri giymediği kesindi. Mutfakta ocakta çalışan ikiz ise Rome değildi.

Sırtındaki dövmeleer yanıştı, bu yüzden içimi çektim ve kendime kahve koymaya gittim. "Günaydın Liam."

"Günaydın, Hellspawn. Yataktan yeni kalkmış gibi görünüyorsun." "Öyle sayılır."

"Huh." Pastırmaya bu kadar yaklaşmışken, ne kadar sinir bozucu olduğu umurunda değildi. Midem guruldadı ve yüksek sesle homurdandı. Kahkaha atması sinirimi bozdu ama kendi kahve fincanımı doldurdum ve bazı insanların aksine tam bir pislik olmadığım için yeni bir fincana başlamadan önce onunkini de doldurdum. Liam da benim gibi kahvesini büyük bardaklarda içerdi. İkimiz bir cezveyi boşaltabilirdik.

Pastırmayı tavadan alıyor ve kağıt havluyla bir tabağa koyuyordu. Bir düzine kadar çıtır çıtır kızarmış domuz pastırması ekledikten kısa bir süre sonra, cızırdayıp patlaması için tavaya yeni şeritler koymaya başladı.

Kahve fincanımı kendime doğru çektim ve pastırmaya ağzımın suyunu akıtmamaya çalıştım. Ama harika kokuyordu ve şu anda sokak satıcılarından birinden sosisli sandviç yemek için adam öldürebilirdim.

"Eğer açsanız, Cehennem Tohumu, buyurun. Burada bekletilmeyeceksin." Bu yorum beni hayallerimden uzaklaştırdı ve ona ters ters baktım.

"Tabii ki açım. Üç gündür yoksun ve dondurucunda olan tek şey o hazır dondurulmuş yemekler."

Bana bakmak için dönerken kahvesinden büyük bir yudum aldı. Üzerinde uyku şortu ve başka bir şey olmadığı için bakışlarımı yukarıda tuttum, bu da gözlerindeki spekülâtif bakışı ya da morluklarının çoğunun iyileşmiş olduğu gerçeğini kaçırmadığım anlamına geliyordu. Bu iyi bir şeydi.

"Doğru," dedi yavaşça. "Yemek yapmayı bilmiyorsun." Sanki benden çok kendi kendine konuşuyor gibiydi. "Oradaki yemekleri sevmiyor musun?"

"İyi ama karbonhidrat açısından çok ağır. Ben senin gibi iri değilim. Proteinlere ve bol yeşilliklere ihtiyacım var. Kızarmış yiyecekler, hatta domuz pastırması bile maalesef ideal değil. Yağı karşılayamam."

Homurtusundaki aşağılayıcı not bir hakaretti. "Güven bana, Hellspawn. Pek çok şey olabilirsin ama şişmanlık bunlardan biri değil. Neredeyse bir deri bir kemiksin."

"Ben bir sporcuyum," diye hatırlattım ona. "Bir oyuncuyum. Dar kostümler giymek ve uçmak zorundayım. Bu da düşük bir VKİ'ye sahip olmam gerektiği anlamına geliyor, fazladan her kalori bir yerlerde ortaya çıkacak ve sonunda..." Bu düşünceyi kilitledim, planlarımı paylaşmama gerek yoktu.

Pastırmayı tavada ters çevirdi ve taze pişmiş pastırmanın bulunduğu tabağı alıp bana doğru uzattı. "Ye."

Bu emir karşısında isyan çenemi sıkı. Açlıktan ölmeyi tercih ederim.

O pastırmasını pişirip iki dilim ekmeğin üzerine koymayı bitirdiğinde, midem ne kadar itiraz etse de ben hâlâ kahvemle uğraşıyordum.

"İstediğin kadar inatçı ol, Hellspawn," dedi bir lokma yemeğin etrafında bana. Tükürmeden herhangi bir şey söylemeyi başarması eğlenceliydi. Bu biraz pratik gerektiriyordu. "Ama bugün yapacak işlerimiz var ve üzerime bayılmanı istemiyorum."

İş mi? "Sen neden bahsediyorsun?"

"Pastırmanı ye, sana göstereceğim."

Bir ısırık daha aldı, gözlerindeki cüret karşı konulmazdı. "Sen bir pisliksin."

"Sen bir veletsin."

Bu tanım karşısında irkildim. Ama sonunda parçalardan birini elime aldım ve meydan okurcasına bir ısırık aldım. Dilimdeki tadına ya da tuzlu etin nasıl doğru şekilde vurduğuna bakıp inlemeyecektim. Midem, küçük hain, benim için tüm gürültüyü yaptı, bu yüzden pastırmamı huzur içinde yemek için ona sırtımı döndüm.

Biraz çaba gerektirse de, orada değilmiş gibi davranabilirdim. Tasmamı kaydırıp gitmek için başka bir plan yaparken onun orada olmamasına odaklandım. İlk kez yola çıktığımda bir planım yoktu. Doğruca otele gitmiş ve neredeyse Bradley Amca'nın kontrolüne geri dönmüştüm. Hayır, bu sefer bir planım *vardı*. Dahası, kaynaklarım vardı. Sadece yeni hücremden çıkmam gerekiyordu. Pencerelerin her birini test ettim.

Hiçbiri açılmadı. Muhtemelen iyi bir şeydi çünkü binada fazla çıkıntı yoktu. Hayır, Milo beni bir dahaki sefere kulüp binasına götürdüğünde olacaktı. Eğer telefonumu yanıma alırsam, dışarı çıkabilirdim.

Daha önce yaptığım gibi, doğruca çatıdan çıkıp yan taraftan aşağı inecektim. Parayı ve kimlikleri alıp güvenli bir yere gittiğimde, adamları arayacaktım.

Belki de yapmazdım.

Hayır. Kellan'ın benden özür dilerkenki yüzü ve Vaughn'un gözlerindeki hüznü beni bu düşünceden dolayı azarladı. Freddie'nin yalnızlığı beni çekiyordu. Onun ne kadar yalnız olduğu hakkında bir fikirleri var mıydı? Ya da ne kadar acı çektiğini? Sadece tahmin ediyordum ama sonra Freddie'de kendimden çok şey gördüm ve Lainey'nin benim için her zaman başardığı şeyi onun için yapmak istedim. Ona karanlıktan bir çıkış yolu vermek. Rome'un işleri düzeltereğine dair söz vermemesi ve Liam'ın isteksiz ilgisi bile bana hiçbirimizin bu durumdan memnun olmadığını hatırlatmaya yetmişti. Doc'la aramızdaki ilişkinin ne durumda olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu ama yine de ona borçluydum çünkü bana yardım edeceğine söz vermiş ve sözünü tutmuştu.

Yine de tüm bunlara rağmen bana seslenen Jasper'ın morarmış ve şişmiş gözleriydi. Birkaç saatimiz vardı. Gerçekten bağ kurmak için birkaç saat ve ben buna inanmak istiyordum ama aynı zamanda Milo'nun benim yerime ona acımasızca davranmasına nasıl izin verdiğini de anlayamıyordum. Yanlış bir şey yapmış ve Milo'ya ihanet etmişti ama beni kaçırdığı için mi yoksa seks yaptığımız için mi ona ihanet etmişti? Ya da her ikisi için?

Bu soruyu sormak istediğimden emin değildim.

Bir el acı bir tokatla kıcıma indi ve ben de dönerek bardağımı Liam'ın yüzünün yan tarafına çarptım. Neyse ki boştu. Ama yine de sertçe çarptı ve geri çekildi. "Ne oluyor lan, Hellspawn?"

"Bir daha sakın kıcıma tokat atma." Ona ters ters bakarken utancım öfkemle yarışıyordu. Liam elini yüzünün yan tarafına götürmüştü ve metal kaplı bardakla vurduğum yerde kırmızı bir yara izi vardı.

"Şakaydı," dedi yavaşça. "Sana birkaç kez hazır olup olmadığını sordum." Üstünü değiştirdiğini ancak o zaman fark ettim. Kolları yukarı itilmiş, ön kollarını açıkta bırakan bir sweatshirt ve eşofman altı giymişti. Koşu ayakkabısı bile giymişti. Ellerini, teslim olmuş gibi avuç içlerini öne doğru kaldırarak tutuyordu. "Sadece inat ediyorsun sanmıştım. Daha önceki gibi."

Tüm bu bilgileri sindirmeye çalışırken hızla çarpan kalbim kaburgalarımın saplandı. Pastırma gitmişti. Kahveyi bitirmiştim. Ama burada değildim, hem de hiç. Kulüp binasında, kafamın içinde, tüm bu karmaşık duyguları çözmeye çalışıyordum. Cevap istiyor muydum, istemiyor muydum? Yine de Liam kımıldamadı.

"Özür dilerim," dedi, sesi bir kademe daha yumuşak ve Roma'ya karşı kullandığına benzer bir tonda. "Düşünemedim. Bir daha olmayacak. Hiç kimse

Benim gözetimimdeyken sana zarar veremem Cehennem Tohumu. Sana söz veriyorum."

Sözlerinde hiçbir yanlışlık yoktu ve yavaşça başımı salladım. "Özür dilerim, seni duymadım."

"Bir dahaki sefere tezgâha falan vururum." Kapıya vurur gibi bir taklit yaptı.

"Teşekkür ederim..." Yüzündeki kırmızı ize bakarken dudaklarımı yaladım. Daha önce de morarmıştı ama çoğu çoktan solmuştu ve şimdi ona vurmamın taze, canlı bir hatırlatıcısı vardı. "Sana vurduğum için özür dilerim."

"Olma," dedi kolayca. "Bunu kesinlikle hak ettim. En azından bu sefer burnumu kırmaya çalışmadın."

Elimi sahte bir yumruk şeklinde kıvrırken kıkırdama sesi çıktı. "Bunu yaptığımda beni eğitmeyi teklif etmiştin."

"Teklifim hâlâ geçerli," dedi. "Aslında, o çok sıksa, üzerinde bir gram bile yağ taşımayan kışını odana götürüp giyinirsen, benimle antrenman yaptığım yerlerden birine gidebilirsin. Buradan çıkıp biraz temiz hava alırsın ve belki de egzersiz yaparsın. Dans stüdyosu olmayacak ama çocukların bugün nerede olduğuna bağlı olarak seni her zaman alıştırabilirim, böylece bunu da yapabilirsin."

İçeri girin. "Oraya gittiğinde içeri girmek zorunda mısın?" Ben zaten yürüyordum, o da beni takip etti ama mesafesini korudu. Belli etmemesini takdir ettim ve omuzlarımdaki ve sırtımdaki gerginliğin bir kısmı hafiflemeye başladı.

"Zorunda mısın?" Ben "benim" odama geçerken o yatak odasının kapısının yanındaki duvara yaslandı ve konuştuğumuz için egzersiz kıyafetlerimi ararken kapıyı aralık bıraktım. "Pek sayılmaz. Yapmak ister misin? Tabii ki, beni yakalamak için kurdukları tuzakların etrafından dolaşmaya bayılıyorum."

Bu hiç mantıklı gelmedi. Ama... "Çatıdan çıktığımı böyle mi anladın?"

"Çok iyi, Hellspawn. Bu benim en sevdiğim yollardan biri. Pek çok insan için ulaşılması zor bir yer. Ya ciddi bir üst vücut gücüne ihtiyacınız var ya da çok esnek olmalısınız."

Bir çift tayt giydim. Sahip olduğum tek eşofman erkeklere aitti ve içinde hareket edemeyeceğim kadar büyüktü. Vaughn'un tişörtünü çıkardım, sonra bir spor sütyeni ekledim ve havamda olduğum için üzerine file bir tişört çektim. Beyaz file, lacivert spor sütyenini mükemmel bir şekilde gösteriyordu. Kapıyı çekerek açtım. "Koşu ayakkabısı mı? Yoksa dans mı?"

Çıplak ayaklarıma baktı. "Şimdilik koşuyorsun, sana başka bir set almamız gerekebilir ama dans ayakkabılarını da getir."

" Yüzünde ani bir sırıtma belirdi ve bu onu gerçekten değiştirdi. Bir an için Roma'ya olan benzerliğinden kurtulamadım. Gülümsemelerinden belli oluyordu. "Jasper ve Milo'nun geri döndüklerini ve kimsenin haberi olmadan sen rock yaparken bizim stüdyoda olduğumuzu düşünsene. Mantarlarını patlatırlar."

Sesindeki neşeli tınıya güldüm. "Sana bir soru sorabilir miyim?" "Az önce sordun," diye karşılık verdi ama gözleri hâlâ gülümsüyordu.

"Ukala."

"Teşekkür ederim." Gözlerimi devirdim ama o sadece sırıttı ve parmaklarını kıvırdı. "Ne istersen sor, Hellspawn."

"Çocukların hepsi sen onlardan biri değilmişsin gibi davranıyor - Milo hariç. O senin bir Vandal olduğunu düşünüyor. Peki sen öyle misin?" Vandal dövmesine pek bakmamıştım. Yani onu birkaç kez çıplak görmüştüm çünkü burada yalnız olmadığını hatırlaması çok uzun sürmüştü. Yine de ona saygı duymaya ve bakmamaya çalıştım.

Yatağın kenarına oturup çoraplarımı giydim, sonra da o kapıdan beni izlerken ayakkabılarımı giydim.

"Bu cevaplamaı kolay bir soru değil, Hellspawn."

"Dur tahmin edeyim, bu senin anlatacağın bir hikâye değil mi?" Çünkü evet ya da hayır olsaydı, bu kadar olurdu. Bana kesin bir cevap verememesi, kesin bir cevap gibiydi.

"Hayır, bu benim hikâyem," dedi, sanki her kelimeyi seslendirmeden önce tartması ve ölçmesi gerekiyormuş gibi. "Ama cevapları bilmek seni sadece daha fazla soruyla baş başa bırakır. Bilmemen bazı açılardan daha güvenli. Yani... bu adamları uzun zamandır tanıdığımı söylemek yeterli. Kardeşim de onlardan biri. Onlar benim arkalarında olmadığımı düşünseler bile ben onların arkalarında olacağım."

"Milo bildiğini biliyor." Bu bir soru bile değildi, yatağı ittim ve ayağa kalktım. Muhtemelen saçlarımı at kuyruğu yapmalıydım ama kurduğumuz bu bağı bozmak istemedim.

"Öyle mi? Neden böyle söylüyorsun?"

"Çünkü beni buraya seninle gönderdi."

Liam'ın ağzının kenarları aşağı doğru eğildi, gülümsemesi soldu. Gözlerindeki ve ifadesindeki ciddiyet, gülümsemenin geri gelmesini özlememe neden oldu.

"Hellspawn, ben evlat edinildiğimde Milo benim için Roma'ya baktı. Onu güvende tuttu. Ona asla ödeyemeyeceğim bir borcum var. Küçük kız kardeşini güvende tutmak en azından benim yapabileceğim bir şey." Ben itiraz edemedim parmağını kaldırdı.

"Bu soruya cevap vermenin pek çok yolu var. Ama bilmen gereken tek şey, Milo benden seninle ilgilenmemi istedi, ben de ilgileneceğim. Tamam mı?"

Yutkundum ve başımı salladım. "Roma onun ve Milo'nun birbirine benzediğini ve seninle benim de..."

"Evet, şanslı olanlar bizdik," dedi ironi yapmadan, ama tüm bunların altında acı tatlı bir hüznün de vardı.

"Evlat edindiğiniz aileniz kötü insanlar mıydı?"

"Hayır," dedi usulca. "Onlar çok daha kötüydü." Kaşlarımı çattım ve o da arkasını dönerken iç çekti. "İnanılmaz, nazik ve bağışlayıcıydılar. Sahip olduklarından çok daha iyi bir oğlu hak ediyorlardı."

Bu kalbimi sızlattı.

"Soru sorma sırası bende," diye seslendi, bir saç bandı kapıp saçlarımı yukarı ve arkaya doğru çekerken. Telefonumu ve cüzdanımı da almayı ihmal etmedim. Bugün elime bir şans geçerse, bunu boşa harcamasam daha iyi olacaktı. Hepsi saç fırçam ve dans ayakkabılarımla birlikte küçük bir çantaya girdi.

"Tamam."

"Neden sana aldığım kıyafetlerin hiçbirini giymiyorsun?"

Koridorda onunla buluşmak için dışarı çıkmadan önce uzun bir süre kapalı dolap kapısına baktım. Yüzünde yargılama yoktu, sadece gerçek bir merak vardı.

"Hayatım boyunca insanlar beni olmamı istedikleri gibi giydirdiler." Bu en basit cevaptı, sade ve gerçekçi. "Başkaları tarafından, onların oyuncak bebeği olmak için giydirilmek istemiyorum."

"Yani seçtikleri hiçbir şeyi beğenmedin mi?"

Omuz silktilim. "Senin için mükemmel görünmemi istediler, sürekli bunu söyleyip durdular. İyi niyetli olduklarına eminim..."

Yavaşça başını salladı. "Geri döndüğümüzde sana bazı kataloglar vereceğim. Onlara göz at. Ne istersen seç. Le Belle Âme'den olmasına bile gerek yok. *Le Belle Âme*."

Durduramadan bir alay kaçtı içimden. "Ailenin o mağazalara sahip olduğuna hâlâ inanamıyorum."

"Eh, oldukça havalılar ve kadın modası hakkında istediğimden çok daha fazla şey biliyorum, ama modeller seksi ve kadınların muhteşem kıyafetlerle ya da daha azıyla geçit töreni yapmasını izlemek? Ergen bir çocuk için fena bir hayat değil."

Koridordaydık ve asansörü bekliyorduk. "Bu korkunç." "Ben umursamadım." Şaka yapıyor olmalıydı. "En azından bunu bileceğini düşünmüştüm."

New York'ta büyük bir m a ğ a z a m ı z var ve bir tane de Los Angeles'ta

Angeles."

Soğuk yine omurgamdan aşağı akmaya başladı. "Farkındayım."

"Doğru, seni oyuncak bebek gibi giydiriyorum. Anladım." Önce benim asansöre binmemi işaret etti ve bizi garaja indirecek düğmeye basarken duvara yaslandım. "Biliyorsun... eğer konuşmak istersen..."

"Bilmiyorum," diye itiraf ettim.

"Tamam. Eğer bu değişirse..." Her şeyi olurluna bıraktı ve bu çok nazik bir davranıştı. Bu teklif, salondaki itiraflar ve daha önce dilediği özürle birleşince beni ona güvenmeye çağırdı.

Ama dersimi çoktan almıştım.

"Gerçekten bana nasıl dövüşüleceğini öğretecek misin?" diye sordum.

"Gerçekten öğrenmek istiyor musun?" Bu bir meydan okumaydı. "Evet, nasıl dövüşüleceğini bilmek istiyorum." Nasıl dövüşüleceğini bilmek istiyordum.

Ben istemedikçe kimsenin bana dokunmayacağından emin olmak istedim.

"O zaman ben sana öğretirim." Elini uzattı ve ben de sıkı bir tokalaşma için elini sıktım. Milo beni Liam'lara sürdüğünden beri içimde yaşayan huzursuzluğun bir kısmının nihayet yatışması biraz ironikti.

Müttefikim olmayabilir ama bana nasıl savaşağımı öğreten bir müttefik olabilir.

Bununla yaşayabilirim.

CHAPTER 12

OceanofPDF.com

T

Spor salonuna giderken, Cehennem Piyonu'nun bana verdiği tepkiyi kafamda evirip çevirdim. Kabul, kışını tokatlamıştım ama aynı zamanda adını iki kez söylemişim ve o bunu fark etmemişti bile.

Orada olduğumu. Özellikle sert bir tokat bile değildi. Biraz sınırı aşmış mıydı? Muhtemelen. Ama sözlü olarak karşılık verdiğinde ağzından çıkanlarla gözlerindeki keskin zekâ arasında, yarı yarıya bana saldırmasını bekliyordum.

Bunu hak etmişim. Kabul, bir tepki istiyordum ama böyle bir darbe beklemiyordum. Bütün o 'prens' olayından sonra beklemeliydim. Bu lakattan neden nefret ettiğine dair hiçbir fikrim yoktu. Kendisi ve ailesi hakkında yaptığım küçük araştırmalar bile beni pek ileriye götürmemişti. Birden fazla kaynağım onlardan uzak durmamı söyledi.

Bu sadece bir boğaya kırmızı bayrak sallamaktı. Amcasıyla bir buluşma ayarlamaya çalışıyordum ama şimdiye kadar bu da Sharpe ailesinin kirli çamaşırlarını ortaya çıkarmak kadar sonuçsuz kalmıştı. Herkes onları tanıyordu ama kimse onlar hakkında konuşmuyordu. Paranın hayatları, yasaları ve siyaseti şekillendirdiği bir dünyada onlar neredeyse dokunulmazdı.

Saçmalık.

Amca beni iki kez ertelemişti. İkisinde de oldukça geçerli görünen bahaneler öne sürmüştü. Ancak ay sonunda Braxton Limanı'nda olmayı planlıyordu. Yani bana gelecekti. Doğru ya. Bu bile alarm zillerini çaldırmadıysa, başka ne çaldırırdı emin değildim.

Emersyn'in bakışları pencereden dışarı ve benden uzakta sabit kaldı. Beni görmezden gelmesi hoşuma gitmiyordu ama bana tekrar dikkatini vermesi için ona sataşacak da değildim. Vuruşundaki vahşet gerçekten canımı yakmıştı ama beni asıl yaralayan gözlerindeki yara olmuştu. Bir anlığına, bana karşı takındığı buz gibi kayıtsızlık maskesi düştü ve yine o sokaktaki kıza dönüştü.

Cehennem Peydahı var gücüyle savaşıyordu ama sanki ölüm darbesi savaşılmaya başlamadan çok önce gelmiş gibi içten içe kan kaybediyordu. Bu düşünce beni her şeyden daha hızlı ayılttı ve dişlerimi birbirine geçirdim.

"Profesyonel olarak dövüşüyor musun?"

Soru arabanın sessizliğinde aniden ortaya çıktı. Müziği bile açmamıştım. Klasik müzik zevkimi sorgulamamıştı ve ben de onları ne kadar rahatlatıcı bulduğumu söylememiştim.

Yine de, bir yandan kuyruğumuzu gözlerken bir yandan da açıklığa takıldım. Roma geçen gün evimi izleyen adamların fişini çektikten sonra, evimi izleyen ya da beni takip etmeye çalışan birkaç kişi daha yakalamıştım. Böyle devam ederse, cesetten kurtulmak için farklı bir yönteme ihtiyacımız olacaktı.

Ayrıca bu yüzden evden uzak duruyor ve peşimizdekileri onlarla başa çıkabileceğim daha sessiz yerlere yönlendiriyordum. Bunun onu rahatsız edeceği hiç aklıma gelmemişti, özellikle de kameraları her kontrol ettiğimde ya televizyon izlediğini ya da

-Saatlerce esnemesini ya da odasında saklanmasını izleyebilirdim. Yatak odalarında kamera yoktu.

Muhtemelen değişmeliydim ama bir parçam değişmek istemiyordu. "Liam?"

"Özür dilerim," dedim otomatik olarak. "Sadece başka şeyler düşünüyordum." "Oh, sorun değil."

"Hayır," diye karşılık verdim. "Bu çok kaba. Bana bir soru sordunuz. Cevabım hem evet hem hayır."

Kaşlarını çattı ve bir gülümsemeyi ısırmak zorunda kaldım çünkü aniden yüzüme tokat gibi çarpan bakışlarının ağırlığını hissettim. "Bunu benim için açıklığa kavuşturduğun için teşekkürler."

"Pençelerini geri çek, Hellspawn. Dövüşüyorum çünkü bundan zevk alıyorum ve bu işte gerçekten çok iyiyim. Yeraltı kafes maçlarına sadık kalma eğilimindeyim."

"Neden profesyonel ringlerde olmasın? MMA dövüşçüleri, iyi olanlar, bugünlerde çok para kazanıyorlar. Sponsorluk anlaşmaları ve hatta büyük dövüşlerde ödemeler." Cevap vermeme fırsat bile vermeden, "Ama bu yüzünüzü ortaya çıkarır ve insanlar kim olduğunuzu bilir ve herkes adınızı bildiğinde sessizce dolaşmak zordur" dedi.

Dudaklarımda bir gülümseme belirdi. Cümlenin sonunda öyle kederli bir not vardı ki. Hüzünlüydü, komik değildi ve yine de, savunmasız Hellspawn aynı zamanda sevimli bir şeydi. Gerçi bunu ona hiç söylemeyecektim. "Aşağı yukarı. Yeraltı kafes maçlarında da para var." Sonra, çünkü neden olmasın, eğer niyetli görüldüğü gibi etrafta kalırsa, yaşadığımız hayatı anlamak onun için daha da önemli olacaktı. "Bu

Ayrıca işe alınmaya değer olanları ayıklamak ve muhbirlerden ve diğer sorunlardan kurtulmak için de iyi bir yol."

Bir parmağını kapıya dayadı. "Yani eğer kavgayı kaldırabilirlerse, onlara bir yer önerebilir misin? Farelerden biri gibi mi?"

Yok artık. Sıçanlara dayanamazdım. Çoğu asla tam Vandal statüsüne ulaşamazdı. Asla. Bunu bilmiyorlardı. Kendilerine verilen artıkları almalarının bir sebebi vardı. "Hayır, sıçanlar ait olacakları bir yer aramaya gelenlerdir. Maçlar, bir iş ya da pozisyon için iyi olabilecek birini bulmak için balık avlayabileceğim bir yer."

"Ya da işi kabul etmezlerse onları ortadan kaldırmak için mi?" Buna ne katıldım ne de katılmadım. "Hiç birini öldürdün mü?"

Bir sonraki ışıktan döndüm ve bizim için ayarladığım özel spor salonuna giden yolu takip ettim. O gün için kapalıydılar. Eğer evde antrenman yapmayacaksam ve antrenman yapmak için daha büyük bir yer istiyorsam Phil'inkini kullanırdım. Antrenmanlarımı ciddiye aldığım ilk spor salonuydu. Phil bana sonuna kadar gidebileceğimi söyleyen ilk antrenördü.

Ben etmedim, o da şikâyet etmedi. Ama Emersyn'in biraz enerji yakması gerekiyordu ve ona nasıl dövüşüleceğini göstereceğime söz vermiştim - eğer öğrenmek isterse.

"Evet," diye cevap verdim. Yalan söylemenin bir anlamı yoktu. Milo'nun küçük kız kardeşiyle ne yapacağına dair hiçbir fikri yoktu ama o haklıydı. Kendi seçimiyle geri dönmüştü.

Jasper ve diğerlerinin eski dans partneri ve tacizcisine ne yaptıklarını biliyordu. Eğer bu onu çılglık çılgılığa kaçmaya itmediyse... o zaman yine, o adamlar oyun alanında onlara saldırdığında ve daha sonra dükkândaki ödül avcısı olduğunda Rome'la birlikte oradaydı. Alingan değildi. Bu yönünü seviyordum.

"Onlar hep kötü insanlar mıydı?" Soruda masum bir hava vardı ve zihinsel olarak özür diledim.

"Hak etmeyen hiç kimseyi öldürmedim," diye cevap verdim. Bu, 'kötü'yü nasıl tanımladığınıza bağlı olarak her zaman 'kötü' oldukları anlamına gelmese de, ellerimdeki kan asla çıkmıyordu.

Spor salonunun otoparkına girdim.

"Ben kapınıza gelene kadar içeride kalın." Çıkmadan önce arka koltuktan spor çantamı aldım.

Kaşlarını çattı ama söyleneni yaptı. Ayrıldığımızda peşimizde kimse yoktu ama Escalade'i koyu yeşil bir Lexus'la değiştirmiştim. Arabaları değiştirmek

Gözcülerim kim olursa olsun onları diken üstünde tutuyordu. Ama onunla risk almayacaktım.

Yalnızdık ve otopark sokaktan görünmüyordu. Anahtarları elime alıp kapısını açtım ve onu dışarı çıkardım. Dışarı çıkmadan önce bana uzun uzun baktığına yemin edebilirim. Onu önüme almak için iki parmağımla sırtının alt kısmına dokundum. Sonra kapıları işaret ettim. Oraya vardığımda kilidi açtım ve bizi içeri kilitlemeden önce onu içeri ittim. Kontrol paneline kodu girdikten sonra alarmı sıfırladım.

Eğer biri bizden sonra gelmeye karar verirse. Bu deneyimden hoşlanmazlardı. Spor salonunun kendisi oldukça basitti, ancak yükseltilmiş makineler de dahil olmak üzere en yeni ekipmanları sunuyordu. Phil paramı istemedi, ben de malzemeleri satın alıp buraya getirttim. Her iki tarafta birer tane olmak üzere iki boks ringi, bir sıra kum torbası, birkaç hız torbası, serbest ağırlıklar ve her şeyi çevreleyen açık, kapalı bir pist.

"Git ısın," dedim ona. "Dövüşmek hakkında ne bildiğini bilmiyorum ama zor bir işe hazırlanmak hakkında ne bildiğini biliyorum."

Bu bana bir an için geniş gözlerle bakmasını sağladı, sanki söylediklerimi tam olarak anlamamış gibiydi. Saniyeler içinde bu şaşkın ifade yerini sevince bıraktı ve dudaklarında hızlı bir gülümseme belirdi. Vay anasını. Dönüşüm beni perçinledi ve aletim akıllı bir selamla ayağa kalktı.

Emersyn en basit haliyle bile güzeldi. Benim zevkime göre fazla zayıftı. Kesinlikle yeterli kıvrımları yoktu. Koyu renk saçları ve koyu renk gözleri vardı. Nasıl görüldüğünü hiç umursamıyor gibiydi ve vücuduyla hiç flört etmiyordu. Ama böyle gülümsediği an?

Sikey

im.

Ben.

Yana doğru.

"Kaç tur?" diye sordu, tam bölünmeye geçip gerinmeye başladığında bile.

Kan kaybından ölecektim. Hiçbiri bir daha beynime ulaşamayacaktı.

Roma'nın kızı... Roma onu istiyor... Roma ona

tapıyor... Bu sıralamanın aletim için hiçbir anlamı

yoktu.

"On," dedim ona hoyratça. "Sonra beş tane daha ama hızlı. Eğer koşarken konuşabiliyorsan, yeterince hızlı gitmiyorsun demektir."

Basit bir baş sallama. Tartışma yok. Daha çantamı bile yere koymamıştım ki, aletim geri çekilmeyi düşünmeye başladı.

Piste doğru koşarken kıcı esnedi.

Burnumu sıktım ve olabilecek en kötü şeyleri düşünmeye odaklandım. Yaklaşık beş dakika sürdü ve aletim nihayet noktayı bulana kadar ikinci tam turundaydı.

Çantayı kum torbalarının yanına bırakarak, koşmaya başlamadan önce tişörtümü çıkardım ve üzerine bıraktım. O önüme geçene kadar bekledim. Daha fazla konuşmaya davetiye çıkarmak istemedim. Henüz değil. Spor sütyeni giymesi ve başka bir şey giymemesi yeterince kötüydü.

Örgü üst kısmı transparandı. Gerçi pek memesi de yoktu. Ama yine de memelerdi ve lanet olsun. *Kıçına bakmayı kes.* Eğer sikim bana parmak atabilseydi, atardı. Ona yetişmek için hızlandım. Belki o zaman, o gergin bedenin benimkine sarıldığında nasıl hissedeceğini düşünmeyi bırakırdım. Üzerinde bir gram bile yedek bir şey yoktu.

Karbonhidratlardan şikâyet etmesi birisini kemerleyesim gelmesine neden oldu. Onu neredeyse açlıktan zayıf tutmakla ilgili bir şeyler söylemişlerdi. Eğitimden bildiğim bir şey vardı, gelişmekte olan bir vücudun diyetinden ne kadar çok yağ ve karbonhidrat keserseniz, asla tam kıvrımlara ulaşamama olasılığı o kadar artardı.

Okulda jimnastik yaparken görmüştüm. O kızlar neredeyse hiçbir şey yemezdi ve yarısı bu yüzden ergenliklerini yıllarca geciktirirdi. Bunu Emerysn'e biri mi yapmıştı?

Bir anda, hikayeyi ondan çıkarmak için cinayet dürtüsüne karşı bir savaş veriyordum. Kendisine Milo'dan bahsetmedikleri için herkese kızgın olsa da, onun da sırları vardı. Örneğin, artık onda olduğu için nerede olduğunu asla bilemediğim telefonu gibi.

Vaughn ona bir kullan-at telefon almıştı, bu yüzden arama yapıp yapmadığını takip edemiyordum. Bu beni rahatsız ediyordu. Muhtemelen olması gerekenden daha fazla. Hızını arttırdı ve ben de ona ayak uydurdum. Tekrar yaptığında, ona ayak uydurdum. O ne kadar formda olursa olsun, benim bacaklarım daha uzundu ve düzenli olarak koşuyordum. Benden hızlı koşabilen tanıdığım tek adam Roma olabilirdi ve bunun tek nedeni de o hıyarın mecbur kalmadıkça hiçbir yere gitmemesiydi.

Çocukluğumuzdan beri koşuyor, yürüyor ya da tırmanıyordu. Yine de yavaşladığında kollarında ter parlıyordu ve gözlerinde vahşi bir neşe vardı ve ringin yakınında durduğumuzda kendimi sırtırken buldum.

"Bana nasıl dövüşüleceğini öğreteceksin."

Sesine o mutlu notayı katacaksa istediği her şeyi yapardım.

"Evet, öyle. Başladığımız ilk yer, kaçmanın ilk savunmanız olduğudur."

"Bu yüzden koşuyorum."

Yavaşça başımı salladım. "Ufacıksın ama gücün var evlat." Doğru, çocukta ısrar et. Zaten senin için çok genç. "Önce sen kaç. Peşindeki her kimse ondan uzaklaşacaksın. Seni ele geçiremezlerse, sana zarar veremezler."

Kelimeleri bir sünger gibi emiyor gibiydi ve dikkatinin her zerresine sahiptim. Bu bilgiyi *istiyordu*.

Lanet olsun, her şeyimi ona verecektim.

"Ya kaçamazsam?"

"O zaman seni nasıl bırakacaklarını göstereyim." Ona bir adım daha yaklaştım. "Sana onları nasıl kanatacağını ve ıgılık attıracağını göstereceğim. İşim bittiğinde mi? Bir daha kimse seninle uğraşmayacak."

Hiç.

OceanofPDF.com

İLGİLİ BİLGİLER

OceanofPDF.com

MILO

"Tam bir ahmak olabiliyorsun," diye hırladı Liam takım elbisesine bakarken. Harap olmuştu. Yakası yırtılmıştı. Kravatı işe yaramaz haldeydi ve beyaz gömleğinde kan vardı. Öfkesinin kaynağı sürpriz değildi.

Jasper bir sigara yakarken ona sırttı. İkisi de kanlar içindeydi, parmak eklemleri kırılmıştı ve Jasper'ın gözü kararırken Liam'ın burnu kanıyordu. "Bitirmek istemediğin bir şeye başlama," diye özür diledi.

Bazı günler, kimin en büyük, en kötü göt olacağı konusunda yarışmayı bıraksalar hayatım çok daha kolay olurdu. İkisi de tehlikeliydi. İkisi de yetenekli dövüşçülerdi. Liam eğitilmiş olabilirdi ama Jasper bir kavgacıydı ve tamamen ham yetenekliydi.

Biz büyürken çok fazla pratik yapmasının zararı olmadı. *Her zaman* kavgaya hazırды. Yetiştirme yurduna geldikten kısa bir süre sonra, ilk kavgasına karıştı - beni destekleyerek. Kavgadan şiddet olmadan çıkmanın bir yolunu arıyordum. İnsanları zekânla alt edebilirdin. Onlarla konuşabilirdiniz. Bazen, sadece onları kandırabilirdiniz.

Açıkçası, bazı insanlar o kadar aptaldı.

Jasper değil. Hayır, o iyi bir dövüşten zevk alırdı. Aslında, eğer dövüşmeden çok uzun süre geçirirse, etrafındaki enerji vızıltısı başımı ağrıtabilirdi. Liam da kendi çapında kötüydü, sadece o zengin okuluna gidiyordu ve lanet bir dövüş kulüpleri vardı. Bebeklerden şeker almak gibiydi ya da o öyle iddia ediyordu. Ama o dövüş kulüplerinde kazandığı her kuruşu bize, Roma'ya aktarıyordu.

"Bitirmeye niyetim vardı," diye tersledi Liam ona. "Yarın. Randevumdan sonra."

Vaughn kulüp binasından çıkarken "Ooo," diye mırıldandı. Depo bizimdi. Yani, çoğunlukla bizim. Liam'ın bulduğu bir yatırım bankacısını kullanarak küçük fonlara yatırdığım para düzenli bir kâr getirmişti. Uyuşturucu satıcılarını ve zulalarını temizleyerek kazandığımız para hesaba aktarılıyor ve temizleniyordu.

Her şey bir şemsiye isim altındaydı, çünkü on altı yaşındaydık ve yasal olarak henüz böyle bir şeye sahip olamıyorduk.

Burası yıllardır terk edilmiş bir harabeydi, ama bir zamanlar her türlü pisliğin paletlerinin depolandığı bir merkezdi. Depodan gelen envanteri tutmak için harika bir yerdi.

Daha sonra başka bir yere gitmek üzere kamyonlar tarafından alınıyor.

Gelecek planlarıyla uyumlu bir yerdi. Ama şu anda, teçhizatımızı, bazı silahlarımızı ve biramızı güvene alabileceğimiz bir yer olarak hizmet veriyordu - yine de okuldan önce sarhoş olmamalarını tercih ederdim. Şimdiye kadar bundan kaçınmayı başardık.

"Randevu için sana evet diyecek bir kız buldun mu?" Vaughn bir soda açıp bana açılmamış soğuk bir tane uzatırken sordu. Cuma gecesi idi ve grup evi, işimiz olmadığı sürece yatak kontrolüne kadar bizimle pek ilgilenmezdi.

Bir yere gitmesek bile hepimizde bu yüzden vardı. Sahildeki büyük otelde çalıştığım son yaz, Ivy'nin yeni ailesiyle birlikte gittiğini gördüğümünden beri en huzurlu geçirdiğim yaz olmuştu.

Ve buna odaklanmayı siktir et, yoksa hüzünlenirdim.

"Evet," diye karşılık verdi Liam Vaughn'a. "Gerçek bir kız. Güzel memeler. Harika kalçalar. Ayrıca bir şampiyon gibi sık sürebiliyor. Ve ben bu şekilde gidemem."

Jasper güldü ve ben de Liam ona tekrar saldırmadan önce elimi kaldırarak iç çektim. Ya da belki de ilk kez. "Kellan yeni bir takım elbise aldı. O kadar şık olmayabilir ama git bak bakalım sana ödünç verecek mi?"

Liam'ın aksine Kellan bu takım elbise için biriktirebildiği her kuruşu biriktirmişti. Arabalar üzerinde çalışmayı tercih etse de, rolünü oynarsa şoförlük hizmetleri için iş bulabilirdi. Ayrıca yaş farkını kapatacak sahte kimliklere de sahipti ve gözümüze kestirmek istediğimiz biri olduğunda onu şoför olarak görevlendirmek işimize yarardı.

Son iki yılda gerçekten yaratıcı olmuştuk. Bölgedeki diğer çeteleri ortadan kaldırmaya başlamamız uzun sürmeyecekti. Hiçbiri tüm şehri kontrol edecek kadar büyük değildi.

Olurduk.

Gerekirse şiddet kullanarak alırdık ama bunu yasal yollardan yapardık. O zaman paramız olur ve gerçek oyuncular oluruz.

Bir planımız vardı.

Liam başka bir şey söylemeden başını salladı ve içeri girdi. Jasper bir duman üflerken homurdandı. "Bu onu öldürecek gibi değil. Sence bunun gibi kaç tane takım elbisesi vardır?"

Bu tartışmayı tekrar yapmayacaktım. Jasper Liam'ı bir kardeş gibi seviyordu ve para konusundaki kızgınlığı Liam'ın bizimle kalamamasından kaynaklanıyordu. Değil ve yeni ailenin bir parçası olmak da. Roma, Liam'la birlikte gitmiş olsa bile

Liam'ın bizi terk edeceğini düşünmemiştim. Yine de hepimiz reşit olana kadar onların kurallarına göre oynamak zorundaydık.

Ya da en azından öyleymişiz gibi görünecektik.

"İkinizin kanının akmasını gerektirecek kadar acil olan neydi?"

Duvardan uzaklaşan Jasper buzdolabını işaret etti. Bütün depodaki en yalıtılmış odaydı. Aslında artık çalışmıyordu. En azından biz çalıştıramamıştık ama ses geçirmezdi, bu da insanları tutmamız gerektiğinde onları kilitlemek için kullanışlıydı.

Onu takip ettim ve Vaughn kapıyı açtığı anda onunla birlikte içeri girdim. Sonra iç kapıya geçti ve kapıyı açtı. Sandalyede oturan adam morluklarla dolu kanlı bir enkazdı. Her iki gözü de neredeyse şişmişti ve yüzündeki kan damlaları yere sırıyordu.

Geldiğimizde neredeyse hiç hareket etmedi. Nefesinin hırıltısı dışında hâlâ nefes alabildiğine inanmak zordu. Hâlâ sigara içen Jasper odayı geçti ve adamın başını saçlarından tutup kaldırdı. "Marty ile tanış."

Kaşlarımı kaldırdım.

"Marty birkaç gün önce Bayan Tennebaum'un köpeğini vurdu." O ne? Liam'ın takım elbisesi hakkındaki tüm endişeler silindi.

"Bugün Bayan Stephanie'yi vurmakla tehdit etti."

Bu zavallı herifin durumuyla ilgili kazanmış olabileceği tüm merhamet izleri yok oldu. "Değil mi Marty?" Jasper yüzüne duman üfleyerek sordu, bir yandan da saçlarını tutarak başını aşağı yukarı sallamasını sağladı. "Ne oldu? Marty? Bayan Stephanie'yi neden tehdit ettiniz?"

Adam pek de insani olmayan bir ses çıkardı. Vaughn bana bir bakış attı. "Çünkü çocuklarını ve karısını dövüyor ve onları evden uzaklaştırma emriyle geri geliyordu."

"Marty burada," dedi Jasper, adamın saçlarını çözüp arkadaşmışlar gibi elini sırtına vurarak. Ama orada bir şeyi çoktan kırmıştı, çünkü adam acı dolu bir inilti çıkardı. "Evine bir silahla geldi. Ne yazık ki Marty için, bahçesini biçme haftasıydı."

Marty için kesinlikle talihsizlik.

Vaughn'a baktım. "Liam'a partinin tadını çıkarmasını ve sevişmesini söyle. Yarın ona hiçbir şey kalmayacak."

Kimse halkımızı tehdit etmedi. Köpeği vurmak yeterince kötüydü. Bu mu? Siktir et onu.

Gömleğimi çıkarırken Jasper'a "Biraz soğuk su getir," dedim. "Hadi şu pisliği uyandıralım."

Sırıtışı neredeyse vahşileşmişti. Ona ikinci kez söylememe gerek yoktu. Başımı döndürdüm ve omurumu kırdım. Biraz stres atmam gerekiyordu.

OceanofPDF.com

CHAPTER 13

OceanofPDF.com

T Geçen hafta cehennem gibiydi. Hayır, Milo'nun son üç yılını geçirdiği gibi hapishanede geçirmemiştim, ama bu hafta sonsuzluk gibiydi ve ben sadece

Milo onu tekrar göndermeden önce kulüp binasında.

Liam'ın evine bir çörek buketi getirmiş ve kapının önüne bırakmışım. Liam, hıyar, bana şifreyi vermedi ve sadece orada bırakmamı, onun aldığından emin olacağını söyledi. Alsa iyi olur.

Bana bir mesaj göndermeden önce beklemem gereken her gün sonsuzluk gibiydi. Milo beni telefonuma bakarken yakaladı ve sırtıttığına yemin edebilirim. Acımdan zevk aldığını hissediyordum. Son bir haftadır her gün birbirimizin ağzını burnunu kırıyorduk. Çürüklerim vardı.

Ve hapishanede bir şeyler öğrenmişti. Daha sert vurdu. Daha hızlı. Daha akıllı. O bizim beynimizdi. Düşünen. Planları bir düzine adım öncesinden yapan kişi. Raptor adını hak etmişti çünkü bir çözüm arayışında her zaman acele etmez, tüm adımları planlardı, böylece o-biz- vurduğunda, bu cerrahi bir vuruş olurdu.

Kamyon şirketini kurmuştu. Depo ağını. Nakliye. Tamirci dükkanını. Şehirdeki diğer çetelerin neredeyse tamamını kapattı. Uyuşturucu satıcıları bizim izin vermediğimiz yerde mal satmıyordu. Bize ödedikleri pay, bağımlıların rehabilitasyonuna gidiyordu.

Kâra geçtik.

"Jasper," diye seslendi Milo ve ben de bana ters ters baktığını görmek için ona baktım.

"Şimdi ne yaptım ben?" Çünkü ilk birkaç gün dayağı ben yemiştim. Kız kardeşini becerdiğim için beni dövmeye hakkı vardı. Ama mesele sevişmek değildi. Evet, seks inanılmazdı. Ancak benim ilgim onun amıyla başlayıp bitmiyordu. Milo'yla bu konuyu konuşacak değildim.

Her zaman dörtte üç Raptor iken değil.

"Geldiler," dedi, yüz ifadesi niyetliydi ve neredeyse inliyordum. Bu buluşmada sadece ikimiz vardık. Bu kadar önemli olan şeyin ne olduğunu bilmek istiyordu.

kulüp binası. Neden tek kişilik hücrede ona ulaşmak için daha fazla çaba göstermemiştim? Gardiyanlara erişimimiz vardı. İşe yaramasını sağlayabilirdik.

Haksız değildi.

Ama ona söylemememin tek nedeni bu iş değildi. Emersyn'in bizimle olduğunu söylemek onu şu anda olduğundan daha fazla kızdırırdı. En azından tecritte, onun kayıp olduğunu bilmeyecekti. Bu bilgiyi nasıl edindiğini bilmek isterdim.

Bilin bakalım o anda kim paylaşımcı bir ruh halinde değildi?

Eyaletler arası yolun dışında terk edilmiş bir tartı istasyonuna park etmiştik. Bazıları yıllar içinde kapandı ve bir daha açılmadı. Kamyoncular geceleri uyumak için hâlâ buraları kullanıyordu. Gece yarısına yakın buraya geldiğimizde biz de öyle yapmıştık. Teslimat sabah üçte yapılacaktı.

İkimiz de uyumadık. Ben sigara içtim, Milo da volta attı. İyi bir kaynaşma zamanıydı.

"Bugünlerde işleri nasıl yürütüyorsun?" Bu bana sevkiyatlar hakkında sorduğu ilk soruydu, çünkü hatlarda meydana gelen kaçırma olaylarından bahsetmiştim. Henüz şoför kaybetmemiştik. Ama Braxton Limanı'na mal getiren güzergâhlarda vuruluyorlardı, mal götüren değil. Bu yüzden gece yarısı seferlerinin çoğunu ben yapıyordum.

Bana çarpanları bulmak istiyordum ve onların kanını akıtacaktım. İki iyi şoförümü kaybetmiştim. Birinin diz kapağı kırılmıştı, diğerine ise risk alacak kadar para ödemediğim için, bir şey "kırmamış" olsalar bile onu hırpalamışlardı.

Adam dürüsttü, ilkinin hastane masraflarını ödedim ve iyileştiğinde ona bir iş ayarladım. İkincisine ise başka bir iş bulabilmesi için üç aylık maaşını ödedim. Hayır, diğerlerini bu işe dahil etmedim. Emersyn'in etrafında güvenliği, burada destek istediğimden daha çok istiyordum.

Ayrıca...

"Biraz yavaş geliyorlar, değil mi?" Diğer kamyon otoyoldan aşağıya doğru uzun ve dolambaçlı yolu takip ederek yaklaşırken Milo sordu. Bu bölümde çok sayıda ağaç vardı ve yol aşağıya, yoldan uzağa doğru eğimliydi. Gecenin bir yarısı bile sıradan gözlemcileri minimumda tutuyordu.

Ayrıca ilçe sınırının hemen dışındaydık ve en yakın kolluk kuvvetleri, ellerinden gelse gece yarısı ile sabah altı saatleri arasında karakollarını terk etmezlerdi. Nüfusu üç bin yüz dört olan bu küçük kasabanın sakinleri çoğu gece saat dokuzda evlerine kapanırdı.

Omuz silktim. "Hızlı gelmek için büyük bir neden yok. Dikkat çekmek istemezsin, eğer uyumak için yola çıkıyorsan, yavaş ve sakin olursun."

Yine de sırtımın alt kısmındaki kılıfa sıkıca soktuğum silahımın ve ceketimin altına sıkıştırdığım testereli av tüfeğimin farkındaydım.

"Neden bu koşu?"

"Neden tüm bu sorular şimdi?" Buraya geldiğimizden beri bolca vaktimiz olmuştu. Erken gitmiştim çünkü beklenen buluşmadan çok önce yerimde olmak istiyordum. Eğer biri pusu kurmaya çalışırsa, onlar da aynısını yapmak zorunda kalacaklardı. Erken gelmem bana bölgeyi keşfetmek için zaman kazandırmıştı.

İhtiyacımız olursa diye bazı geri çekilme noktaları da ayarlamıştım. Sonra onları beklerken yarım paket sigara öldürürdüm.

"Çünkü sadece belirli koşullardaki isabetler konusunda endişelenmeniz garip görünüyor. Onlar senin attıkların. Tek başına koşuyorsun, destek yok ve kimse nerede olduğunu bilmiyor. Seni sadece hırpalamazlarsa ne olacağını düşündün mü? Ya sana bir kurşun sıkarlarsa Hawk? O zaman ne olacak?"

"Herkes ölür Raptor," diye hatırlattım ona. "Hedef aldıkları benim adamlarım. Bir düzen var. Biraz gevşek ama var. Ben sana olan biten her şeyin hüznü masalını anlatırken el ele tutuşup sıcak kakao yudumlamak istersen, bunu yapabiliriz."

Bana attığı bakış, bütün hafta boyunca attığı karanlık bakışlarla aynı seviyedeydi.

"Ama dinlemeye hazır değilsin. O yüzden senin yönteminle yapacağız ama bu..." Etrafımızdaki alanı işaret ettim. "Bunu benim yöntemimle yapacağız."

Kargoların kaçırılacağına dair içimde kötü bir his vardı. Kargonun rastgele doğası. Tek ortak nokta neydi? Genellikle farklı bir sınır kapısından geliyorlardı - ya havaalanından ya da Kanada sınırından. Bir kez de Meksika'dan. Bunu bir araya getirmek biraz zaman almıştı, manifestoları ve şirketleri inceliyordum. Ama hepsi farklıydı.

Bu kamyon bu gece Kanada'dan geliyordu. Yakıt ikmali dışında durmak ya da almak yok. Bu sevkiyattaki her şey doğrudan ilaç ve malzemeydi. Manifesto buydu. Bunların çoğu ABD'de çok pahalıydı ama biz bunları getirdik ve Doc'un kliniği gibi yerlere dağıttık. Bu tür malzemelerden çok daha küçük bir pay aldık ama topluma yardımcı oldular. İşe yaradı.

Eğer bu araç gemide olsaydı, yükleri bir kamyonundan diğerine aktarmak zamanımızı alırdı. Bazen sadece bağlantıları değiştiririz. Ama kargo için

Bu şekilde, Braxton Limanı'na gelen nakliyeden tanımlanabilir bir şey istemedim. Sevkiyat ortadan kaybolurdu.

Kamyon yaklaştıkça, ışıklar gözlerimi daha çok kesiyordu. Lanet ışıkları kısabilirdi ama yapmadı. Şoförün beni kör etmek istemesi de ayrı bir alarm ziliydi.

Milo'ya "Geri çekil," dedim. Onun benimle kamyon arasında kalmasını istemiyordum. Birini becerecek olsaydım, ateş ederek ortaya çıkar ve onları körken vururdum.

Eğer ışıklar sonraki üç saniye içinde kesilmezse aniden kapandılar. Aniden karanlığa gömülmek gözlerimi kamaştırdı. Milo yerini değiştirmişti ama kamyonun kabinindeki hareketlilik bana şoförün yalnız olmadığını söylüyordu.

Sorun değildi, ben de değildim.

Kapı yavaşça açıldı ve aşağı inen adam daha önce gördüğüm biri değildi. Bu güzergâhtaki şoförlerin çoğunu tanırdım. Oksi ve diğer uyuşturucu maddeler de dahil olmak üzere reçeteli ilaçlar söz konusu olduğunda, her zaman arabayı ben alırdım. O pisliğe dokunmadım ve başkalarını da ayartmamayı tercih ederim.

Sürücü taksiye şöyle bir baktıktan sonra kapıyı kapattı ve bize doğru gelmeye başladı. Yaşlıydı, orta yaşlıydı, kırktan çok elliye yakın olduğunu söyleyebilirim. Kilolu değildi ama biraz iri yapılıydı. Giysileri üzerinde çok bol duruyordu, sanki yapısını gizlemek için daha büyük bedenleri tercih etmiş gibiydi.

Bu ve *yürüyüş* şekli bana daha fazlasını anlattı. İki silaha da uzanmadım ama onunla buluşmak için ileri de yürümedim. Bize gelmesine izin verdim.

"H ve H Kamyonculuk mu?" Şoför önce bana sonra Milo'ya baktı. Duruşunun değişme şekli bana birkaç fikir verdi. Hangimizin daha büyük bir tehdit olduğunu anlamaya çalışıyordu.

Bu benim bağlantım değildi.

Ama benim bağlantılarımı kullanıyorlardı.

"Kimin sorduğuna bağlı," diye cevap verdim sonunda. "Jasper Horan." Bu bir soru değildi.

"Soran ben değildim."

"Hayır," dedi. "Ama sadece teyit etmek istedim. İşverenim bu teslimattan memnun kalacak."

Kamyonun içinden bir parıltı. Işığın ipucu. Ya hareketten ya da iç ışıklardan ama metal bir şeyden parlıyordu. Cevaplara ihtiyacımız vardı. Tüfek elime doğru fırladı. Bir kez pompaladım ve sonra tetiği çektim.

Sürücü küfrederek yere düştü, dizi kanlar içindeydi. Milo zaten kamyonun yolcu tarafındaydı. Bir silah sesi geceyi böldü ve kalbim durdu. Ona ulaşmak için acele ederken şoförün kafasına tekme attım.

Onu kaybetmek için geri almadık.

Kamyonun etrafında döndüm, pompalı tüfek hazırda ama Milo silahı çıkarırken diğer adamı yere yatırmış ve bayıltmıştı. Bu sadece bir silah değildi, lanet olası bir keskin nişancı tüfeği idi. Önce yere düşen şoföre sonra da bu adama baktım.

Diz çökerek onu ters çevirdim ve üstünü aradım. Cüzdanı yoktu. Kimlik yoktu. Ceplerinde hiçbir şey yoktu. Benden herhangi bir yorum beklemeden Milo kamyoneti aramaya başladı. Arka cebimden fermuarlı bağları çıkarıp bunu sabitledim ve sonra sürücüye geri döndüm. Hâlâ hayattaydı.

Ben de gömleğiyle dizini bağladım. Kollarında dövme ler vardı ama tanıdığım bir şey değildi ve kimliği de yoktu.

Sikeyim.

Onu güvence altına aldıktan sonra Milo'ya baktım. Raptor soğuk gözlerle bana baktı. "Kamyonda bir şey yok. Sanırım beklediğin şey buydu."

"Evet," dedim. "Hemen hemen. Anahtarları aldın mı?"

Onları havaya kaldırdı ve ben de çenemi kaldırarak kamyonu işaret ettim. Arkaya doğru ilerledik ve o da zincirleri açtı. Ancak tüfeği kaldırıp hazır hale getirdiğimde kapıyı açtı.

Önce pis koku çarptı

yüzümüze. Dışkı.

İdrar.

Ter.

Korku.

Milo el fenerini açana kadar neyle karşı karşıya olduğumuzu göremedik.

İnsanlar.

Erkekler. Kadınlar. Çocuklar.

Hepsi kelepçelenmiş ve karavanın içindeki duvarlara

zincirlenmişti. Hepsi.

Düşürdüğümüz esirlere geri dönüp kafalarına bir kurşun sıkma dürtüsü neredeyse beni ele geçiriyordu.

Sikeyim.

Raptor içerideki insanları incelerken, "Kendini toparla Hawk," dedi. Çoğu ışıktan kaçıyordu. Çoğu yarı aç, hasta ve keyifsiz görünüyordu.

Birileri insanları getirmek için benim tedarik zincirimi kullanıyordu. Başka ne olduğunu kim bilebilirdi ki... İlaçlar muhtemelen sınırın ötesine kaçırılmış ve tüm kamyon değiştirilmişti.

Sorunlarımız
vardı. Büyük
sorunlar.

Raptor kamyondaki ilk kişinin yanına giderken ona baktım, adam altmışlı yaşlarının sonlarında olmalıydı. Yaşlı bir adamdı. Bunu ona kim yapmış olabilirdi ki? Dikkatle zincirlerin kilidini açtı, sonra anahtarları ona verdi ve diğerlerine işaret etti.

Adam titreyen elleriyle başını salladı ve kilidi açmak için sıradaki kişiye doğru ilerledi.

Raptor bana doğru geri çekilirken kamyondaki korkunun bir kısmı azaldı.

Aşağı atladı ve telefonunu çıkardı, sonra bana feneri uzattı, böylece kamyonun arkasını onlar için aydınlatabilirdim.

"Herkesin 41. otoyolda, 219. mil işaretini geçtikten sonra, eski tartı istasyonunda olmasını istiyorum. Fazladan araba, battaniye, giysi ve Doktor getirin." Kamyonun içine bir bakış attı. "Ve hızlı olun. Su ve yiyeceğe de ihtiyacımız olacak."

Arama sona erdiğinde sessizce kamyonun arkasına baktık.

"Hawk, Jas... bana bakın."

Bakışlarımı karavanın içindeki dehşet evinden ayırdım ve onun bakışlarıyla buluştum.

"Onlara yardım edeceğiz. Şu iki ahmağı kamyona bindirin. Onları canlı istiyorum-birini-tercihen ikisini de. Cevaplara ihtiyacımız var."

Başımı salladım ve feneri ona uzattım.

"Sürüklenirken morarabilirler." "Hâlâ
nefes aldıkları sürece."

Sırıttım. "Nefes almıyorlarsa canları yanmaz." Başını
salladı.

"Ve Jas..." Durdum ama arkamı dönmedim. "Bu işi hallettikten sonra biraz içki içeceğiz ve sen de bana bir masal anlatacaksın."

İçimden bir homurtu kaçtı. "Elini tutmak zorunda mıyım?"

"Siktir git." Ama bu sözlerde neredeyse bir gülümseme
vardı. Neredeyse.

OceanofPDF.com

GUYSLIKEME

OceanofPDF.com

KELLAN

Çoktan "evlat edinildiğimi" ama sistemden ayrılmayacağımı anladığımda kaç yaşında olduğumu bilmiyordum. Milo, Jasper, ikizler ve Vaughn gibi arkadaşlara sahip olmak, en başından beri bize karşı ağır basan bir sistemi güzelce dengeledi.

Yalnız mı? Muhtemelen yok olurduk. Bir istatistik olurduk. Bunun olduğunu gördük. Mücadele ettik. Bayan Stephanie olmadan mı? Muhtemelen daha da kötü durumda olurduk çünkü birlikte daha güçlüydük ve o bizi bir arada tutmak için savaştı. Liam evlat edinildiğinde, Rome'un da gitmesi için çok mücadele etmişti ama Rome bunu istememişti.

Sonunda, bu ayrılık en azından bir seçim olmuştu. Gerçekten değişen tek şey Liam'ın farklı bir adrese sahip olması ve sık sık yanında malzeme ve hediyeler getirmesiydi. Roma bu sayede daha iyi boyalar ve Vaughn da daha stilize işler yapmak için yeni mürekkepler edinmişti.

Liam, Milo'ya çoğu zaman dergi ya da gazete gibi haberlerin yanı sıra kendisi ve Jasper için kitaplar da getirirdi. Jasper en obur okuyucuydu. Milo'dan daha çok. E-okuyucular moda olduğunda Liam ikimize de birer tane almıştı. Parasını böyle harcaması garipti ama bunun bizim paramız olduğunu söylerdi. Bazı hediyeler pahalıydı, bu yüzden diğer çocukları eşyalarımızdan uzak tutmak için zulalar ve kutular oluşturmakta ustalaştık.

Ayrıca insanları kendi şeritlerinde ve bizim şeritlerimizden uzak tutan itibarlar geliştirdik. Liam sürüş dersleri almam için para ödedi ve hatta bana bir araba almayı teklif etti. O zamanlar şaka yaptığını düşünmüştüm ama ciddi olduğunu kanıtlayınca teklifini kabul ettim. Daha çok, üzerinde çalışabileceğim bir yerde saklamama yardım etsin diye.

Bir şarkı karşılığında aldığım hurda Charger'ı yeniden inşa etmek için şehrin dört bir yanındaki hurdalıkları dolaştım. Parçaları bulmak zaman aldı ve çocuklarla bir tür oyun oynadım. Onu tamamen istediğim gibi inşa etmek bir buçuk yılını aldı, içi tertemizdi, tüm parçalar orijinaldi.

Araba o kadar eski değildi, bu yüzden o kadar da zor olmamıştı. İş arabanın dışını detaylandırmaya geldiğinde, Rome ve Vaughn tamamen hazırды. Vaughn bir dövme sanatçısının yanında çıraklık yapmaya başlamıştı bile. Adam ona el altından para ödüyordu ve Vaughn da kimsenin göremeyeceği bir yerde kendi üzerinde çalışıyordu.

Yine de o ve Rome arabayı en tatlı kiraz kırmızısına boyamama yardım ettiler ve arabayı sattığımda -herkesi şaşırtacak şekilde- yirmi beş bine yakın bir parayla ayrıldım. Bu parayla çok şey yapabilirdim ama yaptığım şey dönüp başka bir hurda araba almak oldu. Sonra onu da aynı şekilde yeniden inşa ettim. Kalan kâr fona aktarıldı.

Milo'nun fonu. Hayatı boyunca üzerinde çalıştığı planın fonu. Şehri alıp bizim yapma planı. Bizi arka sokaklardan yaldızlı elitlere yükseltmek için. Güç simsarı olmak istiyordu, ama biz bu terimi pek anlamıyorduk. Ya da en azından ben anlamıyordum. Çünkü para umurumda değildi.

Sadece araba yapmak, arabalar üzerinde çalışmak ve arkadaşlarımla ilgilenmek istiyordum. Tırnaklarımın altında yağ olmasını seviyordum. Ancak erken bir ehliyet ve beceri seti, şehirdeki bazı şirketler için şoför olarak iş almayı bir seçenek haline getirdi.

Bir Milo teşvik etti, o da fondan harcama yaptı ve ben de ilk güzel takım elbisemi aldım. Ve tüm çocukluğumdan daha pahalıya mal olan giysiler giymeye oldukça tuhaf bir bağımlılığım oldu. Birçok kez öğretmenler ve danışmanlar ilgilerimi yönlendirmeye çalıştı. Benim gibi çocukların hedefleri olması gerektiğini, puanlarımızla etkilememiz ve hayatlarımızı iyileştirmek için gerçek bir çaba göstermemiz gerektiğini söylediler. Ailem bir araba kazasında ölmeseydi benim gibi çocukların sahip olabileceği seçenekler yoktu.

Benim gibi adamlar. Benim gibiler sadece kardeşlerimdi. En kötüsünden ve en iyisinden geldik. Milo'nun geçmişi hakkında pek bir şey bilmiyordum. Yine de Ivy gittiğinde oradaydım, zengin çift çok sevimli olduğu ve en güzel gülümsemeye sahip olduğu için onu öperken. Son gün onu almak için yeni kıyafetler ve bir dadı da dahil olmak üzere bütün bir aile getirdiklerinde oradaydım.

Milo kız kardeşine veda ederken oradaydım ve onun yanında, onu değil de kız kardeşini seçen bu insanları incelemiştim. Milo bir kez bile şikayet etmedi. Jasper ne zaman biri olmadan diğerini almamaları gerektiğini söylemeye çalışsa sözünü kesti. Bayan Stephanie de aynısını yapmıştı. Onun için tartıştı ama Milo hiç rahatsız olmadı.

Bu Ivy içindi. Bu zengin aile onu istiyordu. Ona en iyisini vereceklerdi. Ona bakacaklardı. Ivy sevinecekti.

Milo için bu her şeydi.

Ben ve Milo gibi adamların buna ihtiyacı yoktu. Artık yok.

Bir keresinde bana, kendisini kaçırmaya çalışan ve kız kardeşini geride bırakan bir babadan bahsetmişti. O baba dışarıda bir yerdeydi. Bunu itiraf ettiğinde, babasının neden şimdi onu ve Ivy'yi almadığını bilmek istedim.

"Çünkü onlara kim olduğunu hiç söylemedim," dedi, bakışları o kadar uzaktı ki sanki beni bırakıp geçmişe gitmiş gibiydi. "Çünkü Ivy'yi bu hayata terk eder ve beni alırdı."

"Ne hıyar ama." Muhtemelen bunu söylememeliydim ama Milo sırtıttı.

"Evet, öyle ve bir gün bunu ona ödeteceğim."

Yardım ederdim. Çünkü benim gibi adamların yaptığı buydu.

Kardeşlerimize yardım ederdik.

-Ve kız kardeşler. Onlara göz kulak olduk. Onların ihtiyaçlarına öncelik verdik.

Sonra sperm donörümle tanıştım. Ona takıldım. Tıpkı bana benzeyen adam. Et ticareti yapan ve insan takas eden bir adam.

Bu adama nasıl benzeyebilirim?

Hiç mantıklı gelmedi. Ailemi hatırlamakta yeterince zorlanıyordum. Annemin parfümünün kokusunu ve gülüşünü hatırlıyordum. Babamın gür sesini ve beni nasıl havaya kaldırdığını hatırlayabiliyordum. Büyükanneimin nefesinin her zaman nane şekeri koktuğunu ve cebinde her zaman nane şekeri taşıdığını bile hatırlıyordum. Onlar hakkındaki diğer pek çok şey bulanıktı.

Bu adamın yüzünün kafamın içinde olmasını istemiyordum. Bu ayna görüntüsünü. Liam benim için kazı yapması için birini tuttu ve bir isim buldu. Bunu öğrendikten sonra, ipleri çekmeye başladık. Sonunda, ortaya çıkardığım dehşet, en başta hiç bakmamış olmayı dilememe neden oldu.

Benim gibiler en iyi anılara tutunmalı ve geçmişin ölmesine izin vermeli.

Bu dersi öğrenmem çok uzun sürdü. Bayan Stephanie bir gece zil zurna sarhoşken tüm bu iğrenç hikaye hakkında öfkelenmemi dinledi. Yargılamadan dinledi, sonra annemin yüzünü artık hatırlayamadığım için hıçkırığa hıçkırığa ağladığımda gözyaşlarımı sildi. Daha sonra, banyosunda kustuktan sonra, en azından banyoya gidebildim, beni ayılttı ve ben sakinleşirken yanımda oturdu.

Sonunda bir fotoğraf albümü çıkardı ve sayfalarını çevirdi. O sayfalarda o kadar çok çocuk vardı ki ve rafında o albümlerden o kadar çok vardı ki. Ama benim için hazırladığı sayfaya geldi. Yıllar boyunca, büyük ve küçük şeylerde çekilmiş resimlerim. Hepimizin birlikte çekilmiş harika bir fotoğrafı vardı - Vandallar - Freddie'den sonra artık biz buyduk. O piçi öldürdükten sonra.

Ama benim ilk sayfamda üç fotoğraf daha vardı.

Anne. Baba.
Büyükanne. Şok
içinde bakakaldım.

"İçinizden biri sisteme girmek zorunda kaldığında ve ailesi olmadığında, devlet tüm kişisel eşyalarınızı kutulara koyup on sekiz yaşına kadar saklıyor. Arabalar ve evler gibi değerli her şey satılıyor, böylece para size yatırılıyor ve bazen de on sekiz yaşına geldiğinizde sizin için bir fona konuluyor. Senin fonunda pek bir şey yok, Kellan. Ama ailenizin evinden birkaç kutu ve tüm resimler var."

Annemin fotoğrafına dokundu ve bu beni neredeyse öldürüyordu çünkü sadece yüzünü görmek bile birçok anıyı yüzeye çıkardı. Bir şekilde yarı yarıya unuttuğum anılar.

"Çocuklarımdan hepsi iyi yerlerden gelmedi ama sen geldin. Buradaki kadın seni sevdi. Seni her şeyden çok sevdi ve bu adam? Baban mı? Sana ve annene tapardı. Annenin geçmişini ya da geri kalan her şeyi bildiğinden emin değilim ama sevgiyi gördüğümde tanırım. Sana ya da annene baktığı her fotoğrafında bu vardı."

Sikeyim.

O yarayı yoğun yara dokusu katmanları arasından yırtıp açmak canımı yakmıştı ama o orospu çocuğunu görmenin beni ne kadar etkilediğini fark etmemiştim.

"Sana söz v e r i y o r u m , on sekiz yaşına geldiğinde her şeye sahip olduğundan emin olacağım. Eğer hala cevaplara ihtiyacın varsa, onları bulmana yardım edeceğime söz veriyorum."

Onun nazik gözlerine baktım ve utanç içime işledi. Bayan Stephanie en iyisiydi. Onu bütün gece ayakta tutmuştum ama o sadece gülümsedi.

"Kellan, okulda sana neler anlattıklarını ve herkesin başarı davulunu ne kadar çok çaldığını biliyorum. Tanrı biliyor ya, Milo kararlı. Hepiniz kendi tarzınızda başarılısınız. Ama sadece başarılı bir adam olmaya çalışmayın. Başarı size ödemek isteyebileceğinizden çok daha fazlasına mal olabilir."

"Bir planımız var." Ona ne olduğunu söylemeyecektim. Eğer Milo söylediye, bu onun kararıydı.

"Biliyorum ve hepinizle gurur duyuyorum. Hiçbir şey," dedi ve benim fark ettiğimden çok daha fazlasını bildiğini gösteren bu kelimeyi sert bir şekilde vurguladı. "Hiçbirinizin yapabileceği hiçbir şey bunu değiştiremez. Ama tavsiyemi isterseniz, başarılı bir adam olmaya çalışmayın, değerli bir adam olun."

Bunu anlamadım. Saçımı karıştırdı, şu anda ondan ne kadar uzun olduğumu düşünürsek bu büyüklük taslamak olmalıydı ama değildi.

"Bir g n anlayacaksın." Ayağa kalktı ve başımın tepesine bir  p c k konurdu. "Biraz uyu. Grup eviyle yarın ilgileneceğim."

Benim gibi adamlar mı? Hayatımızda Bayan Stephanie olduğu i in  ok şanslıyız.

OceanofPDF.com

CHAPTER 14

OceanofPDF.com

KELLAN

I

TIR olayından iki gün sonraydı ve cevaplardan çok daha fazla sorumuz vardı. Neyse ki Doc'un bağlantıları vardı ve bunlardan bazılarını Milo'ya yardım etmek için kullandı.

ve Jasper nakledilirken bulundu. Çoğunluğu Doğu Avrupalı olmak üzere çeşitli etnik kökenlerden geliyorlardı ve sadece bir avuç kadarı en basit İngilizceyi konuşabiliyordu.

İdeal değil.

Yine de Vaughn 84. Cadde'deki dükkândan çaycı kadınlardan birini almaya gitmişti. Bayan Ivanova ne kadar yaşlı görünürse görünsün, ne zaman bir şey almak için dükkâna uğrasak davranışlarımıza dikkat etmemiz gerektiğini bilirdik. Burayı kız kardeşiyle birlikte işletiyordu. Biz doğmadan onlarca yıl önce kocalarını kaybetmiş iki neşeli yaşlı dulduklar. Ya da şaka yapmayı severlerdi.

Ülke yeniden birleşmeden çok önce ve Demir Perde sıkıca kapandığında Doğu Almanya'da doğmuşlardı. Küstah, bazen kaba, her zaman cesur ve bizim gibi bir grup holigan için? Kesinlikle çok sevimliyidiler. Bayan Ivanova dışarı çıktı, kurbanlara şöyle bir baktı ve bir dizi soru yöneltti. O kadar hızlı dil değiştirdi ki yetişemedim. Vaughn'un gölgesi gibi davranarak onunla konuşmak isteyen bir çift bulmayı başardı ve aralarında yeterince Lehçe konuştular

-açıkça- iletişim kurmak için.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, hepsi borçlarını ödemenin bir parçası olarak buradaydı. Bazı çocuklar satılmıştı. Bazı çocukların anneleri de yanlarındaydı, her ikisi de borç ödemesinin bir parçası olarak alınmıştı, yaşlı erkekler ise bir tür başarısızlıktı ya da ailelerini kurtarmak için kendileri köleliği üstlenmişlerdi.

Bu adamlara saygı duyuyorum. Bu tür bir hayatın onları öldüreceğini biliyor olmalıydılar, ama çocuklarını ve karılarını satan şerefsizlerin aksine, bu yükü kendileri üstlenmişlerdi. Bir isim listesi istiyorum.

Hepimiz isterdik. Ancak sadece bu kadarını paylaşmaya istekliydiler ve daha fazlası için onları zorlayamazdık. Yeterince şey yaşamışlardı. Doktor güvenli bir sığınak projesine ulaştı ve biraz uğraşarak onları bazı insan hakları avukatlarına, doktorlara ve savunuculara ulaştırdık.

Şoföre gelince, Doc ona ulaşamadan kan kaybından öldü. İlk defa umurunda değildi. Bazı cevaplara ihtiyacımız olduğu gerçeği dışında, benim de pek umurumda olduğunu söyleyemezdim. Hâlâ bir mahkûmumuz vardı ve şu anda dondurucuda bir et kancasında sallanıyordu.

İnatçı piç henüz hiçbir şeyden vazgeçmemişti. Kırılacaktı.

Hepsi kırıldı.

Şimdilik pis kokudan uzakta, garajda duruyordum. O sevkiyatta olması gereken tıbbi malzemeler hâlâ bulunamamıştı. Ulaşım ağımızdaki bir şey ya da birileri tehlikeye girmişti. Belki de birden fazla şey...

"Bir yıl," diye tekrarladı Vaughn. Böyle şeyleri kafasına takan biri değildi ama Jasper son bir yıldır bu pisliğin peşindeydi ve bu onun ruh haliyle ilgili pek çok şeyi açıklıyordu. Hem de çok.

Jasper sinirli olmaktan çok yorgun bir ses tonuyla, "Bunu hallettik," diye cevap verdi. "Yeterli kanıtım yoktu ve elimizde de az adam vardı."

Kahvemden bir yudum aldım ve tartışmayı görmezden geldim. Son kırk sekiz saat içinde bir düzine kez tartışmaya geri dönmüşlerdi. Hiçbirimiz uyumamıştık. Herkes huysuzdu. Emersyn'i görebildiğimiz beş dakika bile yeterli gelmemişti ve şimdi Liam'ın evinde, bu lekeden uzakta olduğu için daha mutlu olamazdım.

Çünkü bu bir lekeydi. Bu *kaçırılan* sevkiyatların kaç insan kaçakçılığıydı? Kaç kişi bizim kamyonlarımızı kullanarak Braxton Limanı'na ve başka yerlere akıtılmıştı? Bizim insanlarımızı? *Sistemimizi*? Jasper sorunu çözmek istediği için puan aldı ama bizi dahil etmediği için kaybetti.

Geçmiş göz önüne alındığında bu karmaşanın yakınında bile olmaması gereken Freddie aslında soğukkanlılığın hâkim olmasına yardımcı olmuştu. O ve Rome geri kalanımızı sabit tuttu. Milo güneşte çok uzun süre kalmış, yanlarından nitrogliserin sızan lanet bir dinamit lokumuydu ve ne zaman patlayacağını asla bilemezsiniz.

Vaughn onu hiç görmediğim kadar çabuk sinirlenmeye başlamıştı. Jasper ya da Liam çoktan patlamışken, normal nazik yapısı onu daha sakin tutuyordu. Dürüst olmak gerekirse beni en çok endişelendiren Jasper'dı. Tartışmıyordu. Vaughn ne kadar sert iterse itsin ya da Milo ne kadar hırlarsa hırlasın, bir kez bile karşılık vermemişti. Liam kısa bir ziyaret için uğramıştı.

Jasper'ın yaptığı tek şey, Milo'nun bu konudaki düşmanlığına rağmen Emersyn'in nasıl olduğunu sormaktı.

Vaughn, "Bize söylemeliydin," diye tekrarladı.

"Biliyoruz," dedi Freddie parmaklarını şıklatarak. "Jasper yardım edebilmemiz için bize söylemeliydi. Ama hepimiz sik gibi davrandık, sik ölçtük ve siklerimizi bir avuç sik gibi etrafa fırlattık. O yüzden, Tanrı aşkına, bırakın artık."

Freddie'nin çılgınca el kol hareketleri yaptığı yere baktım. Bakarken yalnız değildim, Rome'un ki de dahil olmak üzere hepimizin dikkatini çekmişti. Rome, gece gittiği yerden şafaktan kısa bir süre önce geri dönmüştü.

Tahmin edebilsem de, şanslı piç, sormayı reddettiler. Buradaki diğer sorunları çözene kadar olmazdı. En azından o oradaysa, ona göz kulak olan biri vardı. *Burada* olmadığına ne kadar sevinmiş olsam da onu çok özlemiştim.

"Cidden, Vaughn. Başka bir şarkı bul. Raptor'un kapağı kaynakla kapatılmış bir kovanın içinde 80'lerden kalma kötü bir rockçının çok fazla sigara ve içkiden sonra attığı çıgıllara benzemeyen bir melodiyi taşıyamaması yeterince kötü."

Gülmedim.

Çok az.

"Ama kimsenin senin bu saçmalıklarına ihtiyacı yok. Sen iyi birisin," dedi Freddie, dramatik bir etki yaratmak istercesine duraklayarak. "İyi olan sen değilsin. O Kellan. Burada saygıdeğer olan o."

"Vay canına, teşekkürler," diye mırıldandım, dahil edildiğim için çok mutluydum.

"Benim iyi ya da saygıdeğer olmadığımı mı söylüyorsun?" Vaughn sordu, kaşlarını çatmış olsa da ağzının kenarları eğlendiğini belli ediyordu.

"Sen Roma kadar iyi değilsin," diye açıkladı Freddie. "Çünkü süper iyi olan o."

Söz konusu kişi Freddie'yi tersledi. Genç ukala sadece sırıttı.

"Sen de Kel kadar saygıdeğer değilsin."

Gözlerimi devirdim.

"Bu beni ne yapar?" Jasper sorduğuna inanamıyormuş gibi yüzünü buruşturarak sordu.

"Huysuz piç diyecektim ama Raptor eve geldi." Herkesin kendini koruma duygusu vardı. Ya da en azından Freddie hariç herkesin. Görünüşe göre, bu bölümü dağıtırken, o sırayı atlamıştı. Muhtemelen seksi bir kız yüzünden dikkati dağılmıştı.

Uydu.

"Bana gerçekten ne hissettiğini söyle," dedi Milo, sonunda bize katılmak için yürürken. O da Vaughn da kan içindeydi ya da gömlekleri öyleydi. Ellerini ve yüzlerini yıkamışlardı. Jasper zahmet etmemişti. Parmak eklemleri harap olmuş, yarılmış, kırılmış ve birkaç enfeksiyon kapacakmış gibi görünüyordu. Boynundaki sıçramaları da temizlememişti.

Freddie, ünlü liderimiz ve özlediğimiz kardeşimizle yüzleşmek için dönerken, "Sonunda bana sorduğun için teşekkürler," dedi.

"Freddie..." Jasper söze başladı ama Milo başını sallayarak onun sözünü kesti. "Bırak konuşsun. Buna hakkı var." Hepimize bir bakış fırlattı.

"Hepiniz yap."

Roma homurdandı. Bizi görmezden gelmek yerine yerleşti ve kollarını kavuşturarak Jasper'ın arabasına yaslandı. Depoda çoğunlukla yalnızdık. Farelerin hepsinin görevleri ya da yapacak işleri vardı. İçlerinden ikisi Raptor'un döndüğü ilk gün serbest bırakılmıştı. Onları tekmelediği anda diğerleri de tavırlarını değiştirmeye başlamıştı.

Hepsi değil ama JD ve arkadaşı hâlâ işlerini yapıyor ve şimdilik sorun çıkarmıyorlardı. Ayrıca kulüp binasına da bir daha gelmediler.

Omuzlarını dikleştiren Freddie ellerini kalçalarının üzerine koydu. Muhtemelen hepimizin en zayıfı olmasına ve Milo'dan beş santim daha kısa olmasına rağmen çenesini kaldırıp ona baktı.

"Boo-Boo'ya nasıl davrandığınla başlayalım."

Oh. Hassiktir.

Milo, Emersyn'den bahsedildiği her seferinde yaptığı gibi öfkelenmek yerine, kahvesini yudumlarken ona baktı ve bekledi.

"O buraya ait, Liam'a değil. Onu önemseyen insanların yanına ait -Liam'ın önemsemediğini söylemiyorum-" Tam bu sırada Jasper öfkeli bir hırıltı çıkardı ve Vaughn dişlerini gıcırdattı. Rome yine homurdandı ve benim ona baktığımı fark edince omuz silkti. "Mesele şu ki," diye devam etti Freddie, şimdiye kadar aldığı yanıtları görmezden gelerek. "Boo-Boo bizden biri. Bundan hoşlanmayabilirsin ama bu gerçekleri değiştirmez. Benim de bizden biri olmamı istemediniz ama bakın hayatı ne kadar keyifli hale getiriyorum."

Milo tek bir parmağını kaldırdı ve Freddie durakladı. "Hiçbir zaman bizden biri olmadığını söylemedim. Senin için istediğim tek şey güvende olman ve güvenli seçimler yapmandı."

Sessizlik bir an için gerginleşti, sonra Freddie biraz gevşeyip ellerini iki yana açtı.

"Tamam, bunu kabul ediyorum. Ama beni istemediğini hissettiğim pek çok zaman oldu." Bu benim ve görünüşe göre Milo için yeni bir haberdı, ama bir sigara çıkarıp yakan Jasper için değildi. Alev morarmış yüzünü aydınlattı. Lanet olsun, bu onun için üzölmeme neden oldu. O ve Raptor son iki güne kadar her lanet günde kavga etmişlerdi.

Hiç değilse işkence edecek birilerinin olması onları yeniden birbirlerine bağılıyor gibiydi. Belki de bunun süresi dolduktan sonra ihtiyacımız olursa diye yedek bir tane almalıyız.

"Boo-Boo çok uzun zamandır yalnız ve Liam'ın pek de eğlenceli biri olmadığını biliyor. Alınma Rome," dedi omzunun üzerinden ve Rome sadece omuz silkti.

"Alınmadı."

Kendimi tutamayıp bir kıkırdama kopardım.

Freddie beni göstererek, "Gördün mü?" dedi. "Ben eğlendiriciyim. *Vaughn* da eğlenceli. Jasper bile huysuz bir kedi olmadığı zamanlarda eğlenceli. Liam sadece bir pislik. Alınma Rome."

Söz konusu ikiz onu tersledi ama ağzında bir gülümseme vardı. Deponun uzak tarafındaki bir kapı gıcırdayarak açıldı ve Doc güneş ışığında içeri adım attı.

"Mesele şu ki, Boo-Boo *burada* daha fazla kişiyle birlikte. Tek başına kilitli kalmıyor, ki bilginiz olsun bundan nefret ediyor. Buradan nefret ediyordu. Oradan da nefret edecek. İkinci bir şey olarak, onu filmlere alıştıırıyorduk. Kaç tane film izlemediği hakkında bir fikrin var mı? Dostum, biz izleyene kadar *Yüzüklerin Efendisi*'nin ne olduğunu bile bilmiyordu. Korku filmlerini sevmez ama kanlı kısımlar konusunda onu uyarırsak izler." Freddie yüzünü buruşturdu ve sonra sırttı. "Yine de söylediği kadar rahatsız olduğunu sanmıyorum."

"Hayır," dedi Vaughn, Freddie ile aynı fikirdeydi. "Her zaman parmaklarının arasından bakar ya da birimizin arkasına saklanıp omzumuzun üzerinden izler."

Jasper bir kahkaha attı. "Ya da gözlerini saklamak için ellerimizden birini kullanır ve sonra etrafına bakar."

"Aynen öyle," dedi Freddie. "Ve o buradayken gerçek yemek var ve yemek yapmayı öğrenmeye çalışıyor. Bu konuda kesinlikle berbat."

Hey... "O değil," diye karşı çıktım. "Daha önce hiç kimse ona nasıl yapılacağını *göstermedi*. Hizmetçilerle büyüdü. Ne bekliyorduk ki?"

Freddie, "Bulaşık yıkama zahmetine katlanamayan çok titiz bir kaltak," diye karşı çıktı ve bunu söylerken Milo yerine bana baktı ve bu iyi bir şeydi. Çünkü 'titiz kaltak' deyince Milo'nun yüzü gök gürültüsüne döndü. "Ama o öyle *değil*. Bir şeyleri anlamaya çalışmayı seviyor."

"Evet," diye itiraf ettim iç çekerek. "Öyle. Neredeyse çırpılmış yumurta yiyordu." Bu da çok hoş bir şeydi. Ona bir şeyleri nasıl yapacağını gösterdiğimde dinlemesini seviyordum. Başka bir yolu olması gerektiğini iddia etmiyordu. "Dükkâna geldiğinde de aynısı oldu. Daha önce hiç motorun içini görmemişti."

Onun heyecanı bir zevkti.

"Resim yapmayı seviyor," diye itiraf etti Rome ve bu herkesin dikkatini çekti. "Yapmayı değil. Yaparken beni izlemek hoşuna gidiyordu. Çok soru sormaz, istese bile. Etrafındaki insanlara uyum sağlıyor. Çalışırken sessizliği tercih ettiğimi söylememe gerek yok, o sadece huzurlu."

Milo kaşlarını çatı.

"Yine de soruları olduğunda merak ediyor," dedim. "Cevap vereceğimizi düşünürse sorar."

"Ve eğlenceli biri," diye belirtti Freddie. "Boo-Boo burada bile çok çalışıyor, çürükleri ve kırık kemikleri iyileştikten sonra her gün stüdyoda antrenman yaptı. Yediklerine dikkat ediyor. Biraz fazla ama istediği şey yoksa da mızızlanmıyor. Yani biz ona her şeyi alırız ama o istemez."

"Çok fazla karbonhidrat olduğu zamanlar hariç," diye homurdandı Vaughn ve Jasper homurdandı, sonra o bile başını salladı.

"Yemin ederim çok fazla karbonhidrat varsa ve antrenmanına bir saat ya da daha fazla ekliyorsa. Onu izlemek beni çok yoruyor."

"Yalancı," dedi Freddie, Jasper'a seslenerek. "Onun dansını izlemek konusunda açgözlü bir pisliksin. Geri kalanımıza izin vermek istemiyorsun ama her zaman oraya gidiyorsun."

Bu doğrudu.

"Beni suçluyor musun?" Jasper karşılık verdi.

"Hayır," dedi Freddie. "Tıpkı bana kitap okumasını sevdiğim gibi." Gülümsememi gizledim, çünkü bunu herkes bilmiyordu.

"Ben detoks yaparken ve cehennemdeyken, o kapının dışında o soğuk zeminde oturdu ve bana kapıdan kitap okudu. Çılgın bir seri, kız sonunda kendi çetelerini kuran bu adamlarla birlikte oluyor."

Milo bir ses çıkardı ve Freddie dönüp ona baktı.

"Kitabı ona ben almadım, nereden aldığını bile bilmiyorum. Ama güzel bir hikâye. Henüz işimiz bitmedi, Aaron kayıp ve onu geri alamadık."

"Aaron da kim lan?" Doktor sordu.

"Kitaptaki adam," dedi Jasper, Freddie gözyaşlarına boğulmadan önce.

"Kesinlikle." Sanki bu her şeyi özetliyormuş gibi Freddie Milo'yla yüzleşti. "Biliyoruz ki

Boo-Boo. Onu önemsiyoruz. O buraya, bize ait. Peki neden onu geri getirmiyorsunuz?"

"Çünkü o buraya ait değil Freddie," diye yanıtladı Milo yumuşak bir sesle.

"O daha iyi bir dünyaya ait."

"İçinde bulunduğu durum daha iyi değildi," dedi Doc, hiçbirimiz araya girmeden. "Eğer öyle olsaydı, onu bana paramparça ve kırık bir halde getirmezlerdi."

Nefesimi tuttum ve içimde tek olmadığımı dair bir his vardı.

"Dünyanın onun için daha iyi olduğunu kendine istediğin kadar söyleyebilirsin Milo. Ama o dünyaya geri dönmek istemedi. Şansı vardı. Benden ona yardım etmemi istedi, ben de edeceğimi söyledim ama buradan kendi başına çıktı."

Bu birkaç kişi için yeni bir haberdi, Jasper'ın tüm tavrı değişti ve Doc'a ters ters baktı ama hareket etmedi.

"Onu yürürken buldum, soğukta, az ötede, ve onu aldım. Onu oteline kadar götürdüm... ve son dakikada oradan da uzaklaştı. Ben de düşünebilmesi için onu kliniğime geri getirdim."

Doktor herkesin dikkatini çekti. Ben anladım. Gittiğini biliyordum, bunu itiraf etmişti. Bana geri dönmeyi seçtiğini de söylemişti ve eğer olmak istediği yerdeyse, o zaman onunla bu konuda tartışmazdım. Onu daha güvenli bir yerde istesem bile. Onun seçimiydi.

"Buraya geri dönmeyi seçti. Bu şerefsizlere." Hepimize eliyle işaret etti ve bu ifade karşısında Doc'u tersleyen tek kişi Roma değildi. Doktor'un umurunda bile değildi. "Eğer burada olmak istiyorsa, Kid. Onu uzaklaştırmayı ve cezalandırmayı bırakmalısın."

"Onu cezalandırmayacağım." Öfkesi yüzüne yansıyan Milo, Doc'a doğru iki adım attı. "Onun bu hayata sahip olması için neler yaptığımı biliyorsun. Tek istediğim buydu..."

"Bu senin ne istediğinle ilgili değil," dedi Doc.

Dostum, bu acıttı. Sanki bıçak iki kaburga kemiğinin arasına girmiş ve kasları koparmış gibiydi.

"O hayatla da ilgili değil," dedim. "Milo..." ünkü herkes kendi sözünü söyleyecekse, siktir et, ben de söyleyecektim. Bu hayat. Çok fazla varsayımında bulunuyorsun. Hepimiz öyle yaptık. Uzun zamandır. O hayat onu, ona çok zarar veren biriyle ortak etti."

Jasper yavaşça, "Ve onunla kaldı çünkü bu diğer seçenekten daha iyiydi," dedi. Eğer bu mide bulandırıcı bir düşünce değilse, ne olduğunu bilmiyordum.

"Onu seviyorsun," diye devam ettim. "Bunu biliyoruz. Onu her zaman ilk sıraya koydun. Bize de bunu yapmayı öğrettin. Onu korumayı ve hep uzaktan göz kulak olmayı. Ama bence -yanılıyor da olabilirim- çok uzaklaştık. Bir kez yaklaştığımızda ne bulduk?"

Ona bir harita çizmek zorunda değildim. O barmen onu sarhoş etmiş ve uyuşturmuştu. On dört yaşında bir ocuk. Orada olmasaydık mı? Evet.

"Geçmiş i değiştiremezsin," dedim. Lanet olsun, denediğimizi biliyordum. Hepimiz kendi yöntemlerimizle. "Ona olanları geri alamazsın." O kısmını vurgulamak istemesem de vurgulamak zorundaydım. Çünkü bilmiyorduk. Bize güvenecek kadar bize güvenmiyordu. Kazandığımız zemini geri dönüp kaybetmiş tük.

"Geleceğ i değiştirebilirsin," diye önerdi Doktor. "Kız kardeşinden kaçmak ve onu güvende tutmak adına hapsetmek yerine onu tanıyabilirsin."

"Onu eve getirebilirsin," dedi Freddie. "Bize. Ait olduğu yere." "Ve ona bize gerçekten güvenmesini öğretebiliriz," dedi Jasper. "Onunla Her şey i açık açık anlatırsa, belki o zaman bize alternatifin ne olduğunu söyleyebilir..."

"...ve onu öldürebiliriz." Roma bitirdi.

Vaughn, "Bu benim de kabul edebileceğim bir plan," dedi ve hepimiz Milo'ya odaklandık. "Peki ya sen?"

SHECANFLY

OceanofPDF.com

MILO

"Bunun iyi olduğuna emin misin?" Mickey'ye belki de yüzüncü kez sordum. Çok kısa bir süreliğine izne gelmişti. Onu birkaç yıldır ilk kez görüyordum. Bayan Stephanie ordunun onun için en iyi yer olduğu konusunda ısrar etse de, onu özlediğimi itiraf etmekten gurur duymuyordum. Bunu yüksek sesle söylemeyi planladığımdan değil.

"Sorun yok evlat," dedi bana o sert sesiyle. "Ciddiyim. Steph'in bu gece ev ziyaretleri var, o yüzden beni zaten göremezdi. Gösterinin sadece birkaç kasaba ötede olduğunu söylemiştin, o yüzden oraya gidebiliriz, sen de izlersin, sonra geri döneriz."

Midemde gerçek bir heyecan gibi bir şey kabardı. "Bu aptalca."

"Neymiş o?" Bana bir bakış fırlattı. Ama bakışlarına karşılık vermek yerine pencereden dışarı baktım. Aptalca ve utanç vericiydi. "Hey, çocuk," dedi ve parmaklarını şıklattı. "Dünyadan Milo'ya."

"Ha," diye alay ettim ve sonra koltuğumda biraz kamburlaştım. Diğer çocuklar kıskanmışlardı ama gösteri biletleri pahalıydı ve bir tane almam için bana biraz para vermişlerdi, sonra Mickey ona geri ödememe izin vermeden parasını ödedi. "Bilmiyorum. Bu kadar heyecanlanmam çok aptalca. *Neden* bir gösteride olduğunu bile bilmiyorum. Okulda olması gerekmiyor muydu?"

"Ona göz kulak mı oluyorsun?" Bu sefer bana bakmasa da, yargılamadığına yemin edebilirim. Mickey J bu konuda oldukça iyiydi.

"Evet, çoğunlukla duyabildiğim kadarıyla, ama gazetede bir haber vardı." İsmi hemen aklıma geldi. En azından yeni adı. Ivy'yi daha çok seviyordum. Emersyn kulağa sümüklü geliyordu.

"Hâlâ her gün bunları mı okuyorsun?" Sesi şaşırmış gibiydi.

"Dünyanın nasıl işlediğini bilmezsem kendim için bir şey yapamam," diye hatırlattım ona. "Bilgilendirilmeyi severim."

Kıkırdadı ama bunda alaycı bir şey yoktu. "Keşke ben de senin yaşındayken bu kadar zeki olsaydım evlat. Şu anda olduğum yerde olmayabilirdim."

"İçeri girmek istediğini sanıyordum?" Şimdi onu inceleme sırası bendeydi. Jasper askere gittiği günden beri Mickey'ye kızgındı. Aptalca seçimlerden bahsediyoruz, Mickey'nin değil Jasper'ın. Yine de anladım. Yargıç ona

Ya askere gidip kendini toparlayacaktı ya da hapse girecekti. Muhtemelen ben de orduyu seçerdim.

Sadece birkaç yıl sonra geri dönecekti. O zamana kadar koşularla başa çıkabiliriz.

Sorun değil.

"Hapisten daha iyi," diye itiraf etti. "Çok şey öğreniyorum. Artık kendimi toparladım." Mickey yine de başını salladı. "Bazı kötü seçimler yaptım, evlat. Bazılarını yanımda götürdüm ve bunu düzeltmek istiyorum."

"Mickey." Koltuğumda kayarak ona baktım. Her ne kadar bu adama hayranlık duysam, onu kardeşim gibi sevsem ve hayatımı ve daha fazlasını ona borçlu olsam da, bazı şeyler hâlâ benim kararımıydı, onun değil. "Beni olmak istemediğim bir yere götürmedin. Anlıyorum. Seçimleriniz sizi olduğunuz yere getirdi. Bunun iyi ya da kötü olduğunu söylemiyorum. Bir planımız var ve şu anda hepimizin yaptığı işler? Bu sadece plan yolunda bir başka basamak."

Her şeyi ayarlamıştım. Kartlarımızı doğru oynarsak istediğimiz her şeye ve daha fazlasına sahip olabilirdik. Bir kısmı kumardı, ama çoğu sadece sıkı çalışmaydı. Bunu başarabilirdik.

"Sadece dikkatli ol," dedi başını hafifçe sallayarak. "Benim hatalarımın bedelini senin de ödemeni istemiyorum."

Sonra gösterinin yapıldığı arenadaydık. Mickey içecek ve patlamış mısır ısmarladı. Boktan koltuklarımız vardı, en arkada ve yukarıda, ama iyi bir manzara sağlıyordu ve çok yakın olmama gerek yoktu. Ben sadece -Onu görmek istiyordu. Dergilerdeki resimler bir şeydi.

Küçük kızın o sümüklü, dişsiz sırtışlı ve berbat bezli bebek olduğuna inanmak zordu. Mickey gösterinin bir bölümünde, birkaç koltuk ötede oturan bir kızla birlikte dışarı çıktı. Geri döndüğünde Mickey çok daha rahattı, kız ise kızarmış ve sırtıyordu.

"Fermuarın inik," diye uyardım onu, aşağıdaki aksiyona yapışıp kalmıştım. Sanatçılar akrobatlar, dansçılar ve daha fazlasıydı. Tüm gösteri boyunca anlatılan bir hikâye vardı. Ben pek dikkat etmedim. Onu birkaç kez gördüğümü sandım ama bunu söyleyemeyecek kadar uzaktaydık.

Işıklar bir anda karardı ve son gösteriden gelen alkış sesleri kesildi. Bu kadar mıydı? İçimde yanan hayal kırıklığını bastırmaya çalıştım ama... bir spot ışığı yandı ve kalabalığın içinde bir nefes dalgalandı.

Işık, içinde küçük bir kızın bulunduğu tek başına inen bir halkaya odaklandı. Sanki bir santim genişliğinde bir halkanın içinde oturmuyormuş da yüz küsur metre aşağıda yerle arasında hiçbir şey yokmuş gibi rahatça dengede duruyordu. Ağzımdaki tüm nem kurudu.

Sonra müzik başladı ve dans etmeye başladı, ringe girip çıkıyor, bazen sadece tek bacağıyla ya da tek eliyle dönüyordu. Neredeyse zahmetsizce uçuyordu.

Nasıl nefes alacağımı
unuttum. Ivy.

OceanofPDF.com

CHAPTER 15

OceanofPDF.com

EMERSYN

T Liam'la kavga etmek için yağmura tutulmak, kavga etmek sandığım şey değildi. Aslında hiç kavga etmemiştik. Çok koştum. Hem de çok. Hızım için bana iltifat etti ama haklıydı.

benden daha hızlıydı. Ne kadar koşarsam koşayım, ondan kaçamadım.

Bu yüzden bana öğrettiği bir sonraki şey, biri beni tuttuğunda ölü bir ağırlık olmamdı. "Senin gibi küçük bir tüy bile denersen bir öküz kadar ağır olabilir."

Hakaret mi etsem yoksa eğlensem mi bilemedim. Özellikle de ağırlık merkezimi kaydırma ve ona en ufak bir yardımda bulunmama prensibini anladığımda. Sonra yardım etsem de etmesem de beni kaldırabileceğini kanıtladı.

"Bana bir şey yapmamı söyleyip sonra da bunun ne kadar işe yaramaz olduğunu kanıtlamanın ne anlamı var?" Bu, kendimi omzunun üzerinden kışına bakarken bulduğum üçüncü kaçma ve ölü ağırlık denemesinden sonraydı.

"İşte beklediğim ateş." Pislik herifin sesi gerçekten de kendini beğenmiş geliyordu ve bir an için kışımından hava geçti ve iki büklüm oldum. Belki de kışıma tokat atılmasından hoşlanmadığımı hatırlamıştı. Ya da belki de sadece dalga geçiyordu. Ama Liam'ın hatırlaması gereken tek şey, benim bedenleri anladığımdı.

Omzunun üstünden omzunun üstüne çıktım ve ters takla atar gibi geriye doğru eğildim ve bacaklarım ürkmüş ahmağı benimle birlikte çekti. Ellerimle mindere vurdum ve ayaklarıma doğru tam takla atmayı tamamlarken gövdesini bıraktım.

Sözde öğretmenim sert bir şekilde yere düştü, kafasının mindere çarpmasını engelleyen tek şey uzun kollarıydı. Hakkını vermeliyim, eğilip yuvarlanarak tekrar ayağa kalktı ve sonra bana sırtıttı.

Lanet bir psikopat gibi.

"İşte bu," dedi, hâlâ sırtıyordu ve gözleri neşeyle dans ediyordu. "İşte senden istediğim enerji bu Hellspawn. Bütün hafta boyunca yaptığın küçük 'evet efendim' 'hayır efendim' robotu değil."

Robot mu?

Bir elimi göğsüne vurdum. "İyi bir *öğrenci* oluyordum. Söylediklerini dinliyorum. İçime çektim. Hamle üstüne hamle tekrarlıyor." "Aww, Hellspawn kurabiye ister mi?"

Pislik. Onu tersledim. "Vay canına, birden kardeşini çok daha iyi anladım."

Liam güldü. Gırtlaktan gelen, başını geriye atan bir kahkahaydı ve sıcak erkeksi sesi salonu dolduruyordu. Bize her gün o boş alanı nasıl ayarladığını bilmiyordum ama ayarlamıştı. Sadece birkaç saat çalışıyorduk ama yanımızda hiç kimse olmuyordu.

"Doğru. Şimdi bunların hepsini tekrar yapacağız, Hellspawn. Sen kaçacaksın, ben seni kovalayacağım. Seni yakalamamı istemezsin." Yemin ettim, son cümle üzerine gülümsemesi arttı. "Ama yakaladığımda," diye devam etti ukala pislik. "Benden kaçmak zorundasın. Hiçbir engel yok."

"Öğretmenlikten anladığın bu mu?" Kaşlarımı kaldırdım.

"İşe yaradı, değil mi?" Ellerini iki yana açtı. "Benden kaçtın."

Kurtuldum. "Ama neden en başında bana karşı koymamı söylemedin?"

Kollarını kavuşturan Liam uzun bir süre bana baktı. "Bu soruda ciddisin, değil mi?"

"Evet."

"Dansçı. Koreograflar. Sahneye çıktığınızda yapmanız gereken her hareketi size söyleyen biri oldu mu?"

Şey... "Hayır. Ama bazı gösterir vardı daha fazla stilize daha Diğerleri.

Özellikle de bir ortakla çalışırken."

Kaşlarının arasındaki çizgilerin kırıışması derinleşti. "Kararları ortağın verdi." Bu bir soru değildi.

"Eğer yanlış adım atarsam ya da bir şeyin yerini değiştirirsem. Ona zarar verebilirim." Omuz silktim. Beni ilk düşürdüğünde Eric'in bahanesi buydu ve bileğimi burkmuştum. Daha sonra bahaneye ihtiyacı kalmamıştı.

"Doğru." Bir kez başını salladı. "Bu dans ve ortağın da ölmüş lanet bir sürtüktü, yani ondan bir ortakla çalışma konusunda öğrendiğin her şeyi pencereden at."

"Tamam."

"Bu," dedi, ikimizi işaret etmeden önce kollarını açarak. "Biz aynı *türden* partnerler değiliz. Dansta bedenlerinizi birbirinizle uyum içinde çalıştırırsınız. Savaşırken ihtiyacın olan uyumu burada bulabilirsin," diye devam etti ve bir elini kalbimin üzerine bastırdı. Kalbimin hızlandığına yemin edebilirim.

kısa bir dokunuş. "Ve buraya." Elini kaldırıp başımın yan tarafını kavradı. "Seni güvende tutmak için bildiğin her şeye güvenmelisin."

"Soru sorma hakkım var mı?"

O elini çekmemişti ama ben de geri çekilmemiştim. "Deneseydim seni durdurabilir miydin?"

Doğru.

"Vücutların nasıl hareket ettiğini ve yumuşak noktaların nerede olduğunu biliyorum. Bana onlara nasıl vuracağımı öğretmiyorsun, kendi başıma vurmayı öğretiyorsun."

"Elbette," dedi kıkırdarak. "Bununla devam edelim. Doğrudan bir dövüşte, Hellspawn-Emersyn. Sen küçücük bir şeysin. Benim çok daha uzun bir menzirim var, sana çok sert vururum ve dikkatli olmazsam denemeden kolunu kırabilirim." Sözlerinde hiç palavra yoktu. Bunların hepsi gerçkti. "Çoğu erkek senden daha iri olacak. Akıllarında tek bir şey olacak; ne şekilde olursa olsun sana boyun eğdirmek. Bu da geri çekilmeyecekleri anlamına geliyor."

"Ya sonunda seni gerçekten incitirsem?"

"Dayanabilirim," diye bana güvence verdi. Elbette, muhtemelen ona zarar veremeyeceğime güveniyordu. "Güven bana, Hellspawn. Dayak atabildiğim gibi dayak da yiyebilirim."

Seçtiğim kelimeler karşısında kaşlarımı çattım.

"Artık oyun yok. Seni gerçekten yakalamaya çalışacağım ve eğer yakalarsam, seni iğneleyeceğim. Senin işin, bana izin verme." Bana uzun ve yoğun bir bakış attı ve kalbimin boğazıma doğru bir yol çizdiğine ve tenimi kaplayan terin buz gibi soğuduğuna yemin ettim. "Kaç."

Seni yakalamama izin verme dedi.

Bu yüzden, spor salonunu koşarak geçmeden önce taşaklarına tekme attım. Alçak, tıslayan iniltisi açık alanda yankılandı ve onu sendeleyerek ayağa kalkarken bulmak için arkama baktım.

"Enayi. Yumruk." Her hecede acı dolu bir nota vardı.

"Uzaklaş demiştin," diye seslendim. Aramızda en az otuz metre vardı. "Kaçtım."

Hırıltılı bir kahkaha attı. Nefesini toplarken ellerini kalçalarına koymuş, yarı katlanmış bir şekilde duruyordu. Ama bana tekrar baktığında, yüzünde kesinlikle bir yaramazlık vaadi vardı. Evet, bunun bedelini ödeyeceğime dair bir his vardı içimde.

"Ayrıca, bana birini nasıl inciteceğimi öğreteceğine söz vermiştin, böylece beni bir daha asla incitemeyeceklerdi."

"Biliyorum."

"Peki neden bana bunu öğretmiyorsun?"

"Çünkü size önce hayatta kalmayı, sonra da sakatlamayı öğretiyorum."

Elimde değildi. Güldüm, "Nasıl hayatta kalacağımı bilmeseydim, hâlâ burada olmazdım."

Gözlerinde acıya ve anlayışa benzer bir şey parladı ama başını salladı ve anlayamayacağım kadar hızlı bir şekilde başka tarafa baktı. "Bir anlaşma yapalım, Emersyn." Adımı söylemesi çok garipti. Hellspawn'a alışmıştım. "Kıçına şaplak atmayacağım ve sen de beni taşaklarımdan tekmelemeyeceksin."

Muhtemelen ona gülmemeliydim, ama hadi... "Bu vücudun yumuşak bir noktası."

"Oh, güven bana, Hellspawn. O hedefin yumuşak bir tarafı yoktu." Boynunu ve yüzünü boyayan kızarıklık hafifledi ve bunun bir kızarma olduğunu düşünmedim. Öte yandan, hedefin yumuşak olmadığını söylemesi üzerine kasıklarına baktım.

Hızla ona doğru koşarken, hareketin titreşimi başımı kaldırmama neden oldu.

Be

n. Lanet olsun.

Kalbim küt küt atıyordu, döndüm ve dümdüz k o ş t u m . Tek kural şuydu spor salonundan *çıkamıyordu*. Geri kalanı tamamen açtı. Ekipmanların etrafından dolanarak zemini kestirmeden geçtim ve başımın ve hızımın bana biraz avantaj sağladığını umdum. Ondan daha hızlı dönebiliyordum.

Boks ringlerinden birine yaklaşırken kenarına vurdum ve iplerin üzerinden atlayarak ringin içine indim. Seçebileceğim dört yön vardı ve ona doğru bir bakış attığımda, benim pozisyonuma bakarken yavaşladığını gördüm.

Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. İkimiz de nefes nefese kalmıştık ama ben o kadar da bitkin değildim. Ya da en azından onun kadar soluk soluğa değildim. Bunu bu kadar eğlenceli bulmamalıydim ama buldum. Bunu o istedi. Yine de bir sonraki hamlem onun ne yaptığına bağlıydı. Duvarın yaklaşık yarısında bulunan metal bir çubuğu yakalayabileceğimden ve oradan, spor salonunun uzunluğu boyunca uzanan destek kirişlerinden birinin üzerine çıkabileceğimden oldukça emindim.

Onları buraya geldiğimiz ilk gün fark etmiştim. Yaklaşık bir ayak genişliğindeydiler ama bu, dengemi sağlayıp koşabilmem için fazlasıyla yeterli bir alandı. Yukarı bakmadım. Bir kere bile. Her şeyi kafamda planlamıştım, hızı, yörüngeyi.

ve sıçrama. Bana ulaşırsa, boyunu kendi avantajıma kullanabilirdim.

Bununla birlikte, aramızdaki mesafeyi kapatmaması tercih edilirdi. Takındığı hesapçı bakış beni tedirgin etti. Sanki o yöne doğru koşacakmış gibi ağırlığını sağ ayağına vermeye başladığında aklımı okumaya çalıştığına yemin edebilirdim. Ama ben öyle düşünmüyordum. Ağırlığımı hiç değiştirmedim.

Onun bedenine benimkiyle karşılık veremezdim. Hayır. Amaç kaçmaktı. Bu lanet oyunu kazanacaktım.

Beklendiği gibi, sağa ya da sola gitmedi. Doğrudan boks ringine saldırdı, ben de içindeydim. O da benim gibi atladı ama ben çoktan duvarın yarısına kadar yükselmiş ve barı kavramıştım. Vücudumu yukarı doğru ittim, ayaklarım kirişe değerken ellerimin üzerinde dengede durdum.

Liam altımda yavaşladı ve bakışlarımız kilitlendi. "Woah, Hellspawn." Gözlerinde gerçek bir korku parlıyordu. "Çıldırımayalım."

Alnımdan ter damlarken ona "Deli değil," dedim. Bu bir zorlamaydı ama üstesinden gelebilecek kadar ısınmıştım. Bir ayağımı kirişe bağladım, sonra diğerini.

"Sik beni," diye fısıldadı Liam. "Hellspawn..."

Çubuğu bıraktım ve sadece ayaklarımın gücü ve dengesiyle kirişe tutunurken tüm vücudumu yukarı doğru kıvırdım ve sonra kirişi kavradım ve kendimi yukarı doğru çekerek kirişin üzerine çıktım ve ona baktım.

Kaşlarımı kaldırıp bekledim.

"Oradan nasıl uzaklaşıyorsun?" Merak gözlerini doldurdu ve ben de kirişleri kontrol ettim. "Bir sonraki adımın ne?"

"Bir pencere var. Camı kırabilir ve o şekilde dışarı çıkabilirim..."

"Belki, ama o pencereler sadece camı tekmelemekle çıkmıyor."

Çatıyı inceledim. Depoda bulduğum gibi bir kapak yoktu. "Beni dışarıda bekleyebilirsin."

"Evet, eğer bir silahım olsaydı seni vurabilirdim..." Ona ters ters baktım.

"Bir sonraki adımınızın ne olduğunu düşünün. Sen yukarıdasın. Oraya çıkabilirim ama bu benim en iyi yaklaşımım değil."

"Bir sonraki adım buraya daha hızlı gelip koşmak olmalıydı. Sen daha ağzını açmamışken kapıların orada olabilirdim ve sonra da dışarı çıkabilirdim."

Sırıttı. "Bu kesinlikle bir yol."

"Ama düşündüğünüz gibi değil?"

İplerin arasından sıyrıldı ve ringden aşağı atladı. "Sadece ne düşündüğünü bilmek istedim. Kaçışınız için o adımı planlamıştınız, peki bir sonraki ve bir sonraki adım neydi... her zaman kendinizi kurtarmak için ne yapabileceğinizi düşünmeye devam edin. Bir tehdit varken yapabileceğiniz en kötü şey donup kalmaktır."

Bir an için, ara sokakta beni yakaladığı ve eliyle ağzımı kapattığı an gözümün önünden geçti. Beni bırakması için deli gibi dövüşmüş, neredeyse kendimi bayıltmışım.

Ama kaçmaktan başka bir şey düşünmemiştim. Amcam söz konusu olduğunda.

Liam, "Raundu kazandın, Cehennem Tohumu," diye seslenerek düşünceyi daha yerleşmeden rayından çıkardı. "Aşağı gel." Ellerini çırpı ve havaya kaldırdı. Tam altımdaydı. "Sadece düş. Ben seni yakalarım."

"Kazandığıma ve bunun bir numara olmadığına söz veriyor musun?"

Gülümsemesi büyüdü ve yüzünü ve gözlerini aydınlatan o gerçek gülümsemelerden bir diğerydi. "Mükemmel bir soru, Cehennem Tohumu ve bunu düşündüğün için sana tam not vereceğim."

"Harika, hâlâ soruma cevap vermedi." Çünkü o gerçekten havlu atmadıkça ben de teslim olmayacaktım.

İki parmağını kaldırarak, "İzci Onur, sen kazandın" dedi.

İzciler hakkında pek bir şey bilmiyordum ama... "Eğer bu bir numaraysa," diye uyardım onu, ellerimden sallanmak için sallanırken. "Taşaklarına bir tekme daha atarım."

"Anlaşıldı." O kadar da uzak bir düşüş değildi ve tam altımdaydı, elleri yukarıdaydı. Bakışlarını karşıladım ve sonra bıraktım. Elleri kalçalarım kenetlendi, ağırlığımı ve momentumumu yakaladı ve beni yere bırakmadan önce bir adım geri çekildi. "Teşekkür ederim."

"Ne için?"

"Bana güvendiğin için."

Yapmışım. "Peki," dedim yavaşça. "Şimdiye kadar dürüst davrandın. Senden bir şeyi bırakmanı istediğimde, bıraktın."

"Mesajınızı açık bir şiddetle ilettiğinizde mi demek istiyorsunuz?" Alaycı not, ifadeyi herhangi bir acıdan yoksun bıraktı. "Kalın derili olabilirim ama aptal değilim. Ve bugün iyiydi. Şimdi düşünüyorsun. Birden fazla adım. Bir dahaki sefere sana birinin seni nasıl tuttuğunu kıracağını ve yetişkin bir adamı sadece başparmağıyla nasıl ağlatacağını göstereceğim."

Bu ifadeyle ilgili her şey sistemimde vahşı bir karıncalanma yarattı ve sırttım.

"Kana susamışsın, değil mi?" Bunu söylerken sesi neredeyse düşünceli geliyordu, ama biliyor musunuz...

"İnkâr bile etmeyeceğim." Bir havlu alıp yüzümü kurulamak için yanından hızla uzaklaştım. İçeride giydiğim kapüşonlu tişörtü kaptım. Onu tuttuklarında büyük beden kıyafetlerden nasıl sıyrılacağımızı çoktan çözmüştük.

Liam çantasını kaptı ve kapıya yönelmeden önce içinde su olan termosu bana uzattı. "Bugün iyi iş çıkardın, evlat."

Bu iltifat beni memnun etti. Cipe doğru yürürken başka bir şey söylemedi. Beni yolcu kapısına kadar götürdü ve sanki beni sokaktan koruyormuş gibi hissettim, ama içeri tırmanırken hiçbir şey söylemedim.

Koltuğa oturduktan sonra taktığım bir güneş gözlüğü ve şapka vardı. Kötü bir kılık değiştirme gibi görünüyordu ama Liam insanların hâlâ beni aradığını ve bu insanların tam olarak kim olduklarını, iyi mi kötü mü olduklarını bilmediğimiz için kötü olduklarını varsayacağımızı belirtti.

Doğru. Beni arayan ailem olsaydı? Kesinlikle kötü. Liam her ne kadar ona güvenilebileceğimi düşündürmüş olsa da diğer adamlar da güvenmişti ve bakın ne durumdaydık. Onlara hikâyemi anlatmaya nasıl başlayabilirdim ki? Bırakın anlatmayı, düşünmek bile istemiyordum. Emersyn Sharpe'ın temelli ortadan kaybolmasını ya da en azından uzak duracak parayı bulana kadar ortadan kaybolmasını istiyordum.

Onu uzak tutmak için.

Liam'ın evine dönerken bir Remmington Bank'ın önünden geçtik. Onu ikinci yolculuğumuzda görmüştüm. Her seferinde aynı rotayı kullanmadığı için mesafeyi işaretlemek zordu. Ama ara sokakları biliyordum ve telefonum yanımdaydı. Hiç değilse numaralarına bakıp adreslerini öğrenebilir ya da Google'da arayabilirdim.

Evine dönerken yol boyunca ikimiz de sessizdik. Araçta ter ve sıkı çalışma kokusu vardı. Garip bir şekilde bu kokuyu özlemiştim. Teklifine rağmen Liam beni kulüp binasına götürmemişi, böylece stüdyomu kullanabilecektim ama her gün spor salonuna gitmek kesinlikle bir egzersizdi.

Asansöre bindiğimizde bir de baktım ki beni inceliyor. "Ne?"

"Hiçbir şey," dedi. "Sadece görüldüğünden çok daha sert olduğunu düşünüyorum. Onlara öyle olduğunu söyledim ama sanırım düşündüğümünden daha da sert olabilirsin."

Anlamsız bir nedenden dolayı bu beni iyi hissettirdi. "Şaşıracaksın." Asansör kapıları onun katına doğru açılırken sııttım.

"Biliyor musun, Hellspawn, haklı olabilirsin."

Raptor kapının yanındaki duvara yaslandığı yerden doğrulurken asansörden iki adım dışarıda durdum. Yasaklayıcı ifadesi beni geçip Liam'a baktı. "Onu güvende tutmanı söyledim, lanet olası bir randevuya çıkarmanı değil."

OceanofPDF.com

SININERS

OceanofPDF.com

MILO

Ivy'yi görmeye gitmek bir hata olabilirdi ama hiçbirimiz pişman olmadık. Barmenle olan olaydan sonra değil. Kel daha sonra aylarca bu konu hakkında konuşmak için başımın etini yedi ama o benim psikiyatristim, Bayan Stephanie ya da Mickey bile değildi, bu yüzden düşüncelerimi kendime saklamadım.

Ayrıca, burada inşa ettiğimiz şeye odaklanmamız gerekiyordu. Herkes bir görev ya da iş üstlenmişti. Kel dükkânda çalışıyor ve bir yandan ders alırken bir yandan da usta bir tamircinin yanında çıraklık yapıyordu. Çoğunlukla kendi kendini yetiştirmişti, ancak satmak için arabaları onarmak ve lisansını almak için geceleri okula gitmek arasında, bu bilginin her zerresini bizim için işe koyuyordu.

Devralma sürecinde olduğumuz kamyon şirketinin çok s a y ı d a arızalı kamyonu vardı. Jasper işletme diplomasını alırken Kel boş zamanlarının çoğunu bunlar üzerinde çalışarak geçiriyordu. Liam evrak işleriyle ilgileniyor, kamyon şirketinin sahipliğini gizlemek için paravan şirketler ve LLC'ler kuruyordu. Vaughn ihtiyaç duyulan her yerde yardım elini uzattı ve dövme dükkanındaki işinden elde ettiği gelirin yüzde ellisinden fazlasını genel fona bağışladı.

Yine de, elimizdeki her şeye rağmen, etrafımızda çok sayıda tehdit vardı. Daha küçük, daha vahşi çetelerle uğraşmak zorundaydık ve bunları bize kadar takip edilemeyecek şekilde halletmeliydik. Kimse on dokuz yaşlarında bir gruba işlerinde güvenmeyecekti. Bazılarımız yirmi ya da neredeyse yirmi bir yaşında olsa bile.

Toplumun standartlarına göre yeterince iyi, güvenilir ve hatta güvenilecek kadar güzel değildik, yatırım yapmak ya da saygı duymak bir yana. Bu benim için önemli değildi. Onların güvenine ya da saygısına ihtiyacım yoktu. Öte yandan paralarına? Onu elde etmenin pek çok yolu vardı.

Yatırımlar her iki yöne de gitti. Biraz mantıklı bir uygulama ve içeriden alınan bilgilerle elde edilebilecek kâr payları inanılmazdı. Liam o pahalı okulunda pek çok kaynak geliştirmişti ve bu kaynaklar da ona bazı karşılıklar sağlıyordu. Onlar için bazı işleri hallettik, sessizce ve kayıt dışı. Birkaç diz kapağı ya da parmak kırdık. Bizden olmayan biri için ceset bırakmaya son verdim.

Bu düşünceyle çağrılmış gibi telefonum çaldı ve arayan Liam'ın numarasıydı. Adamları sadece kuş çağrı işaretlerine göre listeledim. Telefonlar kaybolursa, kimsenin kimliği açığa çıkmayacaktı ve bunu ilk konuştuğumuzda kulağa ne kadar saçma gelse de, bu isimler hayatımızı birden fazla kez kurtarmıştı.

Ben yeşil cevap düğmesine basmadan önce ekranda Alaycı Kuş yanıp söndü. "Florida'daki O'Connell'ları ziyaret edeceğini sanıyordum." Aslında bu, Liam ve Rome on sekiz yaşına bastıktan sonra Liam'ın ilk icraatlarından biri olmuştu. Evlat edinen ailesini daha sıcak bir iklime taşınmaya ikna etmişti. Evlat edinilen annesinin kalp rahatsızlığı vardı, en başta evlat edinmek istemelerinin nedenlerinden biri de buydu.

Anlaşıldığı üzere, çift çok nazikti, ama belki de fazla nazik. Gitmeyi kabul etseydi Roma'yı gerçekten götürürlerdi. Hatta fikrini değiştirirse diye evlerinde -ne yalan söyleyelim, malikânelerinde- onun için ikinci bir oda bile hazırlamışlardı.

Roma orada tam bir gece geçirdi ve hayır dedi. Umarım bundan daha kibarca, ama Roma'yı tanıyor musunuz? Muhtemelen hayır.

"On beş dakika içinde havaalanına gidiyorum. Roma gelmeye karar verdi, aramamın ilk nedeni bu."

Güldüm. Liam üç haftadır onunla gitmesi için Rome'un peşindeydi ama Rome bunu umursamamıştı. Bir haftalık maaşına bahse girerim ki Liam'ın evine gitmeye hazır bir sırt çantasıyla gelmişti. Liam burada kalmadığı zamanlarda zamanının bir kısmını hâlâ şehirdeki bir dairede geçiriyordu. Onların dünyasıyla bizimki arasında ince bir çizgide yürümek zorundaydı.

"Sorun değil. İki hafta, değil mi?"

"Kim bilir?" Liam'ın sert sesinde hem kızgınlık hem de şefkat vardı. "Canı sıkılıp bir araba çalabilir ve birkaç gün içinde geri dönebilir."

Sırıtarak başımı salladım. "Şu anda seni tersliyor, değil mi?" Kulüp binasına doğru yöneldim. Depo, her şey için operasyon üssümüzdü. Burada yapabildiklerimizi yavaş yavaş büyütüyorduk. Çoğunlukla diğer çetelerin gelip bizim olanı almaya çalışmasını engellemek için.

"Hemen hemen," diye yanıtladı Liam. Yüksek teknoloji bir güvenlik sistemine yatırım yapmak istiyordu, ama bu cebimizde ne kadar para olduğunu gösterecekti ve hala uyguladığımız eski bir kural vardı. Eğer bir şey birinin kilit altına alabileceği kadar değerliyse, o zaman çalınabilecek kadar da değerlidir.

İster inanın ister inanmayın, depoyu kilitlemeden bırakmak aslında etrafı kurcalayan diğerlerinin ilgisini azaltmıştı. Bu ve uygun bir şekilde yerleştirdiğimiz tuzaklar ve hurda varilleri. Rıhtımdaki saklama konteynırlarını kullanmayı düşünmüştük ama Freddie'nin bizimle daha fazla takılmasıyla bunu yapmamızın imkanı yoktu.

"Sorun değil. Roma Roma olacak." Roma'ya talimat veriyormuş gibi yapmayı çoktan bırakmıştım. İşleri o yapıyordu. Yardım etti. Kendi ritmini takip etti. Yaptığımız tek şey, onun arkasını kolladığımızdan emin olmaktı. Gerçi bazen ortadan kaybolarak bunu zorlaştırıyordu.

Liam, çoğu zaman onu güvenilir bir şekilde bulabilen tanıdığım tek kişiydi.

Liam kıkırdarak, "Haklısın. Bak-" derken sesini alçalttı ve ikizler birbirlerinden nadiren sır saklasalar da, Liam'ın Rome'u korumayı ya da en azından ikizinden uzak tutmayı tercih ettiği ikinci hayatıyla ilgili bazı şeyler vardı. "Bugün bir adamdan seninle ilgili bir telefon aldım."

Kaşlarımı kaldırarak buzdolabından soğuk bir soda aldım ve cevap vermeden önce kapağını kapattım. "Bir arkadaş mı?"

"Ona arkadaş demek biraz abartılı olur. Bununla birlikte, o... güvenilir biri." Güvenilir değil. Bu kelime seçimi ilgimi çekti. "Devam et."

"Sadece seni tanıyıp tanımadığımı bilmek istedim." "Tabii ki tanımıyorsun."

"Doğru mu?" Liam alay etti. "Ona neden bilmek istediğini sorduğumda ağzını sıkı tuttu." Hoşnutsuzluk bu kelimeyi yaladı. "Sonra da bana senin için olası bir ödül olduğunu söyledi."

Ben mi? Bunu yüksek sesle söylemedim ama hiç mantıklı gelmedi. "Bu da kulağa biraz tuhaf geliyor," diye yorumladı Liam. "Birincisi, o böyle bir konuda bana ulaşacağını düşünmemiştim." "Balık avı mı?" Sodadan uzun bir yudum aldım.

"Hayır. Reed'le ilgili bir şey var, pek çok konuda tam bir pislik ama bana karşı hep dürüst oldu. Bana Royals'a girmemi teklif eden ilk kişi oydu."

Liam'ın okuldaki birçok işini kolaylaştırmışlar, onun için işleri kolaylaştırmışlardı. Ama onu ne kadar ikna etmeye çalışırlarsa çalışsınlar, hiçbir zaman gönüllü olmamıştı. Vandals renklerini açıkça giymemesinin tek nedeni, çizginin diğer tarafındaki adamımız olmasıydı. İlk tercihi değildi ve ben

Ama şimdilik bu profili biraz daha sağlam tutmamız gerekiyordu.

"Yani sizce sormak için bir nedeni var mıydı, sağlam bir nedeni?"

"Evet, var," diye itiraf etti Liam. "Sadece ne olduğunu bilmiyorum.

Arkadaş canlısıyım ama içinde değilim, ne demek istediğimi anlıyorsanız."

Ben söyledim. "Bana ne dediğini söyle. Kelimesi kelimesine. Tam olarak."

OceanofPDF.com

CHAPTER 16

OceanofPDF.com

EMERSYN

"G reat," diye mırıldandım. "Kaptan Killjoy burada."

Liam şüpheli bir kahkaha gibi gelen bir sesle boğuldu. "Been Ne zamandır bekliyorsun?" sözde ağabeyim bize doğru bir adım atarken başardı. Onun tarafından korkutulmayı reddetsem de, başka bir kavga çıkarsa ikilinin arasına sıkışmak da istemiyordum.

Liam sanki aklımdan geçenleri okumuş gibi etrafımdan dolandı ve Raptor'un görüş alanını kesti. "Aramalıydım. "Vandalların liderinin aniden ortaya çıkması Liam'ı rahatsız ettiyse de bunu belli etmedi.

"Yeterince uzun. Onu neden dışarı çıkardın?"

"Seni ilgilendirmez," diye karşılık verdim Liam'la aynı nefeste, "Çünkü canım öyle istedi." Sözlerimiz çarpıştığında Liam omzunun üzerinden bana baktı. Yüz ifadesi hem eğlenmiş hem de "kapa çeneni" der gibiydi.

Benim açımdan çaba gerektirdi. Çaba ve onun ifadesine gülmek için dudağımın iç kısmını ısırarak.

"Her neyse," dedi Liam, Raptor'la yüzleşirken heceleri uzatarak - hayır Milo - doğru, ona Milo denmesini istiyordu. Buna saygı duyuyordum. Telefonumu geri almamı sağlamış ve beni bir kez olsun stüdyomu kullanmaya götürmüştü. Yani ona bu saygıyı gösterebilirdim. Belki o da bana aynı nezaketi gösterebilirdi. "Çekil de bizi içeri alayım."

"Önce bana kız kardeşimi nereye götürdüğünü söyle," dedi Milo, her kelimeyi büyük bir kişisel çaba harcıyormuş gibi söyleyerek.

"Spor yapmak için spor salonuna gittik, böylece çıldırmayacak. Daire güzelmiş. Ama hücre hücredir ve bunu herkesten çok senin anlamaman gerekir." Kelimelerin kırbacı çok keskin bir şekilde beni kesti. Milo hapisten yeni çıkmıştı.

Hapishane.

Kardeşim hapse girmişti.

İki adam birbirlerine baktılar, ne hareket ediyorlardı ne de geri a d ı m atıyorlardı ve ben beklemeye hazırdım, ama mesanem? O kadar da değil.

"Sidik yarışmasına bir nokta koyabilir miyiz, böylece içeri g i r i p tesisleri gerçekten kullanabilirim?" Aralarına girdim ve Milo'nun etrafından dolaşım, çünkü

Kapı ile arasında mesafe bırakmıştı. "Ya da içeri girmem için bana anahtarı ver."

Sessizlik bir an daha uzadı, sonra Liam beni yana itti ve kapının kilidini kendisi açtı. "Sen git, Hellspawn," dedi. "Ben Milo'yla konuşacağım."

"Evet, çok haklısın, benimle konuşacaksın."

Gözlerimi devirdim ve ikisinden de uzaklaştım. Bırakalım sırlarını çözsünler. Tabii Milo artık burada kalamayacağıma karar verirse, beni kulüp binasına geri gönderme ihtimali çok düşüktü. Bu fikri tartarken banyodaydım ve kapım kapalıydı.

Geri dönmek istedim, değil mi?

Ama geri dönmek Liam'dan ayrılmak anlamına geliyordu ve bugün ne kadar yorgun ve ağırlı olsam da öğrenmişim.

Öğreniyordum.

Liam bana çocuk eldivenleriyle ya da kırılabilir biriymişim gibi davranmadı. Bana saygı duyuyordu. En azından bana o iğrenç lakabı takmayacak ya da bir daha kıcımlı tokatlamayacak kadar.

Kıyafetlerimi çıkardım ve işlemek için oturmadan önce duşu açtım. Ter cildimde kurumuştı ama şimdi kaşınıyordum. Çok geçmeden saçlarımı at kuyruğundan çıkardım ve duşa girdim. Sıcak su kaslarıma çok iyi gelmişti. Arabada biraz sertleşmeye başlamıştım.

Dövüşmek, koşmak, hatta onun ağırlığını bükmek ve ona karşı koymak bile alıştığımдан biraz farklı kaslar kullanıyordu. Ayrıca, son birkaç gündür her gün gitmemize rağmen, beni gerçekten zorlamıyorduk. Burada, evde zorlayamazdım. Koşu bandında tüm gücümle koşsam bile, koşmak dans, ipek ya da akrobasi değildi.

Bunu düşündükçe daha da sinirleniyordum. Belki de onlara geri döneceğimi söylemeliydim. Bu düşünce omurgamda bir ürperti yarattı. Ama bunu onlara söylemek ve yapmak tamamen farklı şeylerdi. Başımı daha kuvvetli ovma bile bu gölgeyi kovmaya yetmiyordu.

Lainey'i arasaydım, benimle buluşmaya gelirdi. Bankadan eşyalarımı alır ve buradan giderdim. Lainey'e güveniyordum. Beni amcama geri götürmesi ya da neler olduğu konusunda ona ipucu vermesi mümkün değildi. Aynı zamanda.

Saç kremini avucuma dökerken midem dibe vurdu. Ayrılmak, çocukları görmemek demektir. Onları terk etmek benim için

Liste. Milo'yu terk etmek kesinlikle tırmanmaktı. Roma'nın bıraktığı birçok tişörtten birini ve bir çift dans şortunu giydikten sonra hala her şeyi çiğniyordum.

Nemli saçlarımı taradıktan sonra Milo dışarıda yokmuş gibi davranmayı ya da o gidene kadar odamda saklanmayı düşündüm.

O gidene kadar odamda mı saklanayım? Ne kadar çocukça davranabilirdim ki? Başımı sallayarak, odadan çıkmadan önce telefonumun sakladığım yerde olup olmadığını kontrol ettim. Liam'ın kapısı açıktı ama banyosunda duş açıktı. Tamam, belki Milo çoktan gitmiştir.

Oturma odasına doğru yürüdüm ve durakladım. Öyle bir şansım yoktu. Milo kollarını kavuşturmuş, pencereden şehre doğru bakıyordu. Gerçekten de ilk kez o farkında olmadan onu inceleyebilmişim. Bu açıdan, çenesinin eğimini ve yutkunurken boyun kaslarının nasıl kıpırdadığını seçebiliyordum.

Sadece kaslı bir tişört ve kot pantolon giydiği için dövmeli kolları ortadaydı ve gerçekten de çok büyüklerdi. Pazuları benim kalçalarımından daha büyük olmalıydı. Kalçalarım hiç de küçümsenecek gibi değildi. Hapishane. Hapse girmişti.

Benden haberdar olsun ya da olmasın, hiçbir şey söylemedi. Onu bekleyebilirdim, görmezden gelebilirdim ya da... "Sanırım bu sana bir hücre gibi görünmüyor, ha?"

"Hayır," dedi yavaşça, arkasını dönmeden. Sesimi duyunca yerinden sıçramamıştı. Bu yüzden ilk hamleyi benim yapmamı beklediğini tahmin ettim. İyi o zaman. Ben yapmıştım. Kollarımı kavuşturarak yavaşça oturma odasına doğru yürüdüm.

"Kafes kafestir," dedim ona. "En kötü kafeslerin bazılarında parmaklık bile yoktur." Düzinelerce kamera parlayıp sönerken sahnedeki bir spot ışığına ya da kırmızı halıdaki güzel bir ipek elbiseye benzerler. Her ikisi de sizi kendi çemberlerinin dışındaki dünyaya karşı kör bırakabilir ve size o çemberin dışına çıkmanıza izin verilmediğini hatırlatmaya hizmet eder.

"Evet," diye iç çekerek cevap verdi ve sonunda benimle yüzleşti. Adamın yüz ifadesini okumak çok zordu ama bana bakma şekli beni rahatsız etmeliydi. O kara gözler sanki derimin ve kaslarımın ötesini, kim olduğumun özünü görebiliyormuş gibi beni delip geçiyordu. Rahatsız edici olması gerekirken, değildi. Sadece beni daha da meraklandırdı.

Kanepenin arkasında durdum ve ona doğru eğildim. "Sana neden hapiste olduğunu sorsam bana söyler misin?"

"Belki," dedi. "Eğer soracak olursan." Kelimeler dilimin ucundaydı ama ben sormadan devam etti: "S ö y l e m e m e n i tercih ederim. Ya da en azından

En azından bu hikayeyi duymak için beklerseniz."

"Neden?" Cevaplamak istemediğim pek çok soru vardı, bu yüzden onu yalnız bırakmam adil görünüyordu. Yine de bilmek istedim.

"Çünkü zaten benden hoşlanmıyorsun," dedi yavaşça. "Seninle bu şekilde tanışmayı planlamamıştım. Kötü bir başlangıç yaptık ve benden nefret etmemeni tercih ederim -benden hiç hoşlanmasan bile."

Bu sözler kalbimin onun için acımasına neden oldu. Sert ve kaba ses tonunun altında yalnız bir kırılma vardı. "Bana neden hapiste olduğunu söylemen senden nefret etmemi mi sağlayacaktı?" Ne yapmıştı ki?

"Bilmiyorum," diye itiraf etti, kollarını indirip iki yana açarak. "Seni sandığım gibi tanımıyorum." Son sözcükler fısıltıydı. "Kafamda seninle bu konuşmayı binlerce kez, binlerce farklı şekilde yaptım ve hiçbirinde beni geri itmedin ya da kardeşlerimden biri için benimle kavga edecek kadar kızmadın."

"Bunu sana söylemekten nefret ediyorum ama dünyadaki tüm hayali konuşmalar seni gerçeğe hazırlayamaz. Gerçekten değil."

"Bunu bir prova olarak düşün..."

"...bilmediğiniz bir sahnede, kimsenin size bahsetmediği keskin kenarlar ve işaret noktalarıyla, kontrol etmediğiniz ışıkla, hiç duymadığınız bir şarkıyla ve hiç çalışmadığınız bir stille." Bu bir soru değildi. Bana Milo'dan bahsetmiş olsalar bile... "Beni tanımıyorsunuz."

"Biliyorum," dedi ve elini saçlarının arasında gezdirdi. Bu iki kelimeye sinen keder içimi parçaladı. "Biliyorum, lanet olsun. Ivy olmadığını biliyorum. Beni, annemi ya da yaşadığımız hayatı hatırlamadığını biliyorum. Kokmuş bebek bezlerini ya da kafama oyuncak fırlattığını hatırlamıyorsun. Ağladığını hatırlamıyorsun ve seni mutlu edecek tek şey seninle oturup üzerime tırmanmana izin vermem." Gözlerindeki ve sesindeki yoğunluk her kelimeyle birlikte artıyordu. Bana doğru bir adım attı. "*Beni* hatırlamıyorsun."

Oh, bu ıstırapın çiğliği. Bunu hissetmemek için ölmüş olmam gerekirdi. "Özür dilerim," diye fısıldadım. "Keşke yapsaydım. Keşke..." Gözyaşlarının ani sıcaklığıyla gözlerimi kapattım ve kendi duygularım kaçmadan önce yutkundum. Sharpe'ların yapmadığı şeyler vardı ve yabancıların önünde yıkılmak bu listenin başındaydı. "Keşke hikayen gerçek olsaydı."

Burnumu çektim ve gözyaşlarım geçene kadar gözlerimi kıptım ve sonra tekrar bakışlarıyla buluştum.

"Ama ailemin bir oğullarını terk edeceğini düşünemiyorum. Sharpe ismi onlar için her şey demek..."

"Çünkü onlar senin biyolojik ailen değil, benim de değil. Neredeyse sekiz yaşında olan bir çocuğu yanlarına almak istemediler. Bir bebek istediler." Ellerini yüzüne sürmeden önce hayal kırıklığı yüz ifadesini sıkılaştırdı. "Bak..." İlerlemeye devam etti ve bir cüzdan çıkardı. Çevirerek açtı ve bana bir fotoğraf uzattı. "Bu biziz."

O incecik fotoğrafa gösterdiği özen, benim de aynı özeni göstermemi sağladı. Eski bir fotoğraftı. Köşeleri yumuşayana kadar yıpranmış, kenarları kumaş gibi olmuştu. Fotoğrafın kalitesi çok iyi değildi ama genç bir çocuk çok ciddi gözlerle bana bakıyordu. Kollarını bir bebeğe dolamıştı. Gömleğini ve saçlarını avuçlamıştı ve sadece iki dişi olan bir sırtışı vardı.

"Bu elimdeki son fotoğraf. Sen evlat edinildikten sonra Bayan Joanie verdi." Fotoğraftaki çocukların arkasında oyuncaklarla ve okul kitaplarıyla kaplı bir kanepede vardı. Bebeğin saçları bir tarafta dik duruyordu, yüzü kızarmıştı ve üzerinde bir battaniye izi vardı. "O günü dün gibi hatırlıyorum. Birlikte olacağımız son gün olduğunu bilmiyordum."

Ona bakmaya cesaret ettim ama artık bana bakmıyordu, dikkati pencerelerde ve pencerenin ötesindeki şehirdeydi.

"Okuldan eve geldim ve sen uykudan yeni uyanmıştın," diye devam etti, sesine bir parça mizah karışmıştı. "Bir şeye *sinirlenmiştin*. Bayan Joanie ile bir anlaşma yaptık. Yanına gitmeden önce üç kez çığlık atmama izin verecektim. Sürekli senin üzerinde gezindiğim için endişeleniyordu. Yani, uzun zamandır sana bakıyordum, bu benim işimdi, değil mi?"

Artık benimle konuşmadığını hissediyordum.

"Ama benim küçük bir çocuk ve bir kardeş olmamı istedi, bakıcı değil. Yani, üç çığlık. Eğer o zamana kadar gelemezse ya da sen sakinleşmezsen, o zaman gelebilirdim. Otobüsten yeni inmiştik ve dışarısı soğuktu. Biraz kasvetli. Yağmur yağması gerekiyordu ama yağmamıştı ve hava yoğun ve bunaltıcıydı, sanki havadaki su bile her şeyin gitmesini bekliyordu. Otobüsten indiğim andan itibaren çığlık atıyordun. Sana üç çığlık attım ama sen daha da yüksek sesle bağırmaya devam ettin."

Fotoğrafa tekrar bakarak parmaklarımı iki küçük çocuğun üzerinde gezdirdim. Bebeğin ben olabileceğimi düşündüm. Yüz şeklimiz aynıydı ama benim daha belirgin özelliklerimden hiçbiri yoktu. Sonra tekrar, bebekler büyüdükçe *değişirler*, yani bu bebek büyüyüp Freddie olabilirdi.

Yine de, tüm bunlara rağmen, Milo bana yalan söylemiyordu. Kız kardeşi olduğuma sanki onun temel bir parçasıymışım gibi inanıyordu.

"İçeri koştum ve sen beni görür görmez çığlığın ortasında kestin." Güldü ama bu, kaçan ama beraberinde gerçek bir mizah getirmeyen o tek kıkırdama seslerinden biriydi. "Bir anda kollarını kaldırmış, talepkâr bir şekilde bana bakıyordun... tıpkı biraz önce olduğun gibi." Bir elini yüzünde gezdirirken iç çekti. "Ama seni kucağıma alır almaz gülmeye, mırıldanmaya ve sanki bir sohbetin ortasındaymışız gibi gevezelik etmeye başladın. Yüzün kıpkırmızıydı, neredeyse kiraz renginde ve terliydin."

Sanırım bebeğin alnı biraz terlemiş ve burnu akmıştı. "Bayan Joanie neredeydi?" Milo sustuktan sonra ben sordum.

Başını salladı ve tekrar bana döndü. "Geliyordu, sen uyandığında banyodaydı. Ama bizi öyle görür görmez fotoğrafımızı çekti. Saçımı ve gömleğimi çekiştiriyordun, çünkü seni yatırmaya çalışmıştım ve sen yatırılmak istemiyordun. Tabii o sırada her şeye tırmanmaya başlamıştın bile. Eğer gerçekten çıkmak istiyorsan seni zapt etmek zordu."

Bunu bilmek güzeldi. Ben olmasam bile.

"Her neyse," dedi. "Çocuklar geldi ve hepimiz temizlenip üstümüzü değiştirdik. Roma seni biraz aldı, böylece ben de yıkanabildim ve üstümü değiştirebildim, çünkü hâlâ seni bırakmama izin vermiyordun. Yemekten sonra Bayan Joanie çocukları yukarı gönderdi ve bana Sharp'ların sabah seni alacaklarını söyledi. Telefon gelmişti. Bunun hakkında konuşmuştuk. Ben, Bayan Joanie ve Bayan Stephanie."

"Evlat edinilmem hakkında mı konuştunuz?"

Başını salladı. "Birkaç kez seni görmeye gelmişlerdi. Onlarla bir kez karşılaştım. Leylak gibi bir şey kokuyordu. Gerçekten çiçeksi, burnumu yaktı."

Annem Chanel'i tercih ederdi.

"İyi görünüyordu. Ona bir şey fırlattığında şikayet etmedi ve seni tutarken pahalı takım elbisesine sümük bulaştırdın ve saatini ısırmağa çalıştın." Milo başını salladı. "Yine de sana karşı iyiydi. Sanırım o da öyleydi. Ama çok paraları, güzel eşyaları, güzel yerleri vardı... ve seni istiyorlardı."

Beni istediler.

Parmağımı o görüntüdeki çocukların üzerinde gezdirmeye devam ettim.

"Sadece bu kadar hızlı olacağını bilmiyordum. Zaman olur diye düşünmüştüm. Bayan Joanie ertesi gün okuldan evde kalabileceğimi, böylece seni uğurlayabileceğimi söyledi."

"Seni istemediler mi?" Sordum, çünkü gerçekten kardeş olsaydık... "Sistemde kardeşleri bir arada tutmaya çalışmıyorlar mı?" Gerçi bu konuda fazla bilgim yoktu ama benzer bir konuda gördüğüm birkaç haberde öyle görünüyordu. Aşırı dozdan ölen bir kadının beş çocuğunu evlat edinen ve onları bulan polis gibi. Onları bir arada tutmak için evlat edinmişti ve bu grupta bir bebek ve çok daha büyük bir çocuk vardı.

"Evet, deniyorlar," dedi Milo. "Her zaman işe yaramıyor ve çoğu insan -Büyük çocuk istemiyorlar. Sorunlarımız var. Takıntılar. Travma. Onlar bebek istiyor."

"Temiz levhalar," diye mırıldandım.

"Aşağı yukarı," dedi omuz silkerek. "Gitmeni istemedim ama orada kalmanı da istemedim. Basit gerçek şuydu ki, er ya da geç, ben çocuklarla birlikte bir grup evinde yaşlanacaktım ve sen de belki başka bir grup evinde ya da başka bir koruyucu ailede olacaktın."

Bu ifadedeki kasvet karşısında yutkundum.

"Öyle ya da böyle, seni benden alacaklardı. En azından bu şekilde, bir şeyler söylemeliyim. Senin daha iyi bir hayata kavuşmana evet demeliyim."

Daha

iyi.

Hayat.

"Bayan Stephanie'nin bana isimlerini söylememesi gerekiyordu ama söylediler. Sonra bana senin için hangi ismi seçtiklerini söyledi -Emersyn-Ivy'den çok daha havalı. Kulağa önemli geliyordu. Zengin. Başarılı. Küçük Ivy Hardigan değil, annesi çocuklarına bakamayacak kadar uyuşturucu bağımlısı olan ve çaresiz kaldığı için çılgın bir ev temizleyicisine vurulan."

Mide bulantısı midemde yüzüyordu.

"Ivy Hardigan için üzüleceğiniz bir çocuk. O da ağabeyi Milo gibi bir istatistik. Ama Emersyn? Emersyn Sharpe, o bir yıldız, bir sosyete kızı, varlıklı bir aileden gelen varlıklı bir kadın ve tüm dünya onun istiridyesi."

Kalbimin onun için paramparça olduğuna yemin edebilirim.

Çünkü bunun benim hayatım olduğuna gerçekten inansaydı, gerçeği asla anlayamazdı. Boğazımdaki yumruyu yutamadım bile. Gömleğini yırtıp bana yan tarafındaki dövmeyi gösterdi, yan tarafına kadar uzanıyordu ve kalbinin üzerinde göğüs kafesinin etrafında kıvrılıyordu.

Bir sarmaşıktı, kıvrılıyor ve büyüyordu. Sarmaşıkla birlikte dokunan ve kıvrılan, büyüyen bir kızın görüntüleriydi. Asma ve yapraklar.

Kellan'da da
vardı.

Vaughn'da da
vardı. Ve

Jasper'da.

"Ivy," dedi Milo bana. "Seni yanımda tuttum, bu parçayı, hepimiz yaptık. Sen benim kuzey yıldızımsın. Peşinde olduğum hedef."

Dövme beni perçinledi. Kellan'da da sarmaşıkla sarılmış benzer bir iz görmüştüm. Liam ya da Freddie'yi bilmiyordum, onların dövmelerini gerçekten incelememiştim. "Anlamıyorum," diye fısıldadım.

"Seni tekrar görmek istedim," dedi ve bakışlarımı onunkilere doğru çekti. "Senin seviyende tanışmak için. Senin gurur duyacağın biri olmak, dolandırıcılıkta gerçekten iyi olan, soygun ve diğer her şeyi planlayabilen sıradan bir sokak hırsız değil. Önemli biri olmak, sadece bir keş ve onun satıcısının yetim çocuğu olmamak. Kendi çocuklarıyla bile ilgilenemeyen bir adam."

Sanırım içimden biraz öldüm.

"Plan hep buydu. İyi bir hayatın olacaktı ve ben bir gün yanına gelip kendimi tanıtacaktım ve sen de benimle tanıştığın için çok mutlu olacaktın. Sonra konuşacaktık ve sen bana kim olduğunla ilgili hikayeler anlatacaktın ve ben de bir şeyler uydurmak zorunda kalacaktım ama yine kardeş olacaktık. Yeniden bir aile."

Evet.

Biraz öldüm.

Tekrar resme bakarak, o çocuklara baktım. Bu küçük kız olmayı gerçekten istiyordum ama aynı zamanda istemiyordum da. Çünkü gerçek şu ki, Milo'nun hayalinden o kadar uzaktı ki, başka bir gezegende de olabilirdi.

Milo sessizce, "Bunu kanıtlayabilirim," dedi. "Yani DNA testi falan yapabiliriz ya da benimle Mickey'yi görmeye gelebilirsin."

Onu görme fikri kalbimi hoplattı. "Neden doktor? Yani, sanırım kan testlerini o yapabilir."

"Evet," dedi Milo. "Bunu yapabilir. Ama size gerçeği de söyleyebilir."

"Hangi gerçeği?"

"Senin Ivy olduğunu. Yerleştirilene ve ismini yasal olarak değiştirene kadar benimle birlikte sistemde olduğunu."

Başımı salladım. Bekle, klinikteki poster. Ben olduğumu söylediğimde Doktor'un yüzündeki şaşkınlık ifadesi. Ağzımdaki tüm nem kurumuştı.

Yukarı.

"Annem öldükten sonra bizi bulan Mickey'di. O aldı bizi Bayan Stephanie'ye götürdü."

Sağ gözümün arkasında kötü bir gümbürtü başladı.

"Bizi buldu mu?" Buna gerçekten inanıyor muydum? "Yani sizi buldu mu?" "Evet," dedi Milo bana. "Ayrıca beni gösterinize götürdü, böylece Sen. Tavandan inen bir halkanın içinde dans ettiğin ilk geceydi. Beni dehşete düşürmüştün ama o kadar muhteşemdin ve o kadar küçüktün ki..."

Hasta olacaktım.

Fotoğrafı bıraktım ve arkamı döndüm. Milo bir şey söyledi. Koridorun sonunda Liam durmuş, ciddi bir ifadeyle bana bakıyordu ama ben bakamıyordum.

Yapamadım işte.

Kusmadan önce zar zor tuvalete gidebildim.

OceanofPDF.com

MATCHEDSET

OceanofPDF.com

ROMA

Okul günleri hep aynı geçerdi. Erkenden kalkar, kahvaltımızı yapar, sonra da otobüse binmek için aceleyle kapıdan çıkardık. Bayan Joanie'nin evinde olduğumuz zamanlardaki gibiydi ama Bayan Joanie yoktu. Grup evinde çok daha fazla çocuk, çok daha fazla yatak ve çok daha az oda vardı. Bu iyiydi. Milo, Jasper ve Kellan oda arkadaşlarımızdı. Bir tane boş ranzamız vardı ama yanımıza başka kimse alınmamıştı.

Bir gün önce okula gidememiştik çünkü insanlar Liam'ı tekrar görmeye gelmişlerdi. Benim de ziyaret etmemi istediler ama ben sadece orada oturup resim çizdim. Onları tanımaya ihtiyacım yoktu. Liam onların gerçekten iyi olduklarını ve beni de tanımak istediklerini söyledi. Nedenini sorduğumda, bize bir ev verebileceklerini söyledi. Yeni ailemiz olabilirlermiş.

Yeni bir aileye ihtiyacım yoktu. Bir setimiz vardı. Onlar gitmişti. Şimdi sadece biz vardık. Ama Liam yeni ebeveynler istiyorsa, benim için sorun yoktu.

Onlarla geçirdiğimiz tüm öğleden sonra çok uzun sürdü. Bizi öğle yemeğine, sonra da parka götürdüler. Kadın -Bayan O'Connell- bir ara yanıma oturmaya geldi.

"Bu çok güzel bir çizim," dedi.

Başımı salladım. En iyi çalışmam değildi. Ama Bay O'Connell'ı çizmek kolaydı.

Çok düzgün yüz hatları vardı. Bayan O'Connell daha sertti. Bir yolunu bulurdum. "Büyüyünce sanatçı mı olmak istiyorsun?"

Omuz silktim. Büyümek için çok uzun bir yol vardı. Oraya vardığımda karar verecektim.

"Biliyorsun Rome," dedi adımı büyük bir dikkatle söyleyerek. "Liam seni çok seviyor."

Evet. Bunu biliyordum. Ama muhtemelen bu konuda duygusal davrandığı için ona kızacaktı. Anneme karşı bile duygusal davranmamıştı. Gerçi onun kucaklamalarına benden çok daha iyi dayanırdı. Bunu düşünmek için durakladım. Onlara katlanıyor muydu yoksa onlardan hoşlanıyor muydu? Kendisine iki kat daha fazla sarıldığım ile ilgili şaka yapardı, çünkü ben her zaman ona sarılmama izin verirdim.

"Eğer bizi kabul ederseniz, ikinizi de eve götürme konusunda çok ciddiyiz."

Hayır, annemin sarılmaları iyiydi ama her zaman bizi kucaklamak isterdi ve ben bunu yapamazdım. Kısa sarılmalar iyiydi, kucaklaşmalar o kadar değil. İşte bu

Doğru. Şimdi onun yüzünü hatırlayabiliyordum. Beni sıkmasına izin verdiğimde bana verdiği gülümsemeyi. Sadece bir kez. Daha fazla değil. Benden hiç daha fazlasını istemedi. Bazen canım istemediğinde, beni zorlamazdı.

Liam benim yapamadığımı telafi etmek için ona iki kez sarılacaktı. Bay O'Connell'in yüzüne geri döndüm ve gözlerinin etrafını gölgeledim. Bizi almaya geldiklerinde komik bir şapka takmıştı. Işığın garip şeyler yapmasına neden olması hoşuma gitmişti.

"Bundan hoşlanacağını düşünüyor musun?" Bayan O'Connell sordu. "Bizimle yaşamaya gelmek mi?"

Liam'ın oynadığı yere baktım. Bay O'Connell'a gösteriş yapıyordu ve orman jimnastiğinin tepesinde, maymun parmaklıklarının üzerinde yürüyordu. Bunu çok yapardık. Yükseklerle tırmanır, kimsenin bize ulaşamayacağı yerlere çıkardık.

"Hayır," dedim ona bakmadan. Sonra Bayan Stephanie'nin bana görgü kurallarını hatırlattığını hatırladım. "Teşekkür ederim."

"Oh," diye nefes verdi ve sesi ağlayacakmış gibi çıktı. Başımı çevirerek onu inceledim. Artık bana bakmıyordu. Liam'a bakıyordu. Yüzündeki ifade çok üzgündü. Birden onu nasıl çizeceğimi anladım. Yanaklarındaki kıvrımları nasıl hafifleteceğimi, gözlerinin çizgilerini ve burnunun eğimini nasıl yumuşatacağımı. Bay O'Connell sert hatlara ve büyük yüz hatlarına sahipken, onunki çok daha narindi.

Elini okşadım ve o da bana şaşkın şaşkın baktı. "Liam orada yaşamak istiyor. Yeni bir aileye ihtiyacı var. Benim yok."

Bu onu daha iyi hissettirmeli. Liam insanlarla daha iyi anlaşırdı zaten. Dikkatimi tekrar çizime vererek, ona geri döndüm. Liam onlarla giderse, ben de arkadaşlarımızla kalırdım. Onları severdim. Benden hiç sarılmamı istemediler ya da bana dokunmaya çalışmadılar. Benden hiçbir şey yapmamı beklemiyorlardı.

Ve bana hiç bu kadar çok soru sormamışlardı.

"Roma," dedi Bayan O'Connell. "Liam seni bırakmak istemiyor."

Oh. Kardeşime baktım. "Ben hallederim."

Sonra çizimime geri döndüm. Bayan O'Connell benimle biraz daha konuşmaya çalıştı ama sonunda oyun alanındaki çocuklara katılmaya gitti ve ben de çizimimi bitirdim. Liam da gitmek istiyordu, ben de onun için istiyordum.

Yine de okulda Liam ve ben her dersi birlikte alamıyorduk. Öğretmenler öğleden sonraları farklı bir ders almamın daha iyi olacağını düşündüler. Benim için sorun değildi. Öğleden sonraki dersler bir oda demekti.

özel danışman ve çok sayıda çizim. Bana basit sorular sormakta ve cevaplarımı kabul etmekte iyiydi.

Bayan Stephanie gibi o da bana görgü kurallarının önemli olduğunu söyledi. Biriyle konuştuğunuzda gözlerinin içine bakın. Bunu çok önemsemyordum ama onunla birlikteyken pratik yapıyordum. Çizim yaparken de aynı şekilde, insanlar benimle konuşurken duraklamalıydım. Çizmeye devam edersem dinlemediğimi düşünebilirlerdi.

Ne çizdiğime bağlıydı ama aklıma geldiğinde duraklatmaya çalışıyordum. Her gün dersleri tekrar ediyorduk ve bu alıştırmalara ihtiyacı olup olmadığını merak ediyordum. Bu yüzden, zil çaldıktan sonra otobüsü beklemek için dışarı çıktığımda ve başka bir çocukla karşılaştığımda, bana yapmamı söylediği şeyi yaptım.

Gözlerinin içine baktım ve "Özür dilerim." dedim. Söylenmesi gereken önemli bir kelimeydi.

"Bana ne dedin sen, aptal?" diye sordu diğer çocuk beni iterken. Birkaç adım geri gittim ve yere baktım.

Doğru söylediğimden oldukça emindim. Tekrar çocuğa baktım. "Özür dilerim." Bana vurdu.

Yumruğunun gücü yüzüme çarptı ve geriye doğru tökezlerken dudağımdaki kanın tadını aldım. Yine de yere düşmedim. Sırt çantam güvendeydi.

Çocuk, "Kukla özür diliyor," dedi ve diğerlerinin bir kısmı güldü.

Ben de ona vurdum. Ancak ona vurduğumda, aşağıdan geldim ve yumruğumu çenesinin alt tarafına vurdum. Dilini ısırды ve kıcının üzerine düştü. Her yere sıçrayan kan biraz komikti. Özellikle diğer çocuklar da çığlık atmaya başladığında.

Arkadaşları bağırды ve bana doğru koştular. Gülümsedim. Bunu anlamıştım. Ayrıca endişeli de değildim.

Liam oradaydı, benimle birlikte kavgaya karıştı. Tıpkı olacağını bildiğim gibi.

Birbirimize uyuyorduk.

CHAPTER 17

OceanofPDF.com

ROMA

T Asansör kapalı otoparktan yukarı çok yavaş çıkıyordu. Liam'ın mesajı açık ve netti.

Hellspawn'ın sana ihtiyacı var.

Eşyalarımı topladım ve koştum. Yanımda araba yoktu ama şehir merkezi otobüsüne atlamak için durağa zamanında ulaştım. Otobüs Liam'ın evine kadar gitmedi ama beni on blok öteye götürdü.

Yolun geri kalanında koşmak beni asansörde nefessiz ve ter içinde bıraktı. Merdivenleri kullanmalıydım. Asansör durur durmaz kapılar açılmaya başladı, hemen içeri daldım. Kapıyı çalmadan şifremi girdim ve anahtarla kapının kilidini açtım. Dairenin içi sessizdi ve hava gerginlikle elektriklenmişti.

Liam elinde bir içkiyle yere kadar uzanan pencerelerden birinin yanında duruyordu. Milo başını eğmiş kanepede oturuyordu. Odayı hızlıca taradığında Starling'i göremedi. "Nerede?" Onunla birlikte değil miydi? Eğer onu kulüp binasına geri götürdülerse bana söylemeliydi.

"Odan," dedi Liam ve ben doğruca kapalı kapıya yönelecekken yoluma çıktı. "Sakin ol, bir saniye sakinleş."

"Bana ihtiyacı olduğunu söylemiştin."

"Öyle ama..." Sırt çantasını bıraktım ve etraftan dolaştım. Arkamdan Liam iç çekti ama beni takip etmedi. Kapıyı çaldım ve sonra dinledim. Kapının arkasından hiçbir ses gelmedi. Bir süre sonra, "Ben Roma." dedim.

İçeriden yumuşak bir iç çekiş. Sonra bir koklama. "Bana bir dakika ver."

"Pekâlâ." Döndüm ve oturdum. Duvar sırtıma soğuk geliyordu ve koşudan sonra iyi hissettiriyordu. Liam koridorun sonunda hâlâ görünüyordu ama bu tarafa bakmamaya özen gösteriyordu. Milo'yla konuşuyor olsalar bile sesleri duyulamayacak kadar kısıktı. İkisi de sırlar söz konusu olduğunda birbirlerinin ceplerinin derinliklerindeydiler ve hâlâ da öyleydiler ya da öyle görünüyordu.

Banyoda su açıldı ve beklerken gözlerimi kapattım. Eğer bana ihtiyacı olursa, o zaman tam burada olacaktım. Kapının kilidinin yumuşak tıkırtısı beni hafif uykumdan uyandırdı. Kapıyı açmamış olsa da, kilidi açmış olması bir davetti.

Kendimi içeri attım. Gece bir noktada çökmüştü ve odanın içi iki ışık havuzu dışında karanlıktı. Biri açık banyo kapısından, diğeri de komodinin üzerindeki küçük lambadan geliyordu.

Dürüst olmak gerekirse, onu hiç açtığımdan emin değildim. Lamba çok loştu, okumak veya çizim yapmak için neredeyse çok loştu. Muhtemelen farklı bir ampule ihtiyaç vardı.

"Merhaba." Sesinin yumuşak mırıltısı beni onu aramaya itti. Yatağa oturmuş, kollarını dizlerine dolamıştı. En azından benim tişörtümü giymişti. Bu hoşuma gitmişti. "Terli görünüyorsun."

"Kaçtım," dedim ona, sonra koklamak için kolumu kaldırdım.

Dudaklarının kenarları yukarı doğru kıvrıldı. "İstersen duş alabilirsin. Burada kıyafetlerin var ve olmasaydı bile benim için bir sürü kıyafetini bırakmışsın."

Bu doğrudu. "Beğendin mi?"

Dizlerini bıraktı ve ayıyı göğsüne doğru çekerek yastıklara yaslandı. Parmak eklemlerinin beyazlığı neredeyse beden dili kadar çok şey anlatıyordu. "Evet. İstiyorum."

"Şimdi bana ihtiyacın var mı yoksa duş alabilir miyim?" Kaşlarını çatı.

"Liam bana ihtiyacın olduğunu söyledi."

"Oh." Yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi. "Ve sen buraya mı koştun?"

"Evet."

Bana bakarken bekledim. Bazen Starling'in cevap vermeden önce etraflıca düşünmesi gerekiyordu. Sessizlik nöbetlerine aldırmıyordum. Bir cevaptan emin olmadığım anda acele etmemek ortak bir özelliğimizdi.

"Lütfen, devam et ve duş al, Rome. O kadar yolu koştuğun için kendimi kötü hissediyorum..."

"Kendini kötü hissetme. Ben de istedim." Gömleğimi çıkarmaya başladım, sonra durakladım ve kapıyı tekrar kilitledim. Kapıyı kilitlemesinin bir nedeni vardı. Liam ve Milo'nun dışarıda kalmasını istiyorsa, onlar için kapıyı açık bırakmazdım. "Beş dakika," dedim ve gömleği çıkarmayı bitirdim. Vücut kokusu, ter, kir ve boyanın küflü kokusu aynı anda burnuma çarptı. Hoş bir koku değildi. Ona baktım. "On dakika."

Bir anlığına gülümsedi ve ben de sııttım.

"Kokuyorum."

"Tamam."

"Kötü," diye söz verdim.

Güldü. "Aslında ter kokusunu severim ama git bir duş al. Seni bekleyebilirim." Arkamı döndüğümde onu yüzünü silerken yakaladım. Vardiya yüzünden banyodan daha fazla ışık geliyordu ve yanaklarında gözyaşı izleri vardı.

Banyonun içinde lavabo ve duş ıslaktı ama yine ekşi bir koku vardı. Bu sefer ben değildim. Kıyafetlerimi çıkarıp suyu açmadan önce etrafıma bakındım. Burası hızla ısınıyordu, bu yüzden önce soğuğun altına girdim. Koşuşturmamı sildi süpürdü.

Şampuan ve saç kremi farklı yerlerdeydi ve yeni sabunlar vardı. Duşta mavi beyaz bir lif, siyah bir ege gibi yeni şeyler ve bir kavanoz bir şey vardı. Şampuanla köpürtmeden önce başımı suyun altına eğdim.

Emersyn gibi kokuyordu. Bu benim eşyalarım değildi. Eşyalarım hala buradaydı ama tezgahın üzerindeydi. Omuz silktilim. Onun gibi kokmak umurumda değildi. Küçük kavanoz ağır bir şekilde keklik üzümü ve mentol kokuyordu. Gözlerim sulandı ve burnum sızladı.

Kaslar için sıcak ovma. Gerçekten acıyor muydu? Yeni bir yara görmemiştim. Kavanozları geri verdikten sonra sabunu ödünç aldım ve ter ile kiri temizledim. Parmaklarımda boya vardı ve tırnaklarımda etrafına farklı renkler gömülmüştü. Hepsi çıkmadı ve ben de bunu dert etmedim. Durulamayı bitirip suyu kapattığımda on dakikadan az bir süre geçmişti. Kapıyı kapatma zahmetine girmemiştim ama bir havlu alıp kollarımın, göğsümün ve bacaklarımda üzerinde gezdirdikten sonra belime dolayarak Duştan çıkarken.

Kirli kıyafetlerimi kaptığım gibi banyodan çıktım. Emersyn hâlâ yatakta oturuyor ve ayıma sarılıyordu. "Bir şey unutmuşsun," diye mırıldandı.

"Ben yaptım."

Etrafa baktığımda çamaşır sepetimin beklediğim yerde olmadığını gördüm. Başka bir köşeye taşınmıştı. Muhtemelen bavulları hâlâ dışarıda olduğu için. Biri şifonyerin, diğeri de sandalyenin üzerindeydi.

Giysilerimi yerleştirdikten sonra dolabın kapağını açtım ve devasa giysi rafına baktım.

"Üzgünüm," dedi iç çekerek. "Bunların hepsini Liam aldı. İstemiyordum ama dışarıda bütün odayı kaplıyorlardı, ben de ayak altında olmasınlar diye oraya tıktırdım."

"Ben hallederim." Bir hamleyle onu daha da geriye ittim ve raftan bir çift eşofman almak için içeri girdim. Nemli havluyu sıyırdım, yukarı çektim

eşofmanları giydim ve yatak odasına dönmeden önce büzgü ipini sıktım. Kıyafet rafını dışarı çıkarıp onlardan daha sonra kurtulacaktım, şimdilik havlumu asmak için banyoya götürmeden önce kapıyı kapattım.

Işığı kapattıktan sonra durakladım. "Işığı açık mı istiyorsun?"

İçeri girdiğimde açıktı.

"Hayır, sorun değil," diye mırıldandı. Buradayken hiç uğraşmadığım perdeleri açmış, gözlerini şehre dikmişti. Son birkaç gecedir yaptığım gibi yatağa tırmandım ve bir kolumu omuzlarına doladım. Normalde, yan yattığında yaptığım gibi sırtına doğru kıvrılırdım.

Ama boşalmak istemediği sürece onu kendime çekmeyecektim. Tekrar göğsüme gömüldüğünde, iki kolumu da ona doladım ve onun ayıma sarıldığı gibi ben de ona sarıldım.

Gerçi benim ayımdan çok daha güzel kokuyordu.

Odayı dolduran sessizlik, aldığı her nefeste daha da huzurlu hale geliyordu. Kalbinin hızlı atışı yavaşladı ve nefes alış verişindeki hafif düzensizlik de azaldı. Ağlıyordu ama bir açıklama yapmadı, ben de sormadım.

Memnun bir şekilde bana söylemesini ya da söylememesini bekledim. Uzun süredir kıpırdamayınca uyuyakaldığını düşündüm ama sonra bir iç çekti. Dünya aniden bizi çevreleyen bu yumuşak baloncuğun içine sıkışmıştı.

"Milo bugün bana Ivy'den bahsetti." "Senden."

"Buna inanıyor."

"Sen de öyle, yoksa üzülmezdin." Yeterince açık görünüyordu. Yoksa Milo neden burada olsun ve o neden bu kadar üzgün olsun? Üzüntü beni rahatsız ediyordu. Üzüntüyü düzeltmek istiyordum ama nasıl yapacağımdan emin değildim.

"Benim fikrime o kadar sıkı sarıldı ki," diye fısıldadı. "Sanki sahip olduğu tek gerçek buymuş ve benim o olduğuma tüm kalbiyle inanıyormuş gibi."

"Evet."

"Liam gittiğinde onu özledin mi?" "Evet."

Bana bakmak için iki büküm oldu. "Neden onunla gitmedin?"

"Yeni bir aileye ihtiyacım yoktu. Liam'ın vardı. Ben olduğum yerde mutluydum. O değildi. Ama o gittiğinde, onu kaybetmedim."

Çok fazla kelime vardı ama hepsi birbirine uyuyordu. "Bu aslında mantıklı." Sesi şaşkın gibi çıksa da. "Ben gittiğimde Milo beni kaybetti."

"Evet," diye kabul ettim. "Ama hayır." Çünkü o yapmamıştı. Hiçbirimiz unutmadık. "Seni asla unutmadık. Milo'nun her zaman bir planı vardı." Kendimi bildim bileli bir planı vardı. Ivy her zaman o planın bir parçası olmuştu.

"Oh." Yumuşak bir nefes daha verdi ve tekrar göğsüme yaslandı. Yanağımı saçlarına yapıştırdım ve bekledim. "Onu hatırlamıyorum." Sesine sinen kayıp nota içimi düğüm düğüm etti. "Hem de hiç. Benimle bu bağı var."

Anlayış kristalleşti.

"Ama onun için bir tane yok."

"Hayır," diye fısıldadı ve bir gözyaşı damlası koluma düştü. Bir an için titreyen su damlacığına baktım, sonra derimden aşağı kayarak düştü. "Benim hiç kardeşim olmadı. Hep yalnızdım."

Hayır. Ona söylemek istedim. Söylemedin. Ama orada olduğumuzu bilmezse, yalnız olmadığını da bilemezdi.

"Ve onun söylediği kişi olduğuma inanmakta zorlanıyorum." "Neden?"

Ondan mizahsız bir kahkaha kaçtı. "Çünkü bu benim Emersyn Sharpe olmadığım anlamına gelirdi."

Şimdi anlamama sırası bendeydi. "İsimlerin önemli olduğunu söylemiştin." Aylar önce, beyin sarsıntısı ve yaralarıyla mücadele ederken.

"Yaptım," dedi başka bir ağır iç çekişle ve bunun neden içimi daha da düğümlediğinden emin değildim, ama bir şey onu incitiyordu ve bunun ne olduğunu bilmiyordum.

"Starling," dedim. "Bana sorunun ne olduğunu söyle ki düzeltebileyim." "Düzeltebileceğini sanmıyorum."

"Ben pek çok şeyi düzeltebilirim. Benim yapamadığımı diğerleri yapabilir." Kardeşlerim beni hiç hayal kırıklığına uğratmadı. Bir çözüm bulabilirdik.

Başı omzuma yaslandı ve ellerimden birini avuçlarının arasına aldı. Ayı hâlâ kucağında duruyordu ama sol eliyle sağ elimi tuttu ve parmaklarını farklı boya lekelerinin üzerinde gezdirdi.

"Eğer Emersyn Sharpe değilsem, o zaman... yetiştirildiğim her şey bir yalandı." Evet.

"Ama eğer ben Ivy değilsem-" Duraksadı.

İhtiyacı olan isim buysa, "Hardigan," diye ekledim.

"Hardigan, evet, teşekkür ederim...Hardigan. O'Connell. İkisinin de sesi İrlandalı gibi.

Hiç de WASPvari değil."

Böceklerin bununla ne ilgisi olduğundan emin değildim ama omuz silkdim.

"Cleary de İrlandalı."

"Cleary?"

"O benim-Rome Cleary."

"Ama Liam..."

"Evlatlık ailesinin soyadını aldı ama o da hâlâ bir Cleary."

"Bu çok garip. Bir ikizim olduğumu ve tamamen farklı bir yerde olduklarını hayal bile edemiyorum."

"Ama hiç ayrı kalmadık. Farklı yerlerde olsak bile."

Elimi çevirdi ve tırnaklarının avucuma hafifçe sürtünmesi kolumda karıncalanmalara yol açtı ve aynı zamanda yatıştırdı. "Yine de birbirinizden haberdardınız. Hâlâ konuşuyordunuz. Milo'yu bilmiyordum." Kafasını vurmadan omzuma vuruyormuş gibi yaptı. "Rome, ona inanmak istiyorum ama doğum belgemi gördüm. İsim ve soyağacı ailem için her şeydir."

Omuz silkdim. "Eğer bir köpek istiyorsan, bir köpek alabiliriz."

Sığırcığım hareketsiz kaldı, elinin okşama hareketi bile dondu ve öne doğru oturdu ve sonra bana bakmak için döndü. Ona sarılmayı ne kadar özlemiş olsam da kollarımı gevşettim ve bakışlarına odaklandım.

Diğer kişinin gözleriyle tanışmak önemliydi. Özellikle de önemliyse. Onun gözlerinin içine bakmak zor değildi.

"Az önce ne dedin sen?"

"Dedim ki, eğer bir köpek istiyorsan, bir tane alabiliriz. Bana sadece ne tür olduğunu söyle. Ben bulurum. Liam her yere tüy dökmesinden nefret edecek. Bu komik olurdu." Sırıttım. Liam her şeyin düzenli olmasını severdi. Bu açıdan birbirimize benziyorduk ama ben yaratırken düzene ihtiyacım yoktu, kaos istiyordum.

Köpekler kaotikti, değil mi?

"Neden bir köpekten bahsediyorsun ki?" Başını eğerek, sanki yüzümde bir cevap varmış gibi beni inceledi ve sonra bakışları göğsüme kaydı ve bir nefes verdi. "Senin de bir köpeğin var."

Parmaklarını Vaughn'un derime işlediği desen girdaplarından birinin üzerinde gezdirirken yere baktım. Ben çizmiştim, işi de o yapmıştı. Desenin bazı yerlerinden kuşlar kaçıyordu. Başka yerlerde de kan ve boya damlacıkları vardı. İki büküm vardı

Biri bana, diğeri Liam'a. Onun kolunda da benzer bir tane vardı, diğeri mürekkeplerinin arasına gizlenmişti.

Ama o, dalgalardan birinin omurgama doğru eğildiği yerden filizlenen yapraklara bakıyordu.

"Ivy," dedim ona. "Senin için."

Demek istediği buydu. "Bu seni üzüyor mu?" Eğer yaptıysa. Ondan kurtulmanın bir yolunu bulurdum. Cidden, onun için üzerime bir sığırık çizebilirim. Bu daha uygun olurdu zaten.

Özellikle de şimdi.

"Hayır," dedi başını yavaşça sallayarak. "Sadece -bunca yıldır- siz dışarıda, burada, beni izliyordunuz. Beni tanıyordunuz. Benim o olduğumu düşündünüz."

"Bilmek."

"İnanıyorsun." Bu bir soru değildi.

"Biliyorum," dedim ona. Sonra tek parmağımı çenesinde gezdirip gözüne kadar çıkardım. "Bu yüzü nerede görsem tanırım. Bebekken yanakların daha kırmızıydı ve daha dolgundu ama çenen ve gözlerinin şekli. Hepsi aynı. Burnunun ucu. Sinirlendiğinde dudaklarını düzleştirmen ya da öğrenmeye çalıştığın bir şeye konsantre olduğunda ayak parmaklarını kıvrıman."

Hemen ayaklarını gevşetti ama artık çok geçti.

"Neye inanacağınızı bilmiyorsanız sorun değil. Ben gerçeği biliyorum." "Çok kolaymış gibi söylüyorsun."

Omuz silktim. "Bu kadar kolay. Sen bizden birisin. Her zaman öyleydin -bilmesen bile." Hâlâ ona dokunduğum için yüzünü kavradım ve yanağını temasa doğru eğdi ve onu öpme dürtüsüyle savaşmak zorunda kaldım. Onu öpmek hoşuma gitmişti. Onu öptüğümde sersemlemiş gibi görünmesi hoşuma gidiyordu.

Bana doğru bastırıldığında ve onu öperken her şeyini hissedebildiğimde daha da çok hoşuma gidiyordu. Ama buraya onu öpmeye gelmemiştim. Onun daha iyi hissetmesini sağlamak için buradaydım. Yanlış olanı düzeltmek için. Eğer diğerlerini kaçırdıysa, onları buraya getirirdim. Her seferinde bir tane belki-

"Roma mı?"

Tekrar ona odaklandım.

"Neden bana bir köpek sordun?"

"İsimler ve soyağaçlarının aileniz için önemli olduğunu söylemiştiniz." Alt dudağı hafifçe titredi ve yavaşça aralandı.

"Köpeklerin soyağacı vardır. Kastettiğiniz bu değil miydi?"

Ayıyı göğsüne bastırırken kahkahaları odayı doldurdu. Ayı bir yükselip bir alçalıyordu ve gözlerinden yaşlar süzülse de sııttım.
Ona tamir edebileceğimi söyledim.

OceanofPDF.com

RANDOMACTS

OceanofPDF.com

VAUGHN

On beş yaşına girdiğimiz yıl boktan bir yıldız. İlk kez birini öldürdüğümüz yıldız. Sonuncusu da olmayacaktı. Jasper ve Liam bir sonraki yıl boyunca üç pedofili daha öldürdüler. Bunu çok fazla düşünmedim. Birini öldürmek içinizdeki bir şeyi değiştirir. Biz her zaman serttik. Dövüşmeyi hiç sevmemiş olabilirim ama bundan korktuğum da söylenemez.

Boyum insanları hep korkuturdu, ergenliğe girdiğimde daha da büyüdüm. Çocuklar benden önce vurduklarında hepsi bunun komik olduğunu düşünmüştü. Rome ve Liam birbiri ardına boy attılar. Liam'ın boyu uzayınca Jasper çok sinirlendi. Altı ay boyunca bu ikisinin bir çift kuduz köpek gibi birbirlerine hırlamalarını dinlemek zorunda kaldık.

Genelde hepsinden daha uzun olduğumu düşünürsek, umurumda değildi. Hatta Milo onların tartışmalarından bıkmıştı ve Roma bir keresinde susmaları için üzerlerine bir kova su dökmüştü. Sonra birbiri ardına Milo ve Kellan yaz boyunca büyüdü. Komikti, birden hepsi benden biraz daha uzun oldu ve bu çok hoştu.

Uzun zamandır ilk defa insanlar en büyük ben olduğum için benimle kavga etmeye çalışmıyordu. Hiçbirimizin lisede ün kazanması uzun sürmedi. Grup evinde bile, diğer çocuklar bizi kendi halimize bırakma eğilimindeydi.

Sonra Liam ilk dövüş kulübünü buldu.

Gerçi belki de bu onun ilk işi değildi, sadece ilk *kazançlı* işiydi. O süslü hazırlık okulundaki çocuklar bir avuç piç kurusuydu. Her hafta sonu bir dövüş kulübü düzenliyorlardı. Görünüşe göre, hak kazanmak için para yatırmak gerekiyormuş, ama istersen ringe adam da getirebiliyormuşsun.

Liam beni davet etti çünkü kavga etmek hepsinden daha iyi yaptığım bir şeydi. İş sıkı dövüşmeye geldiğinde, daha fazla hasar alabilir ve daha fazla hasar verebilirdim. Liam dövüşmeyi *severdi*. Sanki bu onun kanında vardı. Şiddet ve kan için yanıp tutuşuyordu, daha da ötesi, rakipleriyle oynadığı akıl oyunları ile büyüyordu.

Eğer onu tanımayan biri olsaydınız, ona sınırda bir sosyopat diyebilirdiniz. Ama Liam'ın bir vicdanı vardı, her ne kadar bunu süslü uniformalar, pahalı hediyeler ve pahalı arabalar altında saklasa da. Onu evlat edinen çift günah kadar zengindi ve tüm servetlerini Liam'ın üzerine yağdırdılar. O da bize yağdırdı.

"Neden?" Liam bu fikir hakkında bana yaklaştığında sordum. Hayır, Jasper etrafta yokken gelip bana sormasını özlememiştim. "Jas da muhtemelen bundan en az senin kadar keyif alırdı."

"Evet, ama geri çekilmekte zorlanıyor," diye yanıtladı Liam. "Bir kere işin içine girdi mi, artık savaşın içindedir. Onları bayıltmak iyi bir şey, gerçekten öldürmeye çalışmıyor."

Henüz. O söylemese de, kelime orada gün gibi parlak duruyordu. Dediğim gibi, Liam'ı biraz sosyopat sanabilirsiniz. "Evet, tabii, her hafta yapmayacağım. Ve ben de düşmeyeceğim."

"Kardeşim, senden bunu yapmanı *asla* istemem." Bunu söylerken Liam'ın gözleri parlıyordu ve sırtışı düpedüz şeytaniydi. "Cumartesi günü uğrayıp seni alırım. Her zaman kulübün yerini değiştirirler, o güne kadar nerede olacağını bilmeyiz, genellikle bir saat öncesinden ve kapanışa kadar orada olmamız gerekir, yoksa içeri giremeyiz."

"Her neyse," dedim ona. "Gidip matematik ödevimi bitirmeliyim. Milo sayılar konusunda bana yardım edeceğini söyledi."

"Hâlâ sorun mu yaşıyorsun?" Liam'ın kaşları çatıldı.

"Hayır, diskalkuli olayını çözdüklerinden beri hayır. Milo sadece yanlış yazmadığımdan emin olmak için sayıları kontrol ediyor. Sayılar doğru sırada olduğunda aptal olmadığım ortaya çıkıyor."

"Bana haber ver..." diye söze başladı ama ben elimi salladım. "Ben iyiyim. Git başımdan."

Güldü ama yüzündeki endişe ifadesini yakaladım. İçeride Milo'yu odamızda buldum. Roma bir yerlerdeydi. Kellan ve Jasper çalışıyorlardı. Okul sonrası işleri vardı, ellerine geçen her şeyi alıyorlardı. Freddie, Jasper'ın yatağına yayılmış ev ödevini yapıyordu. Odamızı paylaşmak için çok küçüktü ama çoğu zaman burada saklanırdı.

"Liam seni arayacak," dedim Milo'ya sırt çantamı çıkarıp matematik kitabını çıkarırken. Okulumuz tüm öğrenciler için tabletlere yatırım yapmamıştı, bu yüzden hala gerçek kitaplarımız vardı.

"Evet?" Milo tam telefonu çalmaya başladığında kitabından başını kaldırdı.

"Uh huh. Özel bir öğretmene falan ihtiyacım olmadığını söylemenizi istiyor."

Milo güldü. "Tamam, birazdan dönerim." Kapıdan çıkarken telefonla konuşmaya başlamıştı bile. "Eğer benimle konuşmak istersen

yeni geldi..."

"Neden süslü bir öğretmenin parasını ödemesine izin vermiyorsun?" Freddie sordu. "Muhtemelen okulun senin için her türlü şeyi yapmasını sağlayabilir. Muhtemelen onun sikini yalamak isterler çünkü para gibi kokuyor."

"Kimsenin sikini yalatmaya ihtiyacı olmadığından eminim çünkü rakamlar yazmaya çalıştığım da dans ediyor," dedim ona. "Liam'ın da kendini suçlu hissetmesine gerek yok çünkü onda bunların hepsi var ama bizde yok."

Kitabı açar açmaz rakamları yavaş yavaş yazmaya başladım. Zahmetli bir işti. Onları doğru sıraya koyduğumda, işlevlerin çoğunu yapabiliyordum. Ama onları bir yerden diğerine götürmek

-Farklı dokulara sahip detaylı bir çalışma çizmekten daha fazla konsantrasyon gerektiriyordu.

"Dostum, o kadar param olması için adam öldürürdüm. Bahse girerim okulunda süslü mallar bile vardır. Süslü kuku. Süslü arabalar. Süslü uyuşturucular."

Rakamları doğru okuyabilmek için tekrar odaklanmam gerekecek olsa da ona baktım. "Bu bir okul. Tıpkı bizimki gibi." Bizim okulumuzda da uyuşturucu, kadın ve araba vardı.

"Evet, ama bizimkiler süslü değil. Daha süslü ilaçların normal ilaçlardan daha iyi hissettirdiğini mi düşünüyorsun?"

Bir parçam onu sarsmak istedi. Uyuşturucu kötü bir şeydi. Ama başından geçenleri unutmak istediği için Freddie'yi suçlayabilir miydim? Milo onu bu konuda konuşturmaya çalıştı. Jasper da öyle. Freddie bir kez bile tek kelime etmedi. Adamı öldürdüğümüzde tek kelime etmedi. Onu doktora götürdüğümüzde de tek kelime etmedi.

En azından ona soru sormadan dikiş atabilecek bir adam tanıyorduk. Pahalıydı ama Liam gözünü kırpmadan ödemişti. Biz de öderdik ama onun gerçekten bir tomar parası vardı.

"Bahse girerim onların ilaçları daha güzel paketlerde geliyordur," dedim uzun bir süre sonra. "Aynı bok, farklı kutu."

Çocuk homurdandı ve sırt üstü yere yığıldı ama göz bebeklerinin ne kadar büyüdüğünü görmeden önce değil. Çoktan bir şeye takılmıştı.

Bir gün çok fazla şey yapacaktı ve sonra ne olacaktı? Bir elimi saçlarımda gezdirdim ve tekrar gazeteye baktım-

"Vay, vay, vay..." Keskin bir ses dedi ki. "Bakın burada kim var, lanet hırsız Freddie."

Sesin sahibi odaya tam bir adım atmıştı. Freddie yataktan yuvarlandı ve elinde bir bıçak vardı, ama ben ayağa kalktım ve sesin

sahibi aceleyle geri çekildi. Tek kelime etmeden odanın içinde açık kapıya doğru yürüdüm ve çocuğa baktım.

Yalnız değildi. Ama hiçbirinin bakışlarımla karşılaşacak cesareti yoktu. "Freddie denen herif seni ilgilendirmez, anladın mı?" Dedim.

Sessizlik uzadı ve ben parmaklarımı çıtlattım.

"Anladım. Anladım."

Birbiri ardına gelen sözcükleri kemik sesleriyle noktaladım ve birden dört bakış sarsak baş sallayışlarla bana döndü. "Üzgünüm Vaughn," dedi dördünün en genci. Sesi çoktan çatlamaya başlamıştı. "Burada olduğunu bilmiyordum."

"Açıkça. Ama beni anlayın, biz burada olmasak bile buradayız."

Tekrar başlarını salladılar ve gittiler. Kapıyı kapattıktan sonra elindeki bıçağı sıkıca kavrayan Freddie'ye baktım. "I-"

"Bana yalan söyleme," dedim elimi kaldırarak. "Nakit olmadığı sürece ne aldığını sormuyorum. Geri ver. Bunu bir daha yapma."

Bıçağı tuttuğu kol bir parça aşağı indi. Paraydı.

"Ne kadar?"

Freddie kıpırdanarak boştaki eliyle ensesini kaşdı ve arkasını dönmeye çalıştı. Kollarımı kavuşturdum ve beklemeye başladım. Zaten çözmeyi beklediğim rakamlar başımı ağrıtıyordu. Ama Freddie birinin parasını çaldıysa, onu arıyor olacaklardı. O küçük fareler bir hiçti.

Onlarla başa çıkabilirdik, ama daha yükseği hedefleseydi.

"Yirmi dolar gibi bir şeydi," diye mırıldandı ve neredeyse kaçırıyordum. İçimi çektim. "Kimden?"

"Darin."

Başımı salladım. "Ödevini yap ve bıçağı kaldır. Ben o pisliğe parasını vereceğim, sen de onların peşini bırakacaksın Freddie."

"Buna ihtiyacım vardı." Yine bana bakmadı ama ellerinin seğirmesi ve gözlerinin büyümesi her şeyi ele veriyordu.

İç çekerek kendi yatağıma uzandım ve tekrar sayılar üzerinde çalışmaya başladım.

On dakika sonra Freddie, "Özür dilerim Vaughn" dedi. Sesi gerçekten sessiz ve alçaktı, içindeki hüznün içimi parçaladı.

"Merak etme dostum," dedim ona. "Biz senin arkadayız."

Yapardık da. Günün birinde bize inanacak ve belki onu bu pislikten kurtarabilecektik.

"Bir dahaki sefere paraya
ihtiyacın olduğunda..." "Olsa bile-
"

İçimi çektim. "Evet, öyle olsa bile. Gel sor, alma."

Adamlar beni öldürür. Ama yanlış insanlardan çalmadan önce onu
kurtarma şansımız olmasını tercih ederim.

Ne yazık ki, Freddie'nin para aldığı tek kişinin Darin olmadığı ortaya çıktı.
Diğer adam mı? O daha büyüktü. Daha acımasızdı.

Ve öldürmem gereken ikinci adam olduğu ortaya çıktı.

OceanofPDF.com

CHAPTER 18

OceanofPDF.com

EMERSYN

Rome stayed. Etrafımda kıvrıldı ve bir şey sorduğumda bana cevap verdi, ama çoğunlukla orada sessizce oturduk ve pencereden dışarı baktık. Arkadaşlık bana çok daha fazlasını getirdi.

kabul etmeye hazır olduğumdan daha rahat.

Bir ara Liam kapıyı çaldı ve Rome da Liam'ın sipariş ettiği yemeği getirmek için kapıyı açtı. Yatağın üzerine koyduktan sonra dolaptan büyük rafı aldı ve koridora sürükledi.

"Onları istemiyor," dedi Liam'a. "Onları odana koy." Sonra da kapıyı kapattı.

Suçluluk duygusu içimi kemiriyordu. O kadar ki yataktan kalkıp kapıyı açtığımda Liam'ı hâlâ orada, askıya bakarken buldum. Ona kıyafetleri istemediğimi söylemişim. Başkalarının benim için bir şeyler seçmesini istemiyordum.

Rome hemen arkamdaydı ama müdahale etmeye çalışmadı ve Liam bakışlarını kıyafetlerden bana çevirdiğinde yeni bir suçluluk dalgası beni vurdu. "Onlardan nefret etmiyorum."

"Biliyorum," dedi Liam yavaşça. "Sadece kendi eşyalarını seçmek istiyorsun."

Beni duymuştu, daha çok *dinlemişti*.

"Seni şımartmak hoşuma gitti," diye mırıldandı, benden çok kendi kendine. Ağzının kenarı kendini küçümseyen bir gülümsemeye dönüştü. "Beni daha çok seveceğini düşünmüştüm."

"Bana kıyafet aldığın için mi?"

"Evet, anlıyorum. Ben aptalım. Sanırım benden daha fazla parayla büyüdün ve çok daha uzun süre."

Beni dinlemesinin sıcaklığı, bu ifadenin tundrasında dondu. "Bu asla bir şeylerle ilgili değil," dedim ve kaşlarını çatı.

"Hellspawn, öyle bir şey demek istemedim."

"Hayır, biliyorum. Benim yüzümden, huysuzum ve kramplarım var." Bu bir bahaneydi. Yani ağrım ve sızım vardı, bunlar kramp olabilir.

Yüzünü buruşturdu. "Bunun için özel bir şeye mi ihtiyacın var?"

"Hayır," dedim yavaşça. "Yine de bir ısıtma yastığına ve belki bir kadeh şarap ya da bir biraya hayır demezdim."

"Biram var," dedi, sonra kaşlarını çatı. "Ne tür bir şarap istiyorsun?"
"Umurumda değil. Tercihen alkolik." Sarhoş olmak korkunç bir şey olurdu.

ama bir içki beni tekrar rahatlatabilir.

Kıkırdadı, sonra başını salladı. "Hellspawn, kafamı karıştırıyorsun."

"Ben de sana - sana ne diyorlardı - Alaycı Kuş?" Adının bu olduğuna yemin edebilirdim, gözlerini devirdi ama arkamdan kakhaha atan Roma oldu.

"Evet, bir gün sana hikâyeyi anlatacağım," dedi Liam. "Belki iyi olduğumda ve kafam güzel olduğunda."

"Ya da değil."

"Ya da değil," diye kabul etti. Üstüme baktı, bakışları Roma'ya sabitlenmişti. Yine o şeyi yapıyorlardı. O sessiz iletişimi her yaptıklarında etrafımızdaki havanın titreştiğine yemin edebilirdim. Ne dediğini anlamak için sesini duymaya bile ihtiyaç duymadığınız birine bu kadar yakın olmak nasıl bir şeydi? Neye ihtiyaçları olduğunu? Ne önerebileceğinizi? Kabul edip etmeyeceklerini?

Küçükken hep bir erkek ya da kız kardeşim olsun isterdim. Benimle yaşıt biriyle oynamayı. Sonunda, bir kardeşim olmadığı için mutlu olmaya başladım. Benim yerimi alacak küçük bir kız kardeşim olsaydı, benim yaptığım gibi kaçmayı başarabilir miydim?

Bir anda iştahım kaçtı ve Liam'dan uzaklaşıp rafa baktım. Üzerindeki gömleklerden birini kaptım ve odaya geri götürdüm.

"Um-Hellspawn?" Liam'ın sesi hiç emin değil gibiydi.

Ona tekrar baktım. Çiğ. Bu konuşmayı yapamayacak kadar hamdım, Roma'nın kıyafetleri oraya itip bırakmasına izin vermeliydim. Liam'ın bana verdiği sözü tutması ve spor salonundaki antrenmanların sandığından daha fazla yardımcı olması dışında suçluluk duygusunun hiçbir anlamı yoktu.

"Sanırım o gömleği benim için giydirdiler." Elimdeki gömleği işaret etti ve ben de ona baktım. Rengi gözlerinin mavisine çok yakındı. Kolları uzundu ve düğmeli bir gömlekti. Bana kesinlikle çok büyük gelmişti.

"Güzel," dedim yavaşça onu incelerken. "Onu çalmamın bir sakıncası var mı?" "Sormak çalmak değildir," dedi Rome ikizinin kapısını kapatırken ve sonra da kilitledi. "Şimdi çalındı."

Parmaklarımı gömleğin üzerinde gezdirirken bir kakhaha attım. Çok yumuşaktı. Onların gözlerinde gerçekten harika görünecekti ama yine de bunu istiyordum ve benim için bir şey yapmış gibi hissetmesini istiyordum.

Evet, Emersyn, dedim kendi kendime sessizce, bunu kendine söyleyip duruyorsun. G  mleği astım ve sonra yatağa   ekildim.

"Sence Milo h  l   dışarıda mıdır?" Rome yatağa kayarak tepsiyi bize doğru   ekerken ben de ayıyı komodinin   zerine oturttum. İştahım ka mış olsa da kapakların altındaki k  ftelerin kokusu hoşuma gitmişti.

Roma onları g  r  nce sırttı. "Bunları beğendin mi?"

"En sevdiklerim," dedi. "Liam her zaman benim i in sipariş eder. Ve hayır." "Ne?"

"Milo'nun h  l   dışarıda olduğunu d  ş  n  yor muyum? Hayır."

Oh. Belki de bana zaman tanıyordu. Roma bana i inde yarım denizaltı olan bir tabak sundu ve o kadar mutlu g  r  n  yordu ki bir ısırık aldım.

"G  zel." Başını salladı, sonra o kadar hızlı yedi ki boğulmasından endişe ettim.

Hızına rağmen son derece titizdi, tek bir damlanın bile tabağa ya da   ıplak g  ğs  ne d  şmesine izin vermedi. Aslında parmaklarını da temiz tutuyordu. Ben de kendimi parmaklarındaki k  fte sosunu ne sıklıkla emdiğini g  rmek i in izlerken buldum. İkinci sandvi inin yarısına geldiğinde durakladı ve bakışlarıma karşılık verdi.

"  z  r dilerim," dedim ve bakışlarımı kendi yemeğime geri   evirdim. O yemek yerken ben neden ona bakıyordum? Kendini mahcup hissetmesine neden oluyordum.

"Bana baktığında acımıyor."

"Size bakarken canınızı yakan biri oldu mu hi ?"

Bu fikri kafasında evirip   eviriyor, d  ş  n  yor gibiydi. "Bana bakan   oğu insan bir şey istiyor ya da g  rd  klerinden hoşlanmadıkları i in bana zarar vermek istiyor. Ne g  rd  kleri ger  ekten umurumda değil."

"Liam kimsenin sana zarar vermesine izin vermez," dedim, bundan kesinlikle emindim. "Seni d  v  ş  rken g  rd  ğ  mden bahsetmiyorum bile." Ve   ld  r  rken. Ama bunu eklememe gerek yoktu. Y  z  ndeki belli belirsiz g  l  mseme sırlar barındırıyordu -benden sakladığı sırlar değil, paylaştığımız sırlar.

"Bana bakman hoşuma gidiyor," dedi Rome. "Ben de sana bakmayı seviyorum."

Başka bir erkek olsa, bu fl  rt  z bir yorum olurdu. Rome bunu bir ger  ekmiş gibi s  yledi. "Diğerleri nasıl?" Sandvi imin ekmeğini elime aldım. Rome tabağımı d  rtt  ğ  nde, bir ısırık daha almadan   nce y  z  m   ona d  nd  m.

"Kel herkesten uzak durmaya   alışıyor. O ve Milo birbirlerine kızgınlar. Vaughn da aynı şekilde ama fazladan mesai yapamıyor     nk   maksimum mesaisi var.

Dışarı. Jasper..." Son söz üzerine Rome omuz silkti. "Senden daha fazlasını sır olarak sakladı ve onlar da bu pislği temizlemeye çalışıyorlar."

Kaşlarımı çattım. "Ne karmaşası?

Liam kapıyı çaldığında Roma bana cevap vermek yerine ayağa kalktı. Kapıyı açıp, yüzünde alaycı bir ifadeyle duran kardeşine baktı. "Hanımefendi bira ya da şarap istedi, ben de getirdim."

Bir elinde bir şişe, diğerinde üç bardak tutuyordu. Roma homurdandı. "Ben şarap sevmem."

"O zaman git kendine bir bira al." Liam davet edilmeyi beklemeden odaya girdi ve iki bardaktan ilkinı doldurmaya başlamadan önce bardakları şifonyerin üzerine koydu. Kırmızı bir şarap seçmişti. Evet, şarap bilgim renklere kadar uzanıyordu, annem ve babam şarap imalathanelerinden ve üzüm mevsimlerinden ne kadar bahsetse de bunun bir anlamı olmalıydı.

Roma bana baktı. Yüz ifadesi değişmedi ama dile getirmediği soruyu anladığıma yemin edebilirdim. Beni Liam'la yalnız bırakması benim için sorun olur muydu?

Başımı salladım. Az önceki duygu selinden sonra geriye kalan tek şey hissizlikti. Sandviçime sert bir bakış attı ve koridorda gözden kaybolmadan önce onu alıp bir ısırık almak zorunda kaldım.

Liam yatağı işaret etmeden önce bana bir kadeh şarap uzattı. "İkinize katılmamın bir sakıncası var mı?"

Her şeyden çok merak ettiğim için sormak zorunda kaldım: "Eğer yapsaydım?"

"Şey," dedi Liam iç çekerek. "Şikâyet eder, muhtemelen kaba ya da en azından biraz kesici bir laf eder, sonra da ikinizi yalnız bıraktırdım. Roma'nın yoluna asla çıkmam."

"Teşekkür ederim," dedim yavaşça, yastıklara bağdaş kurup oturmadan önce. Elimde hâlâ tabağım ve şimdi de bir kadeh şarap vardı.

"Sana şikâyet edeceğimi söylediğim için mi?" Liam sordu, sesi epik bir şekilde kuruydu.

Sadece gözlerimi devirdim. Ne demek istediğimi biliyordu. Ama yine de ben yatağın ucunu işaret edene kadar oturmadı. Liam yatağın ayak ucundan çok yan tarafına, bana daha yakın bir yere otururken Roma tekrar içeri girdi.

Elinde sadece bir bira değil, daha önce tükettiği kocaman sandviçlere benzeyen iki tane daha paketlenmiş sandviç vardı.

Liam bana, "Bunlar onun en sevdikleri," dedi. "Öyle dedi."

Roma yanıma oturmak için hareket etti, sırtını yastıklara dayadı ve bacaklarını uzattı. "Ben paylaşırım," diye teklif etti ama benim tek gözüme baktı

Kısmen yenmiş sandviç.

"Üzerinde çalışıyorum," diye söz verdim. "Genelde bu kadar çok yemem."

Bunu neden söylediğime dair hiçbir fikrim yoktu ama söylemişim ve bu yalan daha önceki tüm tartışmalardan çok daha lezzetli görünüyordu ve ailemle ilgili düşünceler midemi bulandırıyor. Onun yerine bir yudum şarap içtim. Belki boynumdaki ve sırtımdaki kasları çözebilirdi.

Liam bana baktı ve ben de onun bakışlarını bardağımın kenarından yakaladım. "Neden yalan söylüyorsun?" diye sordu. "Aç değilsen ikimizi de gücendirmeyeceksin. Ayrıca... eğer değilsen, o zaman ben sadece..." Tabağımı alacakmış gibi öne doğru uzandı ama Roma çok daha hızlıydı ve tabağımı kaptı.

"Starling's," dedi sert, neredeyse vahşi bir ses tonuyla. "Kendininkini alabilirsin."

Liam'ın daha önceki ifadesinin doğrudan yankısı, kahkahalarımı tutmak için dudağımın içini ısırma neden oldu. Çünkü Liam dalga geçerken, Rome kesinlikle dalga geçmiyordu.

Liam'ın yüzündeki "nelere katlandığımı gördün mü" ifadesi kahkahamı bastırmama yardımcı olmadı. "Mesele bu," dedi. "Endişelenmediği sürece paylaşmaz."

"Hayır," dedi Rome basitçe. "Paylaşıyorum çünkü ondan hoşlanıyorum."

"Benden hoşlanmıyor musun?" diye sorduğunda Liam'ın ses tonu kırgınlıkla doluydu.

Gözlerindeki parıltı olmasa, gerçekten üzgün olduğuna inanabilirdim. Bunun yerine, Roma bir lokma daha köfteyi uzun bir birayla yıkarken o sadece şarabını yudumladı.

"Pek sayılmaz, hayır," dedi Rome. "Milo'nun onu buraya kilitlemesine izin veriyorsun. Kafeste olmak istemiyor."

Dünya mizah ve oyundan, aralarındaki havada çatırdıyor gibi görünen ölçülü gerilime doğru eğildi. Bu bana bir fırtına yaklaşırken oluşan paraziti hatırlattı. Baskıyı teninizde hissedebiliyordunuz.

Liam hemen cevap vermeden önce şarabından bir yudum daha aldı ve "Ona hayır dememi ve onu kulüp binasında bir yere kilitlemesini mi tercih ederdin? Ya da onu sadece evine göndermesini mi?"

Son seçenekte damarlarıma buz doldu.

"Hayır," dedi Rome. "Nerede olabileceğine Starling karar vermelidir."

Bunun üzerine Liam bana baktı. "Burada kalmak mı yoksa geri dönmek mi istiyorsun?"

Şu anda geri dönmek kesinlikle Milo ile uğraşmak anlamına geliyordu. Gözlerindeki ıstırap ve bu acı ve kesinlik aurası gibi taşıdığı duygu derinliği peşimi bırakmayacaktı. Geri dönmek diğerlerini görmek demektir. Jasper'ı görmek demektir. Söylenmesi gereken o kadar çok şey vardı ki. Vaughn. Kellan. Freddie.

Sonra Doc vardı. Milo'nun onu ve kız kardeşini bulduğunu söylediği adam. Ben buldum.

Bunu zihnimde evirip çevirdim, ağırlığını test etmeye çalıştım. Doğru bile *gelmedi*. İlk defa Lainey'i aramak istemedim. Bu ikisi buradayken böyle bir şey olamazdı.

"Bilmiyorum," dedim sonunda, ikisi de aynı gözlerle beni izlediğinde. Birbirlerine ne kadar benzeseler de, ki benziyorlardı. Farklılıklar vardı. Liam bakışlarımla karşılaşmaktan hiç çekinmezdi. Rome da öyle, ama o da Liam'ın istediği gibi tutma ihtiyacı duymuyordu.

Liam itti ve meydan okudu. Roma oradaydı, benimle birlikte sürüklenmeye istekliydi. Programa göre Liam'ın antrenmanları düzenleniyordu. Ön odadaki ekipmanların her parçasını kullandı. Rome'u bir kez bile antrenman yaparken gördüğümü sanmıyordum ama o son derece formdaydı. İkisi de öyleydi.

Ve ikisi de dövüşebilirdi.

"Neden?" Roma beni inceledi ve ben de ona gülümseyecek bir şey bulmaya çalıştım ama başaramadım. "Çünkü-Milo. Jasper. Vaughn."

Bunlar sadece üç taneydi. "Gerçekten de

Onları görmeliyim, onlarla konuşmalıyım. Freddie..." Telefon görüşmeleri yardımcı olmuştu ama... "Mücadele ediyor. Sonra Kel ve Doc var. Hepinizin bana Milo'dan ya da beni neden aldığınızdan bahsetmemek için sebepleriniz vardı. Bu sebepleri duymam gerekiyor ama aynı zamanda hâlâ inanmıyorum ve Milo'nun inanmama ihtiyacı var. Onu incitmek istemiyorum."

Sandviçimin yarısını bitirmiştım ama daha fazlasını istemediğim için tabağı Liam'a uzattım. Şaşkın bir ifadeyle beni inceledi. Rome ona yemeği vermemle ilgili bir şey söylemedi. Şarabımı bitirdiğimde, Rome bardağını aldı ve daha fazlasını doldurmak için şifonyere gitti.

"Ne?" diye sordum. Liam'a sordum, çünkü bakmayı bırakmamıştı.

"Onun kız kardeşi olduğun konusunda herhangi bir şüphem olsaydı, az önce söylediklerin bunu kanıtlardı."

"Ne?" Belki de şarap bir hataydı, öte yandan içimi saran sıcaklık ve kaslarım beni kaskatı kilitleyen gerginliği yavaş yavaş azaltmaya başlamıştı. Bu ve Rome'un bana kadehi getirirkenki nazik bakışı

-Liam'ın döktüğünden çok daha doluydu ve beni almam için cesaretlendirdi.

Kırmızı kuruydu, ama sanki yanmış bir şeyin etrafındaymış gibi dumanlı bir tadı vardı, ama iyi anlamda. Dilimde dolaşırsam bile tüm tatları ayırt edemiyordum. Sadece hoşuma gittiğini biliyordum. Liam beni izlemeye devam etti ve bakışlarının tenimde gezindiğini hissettiğime yemin edebilirim. Bu çok saçmaydı, bana dokunmuyordu bile. Bana dokunduğu tek zamanlar antrenman yapmak ya da kışımı tokatlamak içindi. Gerçi bunu da bırakmıştı.

"Bana cevap verecek misin?" Liam kendi şarabından bir yudum almanın ötesinde yanıt vermeyince sordum.

"Sen de tıpkı onun gibisin," diye yavaşça itiraf etti. "Cehennem kadar sert. Dünyaya tek bir zayıflık bile göstermiyorsun. Her zaman düşünüyorsun. Plan yapıyorsun. Eminim bir planın vardır, Hellspawn. Senin yok mu? Buradan çıkmak için bir plan. Kulüp binasına dönmek ya da Braxton Limanı'nı tamamen terk etmek için bir plan. Otelde bir şey seni korkutmuş."

Buz tekrar damarlarıma saldırdı ve şarabın midemde parlattığı sıcaklığı istila etti.

"Güzel olman iyi bir şey," dedim ona. "Çünkü sana vurmak için ciddi bir istek duyuyorum."

Söylemek istediğim bu değildi ama Roma omuz silkti. "Ona vuracağım."

"Woah." Liam parmağıyla Roma'yı işaret etti. "Bir atış hakkın var, kardeşim benim. Eğer bunu kullanmak istiyorsan, bana ne borçlu olduğunu unutma."

İkizler birbirlerini düşünürken dizlerimin üzerine çöktüm ve aralarına girdim. Kavga etmeye başlarsa yapabileceğim pek bir şey yoktu. Ayrıca, yatakta diz çökerek yürümeye çalışırken bir şarap kadehini dengelemek berbatı.

"Baştan çıkarıldığımı söyledim," dedim Roma'ya kararlı bir şekilde. "Ama gerekirse ona vurabilirim. Bunu daha önce de yaptım. Tam burnuna."

"Ve hurdalar," diye mırıldandı Liam. "Güven bana, o kanadı kırık, narin bir kuş değil."

"Bu bir tekmeydi," diye düzelttim onu, bakışlarıyla buluşmak için dönerken. Herif bana gülüyordu. Gözlerindeki neşe tam da oradaydı. Bu beni nedense rahatsız etti ve parmağımla burnuna bir fiske vurdum. "Çok kabasın."

"Bazen, Hellspawn," diye kabul etti, sonra ben geri çekmeden elimi yakaladı. Elimi tutarak dudaklarına götürdü ve avucuma tek bir öpücük kondururken başka tarafa bakmadı. Bu neredeyse çörebileceğim geri kalanını yerken parmaklarımdaki şekeri emmesinden daha kötüydü.

Titreyen bir kelebek kütlesi ortama fırlamakla tehdit etti ama elimi çektim.

Neyse ki gitmeme izin verdi.

"Film mi?" diye sordu sanki hiçbir şey olmamış gibi, ama bana değil Roma'ya soruyordu.

Lanet olsun. Roma az önce onun elimi öptüğünü görmüştü. Başımı kaldırıp baktım ama gözlerinde yargılama yoktu. Sadece düşünceliydi. "Starling yalnız kalmak istemiyor."

Protesto etmek için ağzımı açtım ama hiçbir şey çıkmadı. Cidden, hiçbir şey. Yalnız kalmak istemiyordum. Yalnızken düşünmek ve o şeytanlarla yüzleşmek zorunda kalacaktım.

"Kız arkadaşını al, ben şarabı getireyim. Ve tabakları da." Liam homurdanarak ayağa kalktı ve ben daha bir şey soramadan Roma beni sanki hiçbir şey değilmişim gibi kucakladı. Bunu tartışmalı mıydım yoksa ne? Emin değildim.

Şarabı dökmemeyi başardım, bu iyi bir şeydi.

Topuklarının üzerinde dönen Rome beni onun odasından çıkarıp Liam'inkine götürdü. "Ne yapıyoruz biz?" Bak, işte benim sesim.

"Liam'ın yatağı daha büyük." Rome hiç yavaşlamadan yatağa doğru yürüdü ve beni yatağın başına kadar taşıyıp nazikçe oturttu. İlk günden beri buraya gelmemiştim ve yatağa gerçekten dikkat etmemiştim. Kesinlikle Roma'nınkinden daha büyüktü. Yanıma yerleşirken çok rahattı ve elimi tuttuğunda parmaklarımı onunkilerle birleştirdim. "Yalnız değilsin," diye bana güvence verdi ve ruhumdaki morluklardan bazılarının hafiflediğine yemin ettim.

Çok geçmeden sıcak patlamış mısır kokusu odayı istila etti ve midem guruldadı. Gerçekten o kadar çok yememişim. Ama genelde fazla bir şeye ihtiyacım olmazdı. Liam elinde Roma için taze bir bira, bizim için bir şişe şarap ve bir kova patlamış mısırla döndü. Liam tıpkı Roma gibi yatağa doğru yürürken bile ağzım sulanıyordu. İçkileri ve patlamış mısırı kardeşine uzattı, sonra gömleğini çıkarıp köşeye fırlattı.

Roma gibi Liam'ın da üzerinde gri eşofman altı vardı ve şimdi ikisi de gömleksiz ve sıcaktı ve diğer tarafıma yerleştiğinde sıcaktan koza gibi olmuşum. Utanç verici bir şey söyleyemeden şaraptan bir yudum daha aldım. İkisi de gerçekten çok güzeldi ve birbirlerine çok benziyorlardı ama yine de çok farklıydılar. Zıt değillerdi, hiç değillerdi ama aynı da değillerdi.

"Ne izleyeceğiz?"

"Seçim sırası Roma'da," dedi Liam kumandayı ona uzatırken. "Kendini hazırla. Garip şeylerden hoşlanır."

Liam'a dirsek attım. "Ona garip deme."

"Ona asla tuhaf demedim. Sadece garip şeylerden hoşlandığını söyledim." Burnumu kırıştırarak ona kaşlarımı çattım. "O benden hoşlanıyor."

Liam sırttı. "Demek istediğimi kanıtladığın için teşekkürler." "Göt."

"Velet."

Dilimi ona doğru uzattım ve o da kahkahayı patlattı. Pislik. Roma'ya biraz daha yaklaştım, gerçekte çok fazla alan olmamasına rağmen Liam bu alana yayılmakta bir sorun görmüyor gibiydi. İkisinin de bir bacağı bana yaslanmıştı ve az önceki buz kırıldı. Çarşafın üstünde olsak bile hiç üşümeyecektim.

Canım patlamış mısır çektiği için isteksizce Roma'nın elini bırakıp bir çift aldım. Onları ağzıma atar atmaz iç geçirdim. Vay anasını, bu çok iyiydi. Bu arada Roma duvardaki 80 inçlik dev televizyonu açmıştı. Neden bu kadar büyük televizyonlara ihtiyaç duyduklarını gerçekten anlamıyordum.

Ben de pek umursamadım. *Hepsini anlamak istiyorum.*

Bunun yerine, Roma'nın kaydirdiği başlıkları okudum. Çoğunu bilmiyordum. Sonunda bir tanesini seçtiğinde, başlık beni kuşkulandırdı.

Nightcrawler.

"Bu bir korku filmi falan olmayacak, değil mi?" "Merak etme, Hellspawn. Canavarları uzak tutacağız."

"Bu bir korku filmi değil, bir gerilim. Ben beğendim." Rome elimi tutarken bana baktı. "Tamam mı?"

Eğer izlemek istemezsem seçimini değiştirirdi. "Daha önce izledin mi?"

Başını salladı.

"Gerçekten beğendin mi?"

Bir baş sallama daha.

"Tamam o zaman."

Sırıtırken gülümsemesi beni aydınlattı. Sonra dudaklarını alnıma bastırarak bir öpücük kondurdu. "İzle." Filmi kastettiğini bilsem de yapmak istediğim şey onları izlemektir. Yüzümü ona dönmeden ya da başımı çevirmeden Liam'ın beni izlediğinden emindim. Bizi izlediğinden.

Bu kafa derimden ayak parmaklarıma kadar karıncalanmama neden oldu. Belki de filme odaklanmam gerekiyordu. Evet, yapmam gereken tam olarak buydu.

İkisinin de ulaşabileceği şekilde kucağıma bıraktığım patlamış mısır ısırıkları arasında ve Liam'la bir şişe şarabı bitirirken filmi izledik. Gerçekten gözlerimi filmden alamıyordum. Yaşananların dehşeti, etikliği ya da etiksizliği. Adamın kadına seks için baskı yaptığı sahne beni benden aldı ama Rome elimi tuttu, Liam da elini bacağıma koydu ve böylece içimdeki huzursuzluğun bir kısmı gitti.

Bittiğinde hayranlık içindeydim ve bitkin düşmüştüm. Ama başka bir tane başlattılar. Sıra Liam'daydı. *Atomic Blonde* adında bir film seçti. Müzik harikaydı, ama lanet olsun kadın dövüşebiliyordu. Gözlerim kapanmadan önce filmin sonuna ancak gelebilmişim. Bir esneme çenemi gerdi ve çocukların şu konuşmadan konuşma şeyini yaptıklarına yemin ettim. Yiyecekleri ve bardakları temizlediler ve sonra ben çarşafın altına sıkıştım, Rome arkamdaydı ve kolu bana sarılmıştı, ben de yan yatmış bize bakan Liam'a bakıyordum.

Onun yatağında kalıyorduk.

Liam, "Şşşt, Hellspawn," diye fısıldadı ve uyumamı söylercesine parmaklarını yüzümde gezdirdi. "Güvendesin."

"Yalnız değilsin," diye fısıldadı Roma, sonra kulağımın arkasına bir öpücük kondurdu. Sanki sihirli sözcüklerdi, göz kapaklarım ağırlaştı ve kapanmalarına izin verdim. Liam parmaklarını benimkilere doladığında, temastan dolayı iç çektim. Muhtemelen el ele tutuşmamalıydık.

Muhtemelen aralarında uyumamalıyım.

Roma yüzünü saçlarıma gömdü ve nefes alışının yumuşak sesi beni sakinleştirdi.

Muhtemelen pek çok şeyi yapmamalıyım.

Ama haklıydılar. Yalnız değildim. Burada değildim. O yüzden kalmak istediğim yer burasıydı.

Onlarla birlikte.

R I C H B L O O D

OceanofPDF.com

LIAM

Okulun en kötü yanı üniformalarıydı. Ailem, O'Connell'lar yerine ben üç ay boyunca bu konuda çalıştığım için bana iyilik yapmış ve tüm üniformalarımı diktirmişti. Büyüme ataklarım rastgele zamanlarda gerçekleşmişti ama bir kez bile çok kısa pantolonlarla ya da bileğime ulaşmayan kollarla okula gitmek zorunda kalmamıştım.

Eskittiğim kıyafetlerin çoğunu bağışladılar. En azından çocuklar için ayırmadıklarım. Ayrıca Roma'yı ve diğer yerleri görme ihtiyacıma müdahale etmeyi de bırakmışlardı. Söze dökülmeyen sessiz onayları, aile şoförümüzün beni sorgusuz sualsiz her yere götürmesi gerçeğinde yankılanıyordu.

Ehliyet almadan önce oldukça faydalı olduğu kanıtlanmış bir şey. Okula gidip gelirken araba kullanmak zorunda olduğum için 15 yaşında ehliyet almaya hak kazandım. Fena değildi. Pahalı bir araba ve tavırla gelen seçkin birkaç kişiden biriydim. Onları tanıyordum. Onlar da beni tanıyordu. On yedi yaşına geldiğimde epeyce iş yapmıştık ve onları dövüş kulübünde birden fazla kez temizlemiştim.

Aylardır gözleri benim üzerimdeydi. Onları koridorlarda neredeyse kokluyor, sınıflarda dikizlerken yakalıyordum ve bir partide birden fazla kez bir veya daha fazlası benimle bir sohbete "son veriyordu". Gözetlendiğimin farkında olduğum için, aletim Christine Brewster'ın boğazındayken onlardan bir çift odaya girdiğinde hiç şaşırmadım.

Lanet olsun, süpürge gibi bir ağzı vardı. Onu çoktan boşaltmıştım ve şimdi o da bu iyiliğimin karşılığını veriyordu. Ezra Graham kapıya yaslandı, sanki dünyadaki tüm zamana sahipmiş gibiydi. En iyi arkadaşı kollarını kavuşturmuş ve sırtını duvara yaslamıştı. Christy'nin saçlarını yumrukladım, taşaklarımdaki tüm gerilim gevşerken onu biraz boğdum.

Şampiyon bir saksocu gibi yutkundu ve sonra arkasına yaslanıp bana baktı. Ağzının kenarında bir damla döl vardı. Gözleri parlıyordu ve başparmağımı alt dudağının üzerinde gezdirdim, sonra o damlayı yakaladım ve içine ittim. Küçük bir iç geçirdi ve onu bir masanın üzerine eğersem sırlıslıkla amının beni karşılayacağından hiç şüphem yoktu.

Ne yazık ki prezervatifim yoktu ve bir süredir bu piçlerin kışlarını kaldırmalarını bekliyordum. "Görüşürüz bebeğim," dedim ve güzelce suratını astı ama sonra seyircilerimize nefes nefese küçük bir kıkırdama bıraktı.

"Oh," Ezra'dan en iyi arkadaşına ve tekrar Ezra'ya bakarken kelimeyi neredeyse iç çekti. Aletimi pantolonuma geri sokmak için acele etmedim. Birincisi, buraya ilk ben gelmiştim ve ikincisi, onların bana geldiklerini anlamalarına izin verdim, tersi değil. Christy çantasını ve kitaplarını toplarken omzunun üzerinden, "Yarın görüşürüz," diye seslendi. Kapıya yaklaşırken yavaşladı, Ezra ona uzun uzun bakarken kalçaları hafifçe sallanıyordu.

Onunla flört ettiğine dair aklımda hiçbir şüphe yoktu. Adam aletini çıkarsaydı, kız hemen orada dizlerinin üzerine çökecekti. Christy Brewster benimki kadar varlıklı bir aileden geliyor ve bu ayrıcalıklı yaşamın içinde büyümüş olabilirdi ama bu kız aynı zamanda sekse, sıradan ilişkilere ve sıfır bağlılığa karşı çok sağlıklı bir iştaha sahipti.

Söylemeye gerek yok, o sık sık yağmaladığım bir amdı.

Ezra tek kelime etmeden kapıyı iterek açtı ve Christy yine somurttu. Kızın havaya girdiğinde bunu tüm vücuduyla yapabildiğine yemin edebilirim.

Ezra ona neredeyse kibarca, "Siktir git," dedi.

"Şimdi." "Tam bir pisliksin."

"Ve sen de bir sürtüksün. Ama hepimizin katlanması gereken çarmıhları var." Kız ona tokat attığında bile sırtıtmayı bırakmadı.

Çırpınışı bir tepinmeye dönüştüğünde bir kahkahayı ısırmak zorunda kaldım ve sonra çıktı ve gitti.

Ezra onun ardından bakarken, "Bir profesyonel gibi sakso çekemiyorsa vay haline," diye yorum yaptı. "Alınmam gerekirdi."

"Kapa çeneni," dedi en iyi arkadaşı. "Kapıya dikkat et. Bu hafta kiminle yattığını bilmeme gerek yok."

Ezra hınzır bir sırıtışla, "Mavi gözlü piç," dedi. "Nefes nefese kalmayı bırak... küçük..."

Gözlerim kısıldı ama Ezra her ne söyleyecekse yutkundu. Arkadaşının yüzündeki ifade "dostça" olmaktan çok uzaktı. Görünüşe göre ukalaların bile kendini koruma duygusu varmış.

"İkiniz öpüşüp barışabileceğiniz bir odaya mı gitmek istersiniz yoksa beni neden rahatsız ettiğinizi söylemek mi istersiniz?" Soru, dikkatlerini birbirlerinden uzaklaştırmak için işe yaradı.

Adam duvardan uzaklaşırken, "Ağızından çıkanı kulağıın duysun, O'Connell," dedi. "Neden burada olduğumuzu çok iyi biliyorsun. Kendini beğenmişlik yaparsan bekleme listesine geri dönebilirsin."

Güldüm. Dürüst olmak gerekirse, adamı çoğu zaman severdim. Oldukça açık sözlüydü. Bazen acımasız ama açık sözlüydü. "Kahretsin, ben de beni tatlı dille ikna edeceğini sanıyordum. Belki yakınlaşır ve bana kur yaparsın."

"Az önce sikini emdirdin," dedi Adam. "Yeterince tatlandırıldığına eminim."

"Adil. Tamam, iş yapalım." Kollarımı kavuşturdum ve bekledim. Bu numara kasıtlı bir yanlış anlamaydı ama Adam'ın kaşlarını atmasından emin olmadığı anlaşılıyordu. İşte burada ben olmak işe yarıyordu. Acımasız ama doğrudan, oynadığım benzer bir oyundu. Ama yüz ifademde en ufak bir kıpırdanma olmadan yalan söyleyebilirdim. İki farklı dünya arasında bu şekilde kayabiliyordum.

Bu adamların düşündüğünün aksine, sadakatim satılık değildi, hiçbir zaman da olmadı.

Adam sessiz kaldığında Ezra, "Bu bir davet," dedi. "Dinleniyorsun."

"Ne için?" Hadi ocuklar, heceleysin. Bütün gün bekleyemem. Vücut dilimin iletmesini istediğim şey buydu.

"Bu kadar hıyar olma," diye karşı ıktı Adam. "Ne için olduğunu biliyorsun. Kraliyet sadece en iyileri seçer. Kral tarafından seildin. Onun  görevini tamamlarsan bir yer kazanacaksın."

" görev mi? Nedir bu Dungeons and Dragons saçmalığı?"

"Hayır," dedi Ezra sıkılmış bir ses tonuyla. "Bu bir sadakat testi."

"Ve bir yetenek testi." Adam omuz silkti. "Ayrıca pazarlığa açık değil. Ya varsın ya da yoksun. İkinici kez davet edilmeyeceksin."

"Gizli topluluk saçmalığı," diye mırıldandım, içimdeki neşenin bir kısmını gizleyerek. Bu ocuklarla okulda beş yıl geçirmiştim. Onları çok iyi tanıyordum. Dokunulmazlardı ama tamamen farklı bir nedenden dolayı. Royals. Çete mi? şirket mi? İkisi de mi? Her ne iseler, gözleri Braxton Limanı'ndaydı ve Milo'nun planları vardı.

Bağlantılarım vardı.

Bu bağlantıları işe koymanın zamanı gelmişti.

"Bensiz yaşayamayacağının belli olduğuna göre," dedim ve Adam'ın karanlık bakışına sırttım. "Ne zaman başlıyoruz?"

Kapıdan uzaklaşan Ezra oldu. Bir telefon uzattı. "Bunu her zaman yanında tut. Numarayı başka kimseye verme. Ayarlarıyla oynamayın. Çaldığında cevap ver."

Telefon tıpkı diğer yazıcılar gibiydi. Boş. İzi sürülemez.

Telefonu elime aldığım da bırakmadı. "Çalıyor, sen aç. Kimin sikini yaladığı umurumda değil. Anlaşıldı mı?"

"Evet." Telefona bir sarsıntı verdim ve elinden çektim. "İlk söylediğinde anladım."

İkili önce birbirlerine, sonra da bana baktı.

"Yeterince zoru oynamıyor muyum?"

"Hayır," dedi Adam yavaşça, bakışlarını benimkilere kilitleyerek. "Ama kralın hatalara tahammülü olmadığını bilmelisin. Bir kez girdin mi, çıkmanın tek bir yolu vardır."

"Kan içeri. Kan dışarı." Zengin kanı. Fakir kanı. Hepsi aynıydı. Sadece benim kan yeminim ana rahminde başladı, yani bu bok hiçbir şey değildi.

"Bizi geri çevirsen daha iyi olur," dedi Adam, neredeyse telkin edercesine ve Ezra ona arkadaşının görmezden geldiği bir "ne yapıyorsun lan sen" bakışı fırlattı.

"Pek çok şey yapsam daha iyi olabilir. Ama yarısı kadar bile eğlenemezdim." Zengin. Yetenekli. Dünya ayaklarımın altındaydı. Rolümü iyi oynadım.

"Doğru. Senin cenazen."

Bununla birlikte gittiler. Telefon sonraki üç hafta boyunca benimle kaldı, bir tuğla kadar işe yaradı.

Sonra çaldı.

CHAPTER 19

OceanofPDF.com

EMERSYN

A ölde güneşin doğuşu gibi yavaşça üzerimden kayıyordu farkındalık. Bir an karanlıktı, ardından ufukta pembe ve mor tonlar belirmeye başladı. Işık hızla takip etti, güneş ışığı gibi boşluğu doldurmak için koştu. Ancak bu sefer güneş ışığı değildi; parmaklarımın saçlarımdaki nazik dokunuşu ve kulağımın dibindeki kalp atışının sabit tınısıydı.

Şarap.

İkizler.

Doğru ya. Hepimiz Liam'ın odasında yatmıştık.

Tüy kadar hafif bir dokunuş saç çizgimden yanağıma doğru süzüldü. Gözlerimi açmak istemedim. Açtığım anda, dünyanın tekrar içeri girmesine izin vermek zorundaydım. Anıları. Soruları. Sorular...

"Uyanık olduğumu biliyorum, Hellspawn," diye mırıldandı Liam ve neredeyse özür dileyen bakışlarıyla karşılaşmak için gözlerimi araladım. "Huzurlu görünüyorsun ve ben de seni uyutabildiğim kadar uyuttum. Ama gerçekten işemem gerekiyor."

Bu itiraf benden isteksiz bir kahkaha kopardı. Başımı kaldırdığımda inledim. Bir şekilde tam üstüne kıvrılmayı başarmıştım ve kollarından birini hapsedmiştim. Kalp atışları kulağımın göğsüne dayandığı yerden geliyor olmalıydı.

Dikkatli bir şekilde kendimi kurtardım. Gerçekten de neredeyse onun üzerine çıkmıştım. "Özür dilerim," sonunda tutarlı heceler oluşturmayı başarabildim. Elimi yüzümde gezdirdim, Liam'ın belli belirsiz bir gülümsemeye beni izlediğinin farkındaydım. Her nasılsa, Roma'nın tarafının boş olduğunu fark etmeden önce yatağın ortasına geri dönmeyi başardım.

Hayal kırıklığım belli olmuş olmalı, çünkü Liam saçımı hafifçe çekiştirdi. "Merak etme, Hellspawn. Geri dönecek. Sadece erken ve sessiz olduğunda resim yapmayı seviyor."

Sonra Liam banyoya giderken beni yatağının ortasında tek başıma bıraktı. Kalkmayı düşündüm ve sonra bir an için sırt üstü uzanıp tavana baktım. Dünya boşlukları doldurmak için çoktan içeri girmişti.

Milo Hardigan.

Kardeşim mi?

Ne kadar çok düşünürsem, o kadar doğru olduğunu hissettim. Ama bunun nedeni doğru olmasını istemem miydi? Benim için istediği iyi hayattan bahsederken yüzünde beliren ifade beni geri adım attırdı. Hayır, eğer ben Milo'nun kız kardeşiysem ve o... sadece hayır.

İşkenceci bir su çarkı gibi, düşüncelerim bir daire içinde dönüp duruyordu. Hepsi için yapabileceğim en iyi şey çekip gitmekti. En son onlardan kaçmak için gittiğimi ama sonra geri döndüğümü düşünürsek, bu neredeyse ironikti. Şimdi sadece onları korumak istiyordum. Onlar...

"Hey," dedi Liam bana o kadar yakındı ki sarsıldım. Adrenalin sistemime boşaldı ve kalbimin hızla çarpmasına neden oldu. Aniden soluğumu kesmem üzerine kaşlarını kaldırdı, bu benim kabul edebileceğimden daha fazla bir soluk alma gibiydi. "Sorun yok," diye yatıştırdı. "Hâlâ güvendesin."

Nefesimi düzene sokmaya çalıştım, çünkü beni bu konuda ikna etmesi gerekmiyordu. Yine de bunu yapmak için zaman ayırmıştı. Gözlerinde daha önce olmayan bir yumuşaklık vardı.

"İyi misin?" diye sordu ben otururken. Sanırım önceki geceden sonra, bir an yaşıyorduk. "Bunlar oldukça derin düşüncelerdi, Hellspawn. Kendimize zarar vermeyelim."

An bitti.

Onu tersledim ve o kıkırdarken bile yataktan aşağı kaydım. "Hadi, bize kahve ve kahvaltı hazırlayayım. Sonra da sana güvenlik sisteminin kodunu gösteririm."

Bu sözler beni kapı aralığında dondurdu ve ona dönüp baktım. "Beklene?"

"Sana güvenlik sisteminin kodunu göstereceğimi söyledim. Birini nasıl içeri alırsın. Kendini nasıl dışarı çıkaracağını." Hâlâ yatağın yanında duruyordu, uykudan dağılmış saçlarıyla daha da iyi görünüyordu. "Roma haklı. Eğer istediğin zaman gelip gidemiyorsan, burası bir kafes demektir. Ama-"

Tabii ki bir ama vardı, onunla yüzleşmek için dönerken yutkundum.

"Ama sağduyulu olman konusunda sana *güveneceğim*. Dışarı çıkacaksan birine haber ver. Yanında birinin olmasını tercih ederim çünkü..." Tereddüt etti.

"Biri beni öldürmeye çalıştığı için mi?"

Aslında tartıştığımız bir konu değildi ama yine de ortalıktaydı. Aylardır "kayıptım", sadece o kişi ya da kişilerin vazgeçmiş olduğunu umabilirdik. Beni aramaktan vazgeçmeyen kişi amcamdı ve beni öldürmeye çalışmıyordu.

Hayır, istediği şey çok daha kötüydü.

Ama on sekiz yaşındaydım, birkaç ay sonra neredeyse on dokuz olacaktım. Ellerimi yüzüme sürttüm. Seçeneklerim vardı. Lainey benim için başka seçenekler de hazırlamıştı.

"Şey," dedi Liam yavaşça. "Bu ve seni eve gitmek istememeye iten şey her neyse. Bir de onlara ulaşmak için seni kullanacak insanlar var."

Doğru. Çete.

Bir şeyler yaptılar, her zaman gurur duydukları şeyler değil, en azından Jasper'a göre, ama planları vardı. Daha çok hayalleri vardı.

"O zaman iyi ki orda değil de burdayım." Onunla bakış bakışa karşılaştım ve ağzının köşesi yukarı kalktı.

"Birinin bana ulaşmak için seni kullanabileceğini söylemeyeceğim. Bunu zaten biliyorsun. Roma seni önemsiyor." Bir eliyle verdi, diğeriyle aldı. "Senin için her şeyi yapar."

Sonuncusu endişeli bir not taşıyordu.

"Ona zarar vermeyin." Bu bir ricaydı.

"Liam... Kimseye zarar vermek istemiyorum."

"Bu doğru değil, Hellspawn." Ağzının bir köşesi biraz daha yukarı çekildi. "Herkesin zarar vermek istediği birileri vardır. Örneğin eski ortağın."

Yüzümü

buruşturdum.

"Gördün mü?"

"Beni kızdırmaya mı *çalışıyorsun*?"

"İşe yarıyor mu?" Şu anda ne yaptığını anlayamadığıma yemin edebilirim. İlk uyandığımda çok tatlıydı ve şimdi bu...

"Hayır," dedim ona. Sadece onu kızdırmak için. Özellikle de *beni* kızdırmak istiyorsa.

Kartlar onun elindeydi, değil mi?

Koridoru geçerek odama -daha doğrusu "ödünç" odama- gittim ve banyoyu da kullandım. Elimi yüzümü yıkadıktan sonra giyindim. Kollarını kıvrırmak zorunda kalsam da koyu mavi gömlek ve bir çift egzersiz kaprisi ilk tercihim oldu.

Aslında görünüşü beğendim ve mutfığa yöneldim. Kahve kokusu havada davetkâr bir şekilde kıvrılıyordu. Liam'ın üzerinde hâlâ uyuduğu gri eşofman altı vardı ama gömleğini de çıkarmıştı.

Yazık.

Kulağında telefonla ocağın başında duruyordu. Geldiğimde bir parmağını dudaklarına götürdü.

"Evet efendim, anlıyorum," dedi, ondan duyduğum en dikkatli ve tarafsız tonda.

Bu doğru değildi. Hapsedildiğim ilk gün aldığı telefonda o kadar dikkatli davranmıştı. Tavada sosis kızartılıyordu, yanında da yumurtaya benzeyen bir şey vardı ve fırın açıktı.

"Hayır efendim," diye cevap verdi Liam, hâlâ nötrdü, duygusuzdu. Yanından geçip kahve bardaklarını aldım. Özenle ikimizin kahvesini de hazırladım. Ona kendi kahvesini uzattığımda duraksadı, ne olduğunu bilmiyormuş gibi baktı. Gözlerindeki soğuk bakış beni tereddüte düşürdü. Belki de telefon görüşmesi için gerçekten yalnız kalmak istiyordu.

Haklısın. Bakışları benden uzaklaşıp dikkati tekrar telefondaki kişiye kaydığı anda kahvemi alıp çıkışa yöneldim. Daha iki adım atmamıştım ki gömleğimi kaptı ve ilerlememi durdurdu. "İc a b ı n a bakacağımı söyledim. Sabırlı ol." Kırılmış bir tonun en ufak bir ipucu. "Seni hiç hayal kırıklığına uğrattım mı?" Bir duraklama. "O zaman güven bana, şimdi yapmayacağım. I gitmek zorundayım." Sonra aramayı

sonlandırdı. "Ben sadece..."

"Biliyorum, beni yalnız bırakacaktın. Sorun değildi. Arayan zaten konuşmak istediğim biri değildi."

Yemeğe geri dönmek için beni bıraktı ve ben de tezgâha yaslandım. "Jasper?" Bu bir tahmindir. İkisi gerçekten anlaşıyor.

Liam kıkırdadı. "Hayır," dedi. "Onunla dövüşmek hoşuma giderdi. Endişelenme, Hellspawn."

Keyfini çıkar...? "Jasper neden senden bu kadar nefret ediyor? Çünkü bu oyun gibi gelmiyor."

İç çekti.

"Yoksa Milo ile yakın olduğunuz ve Jasper artık size güvenmediği için mi?" Milo, Jasper'ın en iyi arkadaşıydı. Tüm ipuçları oradaydı. Jasper'ın o olduğunu söylemeden onun hakkında söylediği şeyler.

"Hayır, bu kıskançlık değil, Hellspawn. Bu biraz karmaşık ve daha çok işle ilgilenirken güvenli bir mesafeyi korumakla ilgili."

"Sırlar," dedim ona. "Berbat."

"Öyle mi?" Ocağın üstünü kapatıp fırını açmadan önce sosisleri ve yumurtaları yerleştirdi. İçinde kocaman kabarık bisküviler vardı ve

kendi tabağına üç tane eklemeyen önce benim tabağıma sadece bir tane koydu. "Sen bana seninkini söyle, ben de sana benimkini söyleyeyim."

Eldiven aramızda yere çarptı ve ben ona baktım. Sırlarımla başa çıkabilir miydi? Muhtemelen.

Onun bilmesini kaldırabilir miyim?

Bakışlarımı kaçırdım ve o da "Ben de öyle düşünmüştüm. Buyurun." dedi. İkinci tabağı uzattı, ben de kabul ettim ve masaya doğru ilerledim. Normalde burada dışarıda yemek yemezdik ama önce benim için sonra da kendisi için bir sandalye çekti.

Bir süre hiçbir şey söylemeden yemeğe yumuldu ve ardından kahvesini içti. Sandığımdan çok daha fazla acıkmıştım. O son bisküvisini yemeden önce tabağı temizledim. Hiç vakit kaybetmeden bisküviyi ikiye böldü ve bir sosisli köfteyle birlikte tabağıma koydu.

Tartışabilirdim ya da onları yiyebilirdim. Tartışmayı daha başlamadan midem kazandı. Kaşlarını çatmadan önce ben bitirene kadar bekledi. "Daha ister misin?"

"Muhtemelen," diye itiraf ettim. Gerçek biraz acı veriyordu. Bir gün önce yoğun bir antrenman yapmıştık. "Ama bekleyeceğim. Fark ettiğimden çok daha açmışım."

"Dün çok yaktın ve yakıt ikmali yapmadın. Yemekleri zar zor yedin, sonra da patlamış mısırla karnını doyurdun."

İçimden kaba bir geçirme sesi kaçtı ve zar zor ağzımı kapatmayı başardım. "Affedersiniz."

Kıkırdadı. "Miden seni ispiyonluyor, Hellspawn. Kalori alımını artırmalısın. Pekala..." Ayağa kalktı. "Hadi yapalım şu işi."

Bununla kendi sistemini kastediyordu. Tabloyu çevirerek açtı ve güvenlik pedini ortaya çıkardı. Bir süre ona baktım, sonra da ona. "Tam bir gizli ajan Batman'i gibisin."

Kahkahalarla homurdanan Liam sadece başını salladı. "Bu, sistemi etkisiz hale getirip kapıyı açmanızı ve birinin içeri girmesini sağlayacak kod. Kapı kapanır kapanmaz yeniden devreye girecek."

"Eğer dışarı çıkmak istersem?"

"Oraya geliyorum Hellspawn, pantolonunu çıkarma." Bir an durdu ve bana baktı "Evet, kesinlikle üzerinde kalsın. O tişörtün içinde çıplak bacaklarınla benim iyi niyetlerim tüyler ürpertici bir şekilde ölür."

"Belli ki," diye takıldım. "Ellerini ya da gözlerini benden alamıyorsun."

"Hmm," tek yanıtı bu oldu. "Eğer dışarı çıkmak istiyorsan, sana kapının yedek anahtarını vereceğim, kodu gireceksin, kapının kilidini açacaksın, kapıyı

Dışarıda ise sistem kendi kendine yeniden silahlanacaktır."

"Tamam, Roma asansöre binmek için bir kod ya da anahtar kartı kullandı."

"Her sistem ayrıdır. Geri dönmek için girilecek bir kod ve çıkmak için girilecek bir kod var."

"Neden bunu-" Soruyu bitiremedim bile. Tabii ki durumu karmaşık hale getirmişti. Ben buradaydım ve o beni içeride tutuyordu. Ama... "Ben buradayken birinin içeri girmeye çalışması ihtimaline karşı ekstra güvenliği yerinde tutmak istiyorsun."

"Aynen öyle. Ayrıca bu yüzden gideceğini birine haber vermeni ya da adamlardan birinin seni almasını tercih ederim."

"Peki ya sen?"

"Oh, beni yine göreceksin. Antrenman yapmamız gerekiyor ama bu yarın olacak. Bugün yapmam gereken bir şey var. Ama dövüş antrenmanını bitirene kadar bana bir iyilik yap ve ortadan kaybolma, tamam mı?"

Vermek isteyeceğiniz zor bir söz değil. Tutabileceğinden emin değilim.

"Kendi başıma dışarı çıkmak istersem, kendi işimi yapmak gibi..."

Derin bir nefes aldı ve sonra verdi. "Dediğim gibi. Bir planın var. Kendi başınıza bir şeyler yapmak için ayrılmanız, gözlemlenmek istemediğinizi gösterir. Roma'yı al. O senin sırlarını saklayacaktır. Herkesten."

"Yapmayacak mısın?"

Sırıtarak kahve fincanını geri aldı. "Öyle demedim, Hellspawn. Şimdi giyinmem gerekiyor."

Ne yapmadığını fark ettiğimde koridorun yarısına gelmişti. "Bana henüz anahtarı vermedin."

"Haklısın," diye cevap verdi. "Sana şifreyi vereceğimi söyledim. Sana bir anahtar yaptırmam gerekiyor."

Doğru. Yedeği olduğunu söyledi. "Neden sana inanmıyorum?" Ben aradım.

Kahkahası tek cevaptı. İyiydi. En azından artık şifreyi biliyordum. Bulaşıklarla ve tencereyle ilgilendim. Hâlâ iki bisküvi daha vardı, bu yüzden tedbiri elden bırakmadım ve daha fazla kahve hazırlarken birini yedim.

Ön kapının açıldığını duyduğumda telefonumu almaya gitmiştim. "Sonra görüşürüz, Hellspawn." Liam gidiyor muydu? "Bugün iyi seçimler yap."

Kapı kapandı ve kilitlerin sesi tam ben dışarı çıkarken yerine oturdu. Aceleyle tablonun yanına gittim ve kapıyı açtım, sonra kodu girip kapıyı açmak için tuttum ama Liam yoktu. Asansör tam orada olmalıydı.

Siktir.

"Pislik herif," diye mırıldandım boş koridora, sonra kapıyı kapattım. Kilitler tıkladı ve resmi açık bıraktığım için kırmızı alarmin devreye girdiğini gösterdi.

Telefonum çaldı ve tanımadığım bir numaradan gelen mesajı görmek için aşağıya baktım.

Çok kızma, Hellspawn. Bebek adımları.

Liam.

Ona bir orta parmak emoji gönderdim, her ne kadar kendi gülümsememe karşı koyuyor olsam da. Tamam. Bebek adımları. Kapıyı açabilirim.

Telefonda Jasper, Vaughn, Kellan ve Freddie'den gelen mesajlar vardı.

Suçluluk duygusu bana yumruk attı. Telefonu saklamak, onu gerektiği kadar sık kontrol etmediğim anlamına geliyordu. Daha da kötüsü, dün döndükten sonra telefonu düşünemeyecek kadar kendimden geçmişim.

Jasper endişeliydi. Vaughn da öyle. Ve Kellan. Freddie sıkılmıştı. Hepsine belli belirsiz cevaplar verdim. Sonra teker teker boş olan var mı diye sordum.

Önce Kellan cevap verdi. Dükkândaydı ama ihtiyacım olursa kendini işten alıkoyabilirdi. Jasper'ın cevap vermesi bir dakika daha uzun sürdü ama o yoldaydı. Yarın, söz verdi. Konuşmamız gerekiyordu.

Evet. Yaptık.

Freddie mesajına cevap vermemişti ama hâlâ uyuyor olabilirdi. Vaughn da cevap vermemişti. Daireye geldiğimden beri ilk kez kapı çalınınca yerimden sıçradım.

Telefonum çaldı.

Beni içeri al, Dove.

KONFINED

OceanofPDF.com

MILO

Hücrenin kabaca sekiz buçuk metreye sekiz buçuk metre olması gerekiyordu. Bir taraftan diğerine geçmem üç adımdan biraz daha az sürdü. Bu kadar dar bir alanda volta atmak söz konusu bile olamazdı.

Neyse ki okuyabiliyordum. Kütüphane arabasında zaten tüketmediğim pek bir şey yoktu. Herhangi bir gazete ya da dergi istedim ve ara sıra bir tane aldım. Burada birkaç gardiyanımız vardı ama bu seçenekleri kullanmak istemedim.

Arada bir yemekten sonra hücreme döndüğümde çocuklardan birinden bir mektup ve yeni bir dans dergisi ya da internetten basılmış en son makaleyi buluyordum.

Benim için Ivy'ye göz kulak oldular. Benim de ona göz kulak olmama izin verdiler. O kadar hızlı büyüyordu ki. Burada her gün ya sürükleniyor ya da bulanıklaşıyor gibiydi.

Bazen her ikisini de yapıyorlardı.

Her gün bir saat, hücre bloğumdaki mahkûmlar sıraya girer ve avluya çıkarlardı. Ağırlık aletleri vardı. Basketbol sahası. Atletizm pisti. Her ne kadar berbat görünse de, gittiğim okulla aşağı yukarı aynı kalitede, hatta daha iyiydi.

Altmış dakikalık periyodumuzun başlangıcını işaret eden düdük çalar çalmaz, diğerlerinden uzaklaşır, gerinir ve sonra pistte yürümeye başlardım. Koşmadan önce hep yürürdüm. Kaslarımı gevşetmeye ihtiyacım vardı ve pistin çevresinin ne kadar kısa olduğu umurumda değildi, onu dönmek için üç adımdan çok daha fazlası gerekiyordu.

İkinci turumun sonunda hızlandım. Jolly bugün tanımadığım bir gardiyanla nöbet tutuyordu. Hapishanede bazı değişiklikler olmuştu. Adamlarım güvende olduğu sürece fazla dikkat etmedim. Ancak Jolly, tıpkı bizim gibi sistemde yükselmişti. Ona biraz fazladan para verdik ve henüz yaşlanmamış olan küçük kardeşine göz kulak olduk.

Hepimiz için iyi oldu. Kardeşi üniversiteye gidiyor ve gerçek bir diploma alıyordu. Jolly bunun gerçekleşmesi için ne yapması gerektiğini umursamadı. Yani hepimiz için iyi oldu. Diğerlerine dikkatle bakıyordum. Hücre bloğunun çoğunu tanıyordum ve beni rahatsız etmiyorlardı.

Artık değil.

Burada geçirdiğim ilk yıl cehennem gibiydi. Arkamda kardeşlerim olmadan grup evine bırakılmak gibiydi. Kontrol ettiğim saygının her santimini savaşarak kazanmıştım.

Bu, ara sıra yeni gelenlerin beni bıaklamaya çalışmasına engel olmamıştı. Sadece üç ay önce bir adam bizim bloğa transfer olmuştu. İster altıncı his deyin, ister on yılı aşkın bir süredir arkamı kollamak zorunda kalmamdan kaynaklanan doğal bir farkındalık, ama adam her hareketimi izliyordu.

Benim için geldiğinde hazırdım. Ellerimi iki şey tutuyordu. Onu ben başlatmadım ve hücremden her çıktığımda gardiyanların ya da bir kameranın görüş alanından asla çıkmadım. Dört bir yandan izlenmekten hoşlanmıyordum ama cezama yılların eklenmesini istemiyordum ve nefes almaktan hoşlanmaya başlamıştım.

Adamla boğuştum, onu döndürdüm ve sustalıyı bırakana kadar kolunu kilitledim. Misilleme yapmaya ya da boynunu kırmaya çalışmadım. Eğer o kadar mücadele etmeseydi, kolunu kırmaz ya da omzunu yerinden ıkarmazdım.

Muhafızlar üzerimize gelir gelmez onu bıraktım ve yüzüstü yere yattım ve ellerimi sustalının düştüğü yerden uzak tuttum. Bu savunmasız pozisyon tüylerimi diken diken etti. Ancak herhangi bir ceza almadım ve Bay Shiv hücre bloğundan kayboldu ve başka bir hapishaneye nakledildi.

Bu, birinin benim için yaptığı ilk şey değildi. Sonuncusu da değildi. İlk seferinde, adamı neredeyse öldürdüğüm için kendime altı haftalık bir hücre cezası vermiştim. Ama soruşurmada kendimi savunduğum belirlendiği için tek cezam bu olmuştu. Sonrasında, bir tehdidi ortadan kaldırmam gerektiğinde yakalanmamak için çok dikkatli davrandım.

Bu yerdeki son iki buçuk yılım böyle geçti. Dışarısı soğuktu, kış iyice bastırmıştı. Mahkemenin atadığı bir avukatın yardımıyla uzlaştığım cezamn bitmesine 195 gün kalmıştı. Cezayı hafifletmek bana ceza üzerinde daha fazla kontrol sağlamıştı. Bu ve savunmam sırasında yaptığım pişmanlık gösterisi yargıcı ikna etmişti.

Suçlandığım suçun sorumluluğunu üstlendiğimde kelimelerin dilimde kül tadı bırakması ya da yargıç savunmamı ve bölge savcısının teklif ettiği anlaşma şartlarını kabul ettiğinde ter içinde kalmam önemli değildi. Hayatımın üç ila beş yılı.

On beş ila yirmi beş yıl riske girmekten daha iyiydi, ama yargıç daha hafif bir karar verip iyi halden üç yıl dedi. I

ona kilitlendi. Ellerim temiz kalmalıydı. Yüz doksan beş gün sonra buradan çıkıp gidebilirdim.

Jolly adımı söylediğinde son turumu yeni bitirmiştım. Ona yaklaşmak için hemen yönümü değiştirdim. Arkamı dönmem için bir parmak hareketi yaptı, ben de ona arkamı döndüm ve hemen ellerimi arkama koydum.

Kelepçeleri takarken bıraktığı gevşeklik bile soğuk çeliğin tenimde bıraktığı hissin etimi ürpertmesini değiştirmede. Jolly beni kapıya götürürken, "Bir ziyaretçin var Hardigan," dedi. Hâlâ avlu görevindeydi, bu yüzden benimle tüm yolu gelemezdi. Daha alçak bir sesle ekledi, "Onu tanımıyorum. Ama seni görmek için çok para ödedi. Payını alacaksın."

Biri beni görmek için *para mı ödedi?* Daha önce böyle bir şey sadece Liam'ın planı görüşmek üzere benimle özel olarak görüşmek için ayarlamalar yaptığı zaman olmuştu. Bu, normal hafta sonu ziyaret saatleri dışında hapishaneye yaptığı tek ziyaretti ve o zaman bile bu ziyaretleri sınırlandırmıştı.

İçerideki gardiyan bizden biri değildi. Aslında onu hiç tanımıyordum. Bu durum dikkatimi toplamamı sağladı ve beni bloktan, aramızda cam bir bölme olmadan ara sıra ziyaretçi kabul ettiğimiz odaya yönlendirirken kaslarımı gevşek ve ifademi nötr tutmak için elimden geleni yaptım.

İçerideki tek kişi, bir adam, sırtı bize dönük bir şekilde uzak tarafta duruyordu. Sadece kesimine ve malzemesine bakılırsa muhtemelen küçük bir servete mal olan bir takım elbise giymişti. Odanın içinde, gardiyan dışarı çıkmadan önce kelepçelerimi çıkardı, kapıyı kapattı ve beni takım elbiseyle baş başa bıraktı.

Dalgınca bileklerimi ovuşturarak dışarıya bakmak için pencerelere doğru ilerledim. Kimse bu odaya odaklanmamıştı. Yakındaki tüm muhafızlar başka bir yere odaklanmıştı.

"Bay Hardigan," dedi takım elbiseli adam ve ben de dönüp ona baktım. Yaşlıydı, belki kırklı yaşlarının ortalarında ya da sonlarındaydı. Koyu renk saçlı. Koyu renk gözleri vardı. Tıraşlıydı ve daha önce de belirttiğim gibi pahalı bir takım elbise giymişti. Kol düğmeleri bile altındı.

Onunla ilgili her şey zenginlik, güç ve ayrıcalık çılgınlıkları atıyordu. Kollarımı kavuşturarak masalardan birine yaslandım ve aramızdaki mesafeyi korudum. En azından elimi sıkmayı teklif etmemişti. "Öyle misin?" diye sordum.

"Potansiyel bir arkadaş" dedi.

Doğru.

Ben bir şey söylemeyince başını salladı. "Adınızı bana bir arkadaşımın arkadaşı verdi. Durumunuzu ve geçmişinizi anlattı."

"Aferin ona." Bu işin nereye varacağını tam olarak kestirememek hoşuma gitmiyordu.

"Kelimelerin etrafında dans etmeyeceğim. Şu anda kamera ya da kayıt yok. Bize en fazla bu kadar mahremiyet sağlayabildim ve bu on beş dakika çok pahalıya mal oldu." Neyse ki adamın duraksaması, devam etmeden önce dinlediğimden emin olmak içindi. "Gelecek hafta bir mahkûmu sizin hücre bloğunuza nakletmek için ayarlamalar yaptım. Bunun onun son durağı olmasını sağlarsanız minnettar olurum. Nasıl yapacağın umurumda değil, duşta sabuna basıp kafasını yarabilir. Ben sadece onun ortadan kaldırılmasını istiyorum."

"Bunu neden yapayım ki?" Çünkü ben hit yapmadım. Bu hepimiz için ısrar ettiğim tek şeydi. Çalabilir, şantaj yapabilir, saldırabilir, kemik kırabilir ya da vandalizm yapabilirdik ama son çare olmadıkça öldürmezdik.

Ya öyle ya da söz konusu kişi ölmeyi hak etmişti.

"Bir, çünkü size cömertçe ödeme yapacağım. Ancak, paranın sizi güç ve nüfuz kadar cezbetmediğinin de farkındayım. Yukarıdakilerin hepsini sağlayabilirim. İkincisi, hiçbir sonucun size yansımamasını sağlayacağım. Onunla başa çıkabilmeniz için size bir fırsat ve mahremiyet sağlanacak."

Hâlâ ikna olmamıştım, duvardaki saate bir göz attım. Daha sekiz ya da dokuz dakikamız vardı, kolaydı.

"Üçüncüsü," dedi adam odayı geçip bana doğru gelirken ve telefonundaki bir fotoğrafı gösterirken. "Kızıma tecavüz etmeye çalıştı. Bu engellenince, kefaletle serbest kalır kalmaz yine kızımın peşine düştü. Kızımın bileği kırıldı. Neyse ki arkadaşları daha kötü bir şey olmasını engelledi. O bir seri tecavüzcü. Kızları uyuşturuyor, sonra da bayginken onlara tecavüz ediyor."

Adamın yüzünü ezberledim, sonra tekrar takım elbiseye baktım.

"Çok hafif bir ceza aldı," diye devam etti adam. "İyi halden bir yıl içinde çıkacak. Onun tipini bilirim. Yine onun peşine düşecektir. Bunun için onu suçluyor..." Sert bir nefes verdi.

"Neden ben?"

"Çünkü bir şöhretiniz var Bay Hardigan. Bir adam öldürdünüz ve kasıtsız adam öldürmekten üç yıl ceza aldınız. O adama yapılan şey kasıtsız adam öldürme değildi." Çenesini kaldırarak telefonunu iç göğüs cebine soktu. "Ben çok iyi bir dostum Bay Hardigan. İhtiyacınız olabilecek diğer her türlü tazminatı da size sağlayacağım."

Doğru.

"Kaç tane?"

"Affedersiniz?"

"Birkaç kıza ilaç verip tecavüz ettiğini söylediniz. Kaç tanesine?"

"Sadece beş kişi ortaya çıktı. Ancak savcılar bu sayının çok daha yüksek olduğuna inanıyordu."

Beş çok fazlaydı.

"Ona göndermek istediğin bir mesaj var mı?"

"Güle güle," dedi takım elbise. "Ve iyi kurtuluşlar."

Yeterince makul. Adamı uzun bir süre inceledim ve bakışlarımdan çekinmedi. İçimde bir his vardı, eğer bu adamı yalnız yakalayabilseydi, bunu kendisi yapardı. Kızını koruyor.

"Ziyaretiniz için teşekkürler," dedim bekçiye çağırmak için kapıya yönelirken. "Bunu düzenli bir şey haline getirmeyelim."

"Kim olduğumu bilmek istemiyor musun?" diye sordu adam.

Kıkırdadım. "Kim olduğunu bilmeme gerek yok." Omzumun üzerinden baktım. "Beni daha sonra tanımana da gerek yok."

Bu pisliği bedavaya öldürürdüm. Tecavüzcüler ve pedofiller. Hepsi cehennemde yanabilir.

Adam gözlerimden ne okuduysa onu etkiledi. "Teşekkür ederim, Bay Hardigan. Sözümü tutacağım."

Ona inandım. Ama yine de bedavaya yapardım.

Altı ay hücre cezasına çarptırılmam, ödenmesi gereken küçük bir bedeldi. Orası güvenliydi, kimse benim için gelmemiştii ve cezama herhangi bir yıl eklenmemiştii. Ama hücre çok sıkıcıydı, gardiyanlarımmın hiçbirii bu kanatta değildi ve benimle bağlantıları kesilmiştii.

Çocuklar, kız kardeşim ya da başka bir şey hakkında hiçbir şey söylemedi.

Yine de dünyada bir tecavüzcü eksilmiştii. Ne kadar hapsedilmiş olsam da bundan zevk alabilirdim.

CHAPTER 20

OceanofPDF.com

T Rome bana Dove'un beni görmesi gerektiğini, hepimizi görmesi gerektiğini söyleyen mesajı gönderdiği an, gerçekten de işten tamamen koptum. Dükkândaki çocuklar kaç tane Zaten saatlerim vardı. Benimle randevusu olan hiç kimse özel müşteri değildi, bu yüzden hepsini geçtim ve şehir merkezine doğru yola çıktım. Onun mesajlarından kısa bir süre sonra, son iki mesajıma cevap vermediği için özür içeren bir mesaj geldi.

Açıkçası, bu umurumda değildi. Özür dilemesi gereken biri varsa, o da bendim. Ona yüz yüze vermek istediğim bir özür. Telefon görüşmesi hem merhem hem de baştan çıkarıcı olmuştu. Merhemdi çünkü onun iyi olduğunu bilmek beni gerçekten rahatlatmıştı ama baştan çıkarıcıydı çünkü onu *görmek* istiyordum.

Milo onu bir keresinde kulüp binasına geri getirmişti. Son iki hafta sadece... gerçekten iki hafta mı olmuştu? Hepimiz her zamankinden daha meşgulumuşuz gibi görünüyordu ve yine de o olmadan zaman neredeyse durmuştu. Onun varlığına ne kadar güvendiğimi fark etmemiştim.

Onun yokluğu bir ıstıraptı.

Bir blok öteye park ettim, sonra Roma'nın otoparka nasıl gireceğime ve fark edilmeden asansöre nasıl bineceğime dair talimatlarını izlemeden önce sokağı kontrol ettim. Mesajda beni Liam'ın katına çıkaracak bir kod da vardı.

Bu yerle ilgili her şey sessiz, neredeyse ölçülü, zenginliği haykırıyordu. Uzun zamandır kendimi hiçbir yere ait hissetmemiştim. Bedenim, dövmelemlerim ya da giydiğim kıyafetler yüzünden. Asansördeki bu yolculuk, yıllardır çok az kişinin başarabildiği bir şeyi başarmıştı.

Beni küçük hissettirdi.

Kapılar açıldığında Roma'nın talimatlarını takip ettim. Bu katta iki büyük daire vardı. Biri solda, diğeri sağda. Soldaki Liam'ın dairesiydi, yine de karşı uçtaki sessiz kapıyı kontrol etmek için sağa baktım. Bayan Stephanie beni beş yabancıyla birlikte o odaya soktuğundan beri hissetmediğim bir belirsizlikle kapıyı çaldım.

Hemen cevap vermedi. Ama onu suçlayabilir miydim? Onu orada güvende tutuyorlardı ama Roma gitmemi söyledi ve ihtiyacım olursa bir kodum vardı. I

Telefonumu sürükleyerek çıkardım ve mesajını açtım.

Beni içeri al, Dove.

Umut, açık bir yaradaki kum gibi insanı kemirmemeliydi. Kum battı ve acıdı. Kilitlerin yuvarlanması, her şeyin yerle bir olduğu o sabah Dove'un yaralı yüz ifadesini gördüğümünden beri yaşadığım ilk gerçek rahatlama kırıntılarını ekledi.

Kapı içeri doğru sallandı ve kendimi ona doğru fırlatmamak için kapının pervazına tutunmak zorunda kaldım. Bakışlarının zengin kahverengisine kilitlendiğimde aynı anda üç şey bana saldırdı. Hatırladığımdan daha da küçük görünüyordu, ince, kırılğan çerçevenin içinde kaynaşmış bir güç merkezi. Gözlerindeki yaralı bakış silinmiş gibi görünüyordu ama yerini kayıp almıştı ve içimi öfke kapladı.

"Ne oldu?" diye sordum. Öne doğru atılıp onu ayaklarının dibinden kaldırma isteğime yenik düşerek sordum. Onu bir rehine gibi kapıp kulüp binasına geri götürmek için buradan kaçmaya çalışırken bile, ona *dokunma* ihtiyacına karşı koyamadım. Onun gerçek olduğunu bilmek için. Sıcaklığını üzerimde hissetmek için. Tatmak için... Ağzım onunkinin üzerine kapanmadan önce kapıyı zar zor kapattım.

Dürüst olmak gerekirse öpücük için kimin kimi çektiğini söyleyemezdim. Özür dilemek, açıklamak ve aramızdaki uçurumu derinleştiren şeyi düzeltmeye başlamak için sahip olduğum her niyet, onun öpücüğünün alevleri içinde kayboldu. Dudakları, nabzımı doğrudan sikime yönlendiren yumuşak bir iniltiyle ayrıldı.

Onu yarım yamalak düşünmek bile bana yarı yarıya bir zevk verebilirdi, dudaklarının yumuşaklığı dilimle ağzını işgal etmeme izin vermek için ayrılıyordu ve ben kotumun içinde ağrıyacak kadar sertleşmişim. Telefonu düştü ve benimki de onu takip etti. Kahve, sosis, nane ve tamamen kendisine ait olan bir tatlılık tadı vardı.

"Seni özledim," diye fısıldadı dudaklarıma, sanki ikimiz için de nefes almam gerekiyormuş gibi oksijeni içime çekmeye çalışırken. Bacaklarını etrafımda kenetlerken bile ellerimi aşağı kaydırıp kıcını avuçladım.

"Seni özledim," diye itiraf ettim, onu ne kadar özlediğimi ya da ona ne kadar muhtaç olduğumu itiraf etmekten gurur duymuyordum. Ondan uzak kaldığım her an bir işkence gibi içimi kemiriyordu. Artık bunun bir önemi yoktu. Ona geri dönebileceğimi bilirim her şeye dayanabilirdim.

Şapkamı düşürdü, saçlarımı tuttu ve beni yarı aşağıya çekti, yukarı kalkarken bile ve sonra dudaklarını benimkiyle birleştirdi. Onun yuvarlanması

Kalçaları kumaşla kaplı amını karın kaslarıma dayadı. Hareket etmeye başladım. Kanepe en yakınımıdaydı ve sırtı deriye değene kadar onu aşağı indirdim.

Geri çekildiğimde bile kalçaları sıkılaştı ama fazla ileri gitmiyordum. Giydiği erkek gömleğinin düğmelerine doğru gittim. Gömleği giymiş olması sanki başka bir erkeğin işaretini taşıyor gibiydi. Ben daha düğmeleri koparamadan o elleriyle düğmeleri kapattı ve aceleyle çözdü.

"Bu gömleği seviyorum," diye itiraf etti soluksuz bir kahkaha atarak.

Güzel. Ama tek ifade edebildiğim bir homurtu oldu. Ellerimi kalçaları boyunca ve tişörtün altından kaydırdım ve giydiği dar küçük kaprileri soydum. Ona sadece hafif bir deve parmağı ipucu verdiler ve onları ve külotunu hemen çıkarmadan önce ağzım sulanıyordu.

Gitmeme izin vermek için bacaklarını ayırmak zorunda kaldı ve o gururlu pembe kedi ortaya çıkarken pantolonu ayak bileklerinden birinden sarkıttım. Kaygan, nemli ve en iyi yaz meyveleri gibi olundu. Ona sahip olmak için duyduğum bu vahşi arzuyu tatmin edene kadar dilimi içine daldırmakla....

Ben daha karar veremediğim tişörtünü fırlattı ve spor sütyenini çıkardı. Göğüsleri hatırladığımdan daha da güzeldi. Yan tarafında ve kalçasında bir çürük gölgesi vardı. Kot pantolonumu çıkarırken bir süre onlara baktım.

"Seni kim incitti?" Liam'ı bir kardeş gibi seviyordum, ne haltlar karıştırdığını anlamasam bile, ama ona zarar verirse kıcını yere yapıştırırdım.

"Telaşlanma," diye uyardı ve ince parmakları sikimin etrafını sararken bakışlarımı onunkilere çevirdim. Kahretsin, o bunu yaptığında düşünmek zordu. "Liam bana dövüşmeyi öğretiyor."

Kavga mı? Bu kelime beynimde hızla dolaştı ve ağzının aletimin üzerine kapanışının sıcak, tatlılığıyla çarpıştı. Hayatımı sikeyim. Benim güvercinim olmayan her şeyi bir kenara bıraktım. Elini tabanıma doğru götürdü, beni pompaladı, çenesini olabildiğince çok içime girmeye çalışmak için gererken bile

Kalçalarım istekle öne doğru fırladı ve boğazının arkasına çarptım. Öğürme sesi beni endişelendirdi ama sonra yanaklarını çukurlaştırıp emmeye devam ederken ağlamaklı kahverengi gözlerine kilitlendim.

Sikey

im.

Sikey

im.

Daha önce hiç sikini yalatmamış ergen bir pısırik gibi ağzına boşalmayacaktım ama elinin beni okşamasi ve her seferinde beni daha derine çekip boğazına götürürkenki emme gücünün birleşimiyle, tam orada boşalmamak için kanepeye tutunmak zorunda kaldım.

Taşaklarımı avuçlayıp masaj yapmaya başladığında yemin ettim. Ayakkabılarımı bile çıkarmamıştım.

"Güvercin," dedim ve sesimdeki boğuk tını sağ elimin parmaklarını kanepenin arkasına geçirmeme, diğer elimle de yüzünü kavramama neden oldu. Yutkunma hareketlerini yavaşlattı ve bakışlarımla buluştu. Ağzı sikimin etrafında kilitlenmiş halde onu görmek, biri hariç, muhtemelen şimdiye kadar gördüğüm en güzel şeylerden biriydi.

O benim sikime bindiğinde ve ben onun amının derinliklerindeyken o boşaldı.

Bu en güzeliydi.

"Amcığına ihtiyacım var," diye kelimeleri çıkarmayı başardım ama bu çaba gerektiriyordu. "Lütfen."

Etrafımda boşalmasını, tatlı kadife sıcaklığı beni ona kilitlerken iç kaslarının spazmını hissetmeye ihtiyacım vardı. İhtiyacım olan...

Dikkatle sikimi çekti ve beni okşamaya devam ederken dudaklarını yaladı.

"Bana istediğin şekilde sahip olabilirsin," diye teklif etti ve sikişmeye yemin ettim, bilgi aletimi sular altında bıraktı çünkü iki pompa daha ve ben geldim. Sıcak döl fısıkiyeleri göğsüne ve çenesine sıçradı. Sonra başını tekrar ağzına almak için öne eğildi ve tüm ruhum içimden çıkıp ona akarken gözlerimi kapattım.

Sikeyim.

Sadece kanepeye tutunmam beni yere yığılmaktan alıkoydu. Gözlerinde parıldayan zevk ve beni incelerken yanaklarında beliren kızarıklık içimi kaçınılmaz bir sevinçle doldurdu. On beş yaşında bir çocuğun ilk kadınıyla boşalması gibi boşalmıştım ve o çok mutlu görünüyordu, sanki ona bir ödül vermiştim.

"Sırt üstü yat, Güvercin," diye emrettim. Gerçi, tartışmaya açık bir şekilde, nefesimin düzensiz notaları kulağa pek de emredici gelmiyordu. Parmağını, döllerimin bir kısmının yapıştığı göğsünde gezdirdi ve topladı. Parmağını ağzına alıp yalayarak temizlediğinde, bütün sikimin zonkladığına yemin edebilirim.

"Şimdi."

Parmaklarının arasında gülümsedi, bana ne yaptığının tamamen farkındaydı. O arkasına yaslanıp o seksi bacaklarını açarken ben de gömleğimi çıkardım ve ayakkabılarımı çıkarıp kot pantolonumu indirdim. Bir ayağının parmaklarını sehpaye, diğerini de kanepenin koluna dayayarak dengede duruyordu.

Çok esnek. Çok
mükemmel.

Dizlerimin üzerine çökerek ellerimi kıcının altına kaydırđım, kaygan amını kenara sürükledim ve sonra tüm yüzümü içine gömdüm. Kreminin ıslaklığı tüketilmeyi çağırıyordu ve dilimi kanalının derinliklerine soktum, sanki hepsini tadabilecekmışim gibi etrafında döndürdüm. Burnum klitorisini okşarken kalçaları titriyordu. Şehre inerken, yalarken, ısırırken ve emerken bakışlarımı ondan ayırmadım. Amcığının yarıklarında aşağı yukarı gidip geliyor, dikkatimi klitorisinin sert çıkıntıları arasında bölüştürüyordum.

"Sırılsıklam olmuşsun, Dove," diye hayranlık duydum, dilimle uzun, tembel yalamalar ve sert nabız atışları arasında gidip gelirken. Birinden diğerine geçmeye devam ettim, ona bir gram bile çeyrek vermeyi reddediyordum. Beynimi sikimden çekip almıştı ve ben de onunkini burada yutmayı planlıyordum. "Göğüslerinle oyna. Bana o muhteşem göğüslerini göster."

Meme uçları sözlerimle gerildi ve çakıllaştı ve kalçaları dilimle ayarladığım ritme göre yükselip alçaldı. Parmaklarını meme uçlarının üzerinde gezdirdi. Cum ile yapışkan, benimle kendini işaretlediği gibi üzerlerinde iz bıraktı ve aletimin iyileşmesi için gereken tek şey buydu.

Banktan kalkmaya hazırdı, klitorisini öfkeyle çalıştırdım ve iki parmağımı içine sokup iyice gerdim. Çığlık atarak boşaldı, amını yüzüme dayarken yukarı doğru eğildi ve ben de her bir tatlılığını yalayıp yuttum. Aletimi onun sularıyla sıvadım, onu kucaklamak için ayağa kalktım ve sonra ikimizi de çevirdim, böylece kanepede oturan çıplak kıcım zaten onun serbest bırakılmasıyla nemlendi ve aletimi kavradı, başparmağı piercinglerle oynadı.

Her dokunuş sistemime bir nabız gönderdi ve sonra yere çökerken etrafımda geriliyordu. Başını geriye atarak kısık bir çığlık attı. Büyük olduğumu biliyordum ve onu yavaşça aşağı indirdim, ama o hızlandı ve sonra beni eve çarptı. Saçlarından tuttum ve onu kendime çektim. Bu kez öpüştüğümüzde dişler, dudaklar, dil ve ihtiyaç çarpışıyordu.

Bana binmeye başlarken parmaklarını omuzlarıma geçirdi. İçinde hiç tereddüt yoktu, saf, sıcak, utanmaz, seks ve arzudan başka bir şey yoktu. Piercing kendi ihtiyacımı ve onunkini güçlendirirken, sikimin onun içinde itip çekmesi, hayatımı sikeyim, o lanet şeyi deldirdiğim için hiç bu kadar mutlu olmamıştım, onu kaybettiğinde olduğum gibi.

Bir orgazm daha yaşadı ve bir tane daha, ama bu sefer iki pompalı bir aptal gibi boşalmayacaktım. Sikeyim hayır. Kıçını okşadım, ikimiz için de devralırken her kaldırıpta sıktım. Teni terden parlıyordu ve yüzümü avuçladı. Aldığım tek hava onun aracılığıyla olana kadar beni öptü.

"Daha sert," diye talep etti ve onu tekrar kanepeye yatırmak için döndüm ve ona güç verdim. Topuklarını sırtıma gömdü, benimle buluşmak için kıvranırken kalçalarını bükte. Her sokuşum taşaklarımı daha da sıkıyor gibiydi.

Bir kez daha, güvercinimin bir kez daha boşalmasına ihtiyacım vardı. Klitorisini bulmak için bir parmağımı aramızda gezdirdim ve o çığlık atmadan önce zar zor dokundum ve orgazmımı içimden çekip çıkardı. O kadar sert boşaldım ki, yıldızlar gördüğüme yemin edebilirim ve ona doğru yığılırken kaslarım saf sıvıya dönüştü.

Sıcak, terli, yapışkan bir döl ve ihtiyaç karmaşası içinde birbirimize sarılarak orada uzandık.

"Seni gerçekten özledim," dedi usulca.

"Gerçekten çok üzgünüm," dedim başımı kaldırmaya zorlayarak. "Size söylememiz gerekirdi. Oraya varmadan önce ikinizi de uyarmalıydık ya da en azından kafanıza düşmeden önce size gerçeği söylemeliydik."

Benim ona aç olduğum kadar onun da bana aç olması, çok geç olmadığına, onu kaybetmediğimize dair ruhumdaki umudu besledi.

Onu kaybetmediğimi.

"Bunu benden nasıl sakladığını bilmiyorum," diye itiraf etti ve kalbim sıkıştı. "Yine de bana nasıl söyleyebileceğini bilmiyorum. O bana söyledi ve ben-"

Tereddüt etti, az önce zevkle dolu olan gözlerinde sıkıntılı bir bakış belirdi.

Sonunda söylemek üzere olduğu şeyi yuttu. "Sana kızgın değilim," dedi usulca ve bu çok kolay oldu. Suçum bu kadar basit bir şekilde affedilmemeliydi.

"Hayır mı? Öfkelenmeye hakkın var, Dove. Senden sakladığımız için öfkелisin. Seni kulüp binasına geri götürmediğimiz için öfkелisin. Nerede olduğunu Milo'nun belirlemesine izin verdiğimiz için öfkелisin." Sonuncusu niyetlendiğimden daha öfkeli çıktı, ama tam Milo'ya ulaştığımızı düşündüğümde, hepimizi tekrar dışarıda bıraktı.

"Bunların hepsi kızmak için iyi nedenler gibi görünüyor ama ben öyle hissetmiyorum. Siz doğru olduğuna inandığınız şeyi yaptınız ve benim buna inanıp inanmamam önemli değil, önemli olan sizin bunu yapmış olmanız."

Kaşlarımı çattım.

Bir an için gözlerini kapattı ve hâlâ sikime gömülü olmasına rağmen kendini toparladığını hissettiğime yemin edebilirim.

"Dove?"

"Ben iyiyim," dedi. "Böyle bir durumdayken kavga etmek istemiyorum ve sizi özledim ve hepiniz için endişelendim... Freddie gerçekten iyi mi? Peki ya Jasper? Milo'nun onu öldürmeye niyetli görüldüğünü biliyorum. Kellan mesajlarında mesafeli görünüyor. O iyi mi?"

Sesinde gerçek bir endişe yankılanıyordu ve yer değiştirebilmek için kollarımı ona doladım ve onu göğsüme bastırırken sırtımı kanepeye yasladım.

"Onlar iyi, Dove. Freddie'nin Milo'ya nasıl cehennemi yaşattığını anlatmamı ister misin? Eve bir diktatör olarak geldiği için ona geri adım atmadığını mı? Ya da Jasper'la aralarının nihayet düzelmeye başladığını? Kel iyi, sadece seni özleyiyor ve bunu kabul etmek istemiyor. Ama Freddie? Ne zaman yemek yemeye çalışsak senin hakkında şarkı söylemeye başladı."

Gözleri büyüdü ve ben sıırttım. Çünkü gözlerindeki karanlık yine kaybolmuş, yerini sevince bırakmıştı.

"Onu senin için kaydetmeye çalışacağım," diye söz verdim ona. "Ve seni oraya geri götürmek için savaşıyoruz... bilirsin, eğer olmak istediğin yer orasıysa."

Çünkü artık kanatlarını kesmek yok. Artık yok. Her ne kadar onu yanımızda tutmak istesem de, ben de onu takip etmeye çok istekliydim.

"Beni şaşırtıyorsun," diye mırıldandı ve ben de kaşlarımı çattım. Parmaklarını göğsümde gezdirerek sağ göğüs kafesimdeki Kelt haçını saran sarmaşığın izini sürdü. Onun için hepimizin üzerine işlediğim sarmaşığı.

"Nefesimi kesiyorsun," diye itiraf ettim. "Dürüst olmak gerekirse, asla geri istemiyorum."

"Ne istiyorsun?" Bu kolaydı.

"Sen."

OceanofPDF.com

PROPOSAL

OceanofPDF.com

EMERSYN

Otel odasındaki yatağa yığıldım. Gösteri ertesi gün bir sonraki şehre ve bir sonraki mekâna taşınacaktı. *Orada* mola verecektik ama burada değil. Bunun için minnettardım. Dürüst olmak gerekirse şu anda nerede olduğumuzu bile hatırlayamıyordum. Lainey'le buluşmak için çıktığım kısa yolculuktan beri yorgunluk her adıma eşlik ediyordu.

"İyileşmek için zamana ihtiyacın var" diye beni azarlamıştı. Doktorlar bile ağırdan almam gerektiğini söylemişti. Ama zayıflığımı gösteremezdim. Hasta olabileceğimi ya da yardıma ihtiyacım olduğunu kimseye söylemeye cesaret edemedim.

Neyse ki gerçek duygularımı maskelemekte ustaydım ve bedenim çökmek istediğinde bile bana itaat edecek kadar iyi eğitilmiştim. En büyük zorluk Eric'ten uzak durmaktı. Beni bu kadar şiddetle takip etmesi benim hatamdı.

Onun ilgisinin olduğundan daha önemli olduğunu düşünmüştüm. Onunla seks yapmanın benden çalınan bir şeyi geri alacağını düşünmüştüm. Başlangıçta eğlenceliydi. Ancak eğlence o kadar çabuk sahiplenici ve karanlık bir hal almıştı ki, yolda bulabildiğim azıcık oksijen de yok olmuştu. Otelimi diğerlerinden uzakta tutmak kendi seçimimdi. Nihayet on sekiz yaşına girmenin bir avantajı. Kimseden izin almam gerekmiyordu. Bana ait olan bir şeye ihtiyacım vardı.

Kapının çalınması beni inletti. Kalkıp kim olduğunu görmek istemedim. Belki görmezden gelsem.

Üç kez daha vurunca anladım. Orada her kim varsa gitmiyordu. Yataktan kalkıp kapıda durdum ve gözetleme deliğinden baktım.

Gezegendeki en son beklediğim kişi kapının diğer tarafında duruyordu.

"Sizinle konuşmam gerek Bayan Sharpe." Adam Reed'in soğuk ses tonu çok açıktı. Lainey'nin ondan nefret ettiği gerçeği de öyle.

"Neden?" Kapıyı açmadan sordum.

"Bu konuşmayı kapalı bir kapıdan bağırarak yapmak yerine yüz yüze yapmayı tercih ederim."

Neredeyse gülecektim. Elbette gülerdi ama... "Beni nasıl bulduğunu bile bilmiyorum ve sormuyorum." Güvenlik barını kaldırmadan kapıyı araladım. Kaldığım her otel odasında yaptığım bir alışkanlıktı bu.

O güvenlik çubuğu takıldı. Yani kimse anahtarı var diye gizlice içeri giremezdi.

Adam koridorda duruyordu, pahalı bir takım elbise giymişti ve kravatsızdı, Disney World oteline telaşlı ve kızgın bir şekilde geldiği zaman hariç, muhtemelen onu gördüğüm en rahat kıyafetiydi.

"Bayan Sharpe," diye selamladı beni.

"Bay Reed." Kaşlarımı kaldırdım. "Ne istiyorsunuz?"

"Bunun bir sorun olmayacağını düşünecek kadar iyi tanıştığımızı sanıyordum."

"Peki, bana *bunun* ne olduğunu söylediğinde, bir sorun olup olmadığını sana bildireceğim." Cidden, kramplarım vardı, içim acıyordu, göğsüm ağrıyordu. Morluklarım vardı ve sabah uyandırma çağrısı gelene kadar sadece yatıp uyumak istiyordum.

Dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belirdi. "Sizi temin ederim ki bu bir iş ve ortak tanıdığımız bir kişiyle kesinlikle hiçbir ilgisi yok."

Homurdandım. "Tamam. O zaman bekleyebilirsiniz, ben dışarı çıkarım ve aşağı ineriz..."

"Bu görüşmenin amcanıza ulaşmamasını tercih ederim."

Başımı arkaya yatırdım ve tavana baktım. Bu görüşmenin ona da geri dönmemesini tercih ederdim. Açıkçası, beni en son Adam'la konuşurken gördüğünde bir haftadan fazla acı çekmiştim.

"Bayan Sharpe, size ya da Lainey'e zarar vermek istemediğime dair söz veriyorum." Lainey'nin adını söylerken sesinin yumuşamış olması beni her şeyden çok ikna etti. Kapıyı iterek kapattım, sonra tekrar açmadan önce güvenlik barını kapattım. "Teşekkür ederim," dedi ama ben geri çekilip kapıyı içeri girmesi için açık tutana kadar bekledi.

Otel bana küçük bir süit sundu ve süslü bir şeye ihtiyacım yoktu. Gösteri için gerekli ekipmanlarımın çoğu gösteriyle birlikte seyahat etti. Yarın giyeceğim kıyafet dışında geri kalan kıyafetlerim çoktan paketlenmişti. Yani küçük bir alan olmasına rağmen dağınık değildi.

Kapıyı kapattıktan sonra durakladı ve o soğuk bakışlarıyla beni değerlendirdiğine yemin edebilirim. "Bir sorunu gidermek için yardıma ihtiyacınız var mı?" Bakışları soruyla birlikte göğsüme kaydı, sonra tekrar yukarı çıktı.

Üzerimdeki gömleğin altından görünen morluklara baktım. Ona sırtımı dönerek yataktan bornozu kaptım ve

üzerimdeydi. Yalnızken nadiren giyerdim ama üzerimde uyku şortu ve sahip olduğum en bol tişört vardı.

"Ben iyiyim," dedim onunla bir kez daha yüzleşirken ve bornozu bağlarken. Dediğim gibi, maskeyi mükemmelleştirmiştim. "Şimdi, benimle ne hakkında konuşmak istiyordun?"

Beni incelerken bir elini cebine soktu ve derimin bir katmanını soyup altına bakmaya çalıştığına yemin ettim. Tereddüt etmedim ya da irkilmedim. Benedict'lerden ve Reed'lerden uzak dur. Amcamın tavsiyesi buydu.

"Size bir teklifim var," diye başladı, ses tonu düşünceliydi. "Dinlemek için bir saatiniz var mı?"

Bir saat mi?

"Neden? Bunu iambik pentametre ile epik bir şiir olarak mı bestelemeniz gerekiyor?"

Kıkırdadı. "Sen ve Lainey eşsiz bir zekayı paylaşıyorsunuz." "Doğru, bunun onunla ilgili olmadığını söylemiştin."

"Ve değil," diye kabul etti, sonra bir sert sandalyesi ve biraz daha az sert bir aşk koltuğu olan küçük oturma odasını işaret etti. "Oturalım mı? Eğer bir şeyler sipariş etmek isterseniz, masrafları memnuniyetle karşılarım."

"Acıktıysan kendi vaktinde yiyebilirsin," dedim koltuğa oturmadan önce. Bırakalım acı koltuğu onun olsun. "Susadıysan mini buzdolabında su var." Ona ikram etmeyi planladığımdan değil. "Birazdan uyumam gerek, o yüzden sadede gelelim. Ne istiyorsun?"

Elini cebinden çıkararak mini buzdolabına geçti ve iki şişe su çıkardı. Birini bana getirdi ve almaya gittiğimde bırakmadı. "Benimle evlenmeni istiyorum."

CHAPTER 21

OceanofPDF.com

EMERSYN

Vaughn'un gelişi beni pek çok açıdan rahatlatmıştı, en önemlisi de içimde var olduğunu bile fark etmediğim bastırılmış arzuları açığa ıkarmasıydı. Günün büyük bir kısmını geçirdi, hatta sonunda yatak odası. Ne yazık ki kıyafetleri oturma odasından almamıştık, Liam kapıyı içeri doğru ittiğinde, Vaughn'un gömleği elinde ve yüzünde gök gürültüsü gibi bir ifadeyle fark ettik.

"Gerçekten mi?" Sesindeki sert yargı ve talep beni kızdırdı.

"Yavaş yavaş," diyerek az önceki vedasıyla dalga geçtim ve ona ters ters baktım. Bakışları kısa bir süreliğine çıplak göğsüme kaydı, çünkü çarşaflar belime dolanmış bir şekilde oturuyordum.

"Adımlar dedim, bebek yapmak değil," diye hırladı, st dudağının kıvrımı kmseyiciydi. Gömleği Vaughn'a fırlattı. "Milo gelmeden önce kıını giydir ve buradan git."

Milo geliyor muydu?

"Neden?" diye sordu. Vaughn sordu, gömleği kolayca yakalamıştı ve sonra yavaşlamadan başımın üzerinden çekiştirdi, böylece kollarımı kollardan geçirmek zorunda kaldım. Tıpkı onun gibi kokuyordu ve onun kokusuyla evrelenmeyeli uzun zaman olmuştu.

"nk ben öyle dedim, aralarında çözmeleri gereken yeterince sorun var, ayrıca kiminle yattığı ya da kimin onu becerdiği mi demeliydim?"

Vaughn yataktan iterek kalktı ve Liam'ı görmemi engelledi. Vaughn'un sırtındaki çizgiler gerilmış ve kalçası kasılmıştı. "Ağzından çıkana dikkat et Liam."

"zerine bir şeyler giy, Vaughn."

Vaughn alınmak yerine kıkırdadı. "Aletim seni rahatsız mı ediyor, adamım? Bunu kendinle aştığını sanıyordum-"

"Sikin ya da içindeki şarapnel umurumda değil. Umursadığım tek şey Milo'nun buraya geldiğinde ıldırmaması. Konuşmaları gerek. Senin gitmen gerek."

Bununla birlikte, kapıdan tepinerek uzaklaştı. Belki tepinmek mbalağaydı ama sesinin pek de mutlu gelmediği kesindi. Ensesini ovuşturan Vaughn dönüp bana baktı. "Dove..."

"Sorun değil," dedim dizlerimi göğsüme doğru çekerek. "Onunla zaten bir kez başın belaya girdi, sorun değil..."

"Hayır," dedi sertçe. "Bu iyi değil. Ona duygularımızı açıkça ifade ettik. Giyineceğim ama öylece çekip gitmeyeceğim. Seni önemseydiğim ya da burada olduğum için özür dilemeyeceğim." Bana doğru eğildiğinde yüzümü kaldırarak onu ve dudaklarına bıraktığı yumuşak öpücüğü karşıladım. "Yine de duşaya gireceğim."

"Tamam."

"Her ne kadar seni orada yanımda istesem de," diye mırıldandı ve ben gülmek zorunda kaldım.

"Her şeyin duşta başladığına inanıyorum."

"Hayır, Dove," diye fısıldadı yanağıma okşayarak. "Duş sadece içimizi döktüğümüz yerdir. Her şey çok daha önce başladı."

Dudaklarıma bir öpücük daha kondurduğunda kalbim sıkışmaya başladı. "Birkaç dakika içinde çıkacağım."

Kapıyı kapatırken çıkardığım küçük iç çekiş beni güldürdü, her şeyden çok kendime. Güne garip bir başlangıç yapmıştım ve bu durum sinir bozucu olmaktan çıkıp huzur verici bir hal almıştı. Kapıyı açtığımda onu görene kadar, hepsini ne kadar özlediğimi fark etmemiştim. Sürekli aklımın bir köşesinde, bir türlü kapatabadığım bir uğultu gibi duruyordu.

Sadece seks değil, şefkat ve sıcaklık ve evet, hatta sundukları güvenlikti. O birkaç ay boyunca buna bağımlı hale gelmiştim. Liam ve ben iki adım ileri bir adım geri atıyor gibi görünsek de aynı şey değildi. Aynı zamanda, beni kızdırmak için çok çalıştığında bile farklı bir tür güvenlik sunuyordu.

Liam'dan bahsetmişken, şu anda onunla ilgilenmeye karar verdim. Yataktan fırladım ve oturma odasına doğru yürüdüm. Elinde mavi gömleğiyle kanepenin yanında duruyordu. Ondan aldığım ve Vaughn'un yırtmasını istemediğim gömlek.

"Onu kanepemde becermeden önce bunu çıkardığını söyle." Ama ben bir şey söylemek için ağzımı açamadan gömleği bana doğru itti. "Aslında," dedi. "Boş ver, gerçekten bilmek istemiyorum."

"Liam," diye başladım gömleği alırken. Yine de bırakmadı, bunun yerine tişörtü tuttuğum anda beni kendine çekti. Aramızdaki mesafe kapandı ve sonra başını eğdi. Ani yakınlığı ve alanımı işgal etme şekli karşısında nabzım kulaklarımda gümbürdedi. Onun zengin baharatı

tıraş losyonu, bana deriyi düşündüren bir şey ve burnumu gıdıklayan odunlar.

"Hellspawn," diye fısıldadı, dudaklarını benimkinin hemen üzerinde gezdirirken sesinde düzensiz bir nota vardı. "Bunu istemiyorsan beni durdur..."

Boştaki elim göğsündeydi. Onu geri itebilirdim ama karşımdaki kas duvarını hareket ettiremezdim. Ama onu itersem gideceğini hissediyordum. Bunun yerine gömleğini yumrukladım ve bizi ayıran son birkaç santimetrelik boşluğu kapatmak için ayak parmaklarımın üzerinde yükseldim.

Liam dövüşür gibi öpüşürdü. Ya da en azından beni dövüşmek için eğitmiş gibi. Yavaş, nazik ve neredeyse hiç hareket etmeden dudaklarıma masaj yapmaya başladı. İlk tat, tam olarak birleşmeyen bir teaser gibiydi. Tereddütle biraz geri çekilip başımı kaldırdım ve onun beni izlediğini gördüm. Az önceki bakışlarındaki buzlar erimişti ve o mavi gözlerin içinden bana o kadar çok şey parlıyordu ki, bir nefes verdim.

Görünüşe göre beklediği tek şey buydu, çünkü ağzını ağzıma kilitleyip bir ödül gibi sahiplenirken beni kendisine doğru çekti. Dili benimkini geçti ve beni kaldırırken ayaklarım yerden kesildi. Kollarımı boynuna doladığımda tişörtümü kaybettim. Öpücüğündeki talep sinirlerimi ateşledi. Bu ateşin tufanı çekirdeğime yakın bir yerde başladı ve dışarıya doğru yayıldı.

Bedenimdeki durgunluk çaresizliğe dönüştü ve dilimi emerken inledim. Her hamle bir karşı hamle gerektiriyordu ve elini kığımın üzerine sıkıştırdığında donmuş gibiydi. Parmaklarının çıplak tenimdeki sıcaklığı içimde kopan fırtınayı bastırdı ve dudaklarımı serbest bıraktığında gözlerimi açtım.

Pantolonlarımız nefeslerimizi birbirine karıştırdı ve mavi kotunun dikişi, kalçalarımı onun kalçalarına bağladığım yerde tenime battı. Sonunda "Bunu yapmamalıyız," dedi ama elini kığımdan çekmedi. Aksine, parmakları sanki her şeyi avuçlamak istiyormuş gibi yayıldı. "Az önce Vaughn'la yataktaydın."

"Biliyorum," diye cevap verdim. Pek özlü bir yanıt sayılmazdı ama gitmesine de izin vermedim. "I-"

Düşüncemi tamamlamadan dudaklarını dudaklarıma bastırdı ve bu öpücük ilkinden çok daha yakıcı bir güce sahipti. Beni yuttuğuna yemin edebilirdim ve dudaklarımı ve dilimi ısırırken, yalarken ve emerken kalçalarımı kaldırdım, ona karşı sürtündüm. Kığım o kadar sıkı sıkıyordu ki

ereksiyonunun ağırlığı ve kot pantolonunun pürüzlülüğü beni aydınlattı.

Boştaki elini aşağı indirdi, kırımın yanakları boyunca kaydıldı ve sonra ağır, küt bir parmak anüsümün büzülmüş deliğini çevreledi. Öpücük kavurucudan dehşete dönüştü. Öfkeli bir cehennemden buzlu suya dalmaya kadar, vahşilik içimde pençeleriyle ilerlerken ağzımı onunkinden ayırdım.

Acı hafızamda kırmızı ve siyah bir flaş ışığı gibi parladı ve avucumun topuğuyla çenesine vururken bile bacaklarımı büktüm.

"Siktir!" Dik durmaktan yere çarpmaya başladığımızda ağzından küfürler döküldü. Elini başımın arkasına koymayı başarmış olsa bile, nefesimin kesilmesinden kendimi kurtaracak zamanım yoktu. Beni sıkıştırmasına fırsat vermedim, tekrar döndüm ve sonra yuvarlanarak kurtuldum.

Yatak odasına doğru koştum ve Vaughn'un sert göğsüne çarptım. Kollarımdaki ellerine karşı savaştım ve çekmeye çalıştım. Tutuşunu gevşetti ve geriye doğru tökezledim, bir elimle duvara tutunarak kendimi yakaladım. Dudakları kıpırdadı ve bir şeyler söyledi ama hiçbir ses kulaklarımda yankılanan hıçkırık ve ağlama seslerini bastıramadı.

Sırtımı duvara yaslayarak, bakışlarımı tekrar oturma odama çevirdim.

Liam yere diz çökmüş, bir elini kanepenin arkasına dayamış, diğer elinin avuç içini öne doğru uzatmıştı. Yüz ifadesi o kadar gergin ve endişeliydi ki, sert bir nefes verdim.

Liam oturma odasındaydı. Liam.

Hayır...

Gözlerimi kapattım ve ciğerlerime daha fazla hava almaya çalışırken yere çöktüm. Yanımdan gelen bir gümbürtü sonunda geçmişi yırttı ve Vaughn'un orada diz çökmüş olduğunu görmek için başımı kaldırdım.

"Hey," dedi dikkatlice, elini uzatarak. "Yine bizimle misin?"

Kelimeler çok uzak geliyordu ve gözlerimi tekrar kapatıp alnımı dizlerime bastırdım. Henüz değil. Henüz hazır değildim. Kırılan parçaları tekrar yerine koymam gerekiyordu. Her çatlak, her kıymık, her şeyi tehdit ediyordu. Çatlaklar sağlam parçalardan daha fazlaydı ve dünyada hepsini tekrar bir araya getirmeye yetecek kadar yapıştırıcı olduğundan emin değildim.

"Ne yaptın lan sen?" Vaughn törpülenmenin ötesine geçen gergin bir sesle sordu.

"Onu öptüm," diye itiraf etti Liam ve bu sözlerin altında yatan ıstırap başımı yukarı kaldırmak istememe neden oldu. Ona o olmadığını söylemeliydim.

Vaughn, "Bu onu öpmek değil," diye karşı çıktı. "Başka ne yaptın?"

"Ne oluyor lan? Az önce sana kız arkadaşını öptüğümü söyledim ve bunun onu üzme için yeterli olmadığını mı düşünüyorsun?" Kendisine karşı çok acımasızdı. Bunu neden yapmıştı ki? Bu Liam'ın suçu değildi. Kelimeler gelmiyordu, geçmiş üzerime çöktüğünde geride kalan enkazdan hiçbir şey çıkamıyordu.

İşte o zaman, kendime tekrar tekrar söylemeye çalıştım. Ama bu sözler bile molozları yerinden oynatamadı. Nefes al, nefes almalıyım. Vaughn'un eli sırtımdaydı, nazık ve emin. Yavaşça daireler çiziyordu ve ben de temasa konsantre olmuştum.

Vaughn, "Kimi isterse öpebilir," dedi. "Eğer bana onu rızası dışında öptüğünü söylüyorsan, seni öldürürüm."

Yapmamıştı.

"Hayır," diye itiraf etti Liam. "Onun isteği dışında değil. Bunu *asla* yapmam." "Biliyorum." Vaughn iç çekti. "Onun acıları var dostum. Hem de çok. Kilitli uzakta. Çıldırmadan hemen önce ne yaptın?"

Hayır, bunu duymak istemiyordum. Başımı kaldırdım ve kelimeleri olabildiğince güçlü bir şekilde ittim, "O hiçbir şey yapmadı. Duş almam lazım." Dengemi sağlamak için duvarı kullanarak ayağa fırladım. "Sorun değil. Rahat bırak."

"Yapma," diye emretti Vaughn, sendeleyerek uzaklaşacakken elimi yakaladı ve bu sendelemek olurdu. Bacaklarım jöle gibiydi ve her kasım sanki az önce kendimi acımasız bir antrenmana sokmuşum gibi titriyordu. "Bize yalan söyleme, Dove."

Vaughn'la göz göze gelmek için kendimi ona bakmaya zorladım. "Yalan söylemiyorum," dedim ona ve söylemiyordum da. "O değildi. Onu rahat bırak. Lütfen."

Vaughn gözlerimi aradı, yeşil beni zorluyor, neredeyse ona güvenmem için yalvarıyordu. Bazı şeylerin asla gün ışığında görülmesi gerekmezdi. Bu, en azından bu. Bana zaten acıyorlardı. Hepsi bu Ivy olmamı çok istiyordu. Belki Milo kadar değil. Ama o çok sevdikleri kız, gerçekte olduğum kişiden o kadar uzaktı ki, gerçeği bilselerdi muhtemelen benden nefret ederlerdi.

Ya da daha kötüsü, zavallı kırık zengin kız için üzülrlerdi.

Hayır. Kendimi toparlamam gerekiyordu.

"Hellspawn," dedi Liam zar zor tanıdığım bir sesle. "Bize güvenebilirsiniz."

Her ne kadar bu sözleri kavrayıp bir güvenlik battaniyesi gibi etrafıma sarmak istesem de, sorun Dove'un ya da Hellspawn'ın sorunu değildi. Muhtemelen bu adamlara güvenebilirdi.

Ama Emersyn
Sharpe? Ben daha iyi
biliyordum.

Hayatta hiçbir şey bedava değildi. Korunmanın bile kan ve gözyaşı olarak bir bedeli olabilirdi.

Hiçbirinin bunu benim için ödemesine izin vermezdim. Elimden gelse bile.

"O zaman sen olmadığını söylediğimde bana inanabilirsin," dedim ona bakmadan. "Bırak gideyim, Vaughn."

Elimi çekip kurtaramazdım ama karmakarışık ve kırık parçaları düzeltmek için biraz zamana ihtiyacım vardı. Milo buraya *gelmeden önce* kendimi ve o duvarları yeniden inşa etmeliydim. O tekil bir ham sinirdi, o kadar yüksek bir frekansta titreşiyordu ki, gerçeği öğrenirse bu onu kırabilirdi.

Boğazımın arkasında bir yanma hissettim ama yuttum. Başka bir bölümü daha kaldıramazdım ve en son istediğim şey Liam'ın Roma'yı tekrar çağırmasıydı. Roma-sikeyim. Gözlerimi kapattım. Roma bir gün önce gelmişti ve güvendeydi. Fark ettiğim anda onu orada istedim. Ya da Jasper'ı. Hatta Kellan'ı. Beni saklayacak ve koruyacak birini... Bu düşünceleri bir kenara ittim.

Her şey şiddetle kontrolden çıkıyordu.

Vaughn acı dolu bir sesle elimi bıraktı ve ben de yatak odasına doğru ilerledim. "Birkaç dakika içinde çıkacağım," dedim kapı aralığından. "Teşekkür ederim."

Kapıyı yavaşça kapatıp banyoya doğru ilerlemek için tüm gücümü harcadım. Kusmadım. Zar zor. Duşu açtım ve Vaughn'un tişörtünü çıkardım. Buz gibi spreyin altına girdim ve etime batan düzinelerce iğne gibi derimi tokatlarken ürperdim.

Soğuk beni şimdiki zamana getirdi. Şimdiye. Orada olmadığım gerçeğine. Acı geçmişin bir parçasıydı. Onu atlatmıştım. Çok şey atlatmıştım. Artık beni yenemezdi. Sonra, muhtemelen beni izlediklerinin farkında olarak, suyu sığağa çevirdim ve üşümeyi sıcaklıkla kovaladım. Bulaşık yıkamayı bitirdiğimde neredeyse kendime gelmişim.

Banyodan çıktığımda yatağın yeni çarşaf ve yorganına kadar yenilendiğini gördüm. Terk ettiğim mavi gömleğim ve dans pantolonum yatağın üzerindeydi. Sütyenim ve külotum kayıptı ama bunu dert etmedim. Bunun yerine bavula yöneldim ve tüm yeni eşyalarımı çıkardım.

Eşyalarım.

Tırtıklı kenarları yerinde tutmak için onlara ihtiyacım varmış gibi her seferinde bir parça olmak üzere onları kaydırdım. Seçtiğim gömleğin üzerinde dizilerimden birinin adı yazıyordu. Kenarları yırtık pırtıktı ve kolunda bir yırtık vardı. Eric, diye düşündüm, ama bu bile tanıdık bir üst giysinin verdiği rahatlığı ortadan kaldırmaya yetmedi.

Yoga pantolonu tüm bacaklarımı örtüyor, çoraplar da ayaklarımı gizliyordu. Sonunda kapüşonlu bir tişört giydim. Daire o kadar da soğuk değildi ama buz gibi duştan sonra sıcak duş bile içimdeki donmuş küpü ısıtamamıştı.

Islak saçlarımı yakamın altından çekerek omuzlarımı dikleştirdim. Bu kadar yeter. Saat yirmi iki dakika sürdüğünü gösteriyordu. En iyi süre değildi ama yeterliydi. Ancak dışarı çıktığımda, sadece Milo'nun değil, Jasper'ın da onunla birlikte geldiğini görmeye hazır değildim.

Onu gördüğümde kalbim bir anda kaburgalarımın çarptı. Yüzünde hâlâ bazı morluklar vardı. Daha önce olduğundan çok daha hafiflerdi. Bakışlarımız kilitlendiğinde yüzündeki buruşukluk gülümsemeye dönüştü ve sonra beni kucaklamak için odanın diğer ucuna doğru yürüdü.

Ne kadar kötü bir fikir olsa da, Liam'ın endişeli bakışlarıyla karşılaştığımda ve Vaughn'un lazer odaklı dikkatini neredeyse hissedebildiğim bile sarılmaya şiddetle karşılık verdim.

"Seni özledim," diye fısıldadı Jasper kulağıma ve beni yere bıraktığında tepkilerimden bir şey anlamayacağını umarak gülümsemeyi başardım. "Hatırladığımdan daha da güzel görünüyorsun."

"Ah, Tanrı aşkına," dedi Milo. "Anladık. Dinlememe gerek yok."

Jasper omzunun üzerinden, "O zaman parmaklarını kulaklarına sok, ahmak," dedi. "Kız arkadaşına güzel olduğunu söyleyebilirim, özellikle de pislik ağabeyi bizi haftalarca ayrı tuttukten sonra."

Milo, Jasper'ın kafasını koparmak ve taşaklarını düğümlemekle ilgili bir şeyler mırıldandı ama Jasper bu tehdit karşısında daha da sırtıttı. Sahte gülümsemem gerçek mizahın istilasına uğrayınca daha az çaba harcadım. "Bunun biyolojik olarak mümkün olduğunu sanmıyorum."

Hedeflediğim kadar hafif olmasa da, ses tonumda bir eğlence vardı.

Milo kollarını kavuşturarak, "Güven bana," dedi. "Bu işi başarabilirim." Kabadayılığına rağmen, önceki günkü endişelerinin yankıları gözlerinde parlıyordu. "Şimdi daha iyi misin?"

Bu soru çok ağırdı ve nedenini anlamaya bile başlayamadı. Jasper yüzünü bana dönecek şekilde kayd ve istersem ona yaslanabilmem için bir kolunu belime doladı. Bu ne kadar doğru olursa olsun, ayaklarımı yere basmaya devam ettim.

"Evet," diye cevap verdim. "Hem de çok."

Göz ucuyla Liam'ın hafifçe başını salladığını gördüm. Bir an için felaketi önlemiştim.

Tek soru, bunun daha ne kadar süreceği idi? Tek sorulardan biri buydu. Diğer ise, "Beni doktora götürmeye mi geldin?"

OceanofPDF.com

HOME COMING

OceanofPDF.com

JASPER

Doc Braxton Limanı'na geri döndüğünde, bunu sessizce ve tantana yapmadan yaptı. Aslında, belki kız kardeşi hariç kimseye tek kelime bile söylemeden yaptı. Milo'nun cezasından aylar sonra ortaya çıkması ve *bizi* görmeye gelmemesi biraz şüphe çekiciydi. Vaughn ve Kellan aşırı tepki verdiğimi düşündüler. Yine de Milo üç yıllığına hapse gönderilmişti.

Hedeyten sapmadığımızdan ve plana uyduğumuzdan emin olmam gereken üç yıl. Milo'nun suçlamalarla mücadele etmek yerine ceza indirimi almak için suçunu kabul etmeye karar verdiği gün bana söylediği sözler tekrar tekrar yankılandı. *"Kime güvendiğine dikkat et. Her şeyi doğrulayın. Kız kardeşime göz kulak ol. Neler olduğunu bilmiyorum ama birileri bize karşı hamleler yapıyor. İçgüdülerine güven."*

Suçunu itiraf ettikten iki gün sonra Liam kulüp binasından kalıcı olarak taşındı. Hayatına, bağlantılarına ve geleceğine odaklanmak zorundaydı. Hiç özür dilemeden bana şans diledi. Yüzüne bir yumruk attım.

Piç kurusu.

Sonra yeni bir doktorun klinik açtığı haberi geldi, ancak fısıltılar onay notları ve bazı durumlarda gerçek bir şaşkınlık taşıyordu. Mickey J geri dönmüştü. Orijinal 82. Sokak Vandal'ı ve o bir doktordu. Şuna bakar mısınız? Devraldığı yer zamanında bizim satın alma listemizdeydi ama hiçbir şey yapmamıştık.

Kellan söylentileri kontrol etmek için kliniğe uğradı. Eğer bu bir sahtekârsa, onu önyargılı bir şekilde tahliye etmeliydik. Bir parçam bu piçi kapı dışarı etmeyi dört gözle bekliyordu. Savunmamız için kesin bir hamle olurdu. Özellikle de Freddie yine izini kaybettirdiğinden beri. Onu henüz bulamamıştım ve hâlâ kamyonlarımızı çalışır hale getirmeye çalışıyorduk. Çok fazla yönden çok fazla talep vardı.

Sonra Kellan herkesin bahsettiği "Doktor "un Mickey J. olduğunu doğruladı. Sessizce gelişi ve geri kalanımıza karşı kayıtsız görünmesi canımızı yaktı. Yıllardır ondan *hiçbir* haber alamamak, hatta daha önce gönderdiği gibi arada bir mektup ya da kart bile göndermemesi, yaraya tuz biber ekmişti. Onu mülkümüzden çıkarmanın ötesinde, onunla görüşmeye hiç niyetim yoktu.

Sadece Milo elimi tuttu. Meğer hepimiz arasında Doc -çünkü artık Mickey J adını hak etmiyormuş- döndüğünde Milo'yu görmeye gitmiş. Ayrıca iki haftada bir ziyarete geliyordu.

Milo, aramızdaki sert cam yüzünden iletişim kurmak için kullanmak zorunda kaldığımız telefondan, "Berbat durumda, Jas," dedi. "Bir klinik kurmak istedi. Temelde masraflarını karşılamak için bir hibe kullanıyor ve kendi zamanını bağışlıyor."

"Yani görünüşe göre bütün bir binayı bu çabaya mı bağışlıyoruz?" Beni yanlış anlamayın, bölgemizde daha fazla hizmet veren bir kliniğin açılması fikrini onaylıyordum, en yakın hastanenin on beş blok kuzeyde olduğunu biliyordum. Pek çok insan hizmetlerden kaçınıyor ve hizmetlere ulaşamadıklarında ya da parasını ödeyemediklerinde acı çekiyorlardı.

"Evet," dedi Milo bana. Bazen yumuşak kalpliliğine lanet olsun. Doc'la araları çok eskiden beri iyiydi, nedenini anlıyordum. Yine de en azından onu görmeye gelmişti. "Bu konuda benimle kavga etme?"

"Yapmayacağım." Doc'a bunun için bok vermeyeceğim anlamına gelmiyordu. "Geri dönmüş olması içeride olduğu anlamına gelmez." Pes etmeyeceğim bazı şeyler vardı.

Milo iç çekerek, "Peki," dedi ama Doktor'un durumunu daha fazla tartışmadı. Ben de ona Freddie'nin şu anki durumu hakkında bilgi verdim; buna onu bulamadığım gerçeği de dahildi. "Ona odaklan. Bakalım onu şu otuz günlük programlardan birine sokabilecek miyiz? En azından başlamasını sağlayalım. Bunun için acil durum fonuna girelim."

Anlaştık. "Elimden geleni yapacağım."

"Onu bulacaksın." Milo'nun kendine güvenini takdir ediyordum ama ben o kadar emin değildim. Freddie bu sefer çok hızlı gerilemişti. Daha önceki tüm zamanlardan daha hızlı ve neden olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ne kaçırmıştım ki? Yine de, en olası suçlu konuşulmadan kaldı. Milo'nun hapsedilmesi Freddie'yi başka bir değişimle başa çıkmak zorunda bırakmıştı. Yine de bir süre için iyi *görünüyordu*. Ama görünüşe göre değildi.

Ziyaretimizin bitmesine on dakikadan az bir süre kalmıştı, ben de bu süreyi ona Ivy'nin yeni programı hakkında bilgi vererek geçirdim. Programın lansmanı tüm sosyal medyada yer almıştı. Onun için bazı videolar indirmiştik. Burada internete girse bile onunla ilgili arama yapamazdı. Hepsini kaydedilmişti. En son çıkan makaleleri ya da dergileri en kısa zamanda ona ulaştıracaktım.

Ziyaret süremiz biter bitmez Milo'ya hücrelerine kadar eşlik etmeye gelmişlerdi bile. Onu götürmelerini izlemekten nefret ediyordum. Daha da kötüsü, nereye gittiğini takip edememekten nefret ediyordum. Hiçbirimiz yapamadık. Milo'nun

İlk kez birimiz tek başına dışarıdaydı ama ilk kez onu destekleyemeyecektik.

Peki ya bu? *Nefret ettim.*

Hapishaneye girip çıkmak da o kadar eğlenceli değildi, ama ikimizden biri bunu haftalık olarak yapacaktı. Araba yolculuğu olması bizi durdurmazdı. Arabaya binip Braxton Limanı'na doğru yola çıkar çıkmaz Kel'i aradım.

Doktor'u ziyaret etmemiz gerekiyordu. Milo'nun izni vardı. Ama kurallar olacaktı.

OceanofPDF.com

CHAPTER 22

OceanofPDF.com

EMERSYN

Milo bana hemen cevap vermedi. Aksine, soru karşısında daha da bıkkın görünüyordu. Gözlerini ovuşturarak sonunda başını salladı. "Evet, bunu yapabilirim."

"Doktoru neden görmek istiyorsun?" Jasper beni bir kez daha gözden geçirirken gözlerinde endişeyle sordu.

"Çünkü Milo bizi çocukken bulanın o olduğunu söyledi," diye cevap verdim. "Ya da en azından onu ve kız kardeşini bulan." Kendimle arama mesafe koymalıydım. Benim olmayan bir role tutunmaya çalışmayı bırakmalıydım. Liam'ın bakışlarının beni sıktığı gerçeğini görmezden gelmek giderek daha da zorlaşıyordu.

Vaughn ise orada öylece durmuş, kollarını kavuşturmuş, başparmağıyla alt dudağını ovuşturuyordu. Çok dikkat dağıtıcıydı. Dürüst olmak gerekirse, hepsinin dikkati dağınıktı. Jasper yan tarafımı sıktı ve ben de onun elini kendi elimle kapattım. Parmaklarımızı hemen birbirine geçirmesi hem rahatlık hem de güven veriyordu. Her şey çok çılgıncaydı ve o gecedan beri birkaç mesaj dışında konuşacak vaktimiz olmamıştı.

"Sen ikna edemiyorsan Doc'un ikna edebileceğini mi düşünüyorsun?" Jasper başparmağıyla elimin kenarını okşarken bile dikkati Milo'nun üzerindeydi. Milo'nun yanıtını beklemeden, "Ben de seninle ne zaman tanıştığımı söyleyebilirim," dedi. "Sen daha bebektin ama onun tüm dünyası sendin."

"Jas." Milo'nun sesindeki sessiz emir Jasper'ı susturdu ve kardeşim olmak isteyen adama bakmadan önce bir an için Jasper'ın bakışlarını araştırarak karşıladım. "Seni kendime inandıramam. Seni hiçbirimize inandıramam. Bu - bunların hiçbirisi- benim sana anlatmayı seçtiğim şey değil."

"Bunların hiçbirisi derken, beni kaçırdıkları gerçeğini mi kastediyorsun?" Bilmek zorundaydım. "Yoksa onlarla seks yaptığım için mi?"

Ben küfrettim, o homurdanarak nefesini verdi ve Jasper'ın kolu etrafımda sıkılaştı. Odadaki tüm yerçekimi Milo'nun durduğu yere doğru kayıyor ve çekiliyor gibiydi. Sanki yörünge düzenini o kontrol ediyordu ve öfkesinin ve hayal kırıklığının parıltısı etkiyi büyütüyordu. "Bana bir iyilik yap..." Omuzlarını dikleştirip bakışlarımla buluşmadan önce burnunun kenarını sıktı.

İşte yine oldu. Gerçek tepkisini bir kez daha *kabul edilebilir*. Vücut dilini tanıdım. Başını eğişini bile.

ve çenesini kaldırdı. Daha çok sağa doğru, sanki fazladan kontrole ihtiyacı varmış gibi.

"Seks yaptığınız gerçeği bilmek istediğim şeyler listemde pek üst sıralarda değil," dedi endişeli olduğu kadar mağdur bir ses tonuyla. "Kız kardeşimin erkek kardeşlerimle yatıyor olması fikri beni o kadar da rahatlatan bir şey değil. Sadece onlardan biri olduğunu düşündüğümde hoşuma gitmiyordu. Kendini elden ele dolaştırmaya izin verdiğin için şimdi daha az hoşuma gidiyor..."

"Milo." İsmi ona üç farklı yönden saldırdı. Her biri farklı düzeylerde şiddet içeriyordu. Ancak yüz ifadesi azarlanmaktan çok karanlık bir sırıtışa dönüştü.

"Birincisi, bir daha asla benden elden ele dolaşan biri olarak bahsetme." Bu sözlerin buz gibi yalaması beni ürküttü. Bunları söylemek bile istememiştim, hatta bunu ima ettiği için onu kesmek bile istememiştim. "İkincisi, ne yaptığımı ya da yapmadığımı unut. Kimse bana sahip değil. Artık değil."

Kardeşim ya da değil, sadece hayır.

"Üçüncüsü," diye devam ettim, ileri doğru bir adım atmadan önce Jasper'ın elini kalçamdan çektim. "Onlarla birlikte olmama neden bu kadar karşısın? Teoride, onlar senin hayatın konusunda güvendiğin adamlar ve belli ki sen de benim hayatım konusunda onlara güvenmişsin. Ne yani? Benim için savaşıyor ya da benim için yaralanacak kadar iyiler mi? Ama kendimi sevmem için yeterince iyi değiller mi?"

"Kastettiğim bu değildi," dedi Milo, ses tonundaki öfke bir anda azalmıştı. "Hem de hiç."

"O zaman *ne* demek istedin?" Ters ters baktım. "Çok dikkatli düşün, ben buraya kadar geldim..." Elimi burnuma götürdüm. "...insanların bana ne yapacağını ya da nasıl yapacağını ve kimin yeterince iyi olup kimin olmadığını söylemesinden."

Sharpe'lar için kimse yeterince iyi değildi. Bir Sharpe'ın ev arkadaşı, arkadaşı, erkek arkadaşı ya da bir hayatı olamazdı.

Sıcaklık yüzümü yakarken bile kalbim çarpıyordu. Ne halt ediyordum ben? Milo cevap verecekmiş gibi ağzını açtığında elimi kaldırdım. "Ne var biliyor musun? Boş ver. Bu ikimizin de kazanamayacağı ya da anlaşılamayacağı bir tartışma. Jasper'la birkaç dakika konuşmak istiyorum, sonra Doktor'u görmeye gidebiliriz."

Onu da görmek güzel olurdu.

Milo'ya sırtımı dönüp koridordan odama doğru ilerlerken diğer çocukların bana attığı bakışları kaçırmadım. Arkamdan hafif bir ses mırıldanması duyuldu ve sonunda Jasper da beni takip etti.

Gerçekten de odaya temkinli bir ifadeyle girdi. "İyi misin, Swan?"

"Hayır, değilim," dedim omuz silkerek, sonra kollarımı kavuşturdum.

"Oraya gideceğim.

Ve hayır, siz sormadan söyleyeyim, bu sizin düzeltebileceğiniz bir şey değil."

"Nereden biliyorsun?" Sesine alaycı bir hava karıştı. "Bana söylemezsen yardım edemem. Belki de düşündüğünden daha fazlasını biliyorumdur."

Uzun bir süre onu inceledim. İçimde bir hüznün kabardı. Onun tekrar yanımda olmasından dolayı basit bir sevinç vardı. "Seni özledim," dedim usulca. "Geliyor muyuz, gidiyor muyuz ya da ne olacak bilmiyorum-"

Aramızdaki mesafeyi kapattı ve beni en şiddetli kucaklaşmanın içine çekti. Gözlerimi kapatarak ona sarıldım ve yüzümü boynuna gömdüm. Başımın arkasını kavrayarak, dudaklarını alnıma bastırarak kadar kaydı.

"Ben de seni özledim," diye beni temin etti ve sonra bakışlarıyla buluşacak kadar geri çekildi. "Konuş benimle. Sorun nedir? Liam sana sorun mu çıkarıyor? Vaughn burada olduğu için ortalığı mı karıştırdı? Ne oldu?"

Benden bir kahkaha kaçtı. "Hayır, Liam harika biri. O beni kızdırıyor ama ben de onu kızdırıyorum, bu yüzden işe yarıyor. Bana dövüşmeyi öğretiyor. Bu çok güzel. Vaughn'un bugün burada olmasına bayıldım. Döndüğüne inanmıyorum. Yarına kadar gelemezsin sanıyordum."

"Boş ver, benim kız beni özlemiş gibi konuştu," dedi, tüm ifadesi yumuşamıştı. Çoğu zaman takındığı o dinlenmiş Jasper suratından eser yoktu. Onun yerine, oteldeki küçük kulübede benimle dalga geçen ve oynayan adam vardı karşımda. "Bunun senin için zor olduğunu biliyorum. Sana söylememiz gerekirdi... ama bunu söylemek bize düşmezdi."

"Beni neden tuttun?" Bu soru beni rahatsız ediyordu. "Her şey söylenip

bittikten sonra, Eric'i aldınız, onunla ilgilendiniz ve bana tıbbi bakım sağladınız, ama sonra beni tuttunuz. Ve bu sadece birkaç hafta değildi.

Aylarca sürdü. Dans stüdyosunun eklenmesi de dahil olmak üzere kulüp binasındaki her şeyi değiştirdiğiniz, mekanı temizlediğiniz aylar ve bu aynı

zamanda diğerlerinizin de benimle ilgilenmek için programlarınızı

değiştirmeniz gerektiği anlamına geliyordu." "Kolay bir cevabı var," dedi

yavaşça. "Ve çok daha zor bir cevap

bir tane."

"Peki, önce kolay cevap o zaman."

"Çünkü ben istedim," diye itiraf etti Jasper. "Seni oraya götürdükten sonra kalmanı istedim. Güvende olduğunu bilmek istedim." Bir kez daha bastırdı

Beni bırakmadan önce alnıma bir öpücük kondurdu ve dönüp kapıya yaslanmadan önce birkaç adım uzaklaştı. Bu bir engelleme manevrası gibi görünmüyordu, makul bir mesafeye ihtiyacı vardı.

"Çok daha zor olanı mı?"

Sakalını düzeltmeden önce ellerini yüzüne sürerken yatağın kenarına oturdum. "Seni uzun zamandır seviyorum."

Kalbim sıkışmıştı.

"Seni en iyi arkadaşımı gülümseten, ıslıl ıslıl parlayan bir yıldızken sevmiştim. Seni ilk kez sahnede gördüğümde, seninle ilgili her şey beni çağırırdı. İlk başta kendime Milo'nun kız kardeşi olduğun için olduğunu söyledim. Sen Ivy'ydin. Bizim için önemliydin. Bizim bir parçamızdın." Dudaklarını yaladı. "Sonra, seni bu kadar vahşi ve korkusuz olduğun için sevdim. Seninle ilgili her şey çok zarif ve geçiciydi. Hepimizin ısınabileceği bir ışıktın... Sonra sen on dört yaşındayken bir pislik içkine ilaç kattı ve tek yapmak istediğim etten başka bir şey kalmayana kadar onu dövmekti."

Kaşlarımı çattım. "On dört mü?"

"Evet, bir gösteriyi yeni bitirmiştiniz, turnedeki son gösteriydi. Üç saat uzaklıktaydın, biz de seni görmek için oraya gittik. Sırf seni izlemek için en önden bilet aldık. Hiç böyle bir şey görmemiştim. Sonra siz o kulübe gittiğinizde biz de peşinizden geldik."

"I..." Söyledikleri bir anıyı canlandırdı.

"Sana göz kulak olduk. Arkadaşların gitmeden önce sana bir içki verdiler ve sen de diğer kızlarla dans ediyordun. Ama barmen," dedi son kısmı hırslayarak. "O devam etti. Reşit olmadığını çok iyi biliyordu ve seni iyice sarhoş ettikten sonra seninle flört etti."

Barmeni zar zor hatırlıyordum. "Hastalandım."

"Evet, dışarı çıktın ve kızlardan birinden sigara aldın, ama istikrarlı değildin ve Milo seni lanet sokağa düşmeden önce yakaladı."

Şaşkınlık içime işledi.

"Sanırım ilk kez senin ne kadar kırılgan ve mükemmel olduğunu fark ettim." Ellerini iki yana açtı. "İşte oradaydın, tam önümüzde, cehennem gibi narin ve kıyaslandığında çok küçük. Lanet olsun, hâlâ çok küçüksün. Üzerindeki tüm o morlukları ya da o kapıya kilit taktığımı ve anahtarı kimseye vermediğimi fark ettiğinde nasıl görüldüğünü her düşündüğümde beni kızdırıyor."

Dudaklarımı yalayarak yavaşça başımı salladım. "Kilitli bir kapıda çok fazla güç vardır."

"Güvenlik kapının arkasındadır, güç ise onu kilitleyebilmekten gelir." Anlamıştı ve bunu takdir ettim. "Kendime, yaptığımız her şeyi Milo için yaptığımızı söyledim," diye devam etti Jasper. "Her şey onun için başladı, çünkü o bizim kardeşimiz. Onun için ölürüm."

Bunu düşünmek bile beni üşüttü.

"Ama ben de senin için ölürüm. Emersyn'in karmaşık cevabı şu: En iyisi olmasak da, çok paramız olmasa da, havalı bir konumumuz olmasa da sen buraya, bize aitsin. Sana yüksek bir binada gösterişli bir daire, şöhret ya da alışkın olduğun her şeyi veremesek bile... ama bizim olanı koruruz ve her zaman birbirimizin arkasını kollarız. Ben her konuda senin arkada olacağım. İş gitmene izin vermeye gelse bile, çünkü kararı sen vereceksin."

Bu gerçeklik bir köprünün yıkılması gibi üzerime çöktü. Ben cevap veremeden kapı hızla çalındı. Vaughn, "Milo içeride bu kadar uzun süre kaldığınız için tedirgin olmaya başladı," dedi. "Acele etme, ama soyunacaksan gürültü yapma, Dove. Henüz buna hazır olduğunu sanmıyorum."

Gözlerimin yuvalarından fırladığına yemin edebilirim ve ben daha durduramadan kahkahalarım patladı. Jasper bile kıkırdadı ve Vaughn'un uzaklaşırken güldüğüne yemin edebilirim.

"Tam bir pislik," dedi Jasper ama gülümsüyordu.

"Ama sen onu seviyorsun."

"Pekâlâ, fazla alınganlık yapmayalım. Onun için adam öldürürüm. Onun için ölürüm."

Bu konuyu kapatalım."

İçimden hüznü bir kıkırdama daha geçti. Eğer hepsiyle birlikte büyüseydim nasıl biri olurum? Hapisten yeni çıkmış, öfkeli, kızgın bir ağabeyim ve zerre kadar kardeşlik duygusu beslemediğim çocuklar yerine yedi ya da sekiz ağabeyim olsaydı? Ben kim olurum?

Ivy Hardigan'ın kim olması gerekiyordu?

Onunla aynı fikirde olmaya çoktan karar vermiş miydim? Bunu öğrenmenin tek bir yolu vardı. Basit bir kan testi bize DNA eşleşmesini verebilir ya da vermeyebilirdi. Ama bu ne anlama geliyordu? Neden bana evlatlık olduğumu hiç söylememişlerdi? Özellikle de ne kadar iyi olduğumuzu bu kadar vurgulamışken...

Başımı döndürdü ve gözlerimi kapattım.

"Hey." Jasper aniden oradaydı, ellerini benimkilerin üzerine kapatıp onları kucakladı. "Az önce ne oldu?"

Başımı salladım, daha çok soruya cevap vermek istemediğim için. "Hâlâ tüm bunları kafamda oturtmaya çalışıyorum." Üst dudağımı dişlerimin arasına aldım ve acıtacak kadar sertçe sıyırdım. "Jasper..." Bakışlarıyla buluşmak için gözlerimi açtım. "Bütün bunlar benim Milo'nun kız kardeşi olduğumu düşündüğünüz için başladı. Ya kan tahlili ya da test yaptırırsak ve hepinizin çok sevdiği o sarmaşık olmadığım ortaya çıkarsa? O zaman ne olacak?"

"Onun kız kardeşi olduğundan hiç şüphem yok." İnancının vahşiliği Roma'nın sarsılmaz inancıyla yankılanıyor gibiydi. "Ama diyelim ki kan testi yaptırdınız ve kardeş olmadığınız ortaya çıktı."

"Doğru."

"*Seni* yine de severdim," dedi bana basitçe ve buz gibi bir kuzey rüzgârı gibi etrafımı saran bir ürpertiye yemin ettim. "Çünkü *sen* yıllardır uzaktan izlediğim kızsın. Sen, Emersyn Sharpe. Benim kuğum. Sadece bedeniyle değil, zihniyle de savaşılan vahşi dansçı. Kimsenin onu kontrol etmesine izin vermeyen, ne kadar haklı olurlarsa olsunlar ya da onun iyiliğini ne kadar düşünürlerse düşünsünler. Muhtemelen tanıdığım en sert insanlardan birisin ve sana tapıyorum. Gerçekten bu kadar basit."

Bu kadar basit.

"Beni

seviyorsun."

Hâlâ o üç kelimeye geri dönmüştüm.

Bana yarı gizli, yarı alaycı bir gülümseme verdi. "Evet, seviyorum." Ellerimi dudaklarına götürdü, bakışlarını tekrar üzerimde sabitlemeden önce her bir avucumu öptü. "*Seni* seviyorum. Bunu söylemek için bir teste ihtiyacım yok."

Acı içimde titreşti, amansız bir karanlığa karşı oluk gibi akan bir mumu tutmaya çalışmak gibiydi ve sonunda, gerçekten bir çıkış yolu varmış gibi bir ışık parlaması oldu.

"Bana kelimeleri söylemek zorunda değilsin," dedi Jasper. "Kelimeleri duymaya hiç ihtiyacım olmadı. Her zaman eylemlerin kelimelerden çok daha yüksek sesle konuştuğuna inanırım. Ve Freddie'yi aramış olsan bile mesaj attığın ilk kişilerden biri bendim."

Yüzümü buruşturdum. "Milo ile anlaşma..."

"Sorun değil Swan, gerçekten. Sadece takılıyorum. Milo'nun senden neyi kabul etmeni istediğini biliyorum ve sözünü tutarken bu kısıtlamanın etrafından dolaşmana bayıldım."

"Şeytan ayrıntıda gizlidir."

"Evet, öyle." Ellerime bir öpücük daha kondurdu. "Şimdi, buradaki seks kokusunu ve bu kadar güçlü olması için bugün birkaç kez boşalmış olman gerektiği gerçeğini alabiliyorum. Bu yüzden, seni soyup kaç kez boşalmanı sağlayabileceğimi görmeden önce, seni dışarı çıkaralım ki Doktor'u görmeye gidebilesin."

Yüzünü buruşturdu.

"Hala onu ya da Liam'ı sevmiyorsun ve..."

İki parmağım dudaklarıma bastırdı. "Sana anlatacağım ama şimdi değil. Tüm bunları daha sonra, ikimiz için zaman olduğunda konuşabiliriz. Yalnız olduğumuza göre, istediğim bir şey var."

Bu şeyin ne olduğu konusunda içimde hiçbir soru işareti yoktu. O eğildiğinde ben de aynısını yaptım ve neredeyse aynı anda başlarımızı eğdik. Dudakları dudaklarıma değdiğinde bir kez bile gözlerimi kapatmadım ya da başka tarafa bakmadım. Bu alaycı bir tattı, gelecek olanın bir örneğiydi. Bir sonraki daha sokulgan bir öpücüktü. Sakalının yumuşaklığı yüzümü gıdıkladı ve sonra dili izin isteyerek dudaklarımın kenarında gezindi.

Kendimi yataktan fırlattım, o ayağa kalkarken kollarımı boynuna doladım. Ağızlarımız, yeniden bağlanmakla ilgili olduğu kadar arzuyla da ilgili olan bir öpücükle birbirine kaynaştı. Son birkaç hafta içinde bir yerlerde hepsini affetmişim. Bana Milo'dan bahsetmedikleri için bile.

Öpücüğünün yarattığı hislere kendimi kaptırarak ona sarıldım ve başını kaldırıp öpücüğü kestiğinde sadece biraz sızlandım. "Beni gerçekten özlemişsin."

Sesi kendini beğenmişlikle doluydu ve başının arkasını okşayıp parmaklarımı saçlarında gezdirirken güldüm.

Oturma odasına dönmeden önce kendimize bir öpücük daha verdik, bu seferki çok kısa sürdü. Çocuklar aşağı yukarı onları bıraktığımız yerdeydi. Gerçi Vaughn yatak odalarına giden koridorun sonunda bir pozisyon almıştı. Milo bakışlarını bana dikip dudakları bir parça gerildikten sonra tüm ifadesi gevşediğinde burayı koruduğu anlaşıldı.

"Hazır mısınız?" Soruş şeklinden denediği anlaşılıyordu, bu yüzden ona karşılık vermedim. Zavallı adam zaten terslenmeyi hak etmiyordu.

"Evet. Bu gece dönecek miyim?"

"Belki," dedi Milo. "Bunu her seferinde bir adım atarak çözelim." Derin bir nefes aldı. "Lütfen."

Etrafımdaki çocuklara baktım. Liam kaşlarını çattı. "Telefonun yanında mı?"

Kapüşonumun cebini sıvazlayarak başımı salladım. "Ama anahtarım yok."
Öfkeli bir ses çıkardı, sonra yanıma geçip bana bir tane uzattı. "Bebek adımları."

Parmaklarımı avucundaki anahtarın etrafında kıvırdım ve yüz ifadesini okudum. "Eğer sıkışırsam, ararım."

Bir kez başını salladı. Sonra geri çekildi. Sonra Vaughn'a dönerek parmak uçlarımda yükseldim ve ağzının kenarına bir öpücük kondurdum. "Seninle sonra konuşuruz?"

Kıkırdadı. "Ateşle oynuyorsun, Dove."

Omuz silktilim. "Seni yakmadığı sürece sorun yok."

"Merak etme, Milo'yla başa çıkabilirim."

Kilit vurgu Milo kısmındaydı. Hepsi Milo'yla iyi görünüyordu, Raptor ise onları endişelendiriyordu. Bunu daha sonrası için bir kenara not ettim ve kapıya yönelmeden önce anahtarı cebime attım. Milo kapıyı açtı ve ben de kapıdan geçmeden önce duraksayıp ilk kez aynı ortamda bulunan ve birbirlerine ters ters *bakmayan* Jasper ve Liam'a baktım.

"Ben yokken birbirinizi dövmemeye çalışabilir misiniz?" "Söz vermiyorum," dediler aynı alaycı tonda.

Milo homurdandı. "Onları rahat bırakın, bir yolunu bulurlar."

"*Hep* böyle mi kavga ederler?" Asansöre yönelirken sordum. Jasper'ın "hey" dediğine yemin edebilirim ve Liam bir şeyler homurdanırken Vaughn güldü ama Milo kapıyı üzerlerine kapattı.

"Evet," dedi. Asansör çoktan açılmıştı ve önce benim binmemi işaret etti. "İnanması ne kadar zor olsa da..."

"Birbirlerine çok benziyorlar," dedim. "Hayır, buna inanmak o kadar da zor değil. İkisi de her şeyin ağırlığını kendi üzerlerine yüklüyorlar."

Bakışları üzerimde yoğunlaştı ve sonra başını salladı. "Bu da işin bir parçası." Asansör bizi garaja çıkardığında, önce benim çıkmam için önümü kesmekten çekinmedi, sonra ona katılmam için bana elini uzattı. Beni götürdüğü araba başka bir SUV'du. Kaç tane vardı?

Yolcu tarafındaki kapıyı açtı ve beni incelemeyen önce içeri girmemi bekledi. "Vaughn ve Jasper gibi Liam'la da öpüşeceksen, bunun Jasper'ı çileden çıkarmasına hazır ol."

Evet, bunu zaten anlamıştım.

"Ama Roma değil?" Her şeyden çok merak ettiğim için sordum. Milo bana tekrar bakmadan önce başını hafifçe kapıya vurdu.

"Hayır, Rome-I-Emersyn değil, benim için bir şey yapar mısın?"

"Eğer yapabilirsem." Ve tam olarak bunu kastetmiştim. Eğer yapabilirsem.

"Onlara karşı dikkatli olun. Hepsi... düzgün adamlar. İyi adamlar. Bazıları en iyileridir. Ama aynı zamanda en kötülerini. Hem bizim yaptığımızı yapıp hem de ikisi birden olamazsınız."

Bu mantıklı.

"O yüzden dikkatli ol, şimdilik tüm söyleyeceğim bu. Ayrıca, eğer bir daha asla seks yapmazsan, bu da harika olur." Bana zayıf bir gülümseme attı, sonra kapıyı kapattı ve ben de kendimi tutamadım. Kıs kıs güldüm.

"Yani bu bakire olduğun anlamına mı geliyor?" diye sormadan önce direksiyona geçmesini bekledim.

"Ne oluyor lan?" Bana şaşkın bir bakış fırlattı. "Hayır, ben bakire değilim, bunu bana neden soruyorsun?"

"Sadece merak ediyorum, senin seks hayatın üzerinde sahip olduğun haklara ben de sahip miyim?"

Bana ters ters baktı ama bakışlarında zerre kadar acımasızlık yoktu. Başını yavaşça salladı. "Sen hala bir veletsin."

Nedense bu beni en az Jasper'ın beni sevdiğini söylemesi kadar memnun etti. Ayrıca inanması çok daha kolaydı. "Teşekkür ederim."

Bir iniltiyle arabayı çalıştırdı. "Belki Doc sana ulaşabilir." "Çok tatlı biri," diye itiraf ettim. Milo sonraki dört blok boyunca küfretti.

Neredeyse ağlayana kadar güldüm. Muhtemelen adama eziyet etmemeliydim ama daha önce hiç kardeşim olmamıştı. Bu... hoş bir şeydi.

Muhtemelen uzun sürmeyecekti, ama sürdüğü sürece? Tadını çıkarmak istedim.

FIRST GLANCE

OceanofPDF.com

MICKEY J, NAM-I DIĞER DOC.

Çocuklar gece yarısına doğru beni acil bir durum için çağırdıklarında görmeyi beklediğim son şey, başındaki yaradan dolayı kanaması olan ve bir dizi dayaktan -ya da dayak gibi görünen bir şeyden- dolayı kelimenin tam anlamıyla mosmor olmuş baygın bir kızla gelmeleri idi.

Morlukların çizgileri derindi, eski morlukların üzerinde yeni morluklar vardı. Ayaklarında, özellikle de ayak tabanlarında ve parmak uçlarında ağır nasırlar ve morluklar vardı. Röntgenler, iyileşmiş olan eski kırıkların izlerini görünce kafamı allak bullak etti.

Tacizin yol haritası derisine ve kemiklerine işlenmişti. Kıyafetlerini çıkardığımda daha fazla hasar ortaya çıkmıştı. Tecavüz kitini almak beni çok rahatsız etti ama yine de yaptım. Önemli olmasaydı çocuklar onu buraya getirmezdi. Görünen hasar yeni bir saldırıya işaret ediyordu ama yara izleri çok daha kötü bir hikâye anlatıyordu.

Bulduklarımı doğrulamak için bir kolonoskopi gerekecekti ama onun açık izni olmadan daha fazla invaziv prosedür uygulamayacaktım. Birisi bu çocuğa çok emek vermiş. Pelvik gelişiminden, göğüslerinin hafif oluşumuna ve boyuna kadar, on dört ya da on beş yaşından fazla olamazdı. Ergenliğe zar zor girmiş.

Yetersiz beslenme, yaraların iyileşme biçiminde açıkça görülüyordu. Mahremiyetini korumak için onu mümkün olduğunca bir çarşafı ile örtülü tuttum. Fiziksel müdahalelerime hiç tepki vermemesi de endişe yaratıyordu. Nabızı sabitti ve nefes alıp veriyordu.

Jasper düşmanlık yayarak geri adım attı. Çocuğun her zaman öfke kontrolü sorunları vardı. Benim yokluğumda daha da kötüleşmişti. Benden nefret ettiği gerçeği gözümünden kaçmamıştı. Ama her zaman olduğum adam olmanın ötesinde yapabileceğim pek bir şey yoktu.

"Biraz zaman alacak," dedim ona, o başka bir şey söyleyemedi. "Ona serum, antibiyotik ve ağrı kesici vereceğim. Sonra da bu kırıkları tedavi etmem gerekiyor."

"Kaç mola?" Jasper talep etti.

"Kolayca üç ya da dört," diye açıkladım. "Bak..." Görüntüleri ekrana getirdim. Onları VA'daki Cam'e çoktan göndermiştim. Talebi gizli tutmakla kalmadı, dosyada isim de yoktu, sadece numaralar vardı.

Onun onayına ihtiyacım vardı. Beni tekrar bir araya getiren ekipteydi.

Kırık kaburgalar morarma ve küçük kırıklar içeriyordu. Ciğerlerine saplanmak üzere olmadıklarından emin olmak dışında, onlar için fazla bir şey yapamazdım. Kendi kendilerine iyileşmeleri gerekiyordu. "Uzman değilim ama bunları yeterince iyi okuyabiliyorum ve şu anda onlara bakan bir arkadaşım var..."

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, bu onu daha da kızdırdı. Gözlerimi devirdim. Bugün onun kızgınlığını giderecek ne zamanım ne de sabrım vardı. Bir noktada ya bunu atlatacak ya da mutsuz yaşamak zorunda kalacaktı çünkü ben bir daha hiçbir yere gitmeyecektim. "Ona güvenebilirsin."

"Biz kimseye güvenmeyiz Doktor," dedi bana soğuk bir sesle. "Sen de bunu hak etmeliydin."

Ona homurdanmamak için kendimi zor tuttum. "Bunun tam tersi olduğuna eminim evlat, ama geceleri uyumana ne yardım edecekse. Şimdi bak..." Bu çocuklar ailedendi. Aile aptalca şeyler yapardı ya da kız kardeşimin bir keresinde bana söylediği gibi, *"Boktan seçimlerine rağmen seni seviyorum Mickey, ama bir gün, daha fazla karmaşa yaratmaya çalışmak yerine hayatın sana verdiği şansları takdir etmeyi öğrenirsen harika olur."*

Steph çok haklıydı. Hayatın bana karşı cömert davrandığını anlamam için neredeyse hiçliğin ortasında, dünyanın öbür ucunda ölmem ve tenimin yanması gerekti.

Ben hayatta kaldım.

Kellan ve Vaughn bize katıldılar ve ben ilaçları hazırlarken onlara yaraları anlattım. MR çekmek istedim, bu kadar yumuşak doku hasarı varken *bir şeyleri* gözden kaçırmadığımdan emin değildim. Yine de el ve ayak parmaklarına yönelik tüm refleksif uyaranlara tepki veriyordu.

"Bu kız neden çıplak?" Vaughn aniden sordu. Onu sıcak tutmak için çarşafa bir battaniye eklemiştim. Şimdiye kadar herhangi bir şok belirtisine rastlamamıştım ama bundan kaçınmayı tercih ederdim.

"Çünkü tam bir sınav yapmak zorundaydım." Basit soru, basit cevap.

"Eğer sen-" Jasper başladı ve bununla yetindim.

"O cümleyi bitir evlat, beynime bir kurşun sıksan iyi edersin, çünkü daha az suçlama için adamları öldüresiye dövdüm. O lanet olası bir çocuk. İstismara uğramış bir çocuktan bahsetmiyorum bile. Memeleri bile yok."

Bu onu susturdu.

"Gövdesinin dörtte üçünde çürükler var. Nasıl böyle bir performans gösterdi, bilmiyorum. Ama kaburgalarında çatlaklar var,

Bu da nefes almasını engelliyor olmalı. Ayak parmaklarının her biri kırılmış, bazıları birden fazla kez. Parmakları kırılmış. Bileği kırılmış. Sağda iki kez. Kollarında ve her iki bacağında eski iyileşmiş kırıklar var." Dans kıyafetleri gösteri yaptığına dair elimdeki tek ipucuydu ama yine de... bu çocuk berbat haldeydi.

Ve eğer daha önce farkında değillerse, *şimdi* bilmeleri gerekiyordu. "Biri onu dövüyor."

Kellan'ın nötr ifadesi yerini saf bir öfkeye bıraktı. Muhtemelen tanıdığım en rahat adamlardan biri olan Vaughn'un yüzünde taş gibi bir ifade vardı. Jasper'ın çiğ öfkesi havada titreşiyordu.

"Ve ona bir daha elini sürmeyeceğinden emin olsan iyi edersin."

Bu adamlara cesaret vermeye ihtiyacım olduğundan değil, izledikleri yolu anlıyordum. Bir zamanlar benim de yürüdüğüm ve onları bana katılmaya davet ettiğim bir yol. O yolda hayal ettiğimden çok daha ileriye gitmişlerdi. Ama bazı şeyler affedilemezdi.

Bu kızı her kim dövüp tecavüz ettiyse, korkunç ve acı dolu bir ölümü hak etmişti. Artık insanları iyileştirmek için çalışıyor olabilirim ama bazı şeyler ruhu iyileştirir, canavarları öldürmek de bunlardan biriydi.

Çocuklar kendi aralarında konuştular ama ben antibiyotikleri hazırlamayı bitirirken konuşmaları duymazdan geldim. Ona ertesi gün hapı verecektim ama bu kararı vermeden önce onunla *konusana* kadar beklemek istedim.

"Peki ya kafası?" Vaughn sordu, sesindeki hırçınlık artık yoktu ve ben de ona düşünceli bir bakış attım.

"Büyük ihtimalle beyin sarsıntısı. Taşa çarptığı yerde çürük var, köşeye sıkışmış gibi görünüyor. Birkaç dikiş atacağım ama henüz şişlik görmüyorum. Uyandırıp bilişsel fonksiyonlarını kontrol etmem gerek ama muhtemelen silinmiştir, zavallı şey." Çöllerde ve dağlarda daha kötülerini görmüştüm. Ama çok fazla değil. "Ona bir serum takacağım, biraz sıvı vereceğim ve birkaç test daha yapacağım. Sonra size bazı reçeteler getireceğim. Onu kulüp binasına mı götürüyorsun?"

Üçü de aynı anda başını salladı. Güzel, en azından ona göz kulak olabilir ve kontrol edebilirdim.

"Pekâlâ, ben bunu yaparken sen de dışarı çık. Bana bir saat ver." Kendimi göreve odaklamam gerekiyordu. Jasper ve Kellan gittiler ama Vaughn kollarını kavuşturmuş bir şekilde yerine yerleşti. Ben işime devam ederken müdahale etmemesi ya da soru sormaması yardımcı oldu. Ona bir bakış attım ve yüzündeki ıstıraptan hiçbir şey anlaşılmıyordu.

gözleri. Bu çocuk ya onun için önemliydi ya da yaraları için kendini suçluyordu. "Kötü göründüğünü biliyorum," dedim ona. "Ama onu en kötü durumdan kurtaracağız, sonra da geri kalanı için ona yardım edeceğiz."

Bir an için bakışlarımı karşıladı ve sonra derin bir iç çekerek başını salladı. "Daha hızlı olmalıydım, Doktor."

"Onu buraya getirecek kadar hızlıydın," diyerek elimden geldiğince teselli etmeye çalıştım. "Şimdilik buna odaklan."

OceanofPDF.com

CHAPTER 23

OceanofPDF.com

LIAM

L Onu bütün gün yalnız bırakmak listemin üst sıralarında yer almıyordu. İşin garibi, amcasının katılması gereken bir toplantı da dahil olmak üzere çeşitli randevularıma giderken suçluluk duygusu katılm bana eşlik ediyordu.
ak.

Bir elçi gönderdi, bir avukat. Adam buz gibi bir ses tonu ve daha da buz gibi bir duruşu olan soğuk bir herifti. Bu durum beni hem kızdırdı hem de sözde "yeğenini" bulmak için elinden geleni yapan ama yine de benimle tanışmaya zahmet etmeyen bu adam hakkında daha derin bir merak uyandırdı. Haklısın. Bu hiç de şüpheli değildi.

Avukat benimle hiç arkadaşlık kurmadı. Toplantıda tam on dakika kaldım. Bana hiçbir şey söylemeyecekti. Ne küçümsediğimi gizleme zahmetine katlanmamam ne de ayrılırken kovulmam bana puan kazandırmadı.

Yine de bana bir kuyruk kazandırdı.

Bu şerefsizler asla öğrenemez.

Asla.

Randevudan bir blok ötede telefonum çaldı. "Ne?" Ekranı bakmadan cevap verdim. Birincisi, bu numara sadece çok özel bir grup insanda vardı. Eğer arayan kral olsaydı, özür dilerdim. Ayaklarına kapanmamdan hoşlanırdı.

"Sanki biriyle yatman gerekiyormuş gibi konuşuyorsun," dedi tanıdık bir ses. "Ya öyle ya da her kimle sevişiyorsan işinde pek iyi değil."

Gözlerimi devirdim. "Ezra, her şey seksle ilgili değil."

"Hayır, sadece iyi kısımları. *Her neyse,*" diye devam etti zengin herif, yapabileceğim her türlü itirazı es geçerek. "Bana Braxton Limanı'ndaki o saçmalığı hallettiğini söyle. Onun soylu ahmaklığından bir telefon daha almak istemiyorum."

Bu beni gülümsetti. Kral tüm kartları elinde tutuyor olabilirdi ama hiçbirimiz onu gerçekten umursamıyorduk. Adam ve Ezra'nın bu bilgi konusunda bana *güvenmeleri* uzun zaman aldı ve ben de onları suçlamadım. Kral geçmişte birden fazla kez Kraliyet ailesinden birini ortadan kaldırmışken nasıl güvenebilirdim ki?

onu sorgulamak. Çoğu zaman bu iş Adam ya da Ezra'ya düşerdi. Gerçi ben de kendi payıma düşeni yapmıştım.

Ayrıca filme alınmış ya da kaydedilmiş olabileceğim de gözümden kaçmadı, çünkü şantaj malzemesi hepimizi hizada tutacaktı. Diğer yarıma yönelik potansiyel tehditler de öyle. Kralı en başından bilgilendirmeme rağmen, Roma pazarlığı açık değildi. Ona dokunurlarsa hepsini yakarım. Benimle ne sorunu varsa, benimle halledecekti.

Adam ya da Ezra'nın üzerinde nasıl bir etkisi olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bana hiç söylemediler. Tıpkı benim kendiminkini hiç anlatmadığım gibi. Yine de birkaç konuşmaya dayanarak bir kadın olduğundan şüphelenmiştim.

Bu bilgiyi bir kenara iterek basitçe şöyle dedim: "Ben hallettim. Daha hızlı hareket edemem ve yine de bunu gizli ve izlenemez tutabilirim. Eğer acımasız, kanlı ve çok gürültülü olmasını istiyorsa, bunu da yapabilirim."

"Siktir." Ezra kelimeyi hırıldayarak söyledi. Adam çift kişiliğe sahipmiş gibi görünüyordu ve ikisi arasında gidip geliyordu. Seks delisi amatör, hâkimiyet için öfkeli pislikle yarışıyordu.

"Dur tahmin edeyim," dedim gözümü kuyruğumdan ayırmadan. Onu küçük, güzel bir gezintiye çıkarıyordum. "Başarısız olursam beni azarlamakla görevlendirildin." Bu bir soru değildi.

"Kişisel bir şey değil," diye homurdandı.

Ama bunu yapmak istemedi ve bu da olayı kişiselleştirdi - en azından doğru şekilde.

"Terlemeyin. Majestelerine buraya kadar sabırla geldiğimizi hatırlatın. Eğer acele bir işin başımıza açacağı belayı göze almak istiyorsa, ben buna da varım."

Telefonda yankılanan kara kahkaha beni gülümsetti. "Tam bir pisliksin," diye yorum yaptı. "Ama demek istediğim anlaşıldı. İkimiz de onun hız ve sessizlik istediğini biliyoruz. Ayrıca senin iki ucu da ortaya karşı oynadığını düşünüyor."

"Belki de öyleyimdir," dedim. "Belki de değilim. Beni oyundan çıkarırsan asla bilemezsin. Elbette..." Gerçek olduğu zaman övünmekten çekinmezdim. "Benim yapabildiklerimi yapabilecek kimse yok."

"Bilmiyor muyum lan?" Yüzünden bir başka mağduriyet ifadesi daha kaçtı. "Yardıma ihtiyacın olan bir sorunun mu var?"

"Evet," diye itiraf etti Ezra. "Ama bu konuyu açarsam beni bayıltana kadar dövecek başkaları da var, o yüzden teklif etmediğiniz için teşekkürler."

"Ne zaman istersen."

Telefonu kapatmakla vakit kaybetmedi. Diğerleri derken Adam'ı kastediyordu. Aramanın kendisi normalin dışında bir adımdı, çünkü bu bir uyarıydı. Aslında ihtiyacım olmayan ama yine de takdir ettiğim bir uyarıydı. İtibarımız, bu sözde "elit" toplumun diğer üyelerinden çok onların ve benim çalışmalarımız sayesinde artmıştı.

Sol kık yanağımı topladı. Lanet bir çeteydi. Sadece daha pahalı kıyafetler giyiyorlar, daha pahalı arabalar alıyorlar ve daha pahalı amları beceriyorlardı. En azından ben hep böyle görmüştüm. Belki de Vandallar Emersyn'in sayesinde dünyada yükseliyordu.

Kafamda kısa bir süre de olsa o noktaya geldiğim için kendi suratıma yumruk atmak istedim. Ne kadar güzel ya da tatlı olursa olsun, amcığı için değer görmekten çok daha fazla saygıyı hak ediyordu ve o anda muhtemelen tahtayı delebilecek kadar sert bir sikim vardı.

Sikey

im.

Beni

m.

Hayat.

Kuyruğumdan kurtulma zamanı. İş merkezinin içinden geçip beni şehrin dışına çıkaracak otoyolun kavşağına yöneldim. Yarım düzine viraj ve kavşak vardı. Kıkımdaki midyeler benim hızımın ya da manevra kabiliyetimin yarısına sahip bir araca sahip değildi.

Otuz dakika sonra garajıma girdim ve dairedaki kameraları kontrol ettim.

Ona anahtarı değil de şifreyi vermek aptalca bir hareketti. Bebek adımlarıydı elbette, ama bir parçam onun dairede güvende olduğunu bilmekten hoşlanıyordu. İçeri girmeye çalışan biri sadece güvenlik sistemini çalıştırıp beni ve Roma'yı uyarmakla kalmayacak, aynı zamanda bir güvenlik ekibini de uyacaktı.

Uzun ve tehlikeli bir oyun oynuyordum. Bu tür şeylerden kurtulmanın en iyi yolu en kötüsüne hazırlanmaktı. Onu izole ve özel bir adaya götürmeden de güvende olmasını sağlayabilirdim. Milo onun güvenliğini kucağıma bıraktığından beri bu düşünce aklımdan geçmiyor değildi.

Giysiler oturma odasının her yerine dağılmıştı. Çeşitli açılardan kontrol ettim ve yanılmamıştım. Gömlekler -bir tişört ve benden aldığı mavi tişört- ve giydiği o seksi dans pantolonu. Pantolonun içinden dantel külot görünüyordu ve zaten kızgın olan sinirim daha da kaynamaya başladı.

Kim lan bu?

Geri sararak daha önceki bir zaman dilimine gittim; ben ayrıldıktan *hemen* sonrasına. İşte oradaydı, telefonunu almaya gitmeden önce kapıya bakıyordu. Hayır.

İlk kez odasına kamera koymamanın bilgeliğini tartıştım. Yine kendime hatırlattım, mahremiyetinin daha fazla ihlal edilmesini hak etmiyordu. Sadece telefonu *nereye* sakladığını bulamamıştım ve telefonu kopyalayana kadar kiminle konuştuğu ya da ne söylediği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Sonra uzunca bir süre kapıya baktı ve sonra gidip şifreyi tuşladı.

Vaughn.

Sikeyim

Onun burada ne *işi* vardı?

Cevabımı saniyeler sonra aldım. Bu hayatta çok az şey beni şok etse de, kıyafetlerini çıkarma hızı ve ardından adamın sikini boğazının yarısına kadar sokması beni o kadar sertleştirdi ki, sadece izleyerek boşalacağımı düşündüm.

Tanrım, muhteşemdi. Hayal ettiğimden bile daha güzeldi. Onunla antrenman yaparken ellerimde gördüğüm belli belirsiz kıvrımlardan, göğüslerindeki sivri meme uçlarına kadar. Ne kadar güzel olduğunun farkında değilmiş gibi umursamaz bir hali vardı... Sonra Vaughn göğsüne boşaldı ve ben güldüm.

Hayatımı sikeyim, muhtemelen yapmamalıydım. Ama lanet olsun. Azgın bir çocuk gibi boşalmadan önce soyunamadın ya da *onunla* ilgili bir şey yapamadın mı?

Aldırmıyor gibi görünüyordu. Farkına varmadan, yüzünü amına gömdükten sonra hala ekrana bakıyordum ve boşalmaya o kadar yakındı ki... Keşke ses ekleyseydim de duyabilseydim diye düşündüm ve o zaman yayını kestim ve başımı koltuğa yasladım.

Saati kontrol ettim.

Bu *saatler* önce olmuştu ve kıyafetleri hâlâ oturma odamda yerdeydi. Yani benim evimde bir yerlerde hala sikişiyorlardı.

Avucumu direksiyona üç hızlı darbeye vurarak, elimdeki acıyı görmezden geldim. Ne kadar kızgın olduğuma da çok yakından bakmadım. Asansörden apartmana çıkana kadar bunu görmezden geldim.

-Seks kokuyordu. Lanet olası derimin üzerinde de nemli bir pislik vardı.

O koltukta onu sikmesi gereken biri varsa, o da...

Bu düşünceyi bitirme. Bu emir, Vaughn onu yerken bacaklarını iki yana açıp başını geriye attığı görüntüsünü yok edemezdi.

Sonra telefonum çaldı ve her şeyden çok dikkatimi dağıtmak için onu çıkardım.

Sana doğru geliyor. On beş dakika içinde orada ol.

Gün gittikçe daha da güzelleşiyordu. Yatak odasına girdiğimde, onu ve Vaughn'u her şeyden çok seks kokan bir yatak odasında yakınlıklarının tadını çıkarırken bulmaya hazır değildim. Hayır, bunu asla örtbas edemeyecektik. Bakışlarım ona indiğinde sikim taş kesilmişti, dünyada hiçbir şeyi umursamadan orada oturuyordu, çıplak göğüsleri ve kızarmış meme uçları sadece emilmek ve alay edilmek için yalvarıyordu.

Beni kızdırdı.

Hepsini.

Bunun acısını asla ondan çıkarmazdım. Hayır, sadece kendimi toparlamak için bir dakikaya ihtiyacım vardı. Sonra tişörtüyle ve seks kokusuyla dışarı çıktı, dudakları kabarık ve güzeldi, onu *hiç* görmediğim kadar rahatlamış görünüyordu ve ben ne yaptım?

Onu öptüm. Hayal ettiğimden bin kat daha iyiydi ve beni ona karşı düşündüğümünden daha aç bıraktı. O benim, Vaughn'un ya da Jasper'ın değildi. Rome'un olması gerekiyordu. *Şimdiye kadar* en ufak bir ilgi bile göstermediği tek kızdı ve ben onun kıcıyla oynuyor ve onu sikimle doldurmayı hayal ediyordum. Ağzını. Amını. Götünü. Onu doldurmak, işaretleme ve tüm dünya bilsin diye iddiamla damgalamak istiyordum.

Çıldırması libidomun üzerine bir kova su dökmüştü. Patlayan gözbebeklerindeki korku, saldırırkenki o saf panik. Çok da iyi bir vuruştı. Bizi yere düşürürken içimdeki havayı boşalttı ve ben de kafasını sert zemine çarpmaktan zor kurtardım.

Ona telkin ettiğim her şeyi çok güzel bir şekilde yerine getirdi.

Jasper Vaughn'a, "Gitmeliyiz," diyerek beni düşüncelerimden uzaklaştırdı. Milo ve Emersyn gitmişti. Jasper aramıza mesafe koymak istiyordu. Hiç de şaşırtıcı değildi...

"Devam et," dedi Vaughn. "Liam'la konuşmam gerek."

"Ne hakkında?" Jasper'ın tavrı her zamanki gibi canımı sıksa da, bir fikrim olsa da Vaughn'un ne hakkında konuşmak istediğini merak ediyordum.

"Dove." Vaughn asla lafını esirgemeyen biri değildi. "Liam onu öptüğünde bir an yaşadı."

Yumruğun geldiğini gördüm ve vurmasına izin verdim.

Dürüst olmak gerekirse, bunu her şeyden çok Hellspawn için yaptım. Ayrıca Jasper'ı sırtından vurmak da oldukça iyi hissettirdi.

SONRAKI İKİ GÜN TAMAMEN FARKLI BİR CEHENNEM GİBİYDİ. BİRİNCİSİ, BEN Dudaklarının ve tutkusunun tadını aldım ve bu düşüncelerime yarı yarıya hükmetti. İkincisi, Milo'yla birlikte Doktor'u görmek için çıktıkları yolculuk, Doktor'un ilgilenmesi gereken tıbbi bir acil durum yüzünden yarıda kesildiğinde pek de iyi bir ruh halinde değildi.

Onun yerine, benim evime döndüler ve tartıştılar. Yine. Keşke onlar da kendilerini benim gördüğüm gibi görebilselerdi. Ne kadar da benziyorlardı. Roma'ya şükürler olsun, her gece onun varlığı kendimi aptal durumuna düşürmemi engelliyordu.

Bir daha benim yatağında yatmadılar ve ben her ne kadar daveti uzatmak istesem de lanet olası mesafemi korudum. Roma fark etti. Yorum yapmadı ama beni inceledi ve suçluluk duygumun morarmış gözümünden okunduğunu hissettim.

Bakışlarını kayıtsızca karşıladım ve bekledim. Özellikle de Vaughn'un onu görmeye gelmesini önerenin *kendisi* olduğunu söylediğinden beri. Vaughn ve Jasper'a ihtiyacı vardı.

Evet. Bu konuda yorum yok, kardeşim.

Yine de kızgındı çünkü Milo onu Doktor'u görmeye götürmeye çalışmış olsa da o ve diğerleri sessizliğe gömülmüştü. Koşu bandında gerinip koştuktan sonra etrafta tepinmesine bakılırsa, kimsenin mesajlarına cevap vermediğini tahmin etmeliydim.

Ya da öyleyseler bile ona duymak istediği şeyi söylemiyorlardı.

Ruh halinin tabutuna çakılan son çivi ise Roma'nın o gece gelmemesiyle çakıldı. O uyuduktan sonra birçok kez gelmişti ama bana mesaj atıp gelmeyeceğini söylemişti. Halletmesi gereken bir işi vardı ve hepsi bu kadardı.

Gözlerindeki çok gerçek ve içgüdüsel hayal kırıklığı kesildi. Ona bu çılgınlık hakkında ve çoğu beni ilgilendirmeyen bir dizi başka soru sormak istesem de, kendimi tuttum. Yeterince sorunumuz vardı.

Orada hangi mayınların beklediğini bilmeseydim, onun ruhunu deşmem gerekmezdi.

Vaughn ve Jasper sadece tecavüzden kalan bir travma olduğunu düşündükleri konusunda hemfikirdi. Görünüşe göre, uğraştıkları pislik torbası ona bir kez değil, defalarca tecavüz etmişti. Tam da beni öldürücü bir öfkeye sürüklemek için duymam gereken türden bir şeydi.

Bu konuda hepimiz aynı fikirdeydik. Vaughn onunla benzer bir engelle karşılaştığını söylediğinde Jasper bile bana vurduğu için yarım yamalak bir özür mırıldandı. Sonra Jasper aynı şeyi ona da yaptığını itiraf etti. En azından onu öpen ben değildim.

Kesinlikle ikisini de beceriyordu, yani belki bir umut vardı. Bu düşünceye olabildiğince hızlı ve derin bir iğne batırdım.

Benimle sözsüz bir kahvaltıyı paylaşıırken onu saran hüznün zenginliği, onunla daha derin bir yakınlık arzusunun etrafına koyduğum tüm koli bantlarını ve zincirleri çözdü. Görünüşe göre egomu oturtmayı ve susturmayı başarmış olsam bile, bu arada sağduyumun boğazını da kesti.

"Başka bir seans için spor salonuna gitme fırsatımız olmadığını biliyorum," dedim, herhangi bir tepki verip vermeyeceğini dikkatle izleyerek. "Bu sabah oraya gitmeden önce yapmam gereken birkaç şey var."

Bana doğru gönderdiği boş bakış bana hiçbir şey vermedi.

"Ee," dedim yavaşça. "Buradan çıkıp benimle gelmek ister misin? Yapılacak işler heyecan verici değil, ama bacaklarını esnetebilir, farklı şeylere bakabilirsin ve sonra yetişkin erkekleri ağlatmak konusunda doğru düzgün bir ders almak için spor salonuna gideriz."

Yumuşak homurtusu beni gülümsetti. "Beni seninle çıkmaya mı davet ediyorsun?" "Şey, bu bir çalışma randevusu olacak. Yani, ben çalışırım ve sen de takılırsın.

Ben bir şeyler yaparken biraz sıkılabilirsin. Ama sonra sana beni nasıl inciteceğini göstereceğime söz veriyorum."

Neden bu şekilde ifade ettiğimden tam olarak emin değilim, ama bu onu güldürdü ve piyangoyu kazanmak ve O'Connell'lar tarafından aynı anda seçilmek gibiydi. Beni *istemişlerdi* ve bu duyguyu ifade etmek zordu. Burada da aynı şey.

"Böyle bir teklifle seni nasıl geri çevirebilirim bilmiyorum." "O zaman geri çevirme."

Gülümsedi. Onun hafif ifadelerini ya da gözlerinin yumuşamasını ne kadar özlediğimi fark etmemiştim. "Pekâlâ. Süslü bir şey giymeme gerek var mı?"

"Siktir et hayır," dedim ona. "Takım elbise giyeceğim, bu senin rahatsız olman gerektiği anlamına gelmiyor."

Bu gerçek bir kıkırdama kazandırdı.

Bir saat sonra mağazaya vardığımızda yüzünü buruşturdu ve ben de ona baktım. "Mağazayı gerçekten sevmiyor musun?"

"Açıklaması zor," diye itiraf etti pencereden dışarı bakarken. "Beni çok daha tatsız günlere geri götürüyor diyelim."

"Bunun hakkında konuşmanın yardımcı olabileceğini söylüyorlar."

"Öyle mi diyorlar?" Bana inanmıyormuş gibi bir bakış attı.

Gerçek şu ki, kendime inanmıyordum.

"Şey, her zaman deneyebilir ve nasıl yapacağımızı görebiliriz." "Hmm." Beni bir süre inceledi. "Önce sen."

Doğru. "Ve bu notta..." Kendimi arabadan dışarı attım ama kahkahaları aracın içinde yankılandı. Dans kıyafetlerinden ve benim gömleğimden hazırladığı cilveli bir kıyafetle birlikte eğlenceli bir şapka ve güneş gözlüğü takmıştı. Aslında neredeyse gösterişli görünüyordu ama bu konuda hiçbir şey söylemedim. Onun yerine etrafı taradım.

Emersyn Sharpe hala haberlerdeydi. Kendisi de dâhil olmak üzere çoğumuzun hakkında konuşmadığı bir konu. Çalışanlarımın olayı anladıklarında çenelerini kapalı tutacaklarına güvenmeme rağmen, hala rastgele kuyruklar yakalamaya devam ediyordum ve kim olduklarını tespit edememiştik.

Henüz.

Birkaç potansiyel kaynak vardı. Kral beni kontrol ediyor olabilirdi, bu durumda onun ve adamlarının beni takip etmesini sikeyim. Emersyn Sharpe'ı arayan özel dedektifler ve ödül avcıları Braxton Limanı'nda bir kez ortaya çıkmıştı bile. Evimi izleyenleri de sayarsak iki kez. Bir de 19 Elmas vardı. Meeks kulübünü aldığım için bana hâlâ kızgındı.

Yakında buradan biraz daha fazlasını alacağım.

Yerinde olmayan bir şey bulamayınca kapıyı açtım ve onu dışarı çıkardım. Benimle birlikte içeri girdi ve ofiste benimle takılmak yerine, mağazada dolaşmasının doğru olup olmadığını sordu. Elimdeki ekranları gösterdim ve mağazanın içinde *kalmasını* istedim, o da kabul etti.

Teslimatları ve siparişleri gözden geçirmem ve imzalamam gereken her şeyi gözden geçirmem bir saatten daha uzun sürdü. Bu süre zarfında, mağazada izlediği yolu takip etmek için monitörlere baktım. Acele etmemiştii,

Bir bölümden diğerine geçerken, evrak işlerini bitirdiğimde soyunma odasında kaybolmuştu.

Ben de beklemek için yerleştim. Bana bir defile yapacağını umuyordum ama öyle olmadı. Müşterilerimden biri onun için etrafta dolanıyordu ama onları gönderdim. Kendisine yapılan her yardım teklifini geri çevirmişti. İnsanlarımız iyiydi. Bir numara ona sormuştu.

Sonunda dışarı çıktığında, güzel olduğu kadar sade bir güneş elbisesi giymişti. Soluk tenini soldurması gereken bal sarısı bir rengi vardı ama bunun yerine onu parlatıyor gibiydi. Beni görünce biraz irkildi ama ben ellerimi kaldırdım.

"İşim bitmişti, ben de seni bekliyordum." Sonra gerçek olduğu için ona "Bunun içinde çok güzel görünüyorsun" dedim.

Aşağıya ve sonra tekrar yukarıya bakarken bir parça utangaçlık hisseder gibi oldu. "Birkaç şey almak istemem ikiyüzlülük mü?"

Adamlarının seçtiği tüm kıyafetleri reddettikten sonra mı? "Hayır," diye dürüstçe cevap verdim. "Kendi eşyalarını seçmek istediğini söylemiştin. Onları senin için alırsam gücenir misin?" Dilimde kül gibi bir tat bıraksa da devam ettim: "İstersen fişini sana veririm, sonra bana geri ödersin."

"Eğer beni bir bankaya götürürseniz, size bugün geri ödeyebilirim." Bunun üzerine kaşlarım kalktı. "Eğer çekersen..."

"Benden sana güvenmemi istedin," dedi, ben daha sözümü bitiremeden. "Ailemi nerede olduğum konusunda uyaracak bir şey yapmayacağım konusunda bana güven."

Eğer bu başka bir soru başlığı açmadıysa, ne açardı bilemiyorum. Ancak... "Tamamdır."

İfadesindeki rahatlama ve zevk ikizleşmesi doğrudan sikime gitti ve merhaba demek için hemen uyandı. Sikim ve benim istemek ve sahip olmak hakkında çok uzun bir konuşma yapmamız gerekiyordu. Çünkü ne kadar istersek isteyelim, sahip olmazsak ikimiz için de daha iyi olacaktı.

Ondan da şüphelenmiştim.

Aslında sadece birkaç şey seçmişti. Birkaç çift kot pantolon, iki gömlek, bir düğmeli ve bir tişört, sundress, sırt çantası olarak kullanılabilecek gibi görünen deri bir çanta, yeni bir çift yumuşak pamuklu uyku tulumu ve şort ve onun için sipariş ettiğim motosiklet botlarına çok benzeyen bir çift bot. Deriler ve botlar

Ŗu anda dolabımdaydı, çünkü diğerklerine verdiğı olumsuz tepki, onları ona vermekten çekinmeme neden oldu.

Yine de yığına ikinci bir elbise ekledi, bu başka bir g nd z elbisesiydi ve b y k boy bol eteğı ve bantlı beliyle oldukça Bohemdi. Bunu giydiğinde bir t r falcı ya da korsan kraliçesi gibi g r necekti.

Ve zorlukla bekleyebildim.

İŖimiz bittiğinde, onu istediğı bankaya g t rd m ve beklemek beni  ld rse de, onu içeri g t rd m ve lobiye yerleŖtim ve s ylediğı hiçbir Ŗeyi takip etmedim veya dinlemedim. On beŖ dakikadan az s rd  ve adımlarında bir sıçrama ve y z nde bir g l mseme ile geri d nd .

Kolumu uzattığında hiç sorgulamadan elini dirseğıme attı. Arabaya d nerken yol boyunca dikkatliydim, g z me çarpabilecek herhangi bir Ŗeye karŖı g zlerimi d rt açıyordum ama Ŗu ana kadar Ŗehirde normal, g neŖli bir g nd  ve biz de iŖlerini halletmek için dıŖarı ıkmıŖ herhangi bir çift olabilirdik.

Kıyafetleri için harcadığım   y z k sur doları nakit olarak saydı ve parayı uzattığında dilimi ısırarak zorunda kaldım. Yine de kabul ettiğim anda g l msedi ve daha da mutlu g r n yordu.

"TeŖekk r ederim."

Bu benim hırpalanmıŖ egomu ve gururumu yatıŖtırdı. Ben *onunla* ilgilenen kiŖi olmak istiyordum ve g r n Ŗe g re o da *kendisiyle* ilgilenen kiŖi olmak istiyordu. Bunu gerçekten yanlıŖlayamazdım.

"Bir Ŗey değıl." Belki de çenemi kapalı tutmalıydım ama sormak zorundaydım. "İhtiyacın olan her Ŗeyi aldın mı?"

Bana geniŖ ve sıcak bir sırtıŖla iltimas geçti. "Evet. M kemm l. Bir sonraki durağımız için hazırız."

Hepsi bu kadar. Başka bir Ŗey değıl. Merak beni canlı canlı yedi. Ağızımı kapalı tutmak ve sormamak için fiziksel çaba sarf etmem gerekti. Aslında, buna o kadar odaklanmıŖtım ki, m ziğı seçmesine izin vermeyi ya da striptiz barının  n ne gelene kadar bir sonraki durağımın ne olduğunu d Ŗ nmeyi umursamadım.

Kahretsin.

"Oh," dedi gerçek bir kahkaha atarak. "Hep bunlardan birinin içine girmek istemiŖimdir." Ve k  k s m kl  ben onu durduramadan arabamdan inmiŖti.

Lanet olsun.

Jasper'ın burada olmaması çok k t . Bir yumruğı daha hak etmiŖtim.

OceanofPDF.com

LET'S DANCE

OceanofPDF.com

EMERSYN

Uçağım öğleden sonra indi. Uçaktan inip amcamın evine gitmekten ne kadar korksam da, tek iyi yanı, kendi seyahatinin ertelendiğini ve iki gün daha evde olamayacağını bildiren bir mesaj atmış olmasıydı.

Belki uçağı düşerdi. İnsan umut edebilir.

Ya da böyle bir şans olduğunu düşünen biri bunu yapardı.

Melankoliyi üzerimden atarak, onu görmeme kırk sekiz saat kaldığı gerçeğine odaklandım. Beni eve gönderecek olan bu molayı ertelemek için elimden gelen her şeyi yapmıştım. Ancak son seferinde, eğer programlama işlerini halledemezlerse bu şirkette çalışmaya devam etmemi sağlayan izni iptal edeceğini açıkça söylemişti.

Bu beni kalıcı olarak eve getirir.

Cehennemde iki hafta kalmak, tam bir yer değiştirmeden iyidir. İki hafta dayanabilirdim. Sadece çenemi dik, gülümsememi yerinde tutmalı ve...

Bagaj teslimine açılan kapının diğer tarafında beni bekleyen manzara karşısında adımlarımın ortasında tökezledim. Aynı anda göz göze geldiğimize yemin edebilirim çünkü el sallayarak zıplamaya başladı. Arkasındaki iki iri gölgeyi zar zor fark ettim - gerçi iri olmak kabalık olabilirdi.

Lainey gülerdi.

Aslında öyleydi, ben kapıdan hızla geçerken Lainey bağırdı, "Acele et, sürtüğ! Yapacak işlerimiz var!"

Lainey bana sarılırken el çantam yere düştü. Birbirimizi son gördüğümüzden bu yana iki yıldan fazla zaman geçmişti. Programlarımız bunun gerçekleşmesi için berbat. Yine de ona doğum günü hediyeleri gönderdim, o da aynısını yaptı. Mümkün olduğunca sık konuşuyor ve her zaman saçma sapan mesajlar atıyorduk.

"Seni özledim," dedi gülerek ve ben de gözlerimden akan yaşları umutsuzca durdurmaya çalışarak onu sıktım. Bakıcıları geri çekildi ama ben Adam'ın bakışlarıyla kısa bir süre karşılaştım. Ezra çantamı düştüğü yerden almak için öne atılırken başını sallayarak beni şaşırttı.

"Burada ne yapıyorsun?" Ona sordum. Her şeyden çok şaşırmıştım.

"Okuldan kaçtım. En iyi arkadaşımın bu kadar yakın olacağını ve gelip seni görmeyeceğimi mi sanıyorsun?"

Geri çekilerek ona baktım. "Gitmem gerek..."

"Birkaç günlüğüne değil. Öyle dememiş miydin? İş için uzakta ve personelden başka kimse yok mu?"

Şey... bu doğrudu.

"Peki ya personel?"

"Onlara, o gelmeyeceği için birkaç gün antrenman yapmaya karar verdiğini söyle. O eve gelmeden seni oraya götüreceğiz." Lainey ellerimi sıktı. "Lütfen mi? Bu ahmaklara bu planı kabul ettirmek için neler yaptığımı tahmin bile edemezsin."

Ezra homurdandı. "Sormadığına eminim."

"Ya da hiçbir şey yapmayacağız," dedi Adam sert bir sesle. "Ama havaalanında kalmayacağız. Başka valiziniz var mı Bayan Sharpe?"

"Onun adı Emersyn," diye azarladı Lainey onu. "Bu kadar resmi bir danganak olma."

Ona karşı daha fazla hayal kırıklığına uğradığından bahsetmişti, daha çok onu gittikçe daha az gördüğü için diye düşündüm, ama yine de bu içgörüyü sunmayacaktım. Kankalar birlikte nefret ederdi. Bu bir kuraldı.

"Ama ona bana Emersyn diyebileceğini söylemedim," diye hatırlattım Lainey'e. Daha önceki korkum gülümsemesinin sertliği karşısında tamamen yok olmuştu. "Ve evet, bir çantam var."

Adam bir kez başını salladı. "O zaman bunları toplayıp gidelim."

Oradan çıkmak konusunda şaka yapmıyorlardı. Lainey ve ben kol kola girmiş, çantaların çıkmasını beklerken her şeyi konuşuyorduk. Ben daha işaret edemeden Ezra benimkini buldu ve kaşlarımı çattığımda bagaj etiketindeki dans ayakkabılarını işaret etti.

Oh.

Yeterince adil.

Bir arabanın bizi beklediği yere doğru ilerlerken Lainey, "Aldırma onlara," diye talimat verdi. Bir limuzindi ve Lainey beni de peşinden sürükleyerek hemen bindi. Şoför bavullarımı alıp bagaja yerleştirdi, sonra Adam ve Ezra bizi içeri kadar takip etti. "Lewis'te kalıyoruz, odalar hiçbirimizin adına rezerve edilmedi. Özel, ayrıcalıklı ve sadece üyelere açık. Davetiye alabilmek için bile birini tanıyan birini tanımanız gerekiyor."

Hangisinin böyle bir teklifi olduğunu sormadım.

"Kendimize ait bir s itimiz var. Film y ldızları gibi i eri girece iz, y z m z  falan saklayaca ız, sonra do ruca odalarımıza  ıkaca ız ve e er istersen bu gece ColorBox'ta dans etmeye gidebiliriz."

Cidden, her  eyle yarı ıyordu ve ben zar zor yeti ebildim. Yine de g zlerindeki ve sesindeki heyecan bula ıcıydı.

"ColorBox'ın ne oldu unu bilmek istiyor muyum?"

Adam neredeyse sıkılmış bir ses tonuyla, "Soylu insanların  o unun girmeye cesaret edemeyece i i ren  bir kul p," dedi. "B yle bir yerde dikkat  ekmektense pire yakalamanız daha olası."

Ezra bana do ru sırtarak, "M zik iyi ama," dedi. "  kiler de hi  fena de il."

Lainey, "Her  eyin tek dezavantajı, onlardan biri ya da ikisi olmadan hi bir yere gitmeyece ime s z vermem gerekmesiydi," diye itiraf etti. "Ama onlar da t m zaman boyunca ıslak battaniye gibi davranmayacaklarına s z verdiler. Ayrıca Ezra ger ekten dans edebiliyor."

"Bu do ru," dedi Ezra.

Adam bir t r homurdanma sesi  ıkardı ve di er adama attı ı bakı a g lmemek i in duda ımın i ini ısırmak zorunda kaldım.

"Ama siz ikiniz birlikte dans edebilirsiniz, sadece ayaktakımıyla  arpı mak ve s rt nmek yok."

Tamam, bu komikti ve ben durduramadan bir kakhaha ka tı. Lainey'ye  z r dileyen bir bakı  attım ama o da kendi kakhahasını bulmaya  alı ıyor gibiydi. "Biz kimseyle * arpı ıp s rt  m yiz*,  ok te ekk r ederim." Sonra bana neredeyse komplocu bir g z kırptı ve ekledi: "Ama oraya sık sık gelen erkeklerin  ok seksi oldu unu duydum. Umarım dans da edebiliyorlardır."

Her iki adamdan da gelen e le en olumsuz homurtular beni Lainey'nin  zerine yı dı ve kı ımla g ld m. Kıs kıs g ld  ve sonra  ocukları tersledi.

"Hemen heyecanlanma," diye tersledi. "Yabancı bir adamla  p   mektense Emersyn'le  p   meyi tercih ederim."

"Bunu izlemek i in para verirdim," diye teklif etti Ezra ve sonra Adam ona yumruk atınca irkildi.

Ezra kolunu ovu tururken ka larını kaldırdım, Adam o darbeyle y z ne vurmayı kıl payı ka ırmı tı.

" zlemek i in para  deyece imi s yledim, bunu yapmaları gerekti ini de il."

Ama Adam o kadar soğuk ve öfkeli görünüyordu ki kolumu Lainey'nin koluna doladım ve koltuğa geri kaymaya çalıştım. Yalnız kaldıklarında Ezra'yı kıskanmıyordum.

Adam sinirlenmişti.

"Onları görmezden gel," dedi Lainey iç çekerek. "Aldırıyorum. Ayrıca, önümüzdeki kırk sekiz saat boyunca sadece sen ve ben varız, Em. Harika vakit geçireceğiz. Doğum günlerimizi ve Noel'i aynı anda kutlayacağız."

Adam'ı nasıl görmezden gelebildiğine dair hiçbir fikrim yoktu ama haklıydı. Aynı anda hem doğum günüm hem de Noel'im gibi bir şeydi. Her anının tadını çıkarmayı planlıyordum.

Kabul, on altıncı yaş gününe daha vardı ama erken kutlayabilirdik.

OceanofPDF.com

CHAPTER 24

OceanofPDF.com

O Liam'ın "ayak işleri" için beni getirebileceği onca yer varken, üstsüz bir bar tahmin listemde bile yoktu. Mağazada kendimi kıyafetlere bakmaya zorladıktan sonra, sadece onlara baktım.

Başka birinin ne söyleyeceğini ya da neden söyleyeceğini hayal edin.

Bir olay ya da yer için değil, sadece kendim için giyinmeyi düşündüm. Bu zaman aldı ve birden fazla kez bu yüzden kendimi fiziksel olarak hasta hissettim. Sonra beğendiğim ilk bluzu ve ardından da bir pantolon buldum. Yavaş yavaş, gerçekten bakmadan ve aynı zamanda her şeyi özümseyerek dolaşım.

Kendim için seçtiğim ve şu anda giydiğim güneş elbisesi bana Lainey'i düşündürdü. Bana onun gülümsemesini ve bana her zaman ne kadar parlak ve umutlu hissettirdiğini hatırlattı. Eğer ona söyleseydim, bana kahkahalarla gülerdi. Elbisenin ve üzerimdeki kendimin bir fotoğrafını çekip, mesajları şifreleyen ama görüldükten sonra da silen uygulamadan ona gönderdim. Henüz görüp görmediğini kontrol edecek vaktim olmamıştı. Daha sonraya kadar bekleyecektim.

Liam'ın beni sadece bankaya götürmekle kalmayıp, beni takip etmeden ya da dinlemeden işi halletmeme izin vermesi beni neredeyse sersemletmişti.

Jasper'a Liam'ın harika olduğunu söylediğimde ciddiye almadı. Bu mu? Bu daha da öteye gitti. Bilmemekten hoşlanmıyordu, bu bilgi yüz ifadesinde gün gibi açıktı. Ama banka durağı ya da Vaughn'un geldiği gün olanlar hakkında daha fazla bilgi almak için beni sıkıştırmamıştı.

Liam ben açmadan kapıyı yakalayıp bana uzun uzun bakarken güneş sırtımı ısıtıyordu. Gözleri güneş gözlüklerinin arkasına saklanmıştı ama benimkiler de öyleydi. Bakışlarını karşılayabilmek için başımı arkaya eğmek zorunda kaldım. Hepsi benden çok daha uzun boyluydu. Başlangıçta beni bu kadar rahatsız eden şey, rahatlatıcı bir hal almıştı.

Ancak düşüncelerim ve konumumuz beni dudaklarının dudaklarımla birleştiği ana geri götürdü. Bağlantıyla birlikte içime dolan cinsel istek ve sıcaklık. Kelimenin tam anlamıyla günümü Vaughn'la sevişerek, konuşarak ve sonra biraz daha sevişerek geçirmiştım. Kukum onca raunttan sonra ağrımış, neredeyse tahriş olmuş ve morarmıştı ve Liam'ın bir öpücüğü bacaklarımın arasına neredeyse gençleştirici bir sıcaklık göndermişti.

Sonra...

"Ne?" Bu düşünceyi sonucuna kadar takip etmemek için çaresizce kendimi nerede olduğumuza ve ne yaptığımıza yeniden yönlendirdim. "Yoksa buraya girmiyor muyuz?"

Bu çok büyük bir serseri olurdu. Özellikle de içeri gizlice bir göz atmak istediğim için. Diğer dansçılardan üstsüz barlar hakkında her şeyi duymuştum. Hatta bazıları birkaçında çalışmış ya da Vegas'ta çıplak oldukları gösteriler yapmışlardı.

Daha önce hiç böyle bir şeye gitmeme izin verilmemişti ama bu beni büyüledi. Cinsel doğası değil, sadece dolar için kıçlarını sallayan kadınlar ile sahneyi ele geçiren gerçek sanatçılar arasındaki fark - giyinik ya da değil.

"Bu konuda cidden heyecanlı mısın?" Neden bu kadar şaşırmış gibiydi?

"Evet. Şaka yapmıyordum. Daha önce hiç kıyafetsiz bir gösteriye ya da üstsüz bir bara gitmemiştim. Hep gitmek istemişimdir."

Kaşları güneş gözlüklerinin üzerinden havaya kalktı.

"Aklını başına topla," diye çıkıştım ve göğsüne bir şaplak attım. "Dans etmek dans etmektir. Bazı sanatçılar sadece çıplak çalışır. Yıllar boyunca birkaç tanesini tanıdım. Tarzlarını ve sahnede nasıl çalıştıklarını görmek istiyorum. Bu her zaman seksle ilgili değil, biliyorsun."

"Evet," diye homurdandı Liam kapıyı çekip açarken, içeride titreşen müziğin dalga dalga yayılmasına izin verdi. "Kendine bunu söyleyip duruyorsun, Hellspawn."

Onu terslerdim ama içerideki çok daha loş ışığa uyum sağlamaları için güneş gözlüklerimi çıkarmakla meşguldüm. Dürüst olmak gerekirse içerisi beklediğimden çok daha güzel kokuyordu. Gerçi bu, içeriyi dış görünüşe göre değerlendirmek olabilirdi. Dışarıdan çirkin bir bina gibi görünse de içerisi çok daha güzeldi.

Üç sahne vardı; biri alanın tam ortasındaki direğe kadar uzanan bir pisti içeren büyük bir sahne, diğer ikisi ise bununla bir üçgen oluşturuyordu. Daha küçük platformlar, ancak her birinde de bir direk bulunuyordu. Her platformun etrafında çıkıntı benzeri bir masa ve her birine çekilmiş sandalyeler vardı. Bunların ötesinde, çok daha rahat oturma alanlarına sahip gerçek bir bar, ardından kabinler ve salon görünümlü alanlar vardı.

Bir şeye bakmak için döndüğümde Liam kolumdan tutup beni çevirdi ve elimi onun eliyle kavrayıp bara doğru yola koyuldu. Her biri için iki adım atmak zorunda kaldım ama heyecanlıydım. Gerçekten de

Burada çok fazla insan yok, çoğunlukla birkaç müşteri var ve yeni bir dansçı orta sahneye çıkarken müzik değişti.

Liam araya girdi ve ben de izlemeye devam etmek için ona doğru eğildim. Bir kabine tırmanmam için beni dürtmeden önce çok kaba bir şeyler mırıldandığına yemin edebilirim. Dizlerimin üzerinde dairesel kabin bankının etrafında yürüyebilmek için eteği kaldırdım. Yolu yarılamıştım ki masaya vurdu ve ben de gösteriyi böldüğü için ona ters ters baktım.

Ellerini kaldıran Liam sırttı, sonra masayı işaret ederek içiyormuş gibi yaptı. Oh. Omuz silktim. "Bana ne istersen getir," dedim ve sahnedeki kız - sahte bir smokin giymiş ve beş inçlik stilettolar giymiş olmalıydı- müzik eşliğinde kasıla kasıla yürürken koltuğa oturdum.

Ritmi iyiydi, hakkını vermeliyim. Seçtiği şarkı bildiğim bir şarkı değildi. Yine de ritmi çok güzeldi ve ayağımı ona vuruyordum. Liam önüme soğuk bir şişe bira koyduğunda ya da masaya cipsler geldiğinde fark etmedim bile.

Dansçı sadece bir tanga giymişti ve göğüsleri dışarıda ve zıplıyordu. Birkaç hareketinde irkildim, çünkü kimsenin göğüsleri bu tür hareketlerden hoşlanmaz. Yine de direkt çalışıyordu ve *bu* dikkatimi çekti ve tuttu.

Ne yazık ki, bacakları kesinlikle güçlü olsa da, karın kasları o kadar güçlü değildi. Güzel bir kadındı ama göğüsleri ayak bağı oluyordu ve hareketlerini tam olarak kontrol edemiyordu. Seyircisi bunu umursamadı.

Gözümün ucuyla gördüğüm bir hareket dikkatimi çekti, garson kız Liam'a doğru eğilmişti. Göğüslerini Liam'ın yüzüne bastırıyordu. Liam bir elini kızın kalçasına koydu ve kulağına bir şeyler söylemeden önce kışını okşadı.

Güldü, sonra bana düşmanca bir bakış fırlattı ve göğsünü tekrar adamın yanağına sürttükten sonra uzaklaştı. Bu da neydi böyle?

Liam'ı istiyorsa, ona sahip olabilirdi.

Tabii bunun için onun da onu istemesi gerekiyordu. Bira şişesini eline alıp uzunca bir yudum aldıktan sonra onun hareketlerini takip etmeden telefonuna bakması ilgilenmediğini gösteriyordu. Telefonun mavimsi beyaz ışığı yüzünü aydınlatıyordu. Ekranda her ne varsa onu rahatsız ediyordu.

İlk dansçı setini bitirdi ve bir diğeri kesinlikle bildiğim bir Pink şarkısıyla coştı ve neredeyse onun için çılgılık atacaktım. Kırmızı bir oyuncak giymişti,

Kırmızı stiletto'ları ve gece yarısı siyahı saçları ona hem duygusal hem de masum bir görünüm veriyordu.

Lanet olsun, hareket edebiliyordu.

Garson kız geri geldi ve bu sefer yemek getirdi. Liam tabağı bana uzattı ve ben de salataya baktım. Rendelenmiş haşlanmış yumurta, pastırma kırıntıları, küp şeklinde doğranmış ızgara tavuk ve jambondan oluşan bol miktarda protein vardı. Geri kalanında peynir, marul, domates, avokado dilimleri ve salatalık vardı.

Bol protein ve sebze, yoğun karbonhidrat yok. Liam'a sırttım ama o garsonla konuşuyordu. Önünde başka bir tabak vardı, marul sarması içinde bir burger, ızgara domates ve brokoliye benzeyen bir şey. Onun için de karbonhidrat yoktu.

Ha!

Garson kız kabinin ucuna tünemişti ve Liam'la birbirlerinin kulaklarına fısıldayarak konuşuyorlardı. Gerçi dürüst olmak gerekirse, müziğin sesine bakılırsa, muhtemelen Liam'ın onu duymasının tek yolu buydu. Benimkiyle birlikte bir çatal da gelmişti, süslü bir peçeteye sarılmıştı.

Nedense herkesin bu muameleyi görmediğini düşündüm ve Liam ile garsonu yakınlaştırmaya ben de barı incelemeye başladım. Gerçi dürüst olmak gerekirse, tüm dokunuşları kız yapıyordu, Liam ellerini kendine saklıyordu ve bakışları düzenli olarak kızdan uzaklaşıp dansçılara değil diğer müşterilere kayıyordu.

Salatamdan bir ısırık aldım ve dikkatimi dansçılarla Liam arasında paylaştırdım. Garsonun Liam'a olan ilgisi, Liam'a sürtünmeye ya da elini kalçasına koymaya devam ettiğinde ve Liam karşılık olarak *hiçbir şey* yapmadığında rahatsız edici olmaya başlamıştı. Aksine, onunla konuşuyor olsa bile bu temasa katlanıyor gibi görünüyordu.

Onu taciz etmesinin beş dakikasını doldurduğumda, masanın üzerindeki bir şeye uzandım ve yanlışlıkla bira şişesini devirip üzerine dökülmesine neden oldum.

Küçük bir çığlık attı ve kabinden dışarı fırladı.

Oops.

Bana dik dik bakarken gözlerindeki düşmanlık yüzüne yerleşti. "Seni küçük orospu," diye küfretti ve vay canına, bunu müzikten *yüksek sesle* ve net bir şekilde duydum. Sanırım birbirlerinin kulaklarına fısıldamalarına gerek kalmamıştı.

Liam sabırla ona çatal bıçak takımıyla birlikte gelen bez peçeteyi uzattı ve dökülen birayı çoktan düzeltmişti.

"Temizlendikten sonra içkileri yeniden doldur," dedi ve sesi buz gibiydi. "Ona bir daha asla kaltak deme yoksa kovulursun. Anlaşıldı mı?"

Kızgınlık onun için uygun bir kelime değildi, ama bana bir kez daha ters ters baktıktan sonra uzaklaştı. "Muhtemelen getirdiği şeyi içmek iyi bir fikir olmaz." Eminim içine tükürürdü.

En azından benimkini.

Hafifçe homurdandı. Hiçbir uyarıda bulunmadan bana biraz daha yaklaştı ve kolunu arkamdaki kabinin arkasına yerleştirdi ve dudakları tam kulağımın dibindeydi. Nefesinin ilk alaycı dokunuşuyla tamamen hareketsiz kaldım. "Eğer onun gitmesini istiyorsan, Hellspawn, sadece sorman yeterliydi."

Pfft. Yüksek sesle alay ettim ve sonra ona baktım, ancak çok yakın olduğumuz için biraz geriye yaslanmak zorunda kaldım. "Seni mıncıklamaya devam etmesini istiyorsan, bir dahaki sefere daha ilgili görün."

Gözlerinde şok parladı ve omzumla onu kendimden biraz uzaklaştırdım. Şaşırtıcı bir şekilde, tekrarlamama gerek kalmadan ipucunu aldı. Garson kız biralarımızla geri döndü ve Liam iyi olduklarını göstermek için benimkinden işaretle bir yudum aldı.

En azından ondan sonra etrafta takılmadı. Tekrar telefonuna dönmüştü ve ben salatamı yarılamaştım. Sonraki birkaç dansçı dikkatimi çekmedi, bu yüzden koyu saçlı kıızı takip ettim. İki küçük sahneden birindeydi ve direğin üzerinde neredeyse mükemmel bir formu vardı. Kıskançlık ve merak aynı ölçüde içime doldu.

Ben salatamı bitirdiğimde o da bitirmişti ve Liam eğilerek, "Birkaç kişiyle buluşmam gerekiyor. Uzun ya da uzakta olmayacağım. Sen burada kal." Son iki kelime doğrudan bir emirdi ve Liam "Lütfen" diye ekleyene kadar canımı sıktı.

"Tamam," dedim, ona işbirliği teklif ettim. İşini merak ediyordum? Evet, merak ediyordum. Ama nasıl banka seyahatimle ilgili bir şey söylemediyse ya da benden ayrıntı istemediyse, ben de ona aynı nezaketi ve saygıyı gösterecektim.

"Teşekkür ederim, Hellspawn." Sonra alnıma bir öpücük kondurdu. "Uzun sürmemeye çalışacağım. Başka bir şey istersen başka bir garson gönderirim."

İki bira gerçekten de benim limitim olmalıydı, zaten uzun zamandır olmadığım kadar rahatlamıştım. Canım sigara istedi ama bekleyebilirdim. Gülümsedim çünkü yeni garson fikri gerçekten düşünceliydi. Liam kulübün karşısına geçti ve barın yanındaki kapılardan birinden geçerek gözden kayboldu - birayı üzerine boşalttığım garsonla birlikte.

Ugh.

Belki de tacizle ilgileniyordu. Burnumu kırıştırdım. Belki de onu kovuyordu. Bir kızın işini kaybetmesi fikrinden hiçbir şekilde keyif almamalıydim ama o beni rahatsız ediyordu.

Buna çok fazla odaklanamadan, daha önce hoşuma giden dansçı, sahnenin yanında görmediğim kapılardan dışarı çıktı. Oh, lanet olsun. Çantamı elime aldım ve birkaç banknot çıkardım.

Onları kaldırdığımda bakışlarımı kendi bakışlarıyla karşıladı. Görünüşe bakılırsa ilgisini çekmişti, rotasını masama doğru ayarladı ve ben de biraz yana kaydım.

Bir elini kalçasının yumuşak kıvrımına yerleştirip beni incelerken, "Siz benim normal müşterilerimden değilsiniz," dedi açıkça. Dürüst olmak gerekirse, o gerçekten güzel kadınlardan biriydi ve kendi teninde bu kadar rahat görünmesine bayılıyordum.

"Muhtemelen hayır," dedim sırtarak. "Ama harika bir tekniğin var. Direkt üzerindeki çalışma? Bu rekabetçi seviye ve ötesi."

İltifat karşısında alt dudağını ısırды ve ben de bir çift yirmilik uzattım. Etraftaki erkekler onun g-string'inin içine bir tane sıkıştırıyorlardı ya da en azından ben öyle sanıyordum. İzin almadan dokunmayacaktım ve önce ona sonra da bana baktı.

"Kucak dansı beş dakikadır, hiç dokunmak yok. Sana dokunabilirim. Sen bana dokunamazsın." Bu açıklama kaşlarımı kaldırmama neden oldu.

"Bu bir dakika konuşmak için etrafta dolaşacağın anlamına mı geliyor?" Çünkü bunun oyalanmasının tek yolu olduğunu düşündüm, çünkü dikkatini çekmeye çalışan birkaç adam vardı.

"Oldukça," diye mırıldandı, biraz daha yaklaşıırken. "Kucak dansı senin için sorun olur mu?"

"Hiç olmadı," diye itiraf ettim. "Ama dokunmayacağım ve teması minimumda tutmayı tercih ederim."

Anlayış gülümsemesini doldurdu ve parmağıyla küçük bir dönme hareketi yaparken başını salladı. "Bacaklarını buraya doğru salla şekerim, ben de onlara binerek dans edeyim. Hem iyi bir gösteri olur hem de konuşabiliriz."

Talimatlarını takip ettim ve söz verdiği gibi, kalçalarımın üzerine oturmak için hareket etti ama tenimiz bir kez bile temas etmedi. Müziğe göre hareket ederken, vücudu diğer iyi eğitimli dansçılar gibi müzikal ipuçlarını takip ederek mükemmel bir kontrole sahipti.

"Eğer soruların varsa, şekerim, şimdi sor ve sonra şu yirmiliği şuraya kaydır..." Sırtını dikleştirdi ve kalçalarını döndürdü. Çok fazla seks simülasyonu vardı, ki bunu anladım ve tam burada tangasının kenarını uzatarak, eğer ilgilenmiş olsaydım amının gölgeli bir görüntüsünü veriyordu. İlgilenmedim.

Faturayı yerine sıkıştırdım. "Bu senin için yarı zamanlı mı? Daha büyük işlerin arasında mısın?"

Kıkırdadı. "Buraya başlamam yaklaşık bir yıl önceydi," diye itiraf etti, kalçalarımın birkaç santimetre üzerinde havayı gıcırdatarak. "Ama aynı zamanda hamile kalmıştım ve sözleşme..."

"...belirli bir vücut ağırlığını ve şeklini korumanız gerektiğini söylüyor. Bir de ahlak maddesi var." Sonuncusunu düşünmek bile midemi bulandırdı.

Bir elini yanımdaki kabinin arkasına koyarak göğsü göz hizama gelecek şekilde eğildi ve küçük bir iç geçirdi. "Hemen hemen. Çizgiler pembeye döndüğü ve bebeği aldırmadığım anda kovuldum. Yönetmenin de, onun gezinen lanet ellerinin de canı cehenneme."

Yüzümü buruşturdum. "Bu berbat bir şey." Bunun başına geldiği birkaç dansçı tanımıştım. Neredeyse benim başıma geliyordu.

"Öyle, ama değil. Küçük bir kızım var, beş aylık ve kesinlikle mükemmel."

"Tebrikler."

"Teşekkürler. Buradaki adamlar doğum tarihime kadar çalışmama izin veriyor. İster inanın ister inanmayın, burada kucak dansı yaparken bebek şişliği için daha da fazla bahşış veren piçler var."

Hangimiz daha kötü bir yüz ifadesi takındı bilmiyorum ama o başını geriye attı ve güldü.

"Bu iyi bir şey. O doğduktan sonra altı hafta izin almamı sağladı ve ev arkadaşım benim en iyi arkadaşım. Ben çalışırken gündüzleri ona bakıyor, çünkü onun işi gece."

"Oh." Çocuk bakımı muhtemelen başka türlü pahalıya mal olacaktı. Kalçalarını sallamaya devam ederken başını saçlarımın üzerinde gezdiriyormuş gibi yaparken diğer tarafa bir yirmilik daha sıkıştırdım. "Ondan uzak kalmanın kolay olacağını düşünemiyorum."

"Değil ama burada iyi bahşış alıyorum. Çıktığın seksi herif burayı satın alıp tüm çetecileri kovduğundan beri daha da iyi."

Seksi sikici.

"Buranın sahibi Liam mı?"

Hem çok mantıklıydı hem de aynı anda beni şaşırttı. Randevu konusunda onu düzeltmeye zahmet etmedim.

"Öyle ve inanılmaz biri." Sesi gerçek bir hayranlıkla doluydu. "Tüm dansçılar zam aldı, yani bize para kazandıran sadece bahşişler değil ve haftada otuz saat çalışan herkesin sağlık hizmeti alacağına söz verdi. Bunu bize daha önce hiç teklif etmemişlerdi. Bu lanet bir hediye gibi."

Onun adına çok mutlu olmuştum. Geriye doğru eğilerek çantamı kaptım ve doğrulurken kendime çektim. Yeni arkadaşım bana takdir dolu bir bakış attı. "Hareketlerin var."

"Birkaç tane," diye itiraf ettim. "Sahneye çıkmayalı uzun zaman oldu."

Ona bir yirmilik daha verirken birden doğruldu. Binden az para almıştım, bu yüzden dikkatli olmam gerekiyordu, ama bir bebeği vardı ve bir gösteri ya da tur yerine burada çalışıyordu.

"Burada sahneye çıkmak ister misin?"

"Ne?" Etrafıma bakındım ve müzik açık olmasına rağmen ana sahnede kimsenin olmadığını fark ettim. Diğer direk masalarından birinde sadece bir dansçı vardı. Diğer ikisi de kucak dansı yapıyordu. "Özür dilerim, adınızı sormalıydim."

Dansını bitirmiş ve bana yer açmak için birkaç adım geri çekilmişti. "Ben Ria," dedi bana. "Sahne adım Jasmine."

"Çok güzel," dedim ve elini sıkmak için elimi uzattım. "Ben Emersyn."

"Memnun oldum Emersyn, sahne adın var mı?"

Güldüm. Evet, bu benim sahne adımdı ve eğer sahneye çıkmış olsaydı muhtemelen bilirdi, ben de sadece "Syn, tabii ki" dedim.

"Mükemmel. Hadi ama, hafta ortasında dansçı sıkıntısı çekiyoruz çünkü ağır uyuşturucu kullananların bir kısmı çalışmak istiyorsan temizlen politikasıyla işi bıraktı. Diğerlerinden birkaçı rehabilitasyonda."

Elimde çanta, kulübün etrafına bakındım ama Liam ortalıkta görünmüyordu. Yakınlarda olacağını söylemişti, belki de arka tarafta bir toplantısı vardı. Kulüpten ayrılmıyordum. Yani teknik olarak yerimde kalıyordum.

Onu takip etmek için dışarı çıktım. Sahne arkası daha önce girdiğim bütün dansçıların soyunma odalarından farksızdı. "Soyunmana gerek yok," dedi Ria beni bir giysi rafına götürürken. "Ben senden biraz daha büyüğüm ve kızım, göğüs sırasını atlادين mı? Ortaokuldan beri hiç bu kadar düz olmamıştım."

Homurdandım. "Yeterli vücut yağı yok, olur böyle şeyler."

"Siktir," dedi iç çekerek. "Doğruyu söylemek gerekirse Carmen'den önce o bendim.

Düz göğüsler, düz karın kasları, kış yok. Şimdi göğüslerim ve biraz da kışım var." Bu tanım karşısında gülmekten kırıldım. "Çok güzelsin."

"Şekerim, beni tatlandırmana gerek yok. Bunların hepsini büyük adama sakla. O iyi şeyleri hak ediyor." Liam'a duyduğu hayranlık o kadar saf bir şeydi ki, yaptığı her şeyi öğrenmek istiyordum ama o küçük, karanlık bir numara çıkardı ve bana doğru tuttu. "Ne düşünüyorsun?"

Kıyafeti inceledim. Daha önce de benzerini giymiştim. Daracık, vücut örgüsüydü. Tüm önemli kısımları örtüyordu ama vücut boyasından başka bir şey giymemiştiniz gibi görünüyordu.

Yakından bakınca boya *olmadığı* belliydi ama yine de...

"Gerçekten bahşış istemiyorum," dedim ve o da güldü.

"Eğer onlara gitmezseniz sahneye atarlar. Oraya çıkıp dans etmek istiyorsanız, size altı ila sekiz dakika boyunca istediğiniz tüm özgürlüğü sağlayabilirim. Bana sadece hangi şarkıları istediğinizi söyleyin."

Gerçekten düşünmeden önce kararımı verdim, ona istediğim müziği söyledim ve sundress elbisemi çıkardım. Zaten sütyen giymemiştim ve bu şey külotumu gösterecekti, bu yüzden onları da elbiseyle birlikte çantama koydum ve kıyafeti üzerime çektim. Daha önce itiraz edebilirdim ama elbisenin temiz, yeni yıkanmış kokusu hiç kullanılmadığını gösteriyordu.

Ria bir dakikalığına gözden kayboldu, sonra geri geldi ve bana çantamı ve ayakkabılarımı koyabileceğim bir dolap gösterdi. Kilitmeden önce kilit numaralarını ayarladım.

"Yalınayak gitmekte sorun var mı? Sahne oldukça temiz ama o kadar da temiz değil."

"İyi olacağım," diye söz verdim ona. O muhteşem bir kozmetik tabakası sürerken, ben zahmet etmedim. Birincisi, kendi eşyalarımı kullanmayı tercih ederdim ve ikincisi, kendimden başka kimseyi etkilemek için burada değildim.

Seçtiğim şarkılar saçmaydı ama eğlenceli şarkılardı. Lainey ve benim on beş yaşındayken bir kulüpte dans ettiğimiz ve hayatlarımızdan kaçtığımız şarkılar.

"Sıra sende," dedi Ria hınzır bir sırıtışla. "Öldür onları."

Müzikal işaretimi beklemek için sahnenin kenarına kaydım. Karanlıktı, ışıklar yanmıyordu, sadece barın etrafındaki loş ışıklar yanıyordu. En iyi tarafı, masada ya da direktte başka kimse yoktu. Sadece ben olacaktım.

Bir anda nefesim olması gereken yere düştü ve gözlerimi kapattım. Burası başka bir şehirde, yüz­süz seyircilerin olduğu başka bir sahneydi.

Tanıdığım bir yüzdü ama bunun dikkatimi dağıtmasına izin veremezdim.

Karanlıkta ıslık çalmaya başlar başlamaz ilk adımı attım ve sonra diğerini. Ritim vurdu ve ben de ritmin beni götürdüğü yere gittim. Bir yerden alkış sesleri geldi ama ben dönmeye ve müziğin ritmi yükseldikçe vites değiştirmeye başlayınca alkış sesleri azaldı.

Her şey kayboldu, beni müzikle baş başa bıraktı, bir takla attım ve sonra yere indim. Bir bacağımı kaldırdım ve ritmin artan temposuna uyarak yarım düzine adım attım ve sonra direğin üzerindeydim.

Ayaklarımı havada dans ettirdim, kaslarım geri kalanımı sabit tutuyordu, sanki kendimi gerçekten hızlandırıyordum. Sonra üst bacağıma asıldım ve dönerken ellerimi bıraktım. Şarkı sona erdiğinde bağırışlar ve daha fazla alkış koptu ve ben ikiye ayrıldım.

İçimden kahkahalar yükseldi. Çenemi kaldırdım, ışıkların ve insanların farkındaydım ve bana kilitlenmiş bir çift çelik mavisi göz sisi delip geçti.

Sonra bir sonraki şarkı başladı ve ben Liam'a bir öpücük kondurduktan sonra arkaya doğru eğildim ve ellerimin üzerine kalkıp tekrar ayaklarımın üzerine döndüm. Sahnede banknotlar vardı ama parayı görmezden geldim. Bu müzik eğlenmekle ilgiliydi ve ben de bundan büyük keyif alıyordum.

Bu sefer direğe çarptığımda, sırt kancası dönüşünden koltuk altı tutuşuna geçtim. Basit bir ters dönüşten diz üstü yatışa geçtiğimde Liam'la tekrar göz göze geldim, sahnenin tam kenarında duruyordu ve yemin ederim kafasının tepesi uçacakmış gibi görünüyordu.

Anlamıştım, buraya bunun için gelmemiştik ama eğlenceliydi ve hoşuma gidiyordu. Kendimi dik konuma getirmeden önce bunu bir bakışla ifade etmeye çalıştım. Kaslarım bana biraz kızgındı. Son zamanlarda çok fazla tembellik etmişim ve kıcımlı kaldırıp işe koyulmam gerektiğini söyleyen bir şey varsa o da buydu.

Aynı anda ben de heyecandan uçuyordum ve bu sefer bitirdiğimde, Liam'la yüz yüze gelecek şekilde aşağı indim ve sııttım.

Nefesini üfledi ve beni sahneden çekerek birer havuzunun dışına çıkardı. Yuhalamalar, ıslıklar ve çığlıklar vardı ama ağzını benimkinin üzerine kapattığı anda bunların hepsi kayboldu.

Arkamı döndüm, ağzına doğru inledim. Bu mükemmeldi. İstedğim her şey vardı ve dans da cabasıydı. Öpüşündeki sahiplenicilik beni hareketsiz tuttu, ama dilimi onunkiyle çiftleştirmek için dışarı fırlattım ve saçlarımı yumrukladığında, iyiliğine karşılık verdim.

Sonunda başını kaldırdı ve bana baktı. Hangimizin daha düzensiz nefes aldığından emin değildim. "Hellspawn, sen benim ölümüm olacaksın."

Yapmazdı
m. Söz
vermiştim.
İçeride.

Özenle beni vücudundan aşağı kaydırarak ayaklarımın üzerine oturttu ve elbise pantolonunu çadırlayan ereksiyonu ya da gözlerindeki açlığı yanlış anlamak mümkün değildi. "Giyinmem gerek," dedim ona.

"Git," diye fısıldadı. "O zaman buradan gidiyoruz."

Her ne kadar o an patlamak istemesem de aceleyle soyunma odasına geri döndüm. Sundress, aşırı ısınmış tenime neredeyse fazla gelmişti. Ria elinde bir şişe su ve kocaman gözlerle bekliyordu.

Ağzını açtığında "Lütfen yapma," dedim. "O zaman..."

"Hiç sorma." Külotumun içine girerken dudaklarımı yaladım ve sonra kıyafeti ona uzattım.

"Sende kalsın," diye mırıldandı. "Artık bana gerçekten uymuyor ve sırrın güvende." Dudaklarını kıvrıyormuş gibi yaptı. "Ama sen harikasın."

"Dışarıdaki para," dedim sırtarak, çantamı omzuma atmadan önce. "Bu senin için."

Gözlerini kırptırdı. "I..."

"Sen ve Carmen için." Sonra aceleyle dışarı çıktım çünkü Liam'a dansçısının kim olduğunu bildiğini ama söylemeyeceğini söylemem gerekiyordu. Belki de ona güvenmekle aptallık ediyordum ama güvenmiştim. Liam soyunma odasının kapısının hemen yanında beni bekliyordu. Kızgın gözleri ve aç ifadesi gitmişti. Geriye sadece taş gibi bir dış görünüş kalmıştı.

"Sorun nedir?"

"Gitmemiz gerek," dedi dirseğimi tutarak ve beni bara doğru yönlendirerek. Masalardan birinin önünden geçerken yerde baygın yatan iki adam vardı, daha doğrusu biri baygındı. Diğerini inliyor ve bir o yana bir bu yana yuvarlanıyordu. Onlardan Liam'a baktım.

"Sen...?"

"Evet."

"İstiyor muyum..."

"Hayır."

Kapının önündeydik, kapıyı itti ve iki adım atmıştı ki bir şey ona çarptı, göğsüne saplandı ve sendeleyerek bana çarptı. Birlikte yere düştük ve sonra tüm dünya bir mermi ve çığlık yağmuruna tutuldu.

OceanofPDF.com

STRAIGHTSHOOTER

OceanofPDF.com

KELLAN

Browning'e olan yolculuk uzun sürmüş gibiydi. Yolcu koltuğunda, Doc camdan dışarı baktı. Ona söylemeliydik. Tahliyesinin gerçekleştiğini de bilmeliydik. Parasını ödediğimiz avukatlar bize haber vermeliydi.

Ya da belki Raptor onlara başka türlü talimat vermişti. Doğrusunu söylemek gerekirse, aylardır hiçbirimiz onunla konuşmamıştık. Jasper yolculukları haftada bir yapıyordu, geri kalanımız da dönüşümlü olarak. Ya onunla birlikte giderdik ya da ayrı ayrı.

Kahretsin, başım ağrıyordu.

Hapishane çıkışını takip ederken Doktor'un telefonu çaldı.

"Temiz," dedi Doktor. "Kapılardan çıkmasına izin verdiler, yürüdüğünü ve gözümüzün üzerinde olması gerektiğini söylüyor."

Nereye gidiyordu?

Sonra bu düşünceyi bir kenara bıraktım. Milo son üç yılını kontrollü, kafesli ortamlarda geçirmişti. Ben de yürümeye başladım. Isıya ya da bilete ihtiyacım olmadığı halde hızlandım.

On dakika sonra onu tam da söylediği şeyi yaparken, omzunda ceket ve gözlerini kısmış olsa da yüzü güneşe dönük bir şekilde yolda yürürken bulduk. Arabayı U dönüşü yaptırdım, böylece onu almak için yolun kenarına çekebildim.

Lanet olsun, onu tutukladıklarında üzerinde olan kot pantolon ve gömleği giyiyordu. Kefaletle serbest kalma şansı hiç olmamıştı ve o kadar hızlı bir şekilde savunma yapmıştı ki, sonuçlarıyla ilgilenecek zamanımız bile olmamıştı. İşte buradaydı Milo, onunla tanıştığım günden beri plan yapan adam.

Kıyafetler aynı olsa da, içlerindeki adam-

Adını söylemeyi bile başaramadan yumruğu yüzümün yan tarafına çarptı. Arabama doğru sendeleyip kaputa çarparken güneş gözlüklerim kırıldı ve uçtu.

"Ne oluyor Milo?" Homurdandım ve bir sonraki vuruşu engelledim. Ama o çok hızlıydı ve bir böbrek darbesi ve çeneme bir yumruk daha yedim, dişlerim birbirine öyle sert çarptı ki kan tadı aldım ve bir tanesini kırdığıma yemin ettim.

Doktor, Milo'yu üzerimden çekip alırken, "Yeter," diye emretti.

Hayır, Milo değil. Gözlerindeki soğuk ve öfkeli bakışlar tamamen Raptor'a aitti. Kan tükürdüm ve mücadele etmese de, hala kavramaya karşı zorlanıyordu

Doktor'un üzerindeydi.

"Bir, aptal bir yumruk kavgası yüzünden hapse geri götürüldüğünü görmeyeceğim," diye homurdandı Doc ve sonra Milo'yu ayağından çekti, lanet olsun. Milo bir an ayakta idi, sonra dizlerinin üzerine çöktü ve kolu kilitlendi. "İki, sakın ol. Mümkün olan en kısa sürede buraya geldik ve ilk fırsatta sana söyledim. Onlar da söyleyecekti ama sana pek ulaşamadı."

Bakışları bana sabitlenen Milo'nun çenesinde bir kas kasıldı. "Kız kardeşim nerede?"

Hırıltılı sözler yumruklarından bile daha sertti.

Çenemi ovuştururken ona "O güvende," diye güvence verdim. Kamyon gibi vurmıştı ve gözüm şimdiden şişmeye ve yaşarmaya başlamıştı. "Bırak gitsin, Doktor. Kızmaya hakkı var."

Doc bana aptalmışım gibi baktı ama ben ona başımı salladım ve en eski arkadaşlarımdan ve kardeşlerimden birine odaklandım. Doc onu bırakır bırakmaz Milo aramızdaki mesafeyi kapattı ve gömleğimi öyle sert kavradı ki düğmelerden biri koptu ve kumaş yırtılmaya başladı.

"Açıkla." Bana ters ters bakarken hararetli ve düşmanca bir talep.

Ben de öyle yaptım. Ona gösteriyi anlattım. Onu nasıl götürdüğümü. Vaughn ve Jasper'ın yakın olabilmek için nasıl işe girdiklerini ve benim ona nasıl göz kulak olduğumu. Ama hepimiz gördük. Hepimiz onun ne kadar incindiğini gördük ve yaklaştıkça daha fazlasını gördük. Bazılarını düzenledim. Burada, otoyolun kenarında tepesinin atmasına gerek yoktu.

Yanımızdan geçen arabaların çıkardığı hava vızıltısı önemli değilmiş gibi görünüyordu. Milo beni kavramaya devam etti ve bakışları öylesine lazer odaklıydı ki, tek bir seğirmemi bile kaçırmazdı.

"Jasper bir arama yaptı," dedim ona. "İncinmişti ve çok kötü incinmişti. Yalan söylemeyeceğim, bu konuda onunla kavgaya ettim. Vaughn da öyle. Ama gösterideki insanların ona bakacağına güvenmiyordu ve onu hastanede desteksiz ya da korumasız bırakmak istemedi. Biz de onu doktora götürdük. Sonra onu kulüp binasına geri götürdük, orada ona bakabilir ve koruyabilirdik."

Çenem ve gözlerim zonklasa da bakışlarını üzerimden ayırmadım. "Yapılacak en doğru şey buydu."

Bir tehditle karşı karşıya olmadığında hiç bu kadar buz gibi ya da boş olmayan gözlerine şüphe düştü. Bir tehdit olarak algılanmak konusunda ne hissettiğimden emin değildim. "Buna karşı çıktığınızı söylemişsiniz."

"Yaptım." Yalan yok. Söyledim. "Yanılmışım. Jasper doğru kararı verdi. O zamanlar bunu tam olarak kavrayamamış olsak bile."

"Neyi kavramak?"

"Söyle ona," dedi Doc. "Yoksa ben söylerim."

Milo'nun yanından Doc'a doğru bir bakış attım. Milo bir anda beni bırakıp bir adım geri çekildi ve ikimize de arkasını dönmeden Doc'a dik dik baktı. "Söyle bana, şimdi."

Doktor kollarını kavuşturdu. "Sakin ol."

"Yapma-"

"Sakin ol. Kimseye faydan dokunmaz, hele de bu halinle *ona*." Doc'un çenesindeki kasların esnemesini ya da dudaklarının nasıl düzleştiğini fark etmemek zordu. Daha önce bilmiyordu ve öğrendiğinde de en az Milo'nun şu anda olduğu kadar sinirlenmişti.

"Dans partneri onu taciz ediyordu." Neredeyse tecavüz diyecektim. Ama bazı şeyleri, bir kardeşin bilmesine gerek yoktu. Sorunu halletmiştik. Sparrow biraz mahremiyeti hak ediyordu. Bu konuda konuşmak istemiyordu ya da en azından benimle hiç konuşmamıştı.

Milo yumruklarını sıktı ve sonra çenesini indirdi, tüm vücudu hareketsiz kaldı ve ben bunu anladım. Öfkesini dizginliyordu. O kendini toparlarken Doc'un bakışlarıyla karşılaştım. Gözlerindeki hoşnutsuzluğu okumak kolaydı ama başımı salladım. Ona tecavüzden bahsetmeyecektik.

Hayatımı sikeyim, Doc sadece bir kez başını salladı. Aynı anda hem onay hem de "hayırdır" anlamına gelen kısa ve sert bir baş sallama. Tabii ki bu beni şaşırtmamalıydı, Doc başından beri ona karşı harikaydı.

Jasper istismarı ilk gören kişi olsa da, Doktor travmayı fark etti.

Sonunda Milo başını kaldırdı ve "daha sakın" görünüyordu, ancak bu kelimeyi hafifçe kullanabilirim. "Onu görmek istiyorum."

"Biliyorum," dedim ona. "Seni ona götüreceğiz. Seni eve götüreceğiz." Kulağa gerçekten çok iyi geliyordu.

"Eğer söylemediysem," dedim ona. "Geri dönmen çok iyi olacak."

Bu kez elimi kabul etti ve beni öne doğru çekti. Kısa ama içten bir sarılma oldu, sonra çekip gitti. Lanet olsun, biraz kas yapmış. "Geri dönmek güzel. Ayrıca açlıktan ölüyorum. Dönüş yolunda hamburger yemek için duralım..."

Sırıttım, sonra çenem ve dudaklarım bu hareketi protesto edince durdum. "Bir yer biliyorum."

Arabanın arka koltuğuna tırmanırken, "Bana ondan bahset," diye emretti. Bu bir farktı, ama Doc'un arabanın üstünden bakışlarıyla karşılaştığımda buna izin verdim. Genelde Milo öne binerdi ama... arkayı istiyorsa alabilirdi.

Arabayı çalıştırırken Doc, "Harika bir çocuk," diye söze başladı. "Çok inatçı. Tam bir savaşçı. Günlerce süren bir tavır. Bana tanıdığım başka bir serseriye hatırlatıyor. Kimseden bir bok almaz. Bu pisliklerle geçirdiği her gün daha da güçlendi. Ona iyi geliyorlar. Vaughn'u," omzunun üzerinden baktı, "ve Jasper'ı gördüğünde bunu aklında tut."

Lanet olsun, Doktor az önce onun için iyi olduğumuzu mu söylemişti? Kimin tarafında olduğundan tam olarak emin değildim. Hiçbirimiz emin değildik, düşman olmasaydı bile dost ya da müttefik olduğundan emin olabilirdik.

Ama şimdi? Belki de eve gelen tek kişi Milo değildi.
Sonunda.

CHAPTER 25

OceanofPDF.com

KELLAN

I Hızla köşeyi döndüm ve yayaların salladığı yumrukları ve arkamdaki insanların kornalarını görmezden geldim çünkü sinyali kullanmadım. Sikeyim onları.

"Dostum, oraya canlı varmak istiyorum." Vaughn bir elini gösterge paneline dayamış, diğer eliyle de lanet olası kolu tutuyordu. Sesini yükselttiğinden ya da paniklemiş gibi görüldüğünden değil.

"Yapacaksın." Bakışlarımı yoldan ayırmadım, trafiğin içinde ve dışında akıyordum. Diğerleri arkamızdaydı ve hiçbirisi bana yetişemiyordu. Şu anda, lanet olası bara gitmekten daha az endişeliydim.

Haber bize ulaştığında, çok uzaktaydık. Nakliye hatlarımızı ve rotalarımızı ele geçiren kaynağın izini sürmek birbiri ardına gelen kötü ipuçlarıyla sonuçlandı. Daha da kötüsü, kötü bir izi takip ederken bir darbe daha aldık.

Şimdi... *bu*.

Vaughn, "Yavaşla," diye emretti ama ben ayağımı gazdan çekmiştim bile. Yanıp sönen ışıklar park alanının her santimini doldurmuştu. Bir çift ambulans binadan çok uzak olmayan bir yere park etmişti ve itfaiye araçları yangını söndürebilmek için dizilmişlerdi. Ya da yukarıda kalan dumana ve çatının kömürleşmiş kenarlarına bakılırsa çoktan söndürmüşlerdi. Yukarıda kazmalarla kontrol eden adamlar vardı, güzel.

Bir polis bana el sallamaya çalıştı ve onunla göz göze geldik. Adamın tanıdık bir yüzü vardı. Yüz ifadesi gerildi ama geri adım atmadım ya da yoluma devam etmedim. Ya o otoparka girecektim ya da arabayı burada bırakacaktım. Seçim onun.

Adam bana el salladığında Vaughn kola uzanıyordu, ben de tekerlekleri kestim ve içeri girdim. Park yeri bulmakla uğraşmadım, sadece boş bir yer buldum ve sonra ikimiz de dışarı çıkıp hareket ettik.

Kaos hüküm sürüyordu. Telsizlerin gürültüsü, ağlayan insanlar, düzinelerce sesin konuşması, bazılarının bağırması, çatıdaki çekiç sesleri, su şırlıtısı ve motorların gürültüsü kakofoniye eklendi.

Otoparkı geçip doğruca karmaşanın kalbine doğru ilerliyordum. Barın ön duvarları kurşun delikleriyle doluydu. Bu tür bir hasarın yanlış anlaşılması mümkün değildi.

"Molotof kokteyli mi?" Vaughn mırıldandı ve çatıya doğru işaret etti. Birlikte hareket ettik, yarım adım arkamdaydı ve nedenini biliyordum. Bu sayede arkamı kollayabiliyordu.

"Belki de." Kendimiz iyice bakana kadar bir şey varsaymayacaktım ve şu anda umurumda olsa bile o barın çatısı çökebilirdi. Bilmem gerekiyordu.

"Dove," diye nefes verdi Vaughn ve kalbimin nasıl atacağını hatırladığına yemin ettim. Vaughn'dan bir saniye sonra onu gördüm. Ambulanslardan birinin gölgesindeydi, sıcağa rağmen takım elbisesinin ceketini omuzlarına sarmıştı. Bakışlarımı üzerinde gezdirerek herhangi bir yaralanma izi aradım. Eteğinin altındaki çıplak bacaklarında benekler vardı ama bunların yırtık deri mi, kir mi yoksa kan mı olduğunu anlayamadım.

Her üçü de kafamın arkasında kaynayan öfkeyi körükledi. Bu açıdan çok öfkeli görünüyordu ve belli ki bir şey tartışıyordu. Onun görüş açısını takip ettim ve bir sağlık görevlisi ona bakarken Liam'ı ambulansın arkasında otururken buldum. Tişörtünü çıkarmıştı ve kurşun geçirmez yeleği ambulansın yatağında, yanında duruyordu.

Ortadaki mavi-siyah çürük kümesi canımı acıtacak gibi görünüyordu ve bizden birinin peşine düşen şerefsiz için inşa etmeyi planladığım ateşe benzin döküyordu. Liam onun yanından geçip bize baktığında yüzünü bir rahatlama ifadesi kapladı ve sonunda dönene kadar ellerini tutup çekti.

Yüzünde kan lekeleri vardı ve elbisesinde de... lanet olası kan vardı. Güzel sarı bir güneş elbisesi gibi bir şeydi, elastik korsajdan orta kısmına kadar kıpkırmızı bir leke bulaşmıştı.

Bir an sonra Emersyn'i kucağıma aldım ve onu kendime çekip sıkıca tuttum. Vaughn sadece bir elini saçlarında gezdirecek kadar durakladı. "Onu aldın mı?"

Gitmesine de izin vermiyor. "Onu arabaya geri götürüyorum." Kimse onu fark etmeden önce onu buradan çıkarmamız gerekiyordu. Er ya da geç, orada bulunan herkesin sorgulanması gerekecekti. "Liam'ı kontrol et, bakalım neye ihtiyacı var." Diğerleri yakında burada olacaktı ve onlar elbisesini görmeden önce onu arabaya bindirip buradan çıkarabilirsem, hemen sonrasında daha fazla kan dökülmesini önleyebilirdik.

"Hallediyorum." Vaughn saçlarını tekrar taradı ve gitti. Onun nasıl hissettiğine ya da onu ne kadar özlediğime odaklanmamaya çalıştım. Etrafımıza yayılan deliliğe rağmen, içimde bir şeyleri yatıştırmıştı.

Milo ile yol kenarında karşılaştığımızdan beri sallanıyordum. Durduğumuz yerden etrafı inceledim. Bir adli tabip kapıdan, üzerinde çoktan poşetlenmiş bir ceset bulunan bir sedyeyi içeri çekiyordu.

Emersyn'e daha sıkı sarıldım, yavaş yavaş elbisenin altından karnına doğru uzanan ve bana baskı yapan bir silahın sert şeklinin farkına vardım. Bir mermi kovani güneş ışığında parlıyordu, yanında da bir teknisyen fotoğrafını çekerken üzerinde numara olan sarı bir levha vardı.

"Hadi Sparrow," dedim, onu kolumun altına aldım ve Challenger'ı bıraktığım yere doğru çevirdim. Ceketin altında kolundan kayan küçük bir sırt çantası da vardı, yere düşmeden yakaladım. "Hadi buradan gidelim."

"Onu bırakamayız..."

"Yapabiliriz," dedim onu arabaya doğru yönlendirirken. Adımları biraz sürükleniyordu ama emir vermek ya da onu kucağıma almak yerine ikna etmeyi tercih ettim, her ikisini de yapmayı ne kadar çok istesem de. "Vaughn onunla birlikte. Diğerleri gelene kadar Vaughn onunla kalacak."

"Geliyorlar mı?" İşte o zaman başını kaldırıp bana baktı. Kahretsin, göz bebekleri şişmişti ve onu tekrar hareket ettirirken elimi bileğine kaydırdım. Nabızı hızla atıyordu ve teni çok soğuktu. Serin ve nemli.

Ceket.

Tanrı seni korusun, Liam. Onu arka koltuğa oturttuğum sırada başka bir araba park alanına daldı. Rome ve Freddie arabanın arka koltuğundan inmiş, Milo ve Jasper da sırasıyla yolcu ve sürücü koltuklarından fırlamışlardı.

Politika için vaktimiz yoktu. Islık çaldıktan sonra "Freddie," diye seslendim. "Buraya gel." Tereddüt bile etmeden koşarak bize doğru geldi. Son zamanlardaki tüm stresine rağmen, çoğunlukla kendini toparlıyordu. "Arka koltuğa geç," dedim ona. "Onu sıcak ve sakın tut."

Kaşlarını çattı ve sonra eğildi. "Boo-Boo, bebeğim! Görüşmeyeli uzun zaman oldu." Çoktan arabaya tırmanmış ve bir kolunu ona dolamadan önce onu kolayca itmişti. "Bu büyük patlamanın davetiyesini kaçırdım mı?"

Kapıyı kapattım ve gözlerimi devirmeyi reddettim. Milo bana ters ters baktı. "O iyi," dedim ona. Pek iyi sayılmazdı. Ama iyi olacaktı. Şu anda gerçek zamanlı olarak Sert Kafa İncileri'nin savaşına ihtiyacımız yoktu. "Bunu hallet. Onu kulüp binasına götüreceğim ve size doğrulama yapması için Doktor'u arayacağım. Ama onu sokaklardan uzak tutmalıyız."

Muhabirler, haber minibüsleri geliyordu ve bir helikopter görmüştüm bile. Gün ortasında büyük silahlı saldırılar aslında alışılmadık bir durumdu. Kontrolü ele alıp büyütürken yaptığımız şeylerden biri de bu tür olayları en aza indirmektir.

Roma bana baktı. "Henüz gitme. İki dakika." Başımı salladım ve o da ambulansa doğru yola koyuldu.

Jasper kıpır kıpırdı ama sonunda bana başıyla onay verdi ve Roma'yı takip etti. Yalnız koşmak yok. Rome bu lanet kuralı çiğneyip duruyordu ama eğer gözümüzü ondan ayırmazsak, biz de onu izliyorduk. Çatışmanın ortasındaki onun kardeşiymiş. Milo onu takip etmek yerine arka kapıya doğru ilerledi.

Ters dönerse katil kışını yakalamak için kendimi hazırladım ama arabanın içinde Emersyn ayaklarını arka kapıya dayamış, Freddie'nin kucağına uzanmıştı. Bu da başını tam Milo'nun kapıyı açtığı yere koyuyordu. Onlara bir bakış attım ve Freddie'nin onu ceketle örttüğünü fark ettim.

Çıplak ayaklarındaki bazı çentik ve sıyrıkların dışında görünen tek şey yanağındaki bir kesikti.

Ayakkabıları hangi cehennemdeydi?

Milo "İyi misin?" diye sorduğunda arabaya kayarak çalıştırdım.

"Liam yaralandı," diye cevap verdi ona, az önceki daha yumuşak tonundan biraz daha güçlü bir sesle. Dikiz aynasından Freddie'nin gözlerini yakaladım ve bana hafifçe başını salladı. "Tam gidiyorduk ki korkunç bir gürültü oldu ve birden sanki bir şey çarpmış gibi geriye doğru düştü ve bana çarptı. Onu ayakta tutmaya çalıştım..."

"Şşşt," diye mırıldandı Milo ve içimdeki düğümler biraz hafifledi. Sakin tepkisi sakın olduğu anlamına gelmiyordu ama her şeyi toparlamıştı. "Liam iyi olacak."

"Sen yapmadın-"

Milo bir şey söylemeden önce, "Üzerinde kurşun geçirmez yelek vardı, Sparrow," dedim. "Kötü morluklar. Ama iyileşecek."

"Çürükler hala acıyor. Sonra çok fazla gürültü oldu ve insanlar çılgın atıyordu."

Freddie'nin tüm ifadesi sıkıntılı bir hal aldı.

"Bunu yaşamak zorunda kaldığın için üzgünüm," dedi Milo sessizce. "Liam iyi olacak. Vaughn, Rome ve Jasper şu anda onunla birlikte. Ona göz kulak olacağız."

Bu son cümleyi duyunca göğsümde bir şeyler sıkıştı. Liam'la "biz" olmayalı uzun zaman olmuştu ama son birkaç haftadır bir şey vardı

Liam ayrılırken ne söylemiş olursa olsun, sebebin bu olmadığı hepimiz tarafından anlaşılmıştı. O ve Milo çok yakındılar ve Milo Emersyn konusunda ona güveniyordu.

İkisi de paylaşımcı bir ruh halinde değildi ama belki de onları bu konuda uyarmanın zamanı gelmişti.

"Jasper Liam'dan nefret ediyor."

"Liam hayatını kurtardı, eminim Jasper bunu takdir edecektir, Boo-Boo. Takdir etmezse de birbirlerini döverler. Yeni bir şey değil." Freddie her şeyi normalmiş gibi anlatıyordu ama Jasper onaylamadığını belli eden bir ses çıkardı.

"Kapa çeneni Freddie," diye hırladı Milo.

"Onu rahat bırakın," diye karşı çıktı Emersyn ve ben de gülümsemekten kendimi alamadım.

Roma çoktan bana doğru yola çıkmıştı.

Milo içini çekerken Freddie, "Buna alışkınım, Boo-Boo," diye yatıştırdı.

"Her şey yoluna girecek," dedi Milo ona. "Söz veriyorum. Şimdi Kel ve Doktor'u dinle, yakında görüşeceğiz. Seni seviyorum." Rome kapıyı açtı ve içeri girdi, Milo da onun alnına bir öpücük kondurduktan sonra kapıyı kapattı. Bana başını salladı ve başını salladı.

Teşekkür ederim.

Rome emniyet kemerini yerine taktı. "Liam iyi," dedi omzunun üzerinden.

"Muhtemelen bir ya da iki kaburgası kırılmıştır."

"Bu iyi değil," diye karşı çıktı Emersyn ve bu kez gülümsememi gizlemedim.

Sesi *kızgın* geliyordu.

Roma'yı çok rahatsız etmedi, sadece omuz silkti. "Kırık kaburgalarla dans ettin. İyiydin."

"Bunu gerçekten yüzüme mi fırlattın?" diye sordu ve Freddie öksürdü. Zavallı çocuk, gülmemeye çalışmaktan yüzü kıpkırmızı olmuştu.

"Hayır. Sadece gerçekler," dedi Rome sanki dünyanın en basit şeyiymiş gibi. "Yaygaradan hoşlanmıyor. Sen de yaygaradan hoşlanmıyorsun. İkinizin de bakıma ihtiyacı var. İkiniz de bunu alıyorsunuz."

"Biri ona ateş etti. Bu *yaygara* değil."

Bunu düşünmüş gibi görünüyordu. "Adil. Ona kızgın mısın?" "Neye?"

"Ona kızgın mısın?"

"Evet," diye cevap verdi ve hemen ardından "Hayır," dedi. Her kelime daha da güçlendi ve otoparktan çıkarken bizi içeri alan polisten kaçtım ve mekanın arkasındaki sokaklardan birine girerek başka bir sokağa çıktım.

Henüz her şeyi kapatmamışlardı ve bazı avuç içlerini yağlamamız gerekebilirdi.

"İkisi de iyi," diye yorumladı Freddie. "Yani seninle arasını düzeltmek için çok çalışması gerekecek ve sen de onun çabalarının tadını çıkarabilirsin."

İnledi. "Bu korkunç."

"Hayır," diye karşı çıktı Freddie. "Mantık bu. Ayrıca, eğer seninle barışmak istiyorsa, bunun içinde hediyeler ve havalı şeyler de olabilir. Bunu değerlendirmelisin."

"Katılıyorum," dedi Rome ve ben de ona baktım ama yüz ifadesi sakindi. "Liam bunu isteyecektir."

"Bana hiçbir şey borçlu değil," diye karşı çıktı Emersyn, her zamanki küçük aykırı tavrıyla. Onun bu yönünü seviyordum. "Hayatımı kurtardı, ona borçlu olduğum bir şey varsa o da budur."

Freddie ve Rome aynı anda, "Bunu ona asla söyleme," dediler.

"Neden?" Zavallı şey çok şaşırmişti.

"Çünkü seni korumak hepimizin yapmaya yemin ettiği bir şey, Sparrow," diye açıkladım onun kafası daha fazla karışmadan. "Seni tehlikeye attığı için kendini suçlayacak ve sen onun yapmadığını iddia etmeden önce, kesinlikle yaptı."

"Katılıyorum," diye ekledi Roma. "Yer seçimi ideal değildi ya da iyi düşünülmemişti."

"Hepinizden nefret ediyorum," diye haykırdı Emersyn.

"Ben bile mi, Boo-Boo?" Freddie neredeyse somurtuyordu. "Ama ben senin favorimim."

"Bunun Liam'ın hatası olduğu konusunda onlarla aynı fikirdeyseniz hayır."

Oooh, bunlar kavga sözcükleriydi. Rome telefonunu çıkardı ve bana mesajı gösterdi. Doc'a Emersyn için bizimle kulüp binasında buluşmasını söylemişti. Başımı salladım. Sesi güçlendikçe iyi olduğuna olan inancım da artıyordu. Kesinlikle sarsılmıştı ama fiziksel olarak iyiydi. İçimden bir ses bu gece birilerinin kâbuslarının tavan yapacağını söylüyordu.

Yalnız kalmaması gerekiyordu. Belki Milo sonunda pes eder ve kulüp binasında bizimle kalmasına izin verirdi ya da biz ona karşı gelebilirdik. Bu fikri gittikçe daha çok sevdim.

"Eee?" Ne sorduğunu anlamam bir dakika sürdü.

"Onlarla aynı fikirde değilim," dedi Freddie. "Bu aynı şey değil."

"Tamamen aynı şey."

"Hayır. Öyle değil. Katılmıyorum ve katılmasam da bu otomatik olarak onlarla aynı fikirde olduğum anlamına gelmiyor."

"Bu nasıl çalışıyor ki?"

"Oh," diye sevinçli bir sesle konuştu. "Sormana çok sevindim. Liam'ın seni kötü bir yere götürdüğünü ve aşağı yukarı kötü bir duruma soktuğunu düşünüyorlar, değıl mi?"

Roma sessiz kaldığında, "Aşağı yukarı," diye cevap verdim.

"Harika," dedi Freddie, konuya ısınarak. "Seni kötü bir yere götürdüğüne katılmıyorum, her şeyden önce orada harika danslar var ve ben de mekânın arkasında gerçekten harika birkaç oral seks yaptım."

Oh, Tanrı aşkına...

"Gerçekten mi?" Ses tonunda o kadar kuru bir uyarı vardı ki Rome'un dudakları kıvrıldı.

"Kesinlikle." Freddie, yanından geçip gitmeyeceğı bir kırmızı bayrakla hiç karşılaşmamıştı. "Yani, oral seks, iyi zaman, kötü bir yer değıl. Ne demek istediğimi anladın mı? Orada olman? Fena fikir değıl. Onlar dansçı. Sen de dansısın."

Ellerimi direksiyona koydum. Neredeyse kulüp binasına varmıştık. Ben Freddie'yi boğmadan bunu başarabilirdik, her ne kadar Roma'nın yüzünde bir eğılence belirmiş olsa da.

"Devam edin," diye önerdi Emersyn.

"Doğru, eğer orası kötü bir yerse ve Liam seni oraya gtrdyse, o zaman onların mantığına göre Liam seni kötü bir yere koymuştur. Ama orası kötü bir yer değıl, dolayısıyla kötü bir yere düşmüş olabilirsin de olmayabilirsin de, bunun yerle bir ilgisi olabilir de olmayabilir de. Belki de Liam'dı, o çok çekici biri ve kızların hepsi ona bayılıyor, ama arkasında ateşli kıskanç bir amcık izi bıraktı, ne demek istediğimi anlıyorsunuzdur."

İçimden küfrettim ve Freddie'nin söylediklerine odaklanmamaya çalıştım çünkü başımı ağırtıyordu.

"Takip ediyorum." Evet, kırmızı bayrak Freddie. Tehlike Freddie Dunlap, tehlike!

"Doğru, belki de senin mükemmel amcığına sahip olduğu için onu kıskanan ateşli amcıklardan biriydi-"

Neredeyse frene basacaktım ama Freddie'nin geri geri gitmesine neden olan şey Roma'nın koltukta dönmesiydi.

"Elbette senin mükemmel amcığına sahip olduğunu söylemiyorum." Bakın, Freddie nefes almayı sevdiğini hatırladı. "yle değıl mi?"

Yanıtını duymak için sabırsızlanan tek kişi ben miydim? O ve Liam'ın sevişmesi fikri, ihtiyaç duyduğum zihinsel görseller listemde st sıralarda değıldi. Onun

ve Vaughn'la çoktan barışmıştım, çünkü bu bitmiş bir anlaşmaydı. Jasper'la da aynı şekilde. Liam'la mı? Yani, bu mümkündü, sanırım.

"Bu seni ilgilendirmez." Lanet olsun.

"Kahretsin, *bana* karşı çok acımasısın - her neyse - demek istediğim, kimin kime ne yaptığını bilmiyoruz. Belki de birileri ateş etmeye başladığı sırada sizin o kapıdan çıkıyor olmanız kötü bir tesadüftü."

Şükürler olsun, depo oradaydı. Etrafımızı ve kuyruğumuzu bütün yol boyunca taramıştım. Dışarıda bir fare vardı ve ben yanaştığımda kapıya doğru koştu. Kontrole dokunmama gerek kalmadan kapı açıldı. Arabayı döndürdüm ve Freddie'ye bakmadan geri geri içeri girdim.

"İşte görüyorsunuz. Onlarla aynı fikirde değilim. Ama aynı *fikirde* de değilim. Tamamen farklı iki şey."

"Uh huh," dedi inleyerek. Arabayı park edip kapıyı indirir indirmez koltukta iki büklüm oldum.

"Silahı bana ver, Sparrow. Nereden aldığını söyle."

Emersyn ceketin altında kıpırdanırken Roma arabadan inerken durakladı, sonra ayağa kalktı ve Liam'ın ceketini kucağına düşürdü. Glock'u bana doğru uzattı.

"Liam bunu onun için saklamamı istedi."

Şarjörü kontrol ederken, "Geri almasını sağlayacağım," diye söz verdim. Birkaç mermi boştu ve kokusundan çok yakın zamanda ateşlendiği anlaşılıyordu. "Bu seni yaktı mı?" Ona verdiğiinde sıcak olmalıydı.

Başını iki yana salladı.

"Doktorun kontrol ettiğinden emin ol, tamam mı?"

Sonra hepimiz dışarı çıkıyorduk. Rome arabanın etrafında döndü ve benden önce ona ulaştı. Rome ona bakarken Freddie ceketini kaptı. "Kimin kanı?"

Yutkundu. "Bir garson kızın. Ona yardım etmeye çalıştım ama...

öldü." Hay sikeyim.

Hiçbirimiz bir şey söylemedik. Kamyonlarımızdan birinin etrafında dolaşan ve sevkiyatı boşaltan fareler vardı. Duyma mesafesi dışındaydılar.

Rome, "Bu senin hatan değil Starling," dedi.

"Haklı," diye onayladı Freddie, arabanın etrafında dönerek bize katıldı.

"Öyle değil."

"Biliyorum," diye itiraf etti. "Ama ondan gerçekten hoşlanmıyordum ve şimdi o öldü." "Peki," dedim yavaşça. "Bu kulağa karmaşık geliyor. Ama birini sevmemek otomatik olarak öldürülmesine neden olmaz. Güven bana.

Eğer durum böyle olsaydı, bu

dünyada çok daha az pislik olurdu."

Ağzının kenarları yukarı doğru kalktı ve Rome kollarını açtığında kız ona doğru kıvrıldı. Eşegin bana tekrar sağlam bir tekme atma hissini kaçırmak zordu. Ama Rome'u ya da kardeşlerimden herhangi birini kıskanmayı reddediyordum.

Hayır.

A kapı çarptı ve I döndü, engelleme Roma ve Emersyn otomatik olarak, Roma onu geri çevirirken bile. Doktor bize doğru yürüdü.

Yüzündeki ifade dostça olmaktan çok uzaktı. Oh ne güzel. Şimdi ne halt ettik biz?

OceanofPDF.com

DUET

OceanofPDF.com

ROMA

İnce ayrıntıları eklerken spreyci boya kutusunu dikkatle yönlendirdim. Çalışmanın tuvali daha önce denediğim her şeyden daha büyüktü. Birkaç gece yatak kontrolünden sonra sıvışmam gerekmişti. Çocuklar örtbas edecekti. Her zaman yaparlardı. Özellikle de sabah ilk alarmdan önce dönmezsem. Bazı günler okula da yetişemezdim.

Rengin dokusu işe yaradı, gri daha opak bir gölge sundu. Ayakları doğru pozisyona getirmek için biraz pratik yapmak gerekti. Bazı hataları kazımak ve yeniden başlamak zorunda kaldığım geceler beni zorladı.

Mükemmel olmasını istedim. Seriyi zihnimde canlandırabiliyordum ve detayları seçtiğim tuvale aktarmak beni zorladı. Yeni malzemeler, yeni bir resim yapma yöntemi aslında. Kendimi bir iple bağladıktan sonra binanın kenarına tırmanarak etrafta dolaşmak, bir alan kurduğunda başka bir bölüme geçmem gerektiği anlamına da geliyordu.

Aslında, Liam'ın yaptığı yapbozlar gibi dışarıdan içeriye doğru çalıştım. Bazen dikdörtgen şekilleri oluşturan hayali çizgileri, şişkin uçları ya da birleştirilmeyi bekleyen yarı kıvrık daireleri neredeyse görebiliyordum.

Fikir aklıma geldiği anda, bunu yapabileceğimi biliyordum. Motosikletin gürültüsü karanlığın içinden kolayca geçiyordu. Dikkatimi ayakları çekmeye verdim. Dizi, küçük kızların farklı bale pozları ya da adımlarıyla başlamıştı.

İlk pozisyon. Topuklar birleşik ve kollar önde kavuşturulmuş.

İkincisi. Ayaklar ayrı, topuklar birbirine dönük ve kollar
a t.

Üçüncüsü. Bir topuk diğerinin önünde, sağ kol yukarıda, el
Sol kolunu uzattı.

Dördüncü. Üçüncü pozisyondan bir adım ileri, topuklar hala birbirine dönük. Sol kol yukarıda, el içe doğru kıvrık, sağ kol ise el yanda olacak şekilde dışa doğru kıvrık.

Son olarak, beşinci pozisyon, sağ bacak sol bacağın önünde çapraz, ayak parmakları uzağa dönük, ayaklar birbirine paralel ve kollar yukarıda. Bu en acımasızca rahatsız edici pozisyondu.

Hareketi anlayana kadar her birini eşleştirmek saatlerimi almıştı. Bardaki her küçük kızın saçları küçük topuzlar halinde toplanmış, minik bedenlerine pembe mayolar ve kabarık tütüler giydirilmişti. Bir başka dokusal ders.

Ancak bu son kız, sıraya girmedi, hatta diğerlerinden uzaklaşarak dans etti ve gözleri aynadaydı ve bu, tamamlamak için büyük bir özenle çalıştığım aynadaki kızdı. Gözlerinin karanlığı, resmin kenarındaki pencereden vuran ışık ve ışık etrafında parıldarken ayaklarının oluşturduğu gölgeler.

Bir spot ışığı ama aynı zamanda karanlıkta bir ışın. Küçük dansçı bir ayağını kaldırmış ve harekete geçmeye hazır görünüyordu. Onu bulana kadar tekrar tekrar üzerinde çalıştım. Sanki ışıktaki görünmek istemiyormuş gibi benden saklanıyordu ama benim onu görmem gerekiyordu.

Ben de uzlaştım, onu resmettim ama diğerlerinin gülümsemesinden yoksundu. Onlar başarı gülümsemeleri takınırken, o neredeyse sert görünüyordu.

Odaklanmış.

Belirlendi.

Hiçbir şey onu durduramazdı.

Liam buraya kadar gelmek için "ödünç aldığım" motosikleti park ettiğim yere doğru süzülürken motosikletin motoru durdu. Grup evine dönerken geri koymuştum. Yine de geceleri on vitesli bisiklet çok daha hızlıydı. Bana çalışmak için daha fazla zaman veriyordu. Kahvenin kokusu şekerle birlikte yukarı doğru süzüldü ve sonunda gözümü işten ayırıp karanlık sokağa döndüm.

Terli tenime serin bir esinti çarptı ve sıcaklıktaki değişimi takdir ettim. Eğer hava çok nemli olursa, boyanın düzgün kuruması çok uzun sürebilirdi. Tuğla üzerine boya yapmak, gözenekli malzemenin içine işlediğinden emin olmak için kat kat boyamak anlamına geliyordu.

Liam kahvesini yudumlarken bana baktı ve sonra termosu işaret etti. "Bol miktarda ve sevdiğin tarçınlı tosttan getirdim."

Kıkırdadım. Bir rüşvet. Geriye doğru yürürken, onu incelerken ayaklarımı denge için kullandım, neredeyse oradaydı. Neredeyse bitmişti.

Onu kendi haline bırakmam için neredeyse hazırды.

"Neden diğerleriyle birlikte değil?" Liam sordu. "Birlikte antrenman yapmaları gerekmiyor mu?"

Diğer dansçılara baktım. Aynadaki görüntüleri onunki kadar keskin değildi ama bunun nedeni odaklarının başka bir yerde, gözlerinin başka bir yerde olmasıydı. Hareket ve devinim oradaydı ama o...

Boyalı aynada onun bakışlarıyla karşılaşınca iç çektim. "Onlarla birlikte olmak istemiyor." Sonra kıpırdandım ve kemerimdeki ipi kaydardım, böylece kendimi alçaltmaya başlayabilirdim, atlayabileceğim bir noktaya ulaşana kadar binanın yanından aşağı doğru yürüdüm.

Liam bana bir kahve doldurduktan sonra fincanı uzattı ve ben de bir yudum aldım. Sıcaktı, neredeyse çok sıcaktı. Kaslarımın yorgunluğuna ve terin vücudumu kaplamasına rağmen, içecek mükemmeldi. Canlanmaya ihtiyacım vardı. Bana bir poşet yiyecek uzattığında, yere oturup çalışmayı inceleyebildim. Günün ilk ışıkları yakında doğacaktı.

O zaman kusurları hep fark ederdim ve ertesi gece neyi düzelteceğimi bilirdim.

"Nereden biliyorsun?" Liam yanımda yere oturdu, kot pantolonu neredeyse fazla temizdi, bu sokak için fazla yeniydi ve muhtemelen başka bir yere oturmalıydım, ama bu iyiydi.

"Öyle işte." Tost kahve kadar sıcak değildi ama kenarları ve şekerli tereyağına bulanmış gibi dilimin üzerinde eriyen ktır yüzlerine kıyasla çtır çtırdı ve ortası yumuşaktı. İlk ısırık, tadı ve hissi algılayabilmek için gözlerimi kapatmama neden oldu. Midem guruldadı, vahşi açlık pençelerini içime geçirdi.

Tostu mideye indirdikten sonra kahveyle yıkadım. Açlıktan ölüyordum. Sonra bir gece önce yemeğe gidip gitmediğimi hatırlayamadım.

Havayı başka bir tatlı şey kapladı ve tost bitirdiğimden daha da iğrençleşti ve artık rekabet edemez hale geldi. Diğer tek kokunun, sonunda durgunlaşmış bir su birikintisi ve metale işlemiş onlarca yıllık çöpleri taşıyan eski çöp bidonlarından geldiği ara sokakta, bu koku *gerçekten* buraya ait değildi.

Liam tek kelime etmeden yediği sandviçi bitirdi. Yüzüne geniş bir gülümseme yerleşmişti. "Hâlâ açsan daha fazla yiyeceğim var," dedi ve bisikleti işaret etti. Bu, ağzımı kaplamak için çok tatlı, iğrenç kokunun bir başka esintisini gönderdi. Kahveyle temizlemeye çalıştım. Ayakkabının üzerindeki sakız gibiydi, yerinden çıkmak istemiyordu.

Sonunda kardeşime doğru eğildim.

Bu oydu. "Neden parfüm gibi kokuyorsun?"

Liam'dan vahŖi bir kahkaha kaçtı. "KardeŖim, sorduğuna sevindim. Yukarıda olup bitenlere değil de bana mı odaklandın?"

"Olduğu yerde iyi. Neden parfüm gibi kokuyorsun?" Soruyu tekrarladım. Bayan Stephanie de parfüm kullanırdı ama onunkiler bana daha hafif, daha turunçgil kokulu gelirdi. Bu kesinlikle öyle değildi.

"Sadece emin olmak istedim, çünkü seninle bu konuyu konuşmak için *can* atıyordum."

Liam hiçbir Ŗey hakkında konuşmak için ölmedi. O kendi işini yaptı, ben de kendi işimi. Abartı, dram yaratmak istediğinde kullandığı bir Ŗeydi. Burnumu kahvemden ayırmazsam kokusundan kurtulacağımı umarak bekledim. Buraya ait değildi.

"Seks," dedi aynam, "kelime oyununu *mazur* görün, harika bir Ŗey. Sana sikimi yalatmaktan bahsettiğimi hatırlıyor musun?"

Belli belirsiz. Bir kızın yüzüne boşalmaktan bahsedip durmuştı. Ne kadar harika bir histi. Aynı Ŗeyi duŖta da yapabilirdim ve sonrasında başkasını temizlemek gibi bir derdim yoktu. Yine de Liam devam etmek için yanıtımı bekledi, ben de başımı salladım.

"Sana söyleyeyim, am düşündüğümüzden daha da iyi. Sıcak, sıkı ve lanet olsun, etrafındaki tüm yumruklarını *hissede biliyorsun* ve bu kardeŖim, senin elinden çok daha iyi."

"Her zaman böyle mi kokar?" HoŖnutsuzluđumu gizlemek için hiçbir çaba göstermedim ve Liam kıs kıs güldü.

"Güzel kokmayı seviyor ve onun üzerinde harika kokuyor."

"Sana pek yakışmamış," dedim ona. "DuŖ almalı ve kıyafetlerini yakmalısın."

"Siktir git."

Omuz

silktim.

"Her neyse," diye devam etti neşesinden hiçbir Ŗey kaybetmeden. "Ŗimdi birkaç kez üzerine inmeme izin verdi ve ağız için güçlü bir emiŖi var. Beni beŖ dakika ya da daha kısa sürede boşaltabiliyor. Ama dün gece-" Onunla oynadığı ve onu kıyafetlerinden çıkarmaya ikna ettiği farklı yolları anlatmaya devam etti. "Bu bir oyun," diye itiraf etti. "Bakire değildi ama umurumda değildi. Bu kovalamaca ile ilgili, ama önünde domaldığında ve ellerini kalçalarına koyduğunda ve onu olabildiğince sert bir Ŗekilde becerebildiğince - bunu denemelisin."

Oh. Bu yüzden bana tüm detayları anlatıyordu. "Hayır, teŖekkürler." Dağınıklığımı toparlamak, teçhizatımı ve malzemelerimi toplamak için ayağa kalktım.

"Hayır, teşekkürler?" Liam zıplayarak ayağa kalktı ve beni takip etti. Yardımsever biriydi, bu yüzden yakınlığı umursamadım. "Rome, dostum, sana bir kız ayarlamama izin vermelisin. Bu kız, başka bir kız, ama lanet olsun bunu seven tek kişi ben olamam. Sikini bir kez yalatırsan hayatın değişir."

Son boya kutusunu da çantaya attıktan sonra durdum ve ona baktım.

"Ben senin arkadayım," diye söz verdi. "Sana iyi bir kadın bulacağım, tertemiz, yapışkan olmayan birini. Yani dün geceki hatun..."

Kesinlikle hayır. Başımı salladım. "Bir kız istemiyorum," diye onu bilgilendirdim ve yaptığım işe geri döndüm.

"Bir kız istemiyor musun?" Başını sallamadan önce bunu üç kez tekrarladığına yemin edebilirim. "Roma, dostum, hadi ama..." Bir saniye tereddüt etti, sonra doğruldu. "Siktir." Onunla tekrar yüzleşip bakışlarını kısa bir süre yakalayana kadar devam etmedi. "O zaman bir erkekle daha çok ilgileniyorsun? Yani, görünüşe göre çok iyi sakso çeken bazı adamlar tanıyorum..."

"Neden bir erkeğin sikimi emmesini isteyeyim ki?" Eğer isimsiz, yüz­süz, iğrenç parfüm kokan bir kızın sikimi yalamasını istemiyorsam, bir erkeğin de bunu yapmasını düşünemezdim.

"Şey, sadece kontrol ediyorum," dedi kaşlarını çatarak. "Eğer erkeklerden hoşlanıyorsan, sorun değil.

Aklınızda bulunsun, size iyi davranşalar iyi olur yoksa onları öldürürüm."

Bu beni gülümsetti. "Bir erkeğin sikimi yalamasını mı yoksa onu öldürmek mi istiyorsun?"

"Ha. Ha."

Yine de ışın peşini bırakmadı, ilk ışınlar şehri keserken ara sokağa dönmeden önce iplerimi güvence altına almak için beni takip edecek kadar ileri gitti. Bu bina doğuya bakıyordu, bu yüzden yardımcı oldu. Ama başka bir bina tarafından engellendiği için ışığın ona ulaşması ve dokunması yavaş oldu.

Resimdeki ışık gibi, onu yakalamaya çalışmaktan daha iyisini biliyordu. Bu şeylere ne diyorlardı? Ateşböcekleri mi? Evet, kavanozdaki ateşböcekleri. Hava delikleri olsa bile zalimce görünüyor.

"Sana tuzak kurmadığım konusunda ciddi misin?" Liam sonunda bisikletine yaslanırken sordu, ben de tişörtümü geri çektim. En azından sakinleşmişim.

"Evet. Kimsenin sikimi yalamasını istemiyorum."

Bir iç çekiş daha ve Liam bakışlarını duvara dikti. "Diğerleriyle birlikte olmak istemiyor."

"Hayır." Neredeyse aynada yüzünü buruşturmasını dileyecektim ama yapmadı. Duruşu mükemmeldi, diğer kızlardan tamamen farklı bir poz vermişti, ayak parmaklarının üzerinde durmuş, kollarını yukarı kaldırmıştı.

Ufacık.

Eşsiz.

İzole.

Ama o gözlere baktığımda şunu gördüm.

"Roma," diye inledi Liam ve omzumu kavradı. "Eğer fikrini değiştirirsen. Kız. Erkek. İki de. Birlikte. Her neyse. Bana haber ver. Ayarlamana yardım ederim."

Başımı sallayarak tuttuğu omzuyla ona vurdum. Ben sırt çantamı takıp on hıza doğru ilerlerken o beni bıraktı. "Bunların hiçbirine ihtiyacım yok."

"Emin misin?"

Bisikleti dik tuttum, üzerine bindim ve aynaya baktım. Birbirimize çok benziyorduk ama bazen o bir tarafta, ben diğer tarafta yaşıyordum. "Evet."

"Tabii, sanki diğerleriyle birlikte olmak istemiyormuş gibi?" Liam tabloyu göstererek onayladı. Sesinde alaycı bir küçümseme yankılanmıyordu. Ciddiydi. Anlamak istiyordu.

Daha fazlasını isteyemezdim.

"Evet." Sonra bisikletle yola çıktım ve uzaklaştım.

"Sen bir pisliksin Rome," diye seslendi Liam arkamdan ve ben de omzumun üzerinden ona parmağımı salladım. Ben hızlandıkça kahkahası da peşimden geldi, ta ki motosikletinin gümbürtüsü sesi bastırana kadar.

CHAPTER 26

OceanofPDF.com

EMERSYN

S Birinin Liam'ı *öldürmeye* çalışması ne kulüp binasına geri dönmek istememin ne de Doc'u tekrar görmek istememin sebebiydi. Ya da herhangi biri. Doktor beni ofise çekti, orada tıbbi bir kit vardı. ve ışıklar. Diğerleri de peşimizden geldiler. Doktor onlara sert bir bakış attığında Kellan gözünü bile kırpmadı. Kollarını kavuşturdu ve sırtını duvara yasladı. Roma neredeyse onun duruşunu aynen yansıtıyordu.

Neden her şey bir kavgaya dönüşmek zorundaydı? Freddie'yle bir an göz göze geldik ve kollarını kavuşturup diğerleriyle aynı pozu vermeden önce göz kırptı. Gözlerindeki pırıltı yeniydi ama yüzündeki tembel sırıtiş değişmişti.

"Tanrı aşkına, ben bunu yaparken siz de çenenizi kapatın o zaman," dedi Doc ve onlara sırtını dönerek benimle yüzleştirdi. "Nasılsın, Küçük Bit?"

"Harikayım," diye cevap verdim, muhtemelen o ana kadar çıkarabildiğim en kuru ses tonuyla. "Sen mi?"

Dudaklarını büzerek bakışlarını bir an için gökyüzüne çevirdi. "Bunu hak ettim."

"Hmm." Aynı fikirde değildim. Bunu söyleyerek Freddie'yi de kızdırmıyordum. "Artık titremiyorum." Göstermek için elimi uzattım. "Donmuyorum da." Bu iyiydi çünkü Roma'da Liam'ın ceketi, Freddie'de de benim sırt çantam vardı.

"Bu iyi. Benim için masanın üzerine çık. Endişelendiğiniz bir yaranız var mı?" Doktor kliniğe girdiğinde her zaman yatıştırıcı bir tonda konuşurdu. Bu, saygılı mesafesiyle birleşince sinirlerim daha da yatıştı.

"Çoğunlukla kesikler. Çok fazla cam ve küçük kıymıklar vardı. En kötüsünü Liam aldı."

"Peki ya kan?" Diğerleri gibi o da elbisemi ıslatan kana odaklandı. Birayı üzerine döktüğüm garson kız için kendimi çok kötü hissettim. Liam istemiyorsa onu taciz etmeye devam etmesini istememiştim ama ölmesini de asla dilememiştim.

Bir an bize doğru geliyordu, sonra bir kurşun boğazından geçerken pembe bir sis patlıyordu. Durdurmaya çalıştım ama...

"Hey," diye mırıldandı Doktor, tansiyon aletini bileğime yerleştirip göğsüme doğru tutmamı isterken. "Hâlâ bizimle misin?"

"Bir garson vardı," dedim ona. "Gözlerinin bakışını aklımdan çıkaramıyorum. Ona yardım etmeye çalıştım. Liam onun gittiğini söyledi ama denemek zorundaydım." Başımı salladım, kafamın içinde tekrar tekrar oynayan makarayı uzaklaştırmaya çalıştım. Ellerimin lekeli olmasının nedeni de buydu. "O öldü, bu yüzden hepsi onun."

"Tamam." Doktor bir nefes verdi. "Ellerinizi başlayalım. Üzerinde kan olan her yerinizi gözden geçirmek istiyorum."

"Ne?" Ama Kellan duvardan uzaklaşırken "Neden?" diye sorarak sorumu geçiştirdi.

Doktor bana odaklanarak, "Enfeksiyon riski nedeniyle, özellikle de kan yoluyla bulaşanlar için," diye cevap verdi. İnledim ama eldivenli nazık bir parmağıyla çenemi kaldırdı ve "İyi olacaksın" dedi.

Bakışlarımı onunkilere sabitleyerek önce ellerime ve bacaklarıma, sonra da ona baktım. "Bunu burada yıkayabilir miyiz yoksa odama mı çıkmamız gerekiyor?"

"İkisini de yapabiliriz, nerede daha rahat edersiniz?"

Adamların taştan bir duvar gibi olduğu gerçeğini göz önünde bulundurursak - Kellan ve Rome öyle görünüyordu - Freddie sadece sırttı. Daha iyi görünüyordu ve bunun için mutluydum.

"Odama gidelim, böylece neler olduğunu anlayabilirler." Kendimi daha iyi hissediyordum ve masadan kaydım. Doktor yeterince hızlı geri çekilmedi, bu da onu geçmem gerektiği anlamına geliyordu. "Ve sonra konuşmak için bize biraz mahremiyet verebilirler."

Evet, bunu bir ifade olarak söyledim ama umarım ifadem istediğim şeyi anlatmıştır. Doktor'la yalnız konuşmam gerektiğini.

Freddie'ye çantam için elimi uzattığımda, "Ben taşıyabilirim..." dedi. Ama Roma çantayı parmaklarının arasından çekip aldı ve başını salladı.

"Ben yukarı taşıyım. Freddie yiyecek için farelerden birini gönderebilir. Kellan ve ben Liam ve diğerlerini kontrol edeceğiz."

Herkes ona baktı.

Dürüst olmak gerekirse, ona bakakaldım. Roma emir veren biri değildi. Talimatlar vermiş ve yol göstermişti, ama emirler?

"Ne?" Benden Kellan'a, sonra Freddie'ye ve Doktor'a baktı. "Kel de aynı şeyi söylerdi."

"Doğru," dedi Kellan yavaşça, şüphecilik kelimeyi adeta delik deşik ediyordu.

Freddie, "Yalnızca onu o götürecek," dedi. "Ve *sen* de benimle kalacaksın."

Roma omuz silkti, sonra elini bana uzattı. Önce kana sonra ona baktım ama o sadece elimi tuttu ve parmaklarımızı birbirine geçirdi. Diğerlerinin yorum yapmasını beklemedi, sadece bana dışarı çıkmam için rehberlik etti.

"Um..." Sesimi alçaltmaya çalışarak söyledim, çünkü fareler hâlâ oradaydı ve içlerinde en az sevdiğim sanki kapının hemen dışındaymış gibi tam karşımızda duruyordu. Neredeyse refleks olarak tırnaklarımı Roma'nın eline geçirdim.

Roma ona bakakaldı. "Ne?"

"Sadece kamyonları taşımaya hazır olup olmadığımızı görmeye geldim." Kamyonlardan bahsediyor olabilirdi ama bana bakıyordu.

Hayır, göğsüme bakıyordu.

"Ona öyle bakmaya devam et, J.D.," diye öğüt verdi Kellan, bize katılıp beni aniden farenin görüş alanından uzaklaştırırken. Titredim, çünkü sanki hâlâ bana baktığını hissedebiliyordum.

Freddie deri ceketini omuzlarıma örtünce önce cekete, sonra da ona baktım. Üzerinde beyaz bir tişört ve kot pantolon vardı. Ayrıca bir bıçak çıkarmıştı. Bıçak bir anda ortaya çıktı ve sonra tekrar kayboldu.

"Gerçekten," dedi Freddie. "Yapmaya devam et. Jasper ve Rome son yirmi dört saattir kimsenin ağzını burnunu kırmadılar, eminim stres atmaya ihtiyaçları vardır."

Ceket yardımcı oldu.

"Bakın çocuklar, her tarafı kan içinde ama ben bir bok görmedim. Gidip kamyonlarla işimi bitireceğim ve ne zaman işeyebileceğimin söylenmesini bekleyeceğim."

Doc arkamdan, "Aletine hangi elinle dokunabileceğini netleştirsen iyi olur," diye ekledi ve ben de dönüp ona baktım. Bakışımı kabul etmedi, aksine bakışlarını sabit tuttu. "Şimdi yoldan çekil."

Rome yola çıkmadan önce elimi sıkarak beni uyardı, Freddie ve Kellan geride kaldı ve Kellan ıslık çalarak Shaun adında birini çağırdı.

Evet, bilmek istemiyordum. Roma bana rehberlik ederken aceleyle içeri girdim ve sonra kulüp binasına girip merdivenlerden yukarı çıktım. "Benim" odama yaklaştıkça rahatladığım için suçluluk duygusu biraz içime işledi. Haftalardır bu konuda acı acı yakınırken, odayı gördüğüme hiç bu kadar sevinmemiştim.

Sırt çantamı yatağın üzerine koyduktan sonra Roma döndü ve yüzümü avuçladı. Beni inceledi, gözlerime kilitlendi ve anketin altında hareketsiz kaldım. Doc arkamdan içeri girdi ve banyoya doğru ilerledi ama ben dikkatimi Roma'dan çekemedim.

"İyi olacak mısın? Yoksa kalmamı ister misin?"

Eğer her yerim kan içinde olmasaydı, bu soru için onu öpebilirdim. Oh, kahretsin. Ayak parmaklarımın ucunda yükseldim ve o da neredeyse otomatik olarak başını eğdi. Öpücük neredeyse iffetliydi ama dudaklarını dudaklarıma bastırdı ve uzun bir süre öylece kaldık.

Sonunda topuklarımın üzerine oturdum. "Doktor'un yanında güvendeyim."

Bu hikâyenin bazı kısımlarını biliyor olsa ya da konuşmamız gereken şeyler olsa bile, bu bende yankı uyandıran bir gerçektir. Hepsiyle güvende olduğumu düşünmeye başlamıştım.

Başını salladı, sonra gömleğini çıkardı ve Freddie'nin ceketini benden geri almadan önce sırt çantamın yanındaki yatağa koydu. "Geri geleceğim. Şifonyerde hâlâ bazı şeyler var." Kollarındaki ve göğsündeki kaslar -Hareket ettikçe her şey dalgalanıyordu. Üstsüz resim yaptığında da öyleydi.

"Roma mı?" Şu anda amımla düşünmeye gerçekten ihtiyacım *yoktu*.

Ama mavi gözlerindeki alevle amımın kasıldığına yemin edebilirim.

Kapıda durup bana baktı.

"Liam'ın hâlâ iyi olup olmadığını kontrol eder misin?" Doğru. O boğuk sesle söylemek istediğim şey buydu.

Dudaklarına bir gülümseme değdi. "Liam iyi."

"Emin misin?" Bu kulağa daha hoş geliyordu.

Başını salladı. Sonra kapıyı usulca arkasından kapatarak çıktı.

Banyoda duş açıldı ve sonunda son zamanlarda beni göremeyecek kadar meşgul olan adamla yüzleşmek için döndüm.

Ben daha ağzımı açmadan, "Duş al," dedi. "Şu kanın hepsini yıkayalım. Bu bana ihtiyacımız olan bir şey olup olmadığı konusunda da daha iyi bir fikir verecektir."

Sundress'i soydum. Askılardan biri daha önce kopmuştu ama üst kısmı hiç kırıdamamıştı. Bir parçam elbisenin yasını tuttu. Gerçekten beğenmişim ama daha çok beğenmediğim garsonun yasını tuttum.

Ses patlaması. Yüzündeki çığ korku. Bir an ayaktaydı, bir an sonra yerdeydi, arkasından kan fışkırıyordu ve boynundan daha da fazlası akıyordu. Bana sabit bir şekilde bakıyordu.

"Nefes al, Küçük Bit," diye emretti Doktor, buz gibi ellerimin üzerine kapanan ellerinin sıcaklığı beni bulduğumuz yere geri çekti. Benim odama. Kulüp binasına. Duş. Elbisemi çıkarmıştım ve elimden sarkıyordu. Doc bilinçli bir dikkatle onu benden aldı ve bir kenara koydu. "Tam burada," diye devam etti. "Gözler üzerimde."

Kirpiklerimi kaldırıp onun karanlık bakışlarıyla buluştum ve yutkundum. "Ben iyiyim."

"Elbette öylesin," diye bana katıldı. "Bu yüzden birlikte nefes alıyoruz." Ellerimden birini göğsüne, kalbinin üzerine bastırdı ve kendi ellerini de göğsüme doğru uzattı. Sıcaklık ne kadar üşüdüğümü daha da belirginleştirdi ve titremeye başladım. "İyisin," diye tekrarladı. "Yavaşça nefes al, dörde kadar say, sonra iki kez tut ve dört kez nefes ver. Birlikte yapalım mı?"

Gezegendeki en kolay şeymiş gibi anlattı. Öyleydi de. Nefes kontrolü yaptığım iş için hayati önem taşıyordu. Peki neden yapamıyordum? Birazcık hava tutmaya çalışırken bile tılandım ve Doktor iki parmağıyla göğsüme vurdu.

"Tekrar nefes al," diye emretti. Alabildiğim kadar derin bir nefes aldım. "Yavaşça." İki parmağını birbirine vurdu.

Güm güm. Bir. Güm
güm. İki. Güm güm.
Üç. Güm güm. Dört.
İki saniye bekle.
Güm güm.
Güm güm. "Ve
nefes ver."

Sonraki beş dakika boyunca, nefes almaya çalışırken boğulmayana ve kalbim durana kadar tekrar tekrar. Bir noktada başımı göğsüne yasladım ve o da kolunu bana dolamak için tutuşunu değiştirdi. Bir insan aynı anda hem yanıyor hem de donuyor olabilir miydi?

"Şimdi duşa girmeye hazır mısınız?"

"Benimle oraya gelmek ister misin?" Zayıf bir teklifti, birinin beni aynı titreşimle davet ettiğini duysaydım geri çevirirdim.

"Little Bit." Sesindeki nota başımı kaldırmamı emreliyordu ama reddettiğini görmek istemiyordum, şu anda değil ama aynı zamanda derin bir nefes aldım, omuzlarımı dikleştirdim ve bebek gibi davranmayı bıraktım. Sırf o... diye dağılamazdım.

Ve şu anda ona odaklanamıyordum. Onu *tanımıyordum* bile. Bu neden kafama takılmıştı? Bunu görmezden gelerek Doktor'un bakışlarıyla karşılaştım.

"İyi bir günde baştan çıkarıcı oluyorsun," dedi bana tereddüt etmeden. "Şu anda seninle ilgilenmekten daha çok istediğim bir şey yok."

Oh.

"Ama ihtiyacın olan şey bu değil."

Bu tek umut ışığı çirkin bir şekilde öldü.

"İhtiyacınız olan şey kanı yıkamak. Sonra muayene yaparız, sonra da konuşuruz. Tamam mı?"

"Ya artık konuşmak istemiyorsam?" Daha konuşmamı bitirmeden başımı salladım. "Sen bilirsin. Boş ver onu." Bir nefes daha çektim, artık nefesimi kontrol etmek o kadar zor değildi. "Haklısın. Bir duşa ihtiyacım var. Üzerimdeki bu kanı görmemem gerek. Sonra ne yapıyorsan yapabilirsin."

Ondan uzaklaştım ve banyoya girmek için yanından geçtim. Külotu çıkarırken, etek ucunu boyayan kanı ve ince is gibi görünen şeyi görünce yüzümü buruşturdum...

Doktor elimden külotu aldı ve başka bir bağlamda seksi bile olabilecek şey, etek ucunu incelerken kayboldu. "Bu baruta benziyor."

Ağzımı açtım ama koklamak için külotumu kaldırdı ve yemin ederim vücudum allak bullak oldu. Kukum sıkıştı, meme uçlarım gerildi ama kalbim küt küt atmaya başladı ve tamamen farklı bir nedenden dolayı üşüdüm. Suyun altına kayarken beni saklamak için perdeyi sürükleyip görüntüden uzaklaşırken neredeyse küvetin içine düşüyordum.

Ellerimi fayansa dayamıştım, etime değen sıcaklığın acısını zar zor hissedebiliyordum. Ben orada, suyun altında hareketsiz dururken perdenin arkasından gelen sessizlik uzadı, saçlarımı dümdüz ıslattı ve sabuna uzanıp yıkama işlemine başlayana kadar kanlı kırmızı dereler halinde aşağı aktı.

"Küçük Bit," dedi Doktor yavaşça ve yemin ederim neredeyse oturmuş gibi bir ses çıkardı. Belki de oturmuştur. Tuvalet hemen oradaydı ama bakışlarımı ellerime sabitledim. "Her türlü travma vardır. Bugün sana olanlar kesinlikle travmatikti, ama yaşadıklarının bazılarına dokunmaya yaklaştığını sanmıyorum."

Ağzımdaki nem kurudu. Sabunu her parmağımın arasına ve tırnak yataklarının etrafına sürdüm. Göğsümdeki kanı yıkamaya başlamadan önce bu iş için uzun bir süre harcadım. Doktor iç çekmeden önce bunun ne kadar sürdüğünü söyleyemem.

"Eğer konuşmak istersen... Doğru kişi miyim bilmiyorum."

Bunu söylemesini beklemiyordum.

"Bana söylemek istediğin her şeyi dinleyeceğim. Ve sana söz veriyorum," diye devam etti. "Sana yemin ederim, bana söyleyeceğin hiçbir şey erkeklere gitmeyecek."

"Hiçbir şey mi?"

"Hiçbir şey." Bunu söylerken sesi neredeyse acı çekiyor gibiydi. "Sadakat hepimizin anladığı bir şeydir. Ama ben ciddiydim. Bana söylediğin şey benimle kalacak. Mezarıma kadar götüreceğim."

Su berraktı ve kalbim artık çarpmıyordu, bu yüzden duş perdesinin arkasından bakmaya cesaret ettim. Doktor tuvalete oturmuş, dirseklerini dizlerine dayamış ve başını eğmişti. Ön kollarındaki kaslar esniyor gibiydi ve kendini sabit tuttuğuna yemin edebilirdim.

"Onlardan bir şeyler saklamak istemezsin." Bu bir soru değildi.

"Hayır," diye itiraf etti. "Bazılarıyla yaktığım köprüler asla yeniden inşa edilemeyebilir, Küçük Bit. Ama bunun için endişelenmene gerek yok. Ben yetişkin bir adamım. Sana ne teklif ettiğimi çok iyi biliyorum."

"Jasper..."

"Anlaşacağız," diye tamamladı. "Milo da öyle."

Homurdandım. "Her şeye çok kızıyor."

"Sen de öylesin, kendi tarzında."

"Değilim."

"Bir travma mağdurundan diğerine," diye mırıldandı ve bakışları beni olduğum yere hapsetti. O ana kadar Doc'un yanında kendimi çıplak ya da savunmasız hissetmemiştim ama gözlerindeki bir şey bana *birilerinin* görmesini istediğimden çok daha fazlasını gördüğünü söylüyordu. "Sen öfkелisin. Sadece bunu kontrol altına almakta, telafi etmekte, başka bir şeymiş gibi göstermekte çok daha iyisin. Bu yönüne hayranım."

Bir şok daha.

"Ama bana numara yapma, Küçük Bit. Yapmak zorunda değilsin ve yapmamayı tercih ederim."

"Hakkında konuşamayacağım bazı şeyler var." Konuşamazsın. Konuşamam.

Hiç istemedim.

"Sorun değil, hoşuma gitmiyor," dedi. "Ama kabul edeceğim. Sadece yalan söyleme ya da yokmuş gibi davranma."

"Nasıl..."

Omuz silkti. "İnsanları oldukları ve paylaşabilecekleri gibi kabul eder ve güven inşa etmeye çalışırsınız. Benim de bunu yeniden öğrenmem uzun zaman aldı." Bir kez daha yüzünü buruşturdu. "Belki de hâlâ öğrenmek zorundayım."

Belki de bunca zaman kendimi tutmanın doğru bir şey olmadığını anlıyorum. Bilemiyorum. Asla konuşmayı düşünmediğim şeyler var ama yine de neredeyse sana söylemek istiyorum."

Suyu kapattım ve ayağa kalktı, bana uzatmak için bir havlu kaptı. "Neden ben?"

Parmak eklemlerini yanağımda gezdirmeden önce yumuşak bir kahkaha attı, tadı ve yankısı inançsızlıkla karıştı. "Bu milyon dolarlık bir soru. Şu anda endişelenmen gereken bir soru değil. Her şeye bir göz atalım ve neyle karşı karşıya olduğumuzu görelim. Kan tahlili yapmak istiyorum ve bazı genel testler yapmak istiyorum. Zaten tavsiye edilen de bu."

"Tamam."

Yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi. "Tamam mı?"

"Sana güveniyorum." Bu sefer şaşkınlık değil, gerçek bir şoktu, çünkü doğruldu ve yüzümden uzaklaşan elini yanağıma okşamak için kaldırdı. Saçlarım damlıyordu ve havada hâlâ buhar vardı.

"Kimsin sen?" diye sordu.

Sıra bendeydi. "Sanırım bu milyar dolarlık bir soru Mickey." İsmi duyunca gözleri yumuşadı.

"Umarım cevabını bulmama yardım edersiniz."

FUCKEDUP

OceanofPDF.com

JASPER

Kellan'ın odasında durmak ve onun yumuşak ıgıllıklarını *duymak* bir şeydi. Aletimin hiç bu kadar sertleştiğini ya da gözümün bu kadar kızardığını hatırlamıyorum. Kapıyı çarpıp açmamak ve içeri dalmamak için çaba sarf etmem gerekti. Ama bilmem gerekiyordu. Kendi gözlerimle *görmeliydim*, bu yüzden kapıyı açtım ve gördüğüm manzara beni aralarındaki yumuşak kelimelerden daha fazla şaşırttı.

Onu öldürmek istedim.

Vaughn kızımı kucağına almış *sikiyordu*, sevgi dolu sözler fısıldıyorlardı ve yumuşak okşamalar yapıyorlardı ve kızım ona öyle bir kapılmıştı ki tek yapmak istediğim kardeşimi *öldürmekti*.

Rage ve ben sağlıklı, zehirli bir ilişkiye kilitlenmiş sürekli yol arkadaşlarıydık ya da tüm danışmanlar kavgaların ardından beni bir kenara çektiklerinde bana bunu söylemeye çalışmışlardı. Rage benim babamdı. Öfke annemin ölümünü izlemeydi. Rage onun için ağlama yeteneğini bile kaybediyordu.

Rage, o lanet hapishanedeki Raptor'du.

Öfke, o şerefsiz Eric'in ona ellerini sürmesi ve canını yakmasıydı.

Öfke, tehlikenin onun için gelmeye devam etmesiydi.

Artık Rage'in bir hedefi vardı -bir yüz ve bir isim- ve Vaughn'u kanlı bir şekilde dövmek istiyordu.

Gittim.

Sadece odayı değil, tüm kulüp binasını. Arabama binene kadar yavaşlamadım ve daha kapı açılmadan çıkışa doğru hızlandım. Lastikler betona çarparak ıgık attı. Kapının arabamın üstünü sıyırdığına yemin edebilirim.

Umurumda değildi.

Sola döndüğümde kontrolümü biraz kaybetmiştim. Sonra dikiz aynamda Doc'u gördüm ve yüz ifadesinin acıma dolu olduğuna yemin ettim.

Ham öfke içime işledi. Onun merhametini istemiyordum.

Trafik kurallarını, ışıkları ve diğer her şeyi görmezden geldim. Daha sonra, otoyolun bağlantı yoluna girip gaza bastığımda kaldırımlarda insan olmadığı için minnettar olacaktım.

Trafikte hızla ilerlerken hız göstergesi üç haneli rakamları aştı. Görüş alanım önümdekinin alanına daraldı.

Diğer herkes kendi başının çaresine bakabilirdi. Diğer arabalardan kaçtım, şerit değiştirdim ve etraflarımdan dolaştım.

Kanım kaynadı ve parmak eklemlerim direksiyon simidinde bembeyaz oldu. Yarım paket sigara içtim ve tadını neredeyse hiç fark etmedim. Arabam ve ben Wimberly kasabasındaki tembel bir banliyö caddesinde neredeyse sinsice ilerleyene kadar kendime katı kontrolü gevşetme izni vermedim. Braxton Harbor'dan bir saat uzakta olmasına rağmen, Braxton Harbor'ın asla olamayacağı her şey buradaydı.

Sessizdi.

Pitoresk.

Yumuşak.

Ailelerle dolu. Hayaller.

Evler.

İstenmeyenlerin asla bulunamadığı türden bir yerdi. Hayır, biz şehirlere sürüldük. Wimberly daha üstündü ve aksini iddia etmediler.

Saatın ilerlemesine ve karanlığa rağmen garaj yoluna girdiğimde verandanın ışığı yandı ve ön kapı açıldı, ancak perde kapı kapalı kaldı. İçeride de ışıklar yanıyordu. Bu onun bana içeri girmemi söyleme şekliydi.

Arabayı park ettikten sonra alnımı direksiyona yasladım, gözlerimi kapattım ve DNA'daki iblisin onu bağlayan zincirleri zorlamasını kontrol altına almaya çalıştım. Ona taktığım kilitler hiç bu kadar test edilmemişti.

Babamın sesi şu anda benim için yıllar önce olduğu kadar netti.

"Siktiğimin amcık çocuğu. Bir kız için ağlıyor. Ona dokunan pisliği öldür ve sonra ona bir ders ver. Yerini anladığından emin ol. Yoksa orada oturup bebek gibi ağlayacak mısın? Sen nasıl bir adamsın?"

Yumruklarımı direksiyona vurdum ve kendimi arabadan dışarı atmadan önce motoru durdurdum. Burası çok sessizdi. Onu boğmak için çok sessizdi. Gece kuşları birbirlerini çağırıyordu. Hava serindi ama şehirdeki kadar soğuk değildi.

Bir sigara daha yakarak arabamdan uzaklaştım. Sonra geri döndüm. Bir sigarayı yakıp bitirirken garaj yolunda bir aşağı bir yukarı gidip geldim, sonra bir tane daha yaktım.

Eskisini atıp çizmelerimin altında ezmeden önce ondan bir parça aldım. *"Zayıf. Acınası ve zayıf. Tıpkı orospu annen gibi..."* Onu da sesini de sikeyim.

"Başlayacağınız yer kemerdir. Sonra avuç içi. Sonra yumruk. Ve eğer fahişen uslu durmazsa, o zaman yapabilirsin..."

"Kapa çeneni. Kapa çeneni. Kapa çeneni." Nefesimin altında bu sözleri sayıkladım, keşke sigaram esrar olsaydı ve yanımda ot falan getirmiş olsaydım. Bir şişe Jack de işimi görürdü. Sadece onu kafamdan çıkar.

Bana bakarken nefesindeki alkol kokusu. Dudaklarından tükürükler uçuşuyordu. *"Onun için ağlamayı kes, seni küçük amcık. Biz fahişeler için ağlamayız. O zayıftı. Seni zayıflattı. Amcık sikişmek ve hizmet etmek içindir. Başka bir şey için değil. Sana ihanet ederse, öldür onu."*

Arabamın kapısının yanında giderek büyüyen sigara yığınının görene kadar garaj yolunda ne kadar volta attığımı ya da kaç sigara içtiğimi bilmiyordum. Onları temizlemem gerekiyordu. Ben pisliğimi temizlemek için çömelene kadar o konuşmadı. Bir ara verandasına çıktı ve salıncağa oturdu -evinde onun için mükemmel olan bir salıncak vardı. Buna kızamadım bile.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?" Yumuşak davet, içinde birkaç ottan fazlası olmasına rağmen özenle budanmış bahçeye taşındı. Buraya gelemediğimiz zamanlarda ilgilenmeleri için para ödediğimiz serseriler işlerini yapmıyorlardı. Gitmeden önce onları yakalayacaktım.

"Hayır," dedim elimde bir avuç sigara izmaritiyle doğrulurken, parmaklarım kül içindeydi. Muhtemelen o kullanılmış, yanmış ve atılmış çöp yığını gibi kokuyordum. "Evet."

Henüz ona bakamadım. Kilitleri bir kez daha sağlamlaştırmam ve iblisi kafesine geri götürmem gerekiyordu. Dokunduğu her şeyi yok etti. Zehirledi.

Bana bak.

"Pekala, gelip benimle oturabilirsin ve burada konuşabiliriz ya da yukarı çıkıp kül tablası kokusunu temizleyebilir ve mutfakta bir şeyler yemek için geri gelebilirsin."

Cevap vermeyince ayağa kalktı ve sonunda elindeki kupayı fark ettim.

"Bir demlik çay daha yapacağım." Bakışlarımız kilitlendiği anda Bayan Stephanie gülümsedi. O gülümseme hiç değişmemişti. Neredeyse geçen

Onu yirmi yıldır tanıyordum. Hâlâ ondan sarılmasını isteyişim geliyordu. "Bira isteme. Sana vermeyeceğim."

Benden bir kahkaha kaçtı, içi boştu ve kenarları biraz kırılıyordu ama yine de bir kahkahaydı. "Artık yasalım."

Kapıda dururken bana "Hayır," diye bilgi verdi. "Hepiniz hâlâ benim çocuklarımsınız. Hiçbiriniz içki içecek kadar yaşlı değilsiniz, çünkü bu sürekli bulduğum kır saçların gerçek olduğu anlamına gelir. Yani, çay ya da sıcak kakao. Siz seçin. Ama içeri girdiğinizde Jasper Horan, bir duş alın ve yolumdaki külü hortumla yıkamayı unutmayın. Lütfen ve teşekkür ederim."

"Evet, hanımefendi."

Paravan kapı arkasından tıkırdayarak kapanırken bir gülümseme daha kaçtı. İzmaritleri çöpe attım, sonra da garaj yolunu hortumla yıkadım. İçeri girmeden önce ayakkabılarımı çıkardım ve doğrudan misafir duşuna gittim. Eski bir tişörtüm ve daha önce bıraktığım eşofmanlarım beni bekliyordu.

Mutfığa geri döndüğümde, kahvaltı köşesindeki küçük masaya yerleşmişti. Kindle'ında bir şeyler okurken gözlüğünü takmıştı ve ben içeri girdiğimde gözlüğünün üstünden bana baktı. "Çok daha iyi."

Yine de ayağa kalkmadan onu sandalyeye geri gönderdim. Duştan çıktığımda kontrolümü bir nebze olsun geri kazanmışım. Sanki sıcak sabun ve su beni temizleyebilirmiş gibi. "Ben kakaoyu hazırlayayım." Her şeyin nerede olduğunu biliyordum.

"Oh, çok isterim." Bir gülümseme daha. "Seni neyin rahatsız ettiğini de söyleyebilirsin, lütfen."

Güzel.

Bu yüzden buraya gelmişim,
değil mi? "Her şeyi berbat
ettim..."

CHAPTER 27

OceanofPDF.com

EMERSYN

A Duştan sonra, Doc sadece bir ışıkla değil, aynı zamanda burnunun üzerine yerleştirdiği büyüteçli gözlüklerle bacaklarımı incelerken bir havlunun içine oturdum. Komiklikle tahrik olma arasında gidip geldim.

Doktor gözlük takabilirdi, hatta bana baktığında gözlerini aşırı derecede büyütüyordu.

"Sorun değil," diye mırıldandı. "Gülebilirsin. Sana dokunmama katlanmak zorundasın."

Tenimde en ufak bir açık yara olup olmadığını kontrol etmeden önce izin istediği bir şey. Parmaklarının kalçalarımı, dizlerimi ve baldırlarımı okşaması hiç de itiraz ettiğim bir şey değildi. Aksine, kalçalarımı her okşayışında amım beklentiyle zonklamaya başlamıştı.

Bu temasla ölümdü. Ve cidden,
ben bunun için buradaydım.

"Bacakların mükemmel, Küçük Bit," dedi ve sesindeki boğuk tını beni gülümsetti. Çünkü doğrulduğunda pantolonunda daha önce görmediğim belirgin bir şişkinlik vardı. "Şimdi göğsünü kontrol etmem gerekiyor."

"Tamam." Havluyu bıraktım, böylece belimde birikti. Küçük tezgâhın üzerinde oturmak beni tam olarak onun boyuna getirmiyordu ama yeterince yakındı. "Sen sormadan söyleyeyim, evet göğüslerime dokunabilirsin."

Bu davete herhangi bir uyarı eklemedim. Doktor avantaj sağlamayacaktı, bu durumda olmazdı. O kadar klinik biriydi ki, sesinin sertleşmesi olmasa, benim onunla ilgilendiğim kadar onun da benimle ilgilenmediğini düşünürdüm.

Korkutucu olan, onun ilgisinden ne kadar hoşlandığım ve bunu ne kadar özlediğimdi. Bu düşünceler beynimde devreler yapmaya devam etti. Sağ göğsümü avuçladığında, meme uçlarım şiddetli bir şekilde sert noktalara dönüştü ve gözlerimi kapattım.

En hafif dokunuşlarla parmaklarını göğüslerimin üzerinde gezdirdi, açık bir yara olup olmadığına baktı. Sıcaklık beni kızarttı, karnımdan yukarı doğru yayıldı ve sonra tekrar aşağı indi. Nabzımın bacaklarımın arasında fiziksel bir şey olduğuna yemin edebilirdim.

Tensel işkence -klinik olsun ya da olmasın- tenimin her santimini inceleyene kadar devam etti. Nefesinin sıcaklığı beni tahrik ediyordu ve göğüslerimi yukarı kaldırıp emmesi için yalvarmamak için tezgâhtaki tutuşumu sıkılaştırdım.

Bir şeyler.

İstediğim şeyin peşinden gitmek, geri adım atmak için çok zaman harcadığım bir savaşta bir dizi sefer kazanmak gibiydi ve bu zaferleri arzuluyordum.

Vaughn'un tutkusu.

Jasper'ın sert öpücükleri ve yumuşak sözleri.

Roma ile tutku dolu ve sessiz anlar.

Liam'ın öpücüğünün tehlikeli istilasısı, kısa bir süre için yaklaşan karanlığa bir yol açmış ve onu geri çekilmeye zorlamıştı.

Freddie'nin ve Kellan'ın. Hepsini istiyordum. Sürtük ya da değil. Fahişe ya da değil.

Her neyse, onu etiketlemeyecektim. Hele ki...

"Hey," Doktor'un sesi yumuşadı, elini boğazıma doğru kaydırды ve bir anlığına nefes almayı gerçekten unuttum. Gözlerimi açtığımda onu tam orada, dudakları acı verici bir şekilde dudaklarıma yakınken buldum. "Nereye gittin, Küçük Bit?"

Onun yakınlığından ve libidom üzerindeki derin etkisinden kaçmaya çalışırken, sadece havluya karşı kıvrınmayı başarabildim. Belli belirsiz pürüzler sıırıslıkla olmuş amımı okşuyordu ve hiçbir yerde yeterince sürtünme yoktu.

"Seni istiyorum," diye itiraf ettim. Onu -hepsini- daha önce hiç kimseyi istemediğim bir şekilde istiyordum. Dokunuşlarını seviyordum. Can atıyordum. Küçük olanları, omuzlarıma dolanan kolları, yanağıma değen parmak eklemlerini, Mickey'nin kocaman elinin tüm boğazımı tutuyor gibi görünmesini dört gözle bekliyordum ve bu temas karşısında eriyordum.

"Ah, Küçük Bit," diye iç çekerek fısıldadı, dudakları kışkırtıcı bir şekilde yaklaşırken her kelimesi bir öpücüğü reddediyordu. "Senin için çok yaşlıyım ve aşağıda senin şampiyonun olmak için savaşan çocuklar var."

"Ben de onları istiyorum," diye itiraf ettim. Burada yalan yok.

"Sevindim." Başparmağını nabız noktamın üzerinde gezdirdi, ben de ihtiyacımı biraz olsun hafifletmek için kalçalarımı havluya doğru yuvarlamaya çalıştım ama bu da beni hüsrana uğratmaktan başka bir işe yaramadı. "Boşalman gerekiyor, değil mi?"

Kalbim amımda, kulaklarımda, bana dokunduğu lanet boynumda gümbürdedi ve dudaklarımda bile yemin ettim. Her şeyim, onun için çok çaresizdi.

Sesime güvenemediğim için başımı salladım ve Mickey yere baktı. "Havluyu çıkar, Küçük Bit." Ben kıpırdanırken boğazımı okşamayı hiç bırakmadı, havlu yerde bir anıya dönüşene kadar kıpırdandı. "Bacaklarını aç."

Açlık içime işledi. Ham arzu. Eli boğazımdayken olduğum yerde kalmak zorundaydım ama bacaklarımı olabildiğince açarak sırlıslık olmuştum amımı sergiledim.

Mickey beni kızdıran bir hava çıkardı ve dilimi alt dudağımın üzerinde gezdirdim. "Freddie haklı biliyorsun," dedi usulca elime uzanırken ve ben hemen teslim ettim. "Bu gerçekten de şimdiye kadar gördüğüm en güzel amcıklardan biri."

Süslenmek istedim. Hoşuna gitti.

"Kıpkırmızı ve davetkâr," diye devam etti, elimi göbeğime götürürken ve bir kez bile bana dokunmadan parmaklarımı klitorisime bastırırken. Şişmişti, sertti ve tırnaklarımın en hafif fırçası bile beni tekrar kıvrınmaya itti. "Bana bak, Küçük Bit."

Elini benimkinin üzerine koyup parmaklarımı amıma hapsederken bakışlarımı yukarı çektim. Gözlükler gitmişti, tek görebildiğim onun gözleriydi ve gözlerindeki sıcaklık beni kavuruyordu,

"Kendini boşalt," diye emretti ve parmaklarımı kıvırdım ve klitorisimin etrafında yavaş ama giderek artan daireler çizmeye başladım. Kalçalarım öne doğru eğildi. "Elini sür," diye fısıldadı. "Vaughn'un senin için diz çöktüğünü hayal et."

İçimden gelen inilti insani değildi.

"Ya da belki Jasper'dır, seni yere yatırıp yüzünü amına gömen. Bunu yaptı mı? Seni diliyle becerdi mi? Herhangi biri yaptı mı?"

Onun sözleri ve parmaklarımın birleşimi beni çok yakınlaştırmıştı. Mickey'nin parmakları benimkilerin hemen yanındaydı, her hareketimi takip ediyordu. Çok yaklaşmıştım ve sonra elimi yakaladı ve her şeyi durdurdu.

Lanet olsun. Ağlamak istedim.

"Soruma cevap vermedin."

Nefesim hızlı hızlı kesiliyor ve nabzım hızla atıyordu. Mickey'nin bana gerçekten dokunduğu tek yer boynum ve elimdi. Yine de onun yakınlığı tüm odayı dolduruyor gibiydi.

"Soru neydi?"

"Herhangi biri seni diliyle becerdi mi?" Sessiz talep, içime başka bir ihtiyaç sarmalı gönderdi.

"Evet. Diller. Parmaklar. Delinmiş penisler. Delinmiş penisler değil." Kelimeler aceleyle ağzımdan döküldü.

"Aferin kızım," diye fısıldadı ve sonra parmaklarımı benim için daha hızlı ve daha hızlı hareket ettirdi. Gerginlik o kadar sıkıydı ki, kalçalarımı yukarı doğru kaldırdım ve ilk dalga bana çarptığında geri çekilecekken, Mickey parmaklarımı bırakmadı ve çığlık atmak için dudaklarımı açtığım anda ağzını benimkinin üzerine kapattı.

Beni boşaltırken her sesi yuttu. Parmaklarımı ve onunkini sıırılsıklam ettim ve yine de beni sarmala soktu. Neredeyse çok fazla acıttığında, elimi bıraktı ve öpücüğü kesti. Dilinin son hareketi, tadının nasıl olduğunu hatırlatan kalıcı bir anıydı.

Daha fazlası gibi.

Çok daha fazlası.

İçimde ürpertiler dalgalandı, meme uçlarım ihmal edildikleri için ağrıyordu ve aynı zamanda tembellik merkezinden yayıldı, kaslarımı yumuşattı ve omurgamdaki gerginliği hafifletti.

Bir kez bile kafamı çevirmemiştim, çevirmek istesem bile Mickey'nin bakışları ruhumu deşen ileri görüşlü bir şey gibiyken çeviremiyordum. Bu yüzden, üç parmağını da yalamak için ağzına götürdüğünde, neredeyse tekrar boşalıyordum.

"Daha iyi mi?" diye mırıldandı.

Yavaşça başımı salladım. "Ama seni hâlâ istiyorum."

Gözlerini kısa bir süreliğine kapattı, sonra beni tezgâhtan aşağı sürükledi, ben otomatik olarak kalçalarımı onun kalçalarına yapıştırırken kolunu belime doladı. Bu seferki öpücük tamamen talepkârdı. Ağzımı yuttu. Beni duvara doğru bastırırken dilinin itiş gücü beni ele geçirdi ve vücudu benimkine gömüldü.

Kot pantolonunun klitorisime değen sertliği beni tekrar patlattı ve ben ona doğru yığılana kadar ağzımdan çıkan sesleri emdi.

"Bazen," diye fısıldadı. "İstediğimiz her şeye sahip olamayız, Küçük Bit. Ne kadar çok istersek isteyelim."

Kalbim parçalandı çünkü profesyonelliğinin arkasına çekildi ve beni soğuk lavabo tezgahına geri yerleştirdi. Hem orgazmdan doluydum hem de çok daha fazlası için çaresizdim.

Kapı aralığına kadar geri çekilirken "Mickey," demeyi başardım. Kot pantolonundaki çok belirgin ıslak nokta dudaklarımı yalamama neden oldu.

"Bazen yapabiliriz."

Hiç kimseyi onları istediğim gibi istememiştim. Bunu sessizce kendime bile itiraf etmek tehlikeliydi. İstemek, kendime asla izin verdiğim bir şey değildi. İstediğim şey için bir tehdit oluşturabilecekken olmazdı.

Ama bu adamlar.

"Küçük Bit, beni öldürüyorsun." Neredeyse gülecekti ama gözlerinde belirgin bir mizah eksikliği vardı. "Sen mükemmelsin ve başka biri olsaydın, sen o çocukların varlığını unutana kadar çoktan taşaklarımı amının derinliklerine sokmuş olurdum."

Sık beni. Yalvarmak istedim.

"Ama ben seni bebekken sisteme taşıyan adamım. Seni ben buldum. Sana ben baktım. Seni ve Milo'yu yanıma aldım. Sharpe'lar çağırdığında seni bırakmak istediğinde onu cesaretlendirdim. Yani, sen sensin, Küçük Bit. Sen sensin ve bunda benim de payım var. Ve senin kadar güzel ve benim kadar - yaş farkı daha önce yeterince kötüydü. Şimdi mi? Milo benim küçük kardeşim gibi. Sen onun küçük kardeşisin. Sen... sen bir bebeğin bedenindeki yaşlı bir ruhsun." Beni ezebileceğini düşünmemiştim. "Seni istemek yanlış. Seni istemek bir çocuğu istemek gibi. Bunu seninle isteyemem, Küçük Bit. Özür dilerim."

Yanılmışım.

MICK-DOC BENİ KONTROL ETMEYİ BITİRDİ VE SONRA İSTEĞİM ÜZERİNE, kan örneğini aldı. Milo'nunkiyle karşılaştıracığına söz verdi ama cevabı zaten bildiğinde ısrar etti. Buna cevap veremezdim. Sözleri kafamda dönüp dururken, ölü garsonun yüzünün görüntüsü ve yaralara baskı yapmaya çalışırken parmaklarımdaki kanının sıcaklığıyla aynı zamanı paylaşıırken olmazdı.

İşi bittiğinde banyodan cırılçıplak çıktım ve aceleyle kıyafetlerimi giydim. Daha önce hiç utanmamıştım. Vücutlar sadece vücuttu. Hayır, onların göremediği yaralarım kanıyordu ve ben onları saklamak istiyordum. Erişebildiğim şeylerin çoğu erkeklerin kıyafetleriydi. Rome'un gömleği. Kesik eşofman altının kime ait olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama en azından bağlayabiliyordum.

"Birazcık..."

Sırt çantamı alıp Kellan'ın odasından çıkarken Doktor'un sesi beni takip etti. Koridordaki beton çıplak ayaklarıma soğuk geliyordu. Ayakkabılarıma ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Beni kulüpten aldıklarında yalınayak mıydım?

Alt katta, çocukları mutfakta toplanmış konuşurken buldum. Aslında tartışıyorlardı. Bağırıyorlardı.

Tamam, adil olmak gerekirse, Milo bağırıyordu. Liam'a.

İçeri girer girmez Liam bana odaklandı. Bana şöyle bir bakarken gözlerinde rahatlama ifadesi belirdi ve ben de ona küçük bir gülümseme verdim. Daha iyi görünüyordu. O da benim gibi duş almış görünüyordu ve üzerinde Roma kıyafetleri vardı. Onları resim yapmaya gittiğimiz zamanlardan birinden hatırlıyordum.

"Onu üstsüzler kulübüne götürürken ne düşündüğünü bana hâlâ söylemedin. Ve kız kardeşimi gözlerinle becermeyi bırak. Bu odada zaten onun pantolonuna girmeye çalışan yeterince penis var." Milo'nun sözleri içime işledi ve Liam'la göz temasını keserek "kardeşime" baktım.

Sözlü ya da başka bir şekilde cevap verecek zaman yoktu, Liam o kadar sert ve hızlı vurdu ki, yumruğu Milo'nun çenesine çarptığında kemiğin kemiğe çarpma sesinin odada sektiğine yemin edebilirim. İrkildim, elimde değildi ve sonra iki kol etrafımda dolandı ve beni göğsüne doğru çekti.

Roma'da.

Bakmama bile gerek kalmadı.

"Bu işlenmiyor." Bu vuruşu takip eden ölü sessizlikte sözlerim gülünç derecede yüksek çıktı. Milo yarı yarıya tezgâha doğru yığıldı. Düşmedi ama parmak eklemleri tuttuğu yerde bembeyazdı.

"Hayır," diye kabul etti Rome, elini sıkarak. "Bunu hak etmişti."

"Evet," dedi Jasper, yanımda durmak için hareket ederken beni şok etmişti. "O yaptı."

Liam saldırıyı sürdürmedi, hatta Milo nihayet doğrulana kadar orada öylece durdu ve buz gibi hançerlerle baktı. Ağzının kenarından ve bir burun deliğinden kan damlıyordu. İyileşen siyah gözünün izleri Liam'ın üzerinde hâlâ görülebiliyordu. Jasper'ın yüzü, kan ve şiddet içinde geçen tartışmaların bir yol haritası gibiydi. Buzdolabına uzanan Kellan -ki artık gözle görülür morlukları yok gibiydi- bir bira çıkardı ve soğuk şişeyi bana uzatmadan önce açtı.

"İyi misin, Sparrow?"

Şişeyi kabul ederken ona "Yaşayacağım," dedim. Parmakları parmaklarımın üzerinde oyalandı ve başını salladı.

"Güzel. Oturma odasına ya da daha iyisi odana çıkabilir misin?"

"Ya da stüdyoda," diye önerdi Vaughn. "Yemek birazdan burada olacak ve biz de size getireceğiz."

"Yoldan çekilmemi istiyorsun çünkü daha fazla tartışma olacak." "Öyle bir şey demedim," dedi Kel bana, ama yüzündeki alaycı gülümseme varsayım.

"Tartışma benimle mi ilgili?"

"Evet."

"Hayır."

"Kısmen."

"Dove..."

"Belki."

Liam her kelimeyi tükürürcesine, "Bu konuda belkiler yok," dedi. "İlk günden beri her şey onunla ilgiliydi."

Milo onun bakışına kendi bakışıyla karşılık verdi ve bu, aralarında aynı fikirde olmadıkları ya da en azından eşit düzeyde olmadıkları ilk etkileşimdi.

"Liam haklı."

Vaughn bana göz kırparken, "Vay canına," dedi. "İmkansız başardın, Dove."

"Biri bunu yazsın, söylediğini ona hatırlatmamız gerekecek." Kellan'ın kuru gözlemi diğerlerinin arasında tedirgin de olsa kahkahalara yol açtı.

"Doğru, şey, eğer benimle ilgiliyse. Ben hiçbir yere gitmiyorum." Rome'un karnımdaki ellerini okşadım ve o da beni bıraktı. Ayak parmaklarımın ucunda yanağına bir öpücük kondurduktan sonra Jasper'a baktım. "Sigaran yanında mı?"

Çünkü şu anda çaresizce yapacak bir şeye ihtiyacım vardı ve bira içmek yeterli değildi.

Paketi ve çakmağı çıkardı. Bana bir tane uzattıktan sonra, yakmadan önce dudaklarımın arasına gelmesini bekledi. Tüm bu süre boyunca Milo'nun bakışlarının içime işlediğini *hissedebiliyordum*. Ama yalnız değildi. Doc mutfağın kapısında duruyordu, oradaydı ama yoktu ve bakışlarını kaçırmadan önce kısa bir süre onunla göz göze geldim.

Hayır. Şu anda Doktor'un reddiyle uğraşamam.

Sadece. Hayır.

Bunun yerine, Milo ve Liam'ın hâlâ çekiştikleri yere doğru baktım. Sigarama ters ters baktı, ben de uzun bir nefes çektim. Zorlamaya devam et, diye vasiyet ettim. Beni kızdır.

Bana hemen savaşıacak bir şey ver.

"Peki," dedi. "Kalabilirsin ama hiçbir şey söyleyemezsin." Homurdandım.

"Sanki dinliyorsun da."

Acı dolu bakışı içimde suçluluk duygusu uyandırdı ama bunu satın almayı reddettim. Tıpkı şu anda Doc'la ya da başka biriyle uğraşmayı reddettiğim gibi. Jasper ve Liam anlaşabiliyorlarsa, ben de bununla yetinecektim.

İki saat sonra, itiraf etmek zorundaydım. Kararımdan gerçekten pişman olmuşum. Oturma odasına geçtik ve mobilya yerine sırtımı duvara vererek oturdum. Freddie hemen yanıma oturdu.

"Dayanışma," diye fısıldadı ve ben de omzuna vurdum. Jasper, Liam, Rome ve Vaughn yan yana dizilmiş olsalar da hâlâ Milo'yla olan tartışmaya odaklanmışlardı. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, Doc Milo'yu destekledi.

Şok oldum.

Kellan pek bir şey söylememişti, onun yerine hepsinin konuşmalarını dinlemişti; konuşmalarında ima ettikleri "büyük gizli sorun" ile uğraşırken "Ivy ile ne yapacağız?" sorusuna odaklanmışlardı. Biramı ve bir sigaramı daha bitirmiştim.

Yemek geldiğinde hamburgerleri bile yemiştim. En azından benimki marula sarılıydı ve bana sipariş vereni öpebilirdim ama onlar benimle ne yapacaklarına karar vermekle meşguldü.

Burada kalmam söz konusu bile olamazdı. Milo beni Liam'ın evinde istiyordu. Liam'ın beni daha fazla striptiz kulübüne götürmemesi şartıyla. "Sanki daha önce hiç göğüs ya da amcık görmemişim gibi," diye mırıldandım ve Rome sırtıp Jasper kahkahalarla gülerken, Milo pek heyecanlanmadı.

"Her zaman" bir muhafızım olsun diye kimin benimle kalacağını değiştirmek de dahil olmak üzere dönüp dolaşılar.

Bu tartışmadan bıkmıştım. Hiçbir yere varamıyorduk. Jasper ve Vaughn beni burada istiyordu. Liam beni kendi evinde istiyor gibiydi ya da en azından buna aldırımıyordu ama beni kafese koymayı reddediyordu. Rome, beni kilitlemek dışında her iki seçeneğe de razıydı.

"Sen de benim düşündüğümü mü düşünüyorsun?" Freddie'ye mırıldandım, çünkü o bu tartışmaya katılmamış olsa da burada benimle oturuyordu. Kellan'ın bir yerlerde otu vardı, bir çatı vardı ve ben de

Şu anda kafayı buluyorum. Vücudumdaki her kas ağrıyordu ama Liam yere yığıldıktan sonraki kalbimin yanında bu hiçbir şeydi. Garson kız öldükten sonra. Doktor bana çocuk dedikten ve beni isteyemeyeceğini söyledikten sonra.

Beni istemen yanılttı.

Evet, atla.

"Hayır." Freddie cevap verirken başını telefondan kaldırmadı bile.

"Öyle olmadığını nereden biliyorsun?" Ona dirsek attım. Dikkatimizin dağılması ikimize de iyi gelecekti.

"Keşke zamanda geriye gidip yedinci sınıftaki matematik öğretmenimle seks yapabilseydim diye düşünüyordum. Harika göğüsleri vardı. İkiz küre gibiydiler - hani şu sınıflarda kullandığımız dünya küreleri vardı ya? Memelerinin her biri şişman ve yuvarlaktı ve dokunmak istemeniz için onları tam oraya koyan sütyenler giyiyordu. Zamanda geriye gidip o memelerin canına okumak istiyorum." Freddie bana baktı. "Düşündüğün şey bu muydu?" Sonra gözlerini kırptırdı. "Yani, göğüslerin harika. Beni yanlış anlama. Göğüsleri severim ve senin amcığını da..."

"Freddie!" Her biri bağırdı.

"Evet, evet," dedi arkasına yaslanıp bana göz kırparken. "Kapa çeneni, Freddie."

Ve bir kakhaha patlattım. "Lütfen hiç susma." "Merak etme,

Boo-Boo, susmayacağım. Söz veriyorum."

Kahkahalar tamamen kıkırdamaya dönüştü ve başımı omzuna yasladım. Her ne kadar kafayı bulmak istesem de Freddie'yi almak *onun* için kötü olacaktı. Yine de...

"Ne kadar ateşliydi?" Diğerleri normal programlarına devam ederken alçak sesle sordum *Emersyn gibi bir sorunla ne yapacağız?* Yarı yarıya sırt çantamı alıp gitme eğilimindeydim. Otel için param vardı.

Belki de ayrı kalmak bize iyi gelecektir.

Ama ben aptal değildim. Etrafımda tehlike vardı, daha önce olanlar bunu kanıtlıyordu. Ayrıca onların hayatlarını riske atmaya devam edip etmeyeceğime de bir an önce karar vermem gerektiğini kanıtlıyordu.

Freddie bana telefonunu uzattı ve bir resim gösterdi.

Bu kadın onun öğretmeni miydi? Çok güzeldi. Ve göğüsleri hakkında şaka yapmıyordu. Benimkiler ona kıyasla yok gibiydi.

"Seksi, değil mi?" yanağını başımın üstüne yasladı ve ben de hafifçe başımı salladım.

"Onu ben yaparım," diye teklif ettim. Dayanışma.

"Siktir," diye fısıldadı Freddie. "Bu görüntüyle bana bir dakika ver, Boo-Boo. Sanırım az önce daha da mükemmelleştin."

Yumuşak bir kahkaha daha attım ve Milo'yu bana bakarken yakaladığımda kaşlarımı kaldırdım. İçini çekti ve herkes sessizleşti.

"Emersyn," dedi yavaşça ve Ivy'n i n kendi kendini düzelttiğini neredeyse duyabiliyordum. Bunu takdir ettim. "Ne yapmak istiyorsun?"

OceanofPDF.com

JUMPING

OceanofPDF.com

LIAM

Takım elbise giyerek mahkeme salonunun arka tarafına oturdum. Milo diğerlerine beklemelelerini söyledi. Bırakın şimdilik yüz ben olayım. Jasper'ın renkli görüşleri hâlâ kulaklarımda çınılıyordu. Öte yandan, parmak eklemlerimdeki benekli morluklar da benim aynı derecede renkli, ama acımasız cevabımın bir işaretiydi.

İkimizin de biraz stres atmaya ihtiyacı vardı. Keşke yardımcı olduğunu söyleyebilseydim. Yasal işlemlere göre, bu kuru ve sıkıcıydı. Sonunda Milo'nun davasını çağırdılar ve onu içeri aldılar. Kara gözlü bakışları benimkileri buldu. Düğmeli bir bluz ve pantolon giymişti, ona gönderdiğim kravatı takmamıştı ama takım elbise ceketini tam oturmuştu.

"Herkes ayağa kalksın..."

Yirmi beş dakika sonra her şey bitmişti. Bölge Savcılığı ve Milo'nun mahkemece atanan avukatı arasında anlaşmaya varılan savunma pazarlığını kabul etmek için yirmi beş dakika. Ben daha iyisini tutmuşum, o kovmuş ve kamu avukatlığı bürosundan kimi bulduysa onunla devam etmişti.

Anlaşmayı Milo'nun yaptığından hiç şüphem yoktu. Hem de hiç. Yargıç ona suçunu itiraf etmesi gerektiğini söylediğinde, onun için *beslediğim* son umut kırıntısı da yok oldu. Milo William Harris Hardigan, şartlı tahliye ya da cezasını tamamlamadan önce salıverilme şansı olmaksızın üç yıl hapse mahkûm edilmişti.

Ancak, başka iddianamelerle karşı karşıya kalırsa, bunlar ayrı ayrı ele alınacak ve bu özel anlaşmanın ayrıntılarını etkilemeyecekti. Anladı mı? Anladı.

Ben yapmadım.

Başka bir deyişle, Milo bu davayla *ilgisi olmayan* herhangi bir suçlamayla karşı karşıya kalırsa, başka bir duruşmaya girmek zorunda kalacak ve bu da ne ekleyebilir? Cezasına daha fazlasını. Tanrım. Lanet olsun. Lanet olsun. Lanet olsun.

Yargıç azarlamakla makul olmak arasında gidip geldi. Seksen küsur yaşındaki ihtiyarın şiddet ve posta kodunun kaderi belirlediği efsanelerini sürdürmeye tahammülü yoktu. Milo'ya daha iyisini yapabileceğini ve yapması gerektiğini kesin bir dille söyledi.

Cezayı bir nebze bile hafifletmedi. Mahkeme sona erdi ve Milo ayağa kalkıp memurun onu bir kez daha kelepçelemesi için arkasını dönerken bana baktı. Sonra başını bana doğru salladı.

Yaklaştığımda Milo'nun memura -kibarca- avukatıyla biraz görüşebilir miyiz diye sorduğunu duydum. Adam başıyla onayladı. "Kısa tutun." Sonra bize bir nebze mahremiyet sağlamak için geri çekildi.

"Konuşma," diye emretti Milo. "Sadece dinle." Ağzımı kapatırken dişlerim birbirine çarptı. "Vakit geldi. Ara ver, temizle ve git."

Sikeyim.

"İstemediğini biliyorum. Senden bunu istemek zorunda kalmak istemiyorum." Ama o isterdi ve ben de yapardım.

"Kimseye söyleme." Söylemeden geçtiği şey "Roma hariç" oldu. O söylemek zorunda değildi, ben de duymak zorunda değildim.

Kardeşıme yalan söylemek bir seçenek değildi.

"Bunu iyi karşılamayacaklar." Yılın küçümsemesi. Avukatı çoktan toparlanıp gitmiş olsa da, mahkeme salonunda hâlâ birkaç kişi vardı, çoğu kendi işleriyle uğraşıyordu ama burada onu izleyen bir başkasının daha olabileceğinin farkındaydım.

Bunun için yüz ifademi nötr tuttum.

"Sorun değil. Ne kadar çok tepki alırsan o kadar iyi. Artık çifte ajan olamayacağın açık olmalı." İsim ya da detay yok. "Jasper bizi asla affetmeyebilir."

"O zaman bununla yaşarız." Onu götürmeden önce ona söylediğim son beş kelime bunlardı. Adliyeden çıkarken *telefonum* çaldı. Şaşırtıcı değildi. Merdivenlere bile varamadım.

"Hardigan bunu nasıl başardı? Bir kamu avukatı kullandı." Öfke sözlerinde tehlikeli bir yılan gibi kıvrılmış, ölümcül bir saldırıya hazırlanıyordu.

"Çok iyi bir soru efendim," diye yanıtladım. Bu rolü yıllarca geliştirmiş, derimin ikinci bir parçası haline gelene kadar çalışmıştım. "Ona gönderdiğim avukatı reddetti ve sonra kendisi için bir şeyler pazarlık etmiş olmalı. Bunu başaracak kadar zeki." Majestelerinin ve onunla ilgili diğer her şeyin canı cehenneme.

Bu planın işe yaraması için kardeşlerime *ihanet* etmek zorundaydım ve bunu bilmeyeceklerdi, çünkü bu kontrol manyağı herifin tamamlamam gereken *testleri* vardı ve Milo'yu ve diğer Vandalları kim bilir neden yok etmek için yanıp tutuşuyordu.

"Şimdilik," diye devam ettim kendi kışımı kurtarmaya çalışır gibi. "O artık aramızda değil. O olmadan Vandallar lidersiz kalacak."

"Bu rolü üstlenebilirsin..."

"Evet, maalesef değil." Arabama kaydım ve motoru iterek çalıştırdım. Uyanırken çıkardığı yumuşak hırıltı, daha sonra söyleyeceklerim için ruhumu yatıştırmaya yardımcı oldu. "Biliyorlar."

"Nasıl?"

"Milo'nun bunu anladığına eminim. Bu yüzden, onlar harekete geçmeye vakit bulamadan zararımı çıkarıp buradan gideceğim." Majestelerinin planı bu değildi. Çok kötü oldu. şu anda Kral boğulabilirdi. Bu satranç oyununu çok uzun zamandır oynuyorduk ve ben yeterince ykselememiştim. Henüz.

Yine de öfke yerine sadece i çekti. "Pekâlâ, seni daha fazla yakmasam iyi olacak. Senin için başka görevlerim de olacak. Güvende olduğunuzda bana haber verin."

Harika.

"şövalyelik unvanını kazandığınız için tebrikler."

Donup kaldım. Bu kesinlikle Rook'tan bir terfiydi. Bu oyunda hepimiz onun piyonları olsak bile.

"Kardeşin mi?" diye devam etti, ben yerimden geri çekilirken. Telefon eller serbest moduna geçmişti, sesindeki bozulma hoparlörlerden daha da kötüydü. Bir ses izi eşleşmesi bile bulamamıştık ve ben buna para yatırmıştım. Her ne kullandıysa iyiydi.

"Bilmiyorum." Yalan söyledim. Biliyordum. Roma onlarla kalacaktı. "Kalabilir. Birlikte de gelebilir. Her iki durumda da..."

"Evet, evet. Ona dokunursak hepimizi yakarsın. Seninle bir anlaşmamız var. Başka kimseye vermediğim bir anlaşma."

Doğru.

"Ancak, onu oradan çıkarırsanız, diğerlerini haritadan silebilir ve işimizi bitirebiliriz."

Yorum yok. Bir şey söylemem gerekse bile.

"Anlaşıldı."

Görüşme sona erdi ve parmaklarımı direksiyonun üzerinde esnettim. Bir sonraki kırmızı ışıkta telefonu değiştirdim. Sadece bir mesaj gönderdim.

Vakit geldi.

CHAPTER 28

OceanofPDF.com

KELLAN

S Parrow Liam'a geri dönmeyi seçti. Söyleyeceğine bahse girebileceğim onca şey arasında, "Liam'a geri dönmek istiyorum," sözleri ilk ona bile giremedi. Aralarındaki düşmanlığı çözmesi gereken şey oda sadece onu yönlendirdi.

Jasper'ın yanıtı daha da tuhaftı. "Emin misin, Swan?" Başını sallaması onu rahatlatmıştı ve hepsi bu kadardı.

Hepsine ne olmuştu böyle? Milo şimdi itiraz edecekmiş gibi görünüyordu. Freddie şaşkın ve hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. Seninle aynı fikirdeyim dostum. Vaughn da mutlu değildi ama onun cevabını tartışmadan kabul etti. Roma'nın umurunda değildi, neden olsun ki? Nereye giderse gitsin - buraya ya da oraya- kolayca takip edebilirdi.

Yine de Liam'la gidişini izlemek ve buna karşı çıkmamak zor olmuştu. Doktor'un daha sessiz ve öfkeli tepkisi bizimkilerden daha yoğundu. Ama cevapları alacaktım. Seyirciler olmadan.

Şoku atlatması için ona yirmi dört saat verdim. Yirmi dört saat boyunca son kamyonlarımıza yeni GPS etiketleri ekledim. Kargo römorklarını, teçhizatları ve lastikleri etiketledim. Teçhizatı ya da römorku "değiştirmekten" daha fazlasını yapmaları ihtimaline karşı hidroliklere eklediğim bir tane daha vardı.

Milo benden sperm donörümle konuşmamı istemişti. Gözümüz onun üzerindeydi. Kaçakçılık geçmişi gözümünden kaçmamıştı. Milo bana sormak istemese de sormuştu ve ben de ona bunu düşüneceğimi söylemiştim.

Kardeşlerim için yapmayacağım şey yoktu ama Jonathon Warrick'le konuşmak, onlarca yıllık yara dokusunun altında gömülü eski yaraları açmayı gerektiriyordu. Warrick ve ailesiyle arama mesafe koymuştum. Bir seçim olduğu kesindi ama bugüne kadar hiç sorgulamamıştım.

Bu düzenlemeleri yapmam gerekirken, onun yerine serçeme mesaj attım.

Ben: *Bugün boş musun?*

Evet. Liam daha fazla eğitim için hazır değil, söylediklerine rağmen.

Tarif karşısında homurdandım.

Ben: *Eğer yapabileceğini söylüyorsa. Yapacaktır.*

Bu beni neden şaşırtmadı? Önemli değil. Gitti. Bir toplantısı olduğunu söyledi.

Güzel.

Ben: *Giyin. Yirmi dakikaya oradayım.*

Özel bir şey var mı?

Ben: *Rahat.*

Oraya varmam yirmi dakikadan çok daha az sürdü. Ama toparlanmak için fazladan zaman harcadım. Liam's'ı kimsenin izlemediğinden emin olmak için blokta birkaç tur atmam gerekti. Emin olduğumda, sadece apartman sakinleri için olan kapalı otoparkı atladım ve caddeye park ettim.

Ben daha arabadan inmeden Emersyn yolcu kapısını açmış ve içeri girmişti. Sırt çantasını ayaklarının dibine yere bıraktı. Gülümsemesi göğsüme bir yumruk gibi çarparken bile ona ters ters baktım. "Benimle uğraşma bile." Emniyet kemerini taktıktan sonra eğildi ve çeneme bir öpücük kondurdu. "Sen blokta daire çizerken ben *içeride* kaldım ve sen *park edene* kadar gözden uzak durdu."

"Kahretsin, Sparrow," diye yemin ettim. "O kadar basit değil. Sana kimin zarar vermek istediğini hâlâ bilmiyoruz." Tüm bunlar şimdi birden fazla yönden yaklaşan tehditler arasında kaybolup gitmişti.

"Kimse nerede olduğumu bilmiyor," diye itiraz etti. "Kayboldu, hatırladın mı? Kaçırıldım. Haftalarca bir odada tutuldum, sonra kulüp binasında, şimdi de oradaki yeni 'pied-à-terre'imde. Üstelik kılık bile değiştirdim."

Homurdanarak elimi uzattım ve başının arkasını sardım. Evet, beyzbol şapkası ve güneş gözlüğü takmış, saçlarını at kuyruğu yapmıştı ama... "Sparrow, seni nerede görsem tanırım."

Bu kadar yakinken, nefes alış veriş hızlandıkça burun deliklerinin genişlediğini fark etmemek mümkün değildi. Onu bana getirmek dünyadaki en doğal şeydi. Onu öpmek istedim - sonra o boşluğu kapattı, kendini bana doğru itti ve dudaklarımız birleşti.

Dünya, benimkine masaj yapan dudaklarının yumuşaklığına daraldı. Dilinin dudaklarıma değdiği tek bir geçici fırça beni inletti. At kuyruğunu elime dolayarak, dilinin tatlı lezzetini avlayabilmek için başını eğdim.

Kahve. Nane. Pastırma. Ve çikolata. Tüm bunlar ve tanımlanamayan ama tamamen ona ait olan bir şey beni aşağı çekti. Eğer o, teknemi kayalıklara çarpıp hayatımı ona teslim etmem için beni baştan çıkarmak üzere gönderilmiş bir siren olsaydı, ben de böyle giderdim.

Alt dudağını ısırp emerken en yumuşak inilti arabanın içini doldurdu. Onu çıplak ve gözleri bağlı görmek için duyduğum derin arzu, aynı zamanda onu yatağıma bağlayıp macun kıvamına gelene kadar saatlerce tatmin etmek için duyduğum arzu, içimi neredeyse patlamak üzere dolduruyordu.

Sabaha karşı çalan bir korna sesi şehvetin puslu havasını dağıttı ve gözlerimi açtığımda onun güneş gözlüklerinin ardından bana yavaşça göz kırptığını gördüm. "Hiçbirimizle buluşmak için dışarı çıkmıyorsun," dedim yavaşça, beynimi aletimden yukarı sürükleyerek, çünkü lanet olsun, onu çıplak ve tam burada bu arabada sikime binmesini istiyordu. Onun kokusunun deriye sinmesini istiyordum. "Bu konuda tartışma yok, Sparrow. Sadece senin düşmanların değil, bizimkiler de tehdit oluşturabilir."

Yanaklarını saran kızarıklık solduğunda kendimi tekmelemek istedim. Serbest bırakırken yumuşak at kuyruğunu okşadım.

"İsteyeceğimiz son şey senin incinmen," diye açıkladım nazikçe. "Hayır, sadece Milo için değil, Sparrow. O yüzden bu düşüncüyü, herhangi birimizin umursamasının tek nedeninin onun olduğu düşüncesini bir kenara bırak. Bu şekilde başlamış olabiliriz ama seni bize getiren ya da benim bugün burada olma nedenim bu değil."

Sonra, dikkatimin dağılmasını engellemem gerektiği için onu bıraktım ve arabayı trafiğe soktum. Kulağa geldiğinden çok daha yumuşaktı. Bebeğim hızlı ve kolay bir şekilde hızlandı.

"İçeride kaldığım için acıtacağını düşünmemiştim." Yolcu koltuğundan gelen sessiz yanıt beni yaraladı.

"Seni azarlıyoruz çünkü önemsiyoruz." Son kelimedede neredeyse takılıp düşüyordum. "Bunu biliyorsunuz. Peki neden hepimizi zorlayıp duruyorsun? Bunu hafifletmek için ne yapabiliriz?"

Esprili olmayan bir kahkaha atarak başını salladı. "Kendimi gizli kalmaya alıştırdım. Bu kötü bir fikir değil. Ve o kurşunlar uçuşmaya başladığında ben de oradaydım..."

Sesinin kısılması beni çok kızdırdı.

"...sizlerin bazı şeylere alışık olduğunuzu biliyorum ama ben değilim. Ama elimden geleni yapıyorum." Bu itiraz benden isteksiz bir gülümseme aldı.

"Sparrow, kimse farklı bir şey söylemiyor. Yetişkin adamların altına sıçtığını gördüğüm şeylere karşı koydun. Pusulardan sabotajlara, kişisel saldırılara kadar. Bir an bile senin ne kadar güçlü ve yetenekli olduğunu görmediğimizi düşünme. Boğuştuğumuz siz değilsiniz. Dünya sandığınızdan daha karanlık bir yer."

Alaycı bir tavırla homurdandı. "Er ya da geç, sanki ben ışıltılı ve iyilik dolu bir dünyadan geliyormuşum gibi davranmayı bırakacaksınız. Dünyanın ne kadar karanlık olduğunu çok iyi biliyorum."

Ve şimdi kavga ediyorduk. Hay sikeyim. Ellerimi direksiyona koydum. Sonra onu kırdığım için tamir etmem gerektiğinden vazgeçtim. Elimi ona doğru uzattım ama bacağına koymadım ya da elini tutmaya çalışmadım.

Elini benimkinin içine kaydırırken rahatladım ve onu nazikçe sıktım. "Buraya sana bağırarak ya da kavga etmek için gelmedim, Sparrow. Özür dilerim."

"Hayır," dedi iç çekerek. "Ben öyleyim. Tüm bunlara alışmam zaman alıyor ve kısıtlamalara karşı şikayet etmek ve öfkelenmek istiyorum. Kafese kapatılmak istemiyorum."

"Seni kafese tıkmak istemiyoruz." Homurdandı.

"Tamam, adil," diye kabul ettim. "Şuna ne dersin, seni kafeslemek istemiyorum." "Daha iyi." Bir süre sonra, "Neden seni almaya geldim?" diye sordu.

Ben mi?"

"Sadece seni görmek isteyemez miyim?"

Gülerek elimi sıktı. "Elbette, ama Liam'ın evinde bulunduğum onca zaman boyunca beni görmeye çalışmadın."

"Hey," diye itiraz ettim. "Kimsenin gidip seni görmemesi gerekiyordu." "Doğru, çünkü DICK-tater Milo..."

Hayatımı sikeyim, onu kötü inşa edilmiş bir patatese benzetmişti ve gülmemek için kendimi zor tutuyordum. Tanıştığım tüm küçük kız kardeşler gibi konuştuğunu bilmiyor muydu?

"...hiçbirinizi görmemi istemedi."

"A, bu çok komik." Yalan söylemenin bir anlamı yoktu, özellikle de ben zaten kıkırdarken. "B, Milo kesinlikle en iyi arkadaşlarımdan biri, daha da fazlası, o benim kardeşim..."

"Seninki benimkinden daha iyi," diye mırıldandı ama sesinde bir şey vardı. Şimdilik buna bir nokta koydum, daha sonra onunla devam edecektim.

"Bunu *söyledim*, Sparrow. Hiçbirimiz seninle ilgili konularda onun tek taraflı kararlar almasına izin vermeyeceğiz. Ölüm kalım meselesi olmadığı sürece senin adına karar vermesine de destek vermeyeceğiz." Meseleyi gerçekçi tutmaya çalıştım.

"Geçen gün kulüpte olduğu gibi..."

"Aynen öyle, gelip seni aldık ve sorgulanmadan ya da kimliğin tespit edilmeden seni götürdük." En azından öyle umuyordum. Şimdiye kadar çıkan haberler sadece suçun giderek arttığı bir şehirde yoğunlaşan çete şiddetine odaklanmıştı. Onunla ilgili hiçbir şey yoktu, yanından bile geç mi y o r d u .

Liam'ın görüntüleri satın almak için ayarladığına bahse girerim. Orada çok fazla insan vardı.

"Anlıyorum," dedi sessizce. "Ve her kararı onun vermesine izin vermediğin için memnunum." Kızgınlığı her bir sözcüğün altından dökülüyordu. "Tuhaf gelebilir ama sizden hoşlanıyorum. En azından çoğunuzu ve... sanki birbirimizi tanımaya çalışıyorduk ve bam, o geri döndü ve her şey değişti gibi hissediyorum."

"Her şey her zaman değişir." Bu tavsiyeyi ona vermekte kendime güveniyordum. "Bak, sabit bir ailen ve ebeveynlerin olabilir ama gösterinle çok seyahat ettin. Sürekli şehir, mekân, yol arkadaşı değiştiriyordun - yol arkadaşından kastım şoförlerdi, başka bir şey değil."

"Nasıl yapılacağını bilmemenin dezavantajı," diye belirtti. "Çoğu zaman hangi şehirde olduğumuzu bile bilmiyordum."

"Kesinlikle," diye devam ettim, yan yoldan eski bir sanayi bölgesine doğru ilerlerken. "Yani, uyum sağlamaya aşinasın, Serçe. Bizde hayat her zaman uyum sağlamakla ilgilidir. Sistemde bunu çok çabuk öğreniriz. Eğer uyum sağlayamazsan..."

Şu anda binaların yaklaşık üçte birine sahibiz ve iki bina için daha teklif verdik. Ama burada hiçbir şey açık değildi, kimse çalışmıyordu, güvenlik bile. Bu da büyük boş otoparklar ve geniş açık yollar anlamına geliyordu.

"Uyum sağlayamazsanız ne olur?"

Arabayı otoparkın ortasına çekip park ederken içimi çektim. Emniyet kemerimi çözüp arabadan inmeden önce ona, "Bir saniyeliğine benimle yer değiştir," dedim. Kapısına doğru döndüğümde kıpırdamamıştı ve şaşkın bir ifadeyle bana bakıyordu.

Çok güzeldi.

"Kellan." O ana kadar adımın dudaklarından dökülmesini ne kadar arzuladığımı fark etmemiştim. "Araba *kullanmayı* bilmiyorum."

"Biliyorum, Sparrow. Bu yüzden buradayız. Bugün birinci sürüş dersimiz var."

Güneş gözlüklerini çıkarıp bana bakarken gülmemek için kendimi zor tuttum. "Şu anda benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Hayır." Basit tuttum. "Bu araba benim bebeğim, bırak seni, onu bile bu şekilde asla beceremem. Şimdi sürücü koltuğuna geç. Hadi bin. Üstünden geçmemiz gereken şeyler var."

Uzun bir an daha bana baktı, bir şey arıyordu, sonra vahşi bir sırtışıyla parladı ve arabadan dışarı çıktı. Ellerinin yanaklarımdaki kısıkcından ya da beni aşağı çekişinden kaçmak için yeterince hızlı hareket edemedim. Sonra sıcak, ıslak öpücüğü, her bir duyumu ne kadar hızlı alevlendirdiği konusunda güneşle yarıştı.

Temas yeterince uzun sürmedi, çünkü çoktan ön koltuğa tırmanmak için arabanın etrafında koşturmaya başlamıştı. Dudaklarımdaki tadının tadını çıkararak yolcu koltuğuna yerleştim. Sırt çantasını dikkatle arka koltuğa, sürücü koltuğunun arkasındaki zemine taşıdım.

Heyecan fışkırıyor gibiydi. Uzun zamandır görmediğim bir heyecan ve mutluluk duygusu... Şu anda bana attığı gülücüklerle kıyaslandığında ne kadar boş ve soğuk olduğunu fark etmemiştim.

Bir anlığına, o zamana kadar kullandığım kibirli, şakacı ve çapkın kızın ta kendisiydi ama aynı zamanda çok daha fazlasıydı. "İstedğin kadar heyecanlı ol, ama dinle..."

Mutfakta ve garajda olduğu gibi, beni yönlendirmeye -ya da bu durumda emirlerime- çok duyarlıydı. Yatakta emirlere ne kadar duyarlı olabilirdi ki... ve bir anda onun yayılmış, bağlanmış ve bacakları açılmış, benden hiçbir tepki saklayamayan görüntüsü kafamı doldurdu.

Daha sonra. Bu hem bir söz hem de kendime bir yalvarıştı.

Önce her şeyin ne ve nerede olduğu gibi temel konuların üzerinden geçtik. Her şeyin üzerinden ne kadar ayrıntılı bir şekilde geçtiğimizden şikayet etmedi. Her şeyi bana tekrar ettirdiğimde de şikâyet etmedi. İşin içine dört bin kiloluk çelik ve araç girmeden önce en iyi temele sahip olduğundan kesinlikle emin olmak istedim.

Arabayı çalıştırdığında, tüm ışıklardan ve işlemlerden geçtiğinde, daha fazla gurur duyamazdım. Çok daha kısa olan bacakları için koltuğumu ayarlaması gerekti ama rahat edene kadar onunla oynadık.

O ilk bir saatin büyük bölümünde, her isteğime özenli, duyarlı ve mükemmel bir şekilde itaatkâr davranmıştı. Eğer seks hakkında düşünmeye devam edersem, sadece bu otoparktan değil, arabadan da asla çıkamayabilirdik.

Ve ilk kez seviştiğimizde arabada olmayı reddettim. Ona ilgi gösterebilirdim, lanet olsun. Sonra tekrar, o pantolonu ondan sıyırmak, ya da

Etek giyseydi daha iyi olurdu.

"Bunu yapmaya hazır mıyız, değil miyiz?" Soru o küçük fanteziyi patlattı, ama sadece ne düşündüğümü bilme ihtimali sıfır olduğu için. Güneş gözlüklerini indirerek beni inceledi. "Yüzün kızarmış. İyi hissediyor musun?"

"Ben iyiyim," diye niyet ettiğimden biraz daha boğuk bir ses çıkardım ama o güldü.

"Lütfen bana yedinci sınıf öğretmeninle ve onun küre gibi muhteşem göğüsleriyle sevişmeyi hayal etmediğini söyle."

"Kesinlikle yedinci sınıf öğretmenim değil ve göğüslerin yalamak ve emmek için mükemmel. Bahse girerim hepsini ağzıma alabilirim." Ve lanet olsun, eğer denemek istemediysem.

Ayrıca, bunu tam anlamıyla yüksek sesle söyledim ve Emersyn bana baktı, ağzı küçük bir 'o' oluşturdu, bu da becermek için mükemmel olurdu.

"Şey," dedi yutkunarak, güneş gözlüklerini tekrar yerine takmadan önce. Bu hissi biliyordum. Kontrol şu anda o kadar da erişilebilir hissettirmiyordu. "Yani, kendi kendine sürmeyi denemeye hazır mıyız?"

"Bilmiyorum," diye mırıldandım çünkü sesime gerçekten güvenmiyordum ve göğsünü ağzıma alma teorisini test etmemek için başparmağımı alt dudağıma sürttüm. "Ne için hazırsın?"

Yüklü anlam onun gözünden kaçmamıştı ve güneş gözlüklerini çıkardı, benimkiler de öyle. Bakışlarımdan bir kez bile kaçmadı. "Pek çok şey için hazırım," diye itiraf etti.

"Sadece bir şeyler mi?" Bunu neden zorluyordum?

"Senin için hazır mıyım?" İçimden bir ses bunu bana sormadığını söylüyordu. "Olmak istiyorum, ama..."

"Zaten kardeşlerimle seks yapıyorsun," dedim. "Umurumda değil. Bu seni daha az istememe neden olmuyor. Aksine, seni daha çok istiyorum. Vaughn'un odasındaki o günkü gibi yataklarından yeni kalkmış, ateşli, sikilmiş ve şişmiş görünmeni."

Ürperdi ve meme uçları tişörtünün üzerinde belirdi. Evet, hepsini ağzıma alabileceğimden oldukça emindim.

"Ama yine de," diye devam ettim ve dikkatini dağıtmak için sikimi hiç de hoş olmayan bir şekilde sıktım, bir yandan da bakışlarının elimi nasıl takip ettiğinin ve kötü zorlayan sert ereksiyona nasıl odaklandığının farkındaydım. "Sana arabamı nasıl kullanacağını öğretmek için buradayız. Bana nasıl bineceğinle ilgili dersler daha sonra gelecek ve onlar ekstra."

"Ekstra mı?" Archness, yanıtının boğukluğuna belirgin bir yükseliş ekledi. "Araba dersi ne kadardı?"

Böyle bir açıklıkla mı? Emniyet kemerimi çözdüm ve onu sürücü koltuğuna sabitlemek için eğildim. Onu öperken tek kelime etmedi, konuşmadı, neredeyse hiç nefes almadı. Dilimle erişim talep ettim ve o da bana açıldı, her santiminin içine girmeme ve tadına bakmama izin verdi. Nazik bir elimle çenesini tuttum, sonra boğazına doğru kaydardım.

Teni üzerindeki teması hafif tuttum. Sıkmiyordum ama kaçmasına da izin vermiyordum. Titreyip sarsılana kadar onu öptüm ve ancak o zaman başımı kaldırdım. "Şu anda ne kadar ıslaksın, Sparrow?"

Kalçalarını birbirine bastırdı ama yeterince hızlı değildi. Titreyerek yutkunması, zar zor tanıdığım derin bir yırtıcı içgüdüğü tatmin etti. "Sırılsıklam."

"Güzel." Dilimi önce kendi alt dudağımda, sonra da onunkinde gezdirdim. "Bugünkü dersin bedelini 'bu' olarak düşün."

"Daha arabayı çalıştırmadık bile."

Hafifçe kıkırdadım. Çünkü hayır, yapmamıştık. Ayrıca, anlamayı olduğu gibi kabul etmediği için onunla gurur duyuyordum. "Ücret tüm günü kapsıyor, kullansan da kullanmasan da."

"Peki otoyola ne zaman çıkabilirim?" "Ne kadar ödemek istediğinize bağlı-"

"Doğru... sen tam bir baş belasısın, Kellan."

Gülme sırası bendeydi. Sesi çok hoşnutsuz geliyordu. "Merak etme Serçe, eminim biraz rahatlayacaksın. Kim bilir, belki sonra seni bulması için bir Şahin gönderirim."

Bu bana göğsüme bir şaplak ve saklayamadığı heyecanlı bir sırıtış kazandırdı. Neden benim yerime kardeşlerimden birinin onu becermesini teklif ediyordum ki?

Çünkü bunu hak edeceğiz. Ruhumun karanlık bir parçası fısıldadı. *Sparrow bize gelecek. Kollarımıza ve yatağımıza uçacak.*

Bir şeyi seviyorsan, bırak gitsin şeklindeki eski atasözü aklımdan geçti ve gülümsedim. Onu diğerlerine bırakabilirdim. Az önce kışkırttığım arzu ve ihtiyacı gidermelerine izin verebilirdim. Sonra tekrar yapardım.

Ve tekrar.

Sonunda, benim yatağımda olacaktı.

Bu düşünceyi bir kenara bırakıp ona odaklandım. "Hadi arabayı çalıştıralım."

Başka bir baş döndürücü kahkaha daha, ancak havada kesinlikle bir arzu akımı vardı. "Bana araba kullanmayı öğreteceğine hâlâ inanamıyorum. "

Direksiyon, vitesler, gaz pedalı, fren ve debriyaj üzerindeki el pozisyonlarını gözden geçirene kadar bekledim.

"Size neden öğrettiğime gelince, ihtiyacınız olan her beceriye sahip olmanızı istiyorum. Araba kullanmak önemli bir beceridir. Sana bir çıkış yolu sağlar. Jasper henüz yapmadıysa seni muhtemelen poligona götürecektir. Liam'ın sana dövüşmeyi öğrettiğini söylemiştin. Diğerleri de sana farklı şeyler öğretmeye, seninle farklı yanlarımızı paylaşmaya çalışıyor."

Onu bir kafese tıkmak istemedik.

Hayır, ona doğru gelen her şeyi kafesleyebilmesini istedik. "Hazır mısın?"

"Evet!"

Güzel kuşumuz çok uzun zamandır avdı. Artık değil.

İşimiz bittiğinde her şeye hazır olacaktı. O öğrenirken viteslerin gıcırdamasına ve yalpalamasına dayanmak zorunda kalsam bile.

Buna değer.

TRUTH

OceanofPDF.com

EMERSYN

Her şey acıyordu. Hareket etmek, dans etmek ya da her şey normalmiş gibi davranmak inanılmaz derecede zordu. Daha önce acıya göğüs germiştim ama provalardaki ilk günümünden sonra...

"Emersyn," diye seslendi yönetmen ve ben hareketsiz kaldım. Benimle hiç konuşmazdı. Pek konuşmadı. Koreograflarımız, kostümcülerimiz ve hatta iletişim kurduğumuz Marta adında bir refakatçimiz vardı. Ama çoğunlukla, yönetmen benimle nadiren doğrudan konuşurdu.

Hem de hiç.

Midem dibe vurdu ve kusacağıma yemin ettim. Yere yığılmadan sahnede onun beklediği yere kadar yürümeyi nasıl başardım, hiçbir fikrim yoktu. Mümkünse, daha da çok acıdı.

"İyi görünmüyorsun," dedi, ses tonu umursamazdı. "Rutin değil, sorun değil. Hasta görünüyorsun. Git bir doktora görün."

"İyi olacağım," diye ona güvence verdim. Özel doktorumuzdan notları ve kayıtları temin etmek dışında şirket için doktoru hiç görmedim.

"İyi *değilsin*." Elini sanki tüm benliğimi kapsayacakmış gibi uzattı ve irkildim. Bunu yapmak istememiştim ve özür dilemek dilimin ucundaydı. "Titriyorsun, solgunsun ve bu basit rutinin gerektirdiğinden çok daha fazla terliyorsun. Eğer grip olduysan, bu dünyanın sonu değil, ama ya doktora gidip temizleneceksin ya da dışarı çıkacaksın."

Hayır.

"Ben giderim," dedim. Marta burada değildi, muhtemelen bir önceki geceden kalma çok fazla içkinin etkisiyle uyuyordu ve bu sorun değildi. Zaten onu dinleyici olarak istemiyordum. Doktor kendi odasına yerleşmişti. Şovda bir doktor ve hemşirenin yanı sıra bir de masöz çalışıyordu. Sanatçılara iyi bakma teorisi.

Doktor çok iyi bir kadındı, ya da en azından her zaman öyle görünüyordu. Doktor Jane Chapman ben içeri girdiğimde başını kaldırdı ve kibar gülümsemesi yerini endişeye bıraktı. Neredeyse hemen ayağa kalktı. Neyse ki yalnızdı.

"Selam," dedi selamlamak için uzanıp bileğimi tutarken. Nabzım çok hızlı atıyordu. Bunu biliyordum. "Daha yeni döndün, değil mi?"

"Evet hanımefendi," diye itiraf ettim. İki hafta aradan sonra kendimi amcamın yanında buldum. Ölmek istiyordum. "Sadece biraz yorgunum."

"Tamam." Kapının üzerindeki işareti çevirdi ve bir hastayla birlikte olduğunu belirtmek için kapıyı kapattı. "Bir göz atalım. Bölmenin arkasına geçin ve dans kıyafetlerinizi çıkarıp önlüğü giyin."

Üzerimi değiştirmek istemiyordum ama müdürün beni tekmelemesini de istemiyordum. Bu yüzden soyundum ve çok ince hastane önlüğünü giydim. Bu kadar açıkta olmak istemiyordum.

Çok nazikti, beni ve semptomlarımı gözden geçirirken nazik bir sohbet sürdürdü. Neyin acıdığını. Neresi ağrıyor. Karnımı yokladığında iniltimi yuttum ama yüz ifademi gizleyemedim.

Ancak kalçalarımaya ulaşır ulaşmaz.

"Emersyn," diye mırıldandı ve bu kelimelerdeki gerçek dehşet bende bir topun içine kıvrılıp ölme isteği uyandırdı. Muayenenin geri kalanı çok ağağılayıcıydı ve ne kadar nazik olduğunun bir önemi yoktu. Kanama vardı. Perinede bir yırtık vardı ve birkaç dikiş atması gerekiyordu.

Uyuşturucu bir madde kullandı ve işe yaradı. Kahretsin, fark ettiğimden daha çok acıttı. Bu aynı zamanda kanı da açıklıyor. Reglim başlamamıştı ve son doktor kontrolünde, çok küçük olduğum için bunun normal olduğunu söylemişti. Ya da öyle bir şey.

Ancak sözünü bitirip oturmama yardım ettikten sonra bir sandalye çekti ve "Canını kim yaktı?" dedi.

"Hiç kimse." Bu bir yalandı.

"Ailenle geçirdiğin iki haftadan yeni döndün, değil mi?"

Gözlerimi kapattım. "Bir şey olmalı-" Denedim ama bir bahane bulamadım. Ne kalçalarımındaki morluklar ne de kalçamın iç kısmında, kalçamla birleştiği yerde bıraktığı çok belirgin ısıruk izi için.

Bunu ilk gece yapmıştı ve iyileşmesi yavaş olmuştu.

"Biri sana zarar veriyorsa, bana güvenebilirsin. Sana yardım etmeme izin ver."

Gözyaşlarım saklı kalmıyordu ve boğazım acıyordu. Onunla ilgili her şey ona *güvenmem* için beni çağırıyordu. O bir doktordu. Kimseye söyleyemezlerdi, değil mi?

Ben de öyle yaptım. İsim yok. Sadece ne olduğunu.

Konuşurken bir kez bile ona bakamadım ve sonunda giyinip giyinemeyeceğimi sordum.

"Tabii ki. Önümüzdeki birkaç gün izinlisin, ardından dört ya da beş gün daha sadece hafif işlerde çalışacaksın. Dikişler kendiliğinden eriyecek ama şu yırtığı ve senin geri kalanını iyileştirelim."

"Ama gösteri-"

"İyi olacak ve dansçılar her zaman sakatlanır, yönetmenin nedenini bilmesine gerek yok."

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım. Tekrar giyindiğimde bana sarıldı ve küçük bir reçete şişesi verdi.

"Bunlar ağrı için, ayrıca uyumana da yardımcı olacaklar. Bir danışmanla da konuşmanı istiyorum... ve her şeyi çözeceğiz, tamam mı?"

Şişeyi elimde sıkıca tutarak başımı salladım. Soyunma odama geri döndüm ve dans çantamı aldım. Uyuşturucu madde hâlâ işe yarıyordu. Hem de çok. Araba servisim beni aldı ve sonraki üç günü uyuyarak geçirdiğim otelime geri götürdü.

Bana verdiği haplar mükemmeldi. Onları aldığımda hiçbir şey hissetmedim.

Onunla konuştuktan dört gün sonra Jane Chapman bir trafik kazasında öldü. Şirketin her yerindeydi. Herkes paramparça olmuştu. Çok sevilen biriydi.

Ondan sonra hiçbir şey değişmedi. Sanki kimseye söylememişim gibiydi. Ancak artık ihtiyacım olduğunda beni uyuşturacak bir şişe hapım vardı ve dizinin yeni doktoru, herhangi bir açıklama yapmadan, ihtiyaç duyulduğunda kullanılmak üzere olduğunu söylediğimde hapları yeniden doldurmaktan büyük mutluluk duydu.

CHAPTER 29

OceanofPDF.com

EMERSYN

T Sonraki hafta uçup gitti. Her gün, söz verdiğim gibi, Kellan beni sürüş dersi için almaya geliyordu. Şimdiye kadar vites milini yok etmemeyi başarmıştım ve daireler çizebiliyordum. endüstriyel binaların etrafında.

Henüz "yol" için hazır değildim, ama yakında, söz verdi. Her gün, derslerimin karşılığını bir öpücükle daha ödüyordum. Cidden, bu anlaşmanın en iyi tarafını alıyordum. Öpücükleri uyuşturucu ve bağımlılık yapıcıydı. Konsantrasyonumu tamamen yok ediyor ve genellikle beni koltuğumda kıvranırken bırakıyorlardı.

Ama sadece öpücüktü. Başka bir şey değildi. Ara sıra yüzümü okşamak dışında bana dokunmadı. Tatlı, sıcak ve dikkat dağıtıcıydı. Ayrıca artık onunla sokakta buluşmak için aşağı inmiyordum. Beni deli etse de, yukarı gelmesini bekledim.

Bir ya da iki kez, Kellan beni direksiyon dersine götürmek için geldiğinde Liam da oradaydı. Kendisini de davet etmeye çalıştı ve Kellan sadece sırttı.

"Elbette," diye hemen kabul etmişti, şaşırmıştım. "Bir sonraki kendini savunma dersi mi?"

Liam *kaşlarını çattı*. Düpedüz ona ters ters baktı. "Tamam. Sen ona araba kullanmayı öğret. Kavgayı ben hallederim."

İşte bu kadar.

Dövüş eğitimine gelince, Liam bu kadar yara bere içindeyken onu incitmeye çalışmak konusunda isteksizdim. Ama beni dördüncü kez sırtüstü çevirip kıstırdığında bir şeyler gevşedi ve ben de karşılık verdim. Bacaklarımı ona doladım ve büküm, bileklerimi gevşemeye zorlarken bile ve sonra tutuştan kaydım.

"İşte benim kızım," diye sırttı, onu sırt üstü yatırmıştım, elimi vurmak için kaldırmıştım. "Tıpkı bunun gibi, ve eğer birinin üzerinde çürükler görürsen, onlara nişan alırsın. Daha çok acıtacaktır."

"Tam bir pisliksin," diye azarladım onu, nefesimi toplamaya çalışırken bile. Bu şekilde bastırılmaktan hoşlanmıyordum ve o da bunu biliyordu.

"Sen bir korkak değilsin," diye karşılık verdi. "Ya da bir fare. Sen lanet olası bir savaşçısın, Hellspawn. Bunu sakın unutma. Bunun anlamı kirli dövüşürsün, sert dövüşürsün ve ne yapman gerekiyorsa yaparsın."

"Sen benim düşmanım değilsin."

"Şu an için." Bu uyarı yüzüme buz gibi bir tokat gibi indi. Birden, olmak istediğim son yer göğsüne yaslanmak oldu ama ben kıpırdayamadan kalçalarımı kavradı. "Dur. Bir düşün. Senin düşmanın olduğumu söylemiyorum."

Gözlerimi ona diktim. Vurulma olayından beri bir sıcak bir soğuk esiyordu. Ama bir kez bile yalnız uyumamıştım. Roma gelmezse, Liam'ı yatağında görerek uyanırdım. Bir gece beni kendi yatağına yatırmış ve orada kalmamı söylemişti. Bundan nefret ediyordum ama bütün hafta peşimi bırakmayan kâbuslardan da nefret ediyordum.

Uyumadan önce zihnimde gördüğüm son şey ölü garson kızdı. Ben de çılgılık atarak uyandım. Rome ya da Liam beni sarar, saçımı okşar ve her şeyin yolunda olduğunu söylerdi.

"Ama düşmanlar dost gibi görünebilir, Hellspawn. Müttefik gibi görünebilirler. Biri hakkında yüzde yüz emin olana kadar ona asla arkayı vermezsin ve tereddüt etmezsin. Çünkü eğer biri size zarar vermeye çalışıyorsa, o sizin dostunuz değildir."

Ne kadar haklıydı.

Yine de kulüp hakkında sorular sormayı denedim. Ama bana hiçbir şey söylemedi. Ne ölen garson kızla ne de başka bir şeyle ilgili. "Buna odaklanma." Evet, kâbusları vardı, bunu anlıyordum ama bilmek istememin tek nedeni bu değildi.

Sonunda kapalı olduğu süre boyunca dansçıların iyi olup olmayacağını öğrenmek istediğimde bana şaşkın bir bakış attı. "Onlara altı hafta boyunca ödeme yapıyorum, muhtemelen bahşiş olarak kazanacakları kadar değil ama faturalarını karşılamaya yetecek kadar. Geri döndüklerinde işleri orada olacak. Merak etme, Hellspawn. Ben adamlarımla ilgilenirim."

Yine de yaptığı bir şey bana garip geldi. Sanırım yapmadığı tek şey bu olmalıydı. Bana sahneden inmeme emretmesine neden olan dansı ya da dünya tersine dönmeden önce paylaştığımız öpücüğü hiç konuşmadık. Dürüst olmak gerekirse, bundan hoşlanıp hoşlanmadığım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Beni korumaya çalışıyor gibi göründükleri diğer tüm deliliklerle birlikte, dengeyi bozmak istemedim.

Freddie her gün mesaj atardı. Rome'u sık sık görüyordum. Kellan sık sık gelirdi ve Liam'ı görmediğim nadirdi. Jasper çok ortalarda yoktu ama Kel bana sadece Jasper'ın Milo'yla birlikte olduğunu söyledi.

Başka bir yokluk daha vardı, Liam'lara dönmeyi seçtiğimden beri Milo sadece kabul etmişti ve o zamandan beri onu görmemiştim. Mickey bana sadece mesaj atmıştı.

sonuçları getireceğini söylemek için. Bunun beni görmeye geleceği anlamına geldiğini sanmışım.

Yapmamıştı.

Sonuçlar kapıcıya bırakılmıştı ve açılmadan odamdaki şifonyerin üzerinde duruyordu.

Vaughn birkaç kez gelmeyi başarmıştı ama çocuklar için hazır olması gerekiyordu. Hepsinin güvende olduğuna söz verdi ve bana başka bir şey söylemedi.

Sırlar.

Yalanla

r.

Daha fazla sır.

En azından sırları olduğu konusunda dürüst davranıyorlardı. Dans stüdyoma gelince, orası son dört gündür yasaktı. Tartışmak yok. Liam beni antrenmana götürdüğünde spor salonunda bunu telafi ettim. Sonunda oranın sahibi olduğunu anlamışım. Bu yüzden istediğimiz zaman gidebiliyorduk ve her zaman sadece bizim için boşaltılıyordu.

Bu sert, çelik gibi dış görünüşün altında, toplumundan çalışanlarına ve arkadaşlarına kadar çevresindeki insanları gerçekten önemseyen bir adam vardı.

Vandallar hâlâ onun arkadaşlarıydı. Bana aksini kanıtlayamazlar.

Telefon çaldı ve gerindiğim yerden başımı kaldırıp ayağa kalktım. Şimdiye kadar sabit hattın arayan tek kişi kapıcı ya da lobideki güvenlikli.

Arayanın kimliğini kontrol ettim ve evet, lobiden arıyorlardı. "Evet?" Cevap verdiğimde sordum.

"Aşağıda bir teslimatımız var. Biz mi tutalım yoksa yukarı mı getirsinler?"

Teslimat. "Ne tür bir teslimat?"

"Bir dakika, hanımefendi." Telefon sustu.

Liam herhangi bir teslimat için kapıyı açmamı istemedi. Getirmeleri için yetki verebilirdim ama kapıda bırakmalarını isteyebilirdim. Ben yalnızken ona birkaç tane gelmişti. Kutuları odasına götürdüm ve yorum yapmadan bıraktım. Ben sormasam da, o kesinlikle söylemedi.

"Beyefendi üç tane sırlı, üç tane çikolata kaplı, yarım düzine serpmeli ve istediğiniz tuzlu çeşidi getirdiğini söyledi."

Bu tanım karşısında yüzüme yayılan sırıtışa ya da keyifle gülmek istememe engel olamadım. "Lütfen onu yukarı gönderin."

"Evet, hanımefendi."

Telefon kesildi ve ben yarı sıçrayarak kapıya doğru ilerledim ve gözetleme deliğinden içeriyi izledim. Birkaç dakika sonra asansör açıldı ve bir teslimatçı dışarı çıktı. Mavi "üniformasından" kasketine kadar, gördüğüm her sıradan teslimatçıya benziyordu. Söz verdiği gibi, büyük beyaz bir kutu taşıyordu.

Sonra kapıya döndü ve bir çift eğlenen gri göz parıldadı. Sakalını kesmişti ama morlukları geçmişte kalmış gibi görünüyordu. Güvenlik paneline geri dönüp kodu girdiğimde içimi bir heyecan kapladı. Kapıyı açtığımda Jasper'ı kutuyu tutarken kocaman sırıtırken buldum.

"Hanımefendi için çörek?"

Kokusu neredeyse Jasper'ın kendisi kadar lezzetliydi. Kutuyu ondan aldım ve içine girebilmesi için geri çekildim. Kutuyu açmadan masanın üzerine koydum ve sonra döndüm. Kimin kime önce uzandığını tam olarak anlayamadım ama kollarımı ona doladım ve ağzı benimkini kaparken kapağı çektim.

Dili giriş aradı ve talep etti. Sakalı yanaklarıma sürtünürken onu emdim. Yakın kesimi çok yumuşaktı ama kalınlığının bir kısmını özlediğimi fark ettim. Ereksiyonunun ağırlığı üniformasına baskı yapıyordu ve yemek masasına doğru üç adım yürüdü ve beni üzerine oturtabilmek için her şeyi geriye itti.

Başını kaldıran Jasper bana baktı. "Beni özledin mi, Swan?"

Üniformasının fermuarını aşağı doğru çekerken, altındaki, kaslarının üzerine spreyle boyanmış gibi görünen tişörte bakıp sırıttım. Omuzlarını silkti ve tırnaklarımı gömleğinin altına geçirdiğimde onu da yukarı çekip çıkardı ve ben de kas duvarına bakmaya başladım.

Yer yer taze morluklar tenini çürütüyordu ve yan tarafında bir bandaj vardı. Bana yaklaşmak için kalçalarını ayırırken parmaklarımı bir izden diğerine geçirdim ama bacaklarımı etrafına kilitledim ve onu sadece bir adım geride tuttum.

"Sorun yok," diye fısıldadı. "Söz veriyorum." "Kaç dikiş var?"

"Sadece beş."

"Bu iyi değil Jasper," diye onu bilgilendirdim.

"Onları hissetmiyorum bile," diye beni temin etti, kot pantolonunun düğmesine gidip gevşetirken. Onu dikkatli bir şekilde geri itip masadan kalkarken beni izlediğini fark ettim. Pantolonunun fermuarını indirirken her bir çürüğünü öptüm.

Beni durdurmak için hiçbir hareket yapmayan Jasper, "Ne yapıyorsun?" diye mırıldandı. "Hmm, teslimat bana sevdiğim tuzlu olanları vaat etti." Yere düştüm.

Kot pantolonunu, üzerindeki forma uygun boxer külotla birlikte aşağı çekerken dizlerimin üzerine çöktüm. Aleti çoktan sertleşmiş ve uzamıştı. Altındaki damar nabız gibi atıyordu ve onun misk kokusu özlediğim bir şeydi.

Gecemizden bu yana gerçekten haftalar geçmiş miydi?

Elimi onun etrafına sardım, taşaklarından birini ve sonra diğerini emmeye başlarken başparmağımı ucunun üzerinde döndürdüm.

"Lanet olsun," diye küfretti Jasper ve ellerini masaya vurdu. Sonra şaftını yalamaya başladım, o damarla alay ettim ve sikinin daha da sertleştiğine yemin ettim. Boğuk bir ses daha çıkardı ve ucuna ulaşana kadar yalamalar ve emme öpücükleri arasında gidip gelirken gülümsedim.

Yarığını bir lolipop gibi yaladım ve bakışlarıyla karşılaştığımda göz bebekleri neredeyse griyi yutmuştu. İhtiyaç o gözleri yakıyordu. Jasper beni sevdiğini söylemişti. Ağzımı açıp onu boğazıma kadar yutarken bu sözler zihnimde yankılandı.

Ben hareket etmeye başladığımda bir dizi küfür daha savurdu. O geceden beri onun için yapmak istediğim şey buydu, ama o hayır ya da henüz değil demişti ve sonra birlikte yıldızları görene kadar içime girmişti. Ama işte buradaydı, istediğimi yapmama izin veriyordu ve ben onun her tepkisinden heyecan duyuyordum. Taşaklarını avuçladım ve onu okşamaya başladım ve boştaki elimle sikine baskı uyguladım. Tam olarak hepsini boğazımdan içeri alamıyordum ama deniyordum.

Boynundaki kaslarda ve yanağındaki kenede gerginlik vardı. Henüz bana dokunmamıştı ve ben şimdiden onun için sıırıslam olmuşum. Yine de baskıyı sürdürdüm, yaladım ve tattım. Tuzlu prekum damlaları mükemmeldi. Biraz patlamayla aletinden kurtuldum ve ona sıırıttım.

"Jasper," diye fısıldadım. "İstersen ağzımı sikebilirsin."

Kollarındaki kaslar esnedikçe masanın ahşabı için biraz endişelendim. "Swan, nazik olabilir miyim bilmiyorum."

"Ve umurumda olmadığını biliyorsun." Bunu ona kaç kere söylemem gerekiyordu?

"Ama istiyorum," dedi ve titreyen bir eliyle saçlarımı düzeltti. "Yani, istediğin için beni emebilirsin, ama lütfen sana zarar verme riskini almamı isteme. Bunu yapamam."

Eridim. "Yapmayacağım. Yapmak istemediğin bir şeyi sana asla yaptırmayacağım. Söz veriyorum." Sonra sikini bir kez daha okşadım ve "Hâlâ bunu istiyor musun? Yoksa istiyor musun..."

"Bana istediğin şekilde sahip olabilirsin," diye söz verdi ve dilimi bir kez daha sikinin başında gezdirdim. Belki ona bunun üstesinden gelebileceğini gösterebilirim, ben de yapabilirdim - bu yüzden onu boğazıma geri emdim ve gözlerimi yukarı doğru odakladım. İticileri derinleştirdim, hızı ve sürtünmeyi artırdıkça kendi gözlerime yaşlar getirdim.

Kalçaları istemsiz bir şekilde sarsıldı ve sonra bir tane daha... Bakışlarındaki yoğunluktan ve tüm vücudunun kıvrılıyor gibi görünmesinden ipuçlarımı aldım. Uzun bir sevişmeyle boşaldı ve ilk sıcak döl ağzıma dolduğunda yumruğunu masaya vurdu.

Öğürme refleksim üzerinde muazzam bir kontrolüm vardı, ama tuzlu sıvının hücumu neredeyse beni boğuyordu ve her dakikasını sevdim. Titreyerek sarktığında sikini öptüm ve sonra arkama yaslanıp dudaklarımı yaladım.

"Swan," dedi daha önce ondan hiç duymadığım düzensiz bir ses tonuyla. "Umarım bundan sonra olacaklara hazırsındır."

Açıklama yapmadı, sadece beni yerden kaldırdı. Dans şortum külotumla birlikte yere düştü. Beni tekrar masanın üzerine koyarken bile dans atletimi çekiştiriyordum. Tahta kıcıma soğuk geliyordu.

"Jasper bu..." Bir sandalye çekti, bacaklarımı omuzlarına bağladı ve yüzünü amıma gömerken cümlemin geri kalanı söylenmeden kayboldu. Bir sonraki derken kastettiği şey, beni yiyip bitirirken yaşadığı orgazm fırtınasıydı.

Bu Liam'ın masasıydı, diye aklımın uzak bir köşesi itiraz etti, ama amımı Jasper'ın yüzüne dayarken vücudum hiçbir şey yapmıyordu. Dilini içime sokmadığı zamanlarda klitorisimi emiyordu. Bir orgazmdan diğerine geçerken düzensiz bir çığlık koptu. Jasper acımasızdı ve ben biraz çırpındım, sanki hiçbir şeyi kontrol edemiyordum.

Dünya, amcığıma verdiği sevgi dolu haraçla daraldı ve ağzına doğru eğildim ve sakinleşmeme izin vermek için birazcık bıraktığı her seferinde, ellerini göğüslerimin üzerinde gezdiriyor, meme uçlarını kızdırıyor ve cımbızlıyordu. Kendimi o kadar kaptırmıştım ki.

"Jasper-" Nefes alamıyordum. "Siktir. Siktir, siktir."

"Zevkle," diye alay etti ve ayağa kalktı. Bacaklarım titriyordu ve bu rahatlama hoşuma gitmişti. Ter tenimi ıslattı ve Jasper'ın tüm yüzü parladı. Sonra kıcımı tahtanın üzerinde çekiştirerek sikini eve soktu ve ben bir çığlık daha atarak boşaldım. "İşte bu," diye beni cesaretlendirdi daha derine sokarken. "Benim için tekrar gel."

Bunun mümkün olduğunu düşünmemiştim. Yanılmışım.

Sonunda yumuşadı ve bana bir mola verdi. Bir sandalyeye oturdu, ben göğsüne yaslandım, kucağına otururken bacaklarım iki yanından aşağı sarkıyordu. Aleti hâlâ içimdeydi ve her tarafımız sıvı içindeydi. Yapış yapış. Terli. Mükemmeldi.

Parmaklarını sırtımda aşağı yukarı gezdirirken uzun bir iç çekti. "Bunu seninle tekrar yaşayabileceğimi düşünmemiştim," diye itiraf etti.

"Seks mi?" Şu anda tüm silindirlerimi ateşlemiyordum. Kemiksiz. Bomboş. Zihnimin arkasında küçük bir ses güvende olduğumu fısıldadı ve ben de ona katılmak zorunda kaldım. Bu adamlar ne kadar karanlık ve tehlikeli olsalar da, etraflarında olduğum sürece bu güvenlik hissi daha da arttı. Daha önce hiç olmadığım kadar güvendedim.

Lainey ile birlikteydi ve bu her zaman bir riskti.

"Evet, velet, seks. Beni bir daha becereceğini hiç düşünmemiştim." Kuru ses tonu kıkırdamama neden oldu ve sonunda başımı kaldırıp bakışlarıyla buluşmayı başardım. "Hayır," diye devam etti daha ciddi bir sesle. "Bu, senden gelen güven. Eve geldiğimizde Milo o r a d a y k e n bunu kırdığımı ve seni kaybettiğimi düşündüm."

"Berbattı," diye itiraf ettim. "Yalan söylemeyeceğim ve hâlâ aklım almıyor. Bir yanımda bana söylemen gerektiğini düşünüyor ama sana inanmayacağımı biliyorum."

Özenle saçlarımı yüzümden geriye doğru taradı. "Şimdi bize inanıyor musun?"

"Bu şekilde öğrendiğim için üzgün olduğumu mu?" Evet, aptalı oynadım ama sonra bir dakikalığına gözlerimi kapattım. Çıplak ya da değil, bununla başa çıkabilirdim. "Buna inandığına inanıyorum. Bir parçamın buna inanmak istediğine inanıyorum. Yine de doğru olmasından korkuyorum."

Yüz ifadesini endişe kapladı. "Neden?"

Bir sürü sebep var. "Vandallar'a neler olduğunu anlatabilir misin? Hepinizi bu kadar endişelendiren ve meşgul eden nedir?"

Bir yanımda sormakla bile mücadele etti. Bilmek istiyor muydum? En basit cevap evetti. Bilmek istedim çünkü... Yardım etmek istedim. Yardım etmek istediğimden değil.

nasıl olduğu hakkında bir fikrim yoktu.

"Evet, çok şey oluyor," dedi yavaşça. "Şu anda sana anlatabileceğimden çok daha fazlası. Hayır, sana güvenmediğim için değil. Güveniyorum. Ama bilmemen senin için daha güvenli. Bir gün -umarım yakında- her şeyi çözeceğiz ve o zaman sana anlatabilirim. Bana güveniyor musun?"

Belki evet demekle delilik ettim ama başımı salladım. "Sana güveniyorum." Yalan ve ihanet fikriyle boğuşurken bile güvenmiştim. "Sadece yardım etmek istiyorum."

"Sadece güvende kalarak her gün yardım ediyorsun. Kahretsin, güzel kuğum, sana bir şey olsaydı ne yapardım bilmiyorum. Vurulma haberini aldığımızda..."

"Ben iyiyim," diye hatırlattım ve beni görebilmesi için biraz geriye yaslandım. "Görüyorsun, sahip olduğum tek çürükler antrenmandan ve o kadar da kötü değiller. Liam en kötüsünü aldı. Sadece ilk atışlardan değil, daha sonra gelenlerden de ve beni koruyordu - beni korudu."

Jasper yüzümü iri elleriyle kavradı ve sonra dudaklarıma en nazik öpücüklerini kondurdu. "O orospu çocuğuna bolca teşekkür edeceğimden ve bir dahaki sefere ilk vuruşu ona bırakacağımdan emin olabilirsin."

Güldüm. "Siz ikiniz birbirinize çok kötü davranıyorsunuz."

"Olan oldu, ama o seni korudu. Ve sen de ondan hoşlanıyor gibisin." Son birkaç kelime ona biraz tatsız gelmişti.

"Ondan hoşlanıyorum," diye itiraf ettim. "Bana kırılacakmışım gibi davranmıyor." Bu sandığımdan daha önemliydi. "Ayrıca bana bir adamın başparmağının nasıl kırılacağı ve benden çok daha büyük biri beni sıkıştırdığında nasıl kurtulacağım gibi şeyler de gösteriyor."

Bana birkaç numara daha gösteriyordu. Bazılarını başka bir insana yapmayı hayal bile edemezdim ama hepsini öğrenmeye çalışmayacak değildim.

"İyi," diye homurdandı Jasper. "İki vuruş ve en az bir hafta boyunca ona ilk ben vurmayacağım."

Gözlerimi devirdim ama bu bir tavizdi ve onu öptüm. "Teşekkür ederim."

"Bir şey değil." Sikini sıkıduğmda sesi gerildi, u y a n m a y a başlamıştı.

Neredeyse serbest kalmasına rağmen

şişmiş etime baskı yaparak kalınlaşıyordu. "Doktor

bana kan testi sonuçlarını gönderdi."

"Ve?" Tek hece. Tek bir soru. Yargılama yok.

"Onları açmadım." Bunu itiraf etmek beni biraz küçük hissettirdi.

"Milo sana zarar vermeden önce kolunu keserdi, Emersyn." Nazik bir kesinlikte, özellikle de Milo'nun geri döndüğümüzde ona verdiği tepki düşünüldüğünde. "Aşk hakkında bildiğim bir şey varsa, o da onun seni sevdiğini görmektir."

"Beni koşulsuz ve beklentisiz seven sadece bir kişi tanıdım." Bunu söylemek istememiştim ama öyle çıktı.

"Artık daha fazlasını biliyorsun," dedi, elime almak ve asla bırakmak istemediğim bir kesinlikte. "Yine de bu diğer kişiyi merak ediyorum."

"Belki bir gün seni tanıştırmam."

"Bu hoşuma giderdi." Sırtımı ovmaya devam etmesi uykumu getirdi ama aynı zamanda çok sevdim ve günün geri kalanında bu masada bu şekilde oturabilirdik ama rahat olamazdı. "Bana Doc'la ne olduğunu anlatmak ister misin?"

"Ne?" Bu soru birdenbire ortaya çıkmış gibiydi.

"Genelde ona karşı yumuşak davranırsınız ve bir şeyler için ona bakarsınız ama geçen gün kulüp binasında ona bakmadınız bile."

Oh.

"Bir şey mi yaptı...?" Bunu orada bıraktı ama ben başımı salladım.

"Doktorla çok şey oldu ama henüz sana söyleyemem." Kendi cevabını kullanmak bana sahte bir kaş çatma kazandırdı. Hayır, bundan hoşlanmamıştı ama gözlerinde öfke yoktu. "Hayır, sen sormadan söyleyeyim, bu konuda konuşmak istemiyorum."

İçini çekti. "Peki, bir soru daha, sonra seni yine bu masaya yayacağım. Güzel bir amciğa açım."

"Oh, sadece biraz mı?"

Bu bana bir çimdik kazandırdı ve güldüm. "Komik kız." "Olabilirim."

"Anlaştık." Sonra ayıldı. "Neden buraya geri geldin? Liam'a mı? Neden kulüp binasında kalmıyorsunuz?"

Arkasındaki kapı açıldı ve Liam'ın içeri girdiğini görmek için başımı kaldırıp baktım. Jasper'ın aletine saplanmış ve çıplak olduğumu düşününce o kadar da şaşırılmış görünmüyordu. "Giyin, Hellspawn. Dersimiz var."

Jasper benim yerime "Boş ver," diye cevap verdi. "Biraz meşgulüz."

"Çıplak kıçın yemek odamdaki sandalyelerimin üzerindeyken," dedi Liam şakayla. "Sana soran olmadı. Gidelim, Hellspawn. Eminim onun sikinin üzerinde zıplamayı daha sonra bitirebilirsin. Saatlerdir burada, şimdiye kadar seni boşaltmadıysa, boşaltmayacaktır."

"Sanki sen biliyorsun da," diye karşılık verdi Jasper, sonra bana baktı. "Doğru. Hoş tutuyorum. Ondan yaklaşık yarım düzine orgazm çıkarmayı başardım. Ona birkaç tane daha vermekten mutluluk duyacağım." Kalçalarını yukarı doğru esnetti ve tekrar derine oturdu. Bir nefes kaçarken omzunu kavradım.

Jasper ve Vaughn arasında keşfettiğim bir şey vardı, ikinci ya da üçüncü kez geldiklerinde çok daha hassas oluyordum.

"Ve her ne kadar heyecanlı olmasam da, Hellspawn ve benim bir anlaşmamız var." Anlaştık. Jasper'ı hafifçe öptüm.

"Üzgünüm, o haklı..."

Jasper bir iniltiyle beni aletinden biraz kaldırdı ve bacaklarımdan aşağı bir ıslaklık aktı. Sadece Jasper'ın değil, Liam'ın da bacaklarımdan aşağı damlayan döllere sabitlenmiş gibi görünmesi beni gerçekten utandırmasıydı. "Ben hızlıca bir duş alacağım."

Jasper dudaklarını yaladı. "Acele etme, ben Liam'la bu işi halledip geleceğim..."

"Ne halt edersen et," dedi Liam. "Aletini bir kenara koyabilir, giyinip dışarı çıkabilirsin. Kapıcı, lanet olası teslimatçının gelip gitmemesinden endişelendi."

Yüzümü buruşturdum. "Acele edeceğim."

Ama artık bu konuşmada bir faktör değildim. Jasper ayakta durup pantolonunu yukarı çekerken birbirlerine ters ters bakıyorlardı. Kahretsin, ayakkabılarını bile çıkarmamıştı.

Ne kadar hızlı olsam da temizlenip yeni kıyafetler giymem yaklaşık on beş dakika sürdü. Dışarı çıktığımda Jasper ve Liam sözlü olarak birbirlerini kesiyorlardı.

En azından yumruk

değildi. Bu iyi

görünüyordu.

Otuz dakika sonra, biz hala ayrılmamıştık ve onlar hala kavgaya ediyorlardı.

Bir saate ulaştığımızda, Vaughn'a kurtarması için mesaj attım. İkisinin de duracağını sanmıyordum. Birbirlerini yumruklamaya zorlamak için çok uğraşıyorlardı. Ya da belki de sadece kavgadan zevk alıyorlardı. Her iki durumda da işim bitmişti. Vaughn birkaç dakika sonra cevap verdi, işte olduğunu ama birkaç dakika sonra gelip beni alacağını söyledi.

Vaughn'un oraya varması bir saat daha sürdü, bana dışarıda olduğunu mesaj attı ve ben de ona hemen geleceğimi söyledim.

Ayağa kalkarak sırt çantamı aldım ve kapıya yöneldim.

"Hangi cehenneme gidiyorsun?" Kapıyı açtığımda Liam sordu.

"Dışarı," dedim, ondan Jasper'a ve tekrar ona bakarak. "Belli ki ikinizin çözmeniz gereken bazı sorunları var ve Vaughn aşağıda beni bekliyor. Yalnız olmayacağım ve beni nasıl bulacağını biliyorsun."

Asansör geldiğinde hâlâ ağzı açık bana bakıyorlardı. Onlara bir öpücük gönderdim ve içeri girdim. Kapılar kapanır kapanmaz duvara yaslandım.

Görüş alanımdan çıkar çıkmaz kimin kime önce vuracağına dair zihnimde yazı tura attım.

Paramı Liam'a yatırmıştım.

OceanofPDF.com

P R E Y

OceanofPDF.com

ROMA

Artık ortadan kaybolduğumda grup evindeki hiç kimse kılını bile kıpırdatmıyordu. Çocuklar beni korudular, her zaman korudular, ama kapıdaki bekçiler bile ben gittiğimde başka yöne baktılar.

Hep geri geldim.

Doğru tuvali bulmak zaman aldı ve bir hafta sonra 40. Cadde ile Warrington'ın altındaki otoyol alt geçidini buldum. Yavaş yavaş değişmekte olan eski sanayi merkezinin derinliklerindeydi. Eski binalar satın alınıyor, yeniden kullanılıyor ve alt katları dükkan, üst katları çatı katı haline getiriliyordu.

Kelime soylulaştırmaydı.

Liam bir gün sadece benim için bir ev almamızın harika olacağını düşündü. Resim yapabileceğim ve istediğim her odaya sahip olabileceğim bir yer.

Bunun için bir binaya ihtiyacım yoktu. Onlardan koca bir şehrim vardı. Ama Liam hayal kurmayı severdi ve ben de onun hayal kurmasını severdim.

Gerçi oraya varmak zaman alıyordu ve bisikletimle bile ne zaman çıktığıma bağlı olarak bir saat kadar sürebiliyordu. Ancak daha hızlı bir rota buldum ve yolculuğumdan on beş dakika kısalttı, bu da bana alt geçitte daha fazla zaman kazandırdı.

Karanlık, az sayıdaki sokak lambası köprüünün altındaki gölgeye nüfuz etmiyordu. Bu yüzden hafızamdan bir sürü iş yapmak zorunda kaldım. Kaskın üstüne bir el feneri bantlamıştım ve bana daha iyi bir görüş sağlamak için onu kullanıyordum.

Bir hafta boyunca her gece, idare edebildiğim her saati bu köprüünün altında geçirdim. Kuşların tüylerini, özellikle de bitirdiğim zamanki hallerini doğru şekilde alabilmeleri için zaman ve derinlik gerekiyordu. Hiçbir zaman bıraktığım yerden başlamadım. Her gece yeni bir parçası canlanırdı. Bir kol. Bir bacak. Kanatlar açılırdı. Bazıları yakın dururdu. Canlanan kuşların girdabı.

Cam bir şişe asfaltın üzerinde kayıyordu, gecenin karanlık sessizliğinde çınlayan sesi, spreyci boyacı kutularımın tıslamasından daha yüksekti. Bunu bir küfür mırıldanması izledi, ancak aniden kesildi. Hiçbir şey hareketlerimi değiştirmede, üzerinde çalıştığım kanat bölümünü bitirdim ve sanki onu inceliyormuş gibi bir adım geri çekildim.

Şehrin bu kısmındaki sesler geçen hafta boyunca çok tanıdık gelmeye başlamıştı. Sıçrayan şişeler ve sessiz adımlar uymuyordu. Yaşlı Martin ve

Jefferson Two Blades alt geçidi düzenli olarak kullanan tek çiftti. Anlamadığım sorunları olan evsiz yaşlı sarhoşlar.

İşe geldiğimde onlara her zaman yiyecek ya da para bırakırdım. Onların yeri idi. Onlar beni yalnız bıraktı, ben de onlara aynı nezaketi gösterdim. Onlar da iki blok ötedeki sığınma evindeydiler ve duş almak istedikleri için gece için yatak almışlardı.

Yani, köprünün altında yalnızdım.

Yeni gelenlerle birlikte havadaki gerilim bile değişti.

Çoklu.

Gizlice hareket etmek. Ya da bunu denemek.

Boya kutusunu yere bıraktım, kullandıklarımı değiştirmek için sırt çantama doğru eğildim ve el fenerini kapattım. Gözlerimi kapattım, beni yutan ani karanlığa alışmaya çalıştım ve sessiz adımlarla bulunduğum yerden uzaklaştım.

Misafirlerimin aksine, kırık çimentodaki her çatlağı biliyordum. Bir çatlağa basarsan, orospu çocuğunun belini kırarsın. Bir taşı tekmele, yalnız öl. Önce saldır, en kötüsünden kaçın. Birkaç düzine daha vardı. Jasper ve Liam bunları anında uydururlardı.

Ama iyi derslerdi.

Bizi hayatta tutan dersler. Soluma doğru üç adım attıktan sonra köprünün ayaklarından biri olan beton sütunlardan birinin arkasındaydım. Oraya vardığımda çantayı sessizce kapattım ve üzerime geçirdim.

Bıçak taşıyordum ama silahlı olup olmadıklarını bilmem gerekiyordu. Yumruklar daha hızlı olurdu. Sırt çantamı emniyete aldıktan sonra dinlemek için çömeldim. Gözlerimi yerden ayırmamak, ışık aniden alt geçide dolduğunda kör olmamı engelledi.

"Dağılın," diye emretti bir erkek sesi. Birisi silahının şarjörünü kontrol etti. Sürgünün ve şarjörün yerine oturması neredeyse bir silah sesi kadar gürültülüydü. "Canlı, sik kafalı. Onu canlı istiyorlar."

Aynı nezaketi göstermek zorunda değildim. Telefonum arka cebimde titredi. Ama görmezden geldim. Eğer açarsam, ışık beni ele verebilirdi.

"Yaşamak sadece nefes almak demek, değil mi?" Yeni bir ses. Bu ses daha uzağa.

"Dalga geçmeyi bırak," diye emretti ilk adam. "Az önce buradaydı. Eğer Dört o lanet şişeye vurmasaydı..."

"Mac bunu yapmak istemedi..."

"Sayılar, Jackass." Et ete çarptı ve ardından acı dolu bir homurtu geldi. "İsim yok."

Yine de yaklaşmaya cesaret edemiyorlardı.

Silah sesi gürültüydü ve etrafımdaki duvarlardan sekiyordu, tıpkı beton dayanakta kıvılcım çıkarıp tekrar sekmek üzere fırlayan mermi gibi.

"Ne yapıyorsun lan sen?"

"Canlı demiştin," diye yeni ve daha ölümcül bir ses geldi. İşte tehdit buydu. "Kanaması olmadığını söylemedin. Onu dışarı çıkarıyorum."

Sonra yarım düzine silah patladı ve gürültü kulakları sağır edecek kadar yükselmeden bir salise önce parmaklarımı kulağımın içine bastırdım. Kıvılcımlar. Seken mermiler. Şiddetli gürültü. Sıcak bir şey yan tarafımı kesti ama hiçbir şey söylemedim ve görmezden geldim.

Ateş neredeyse başlar başlamaz kesildi.

Cebimdeki titreşim durmuştu. Dikkatle sütunun kenarına baktım. Beş adam, daha çok seçemediğim gölgeler, bir dizi far tarafından arkadan aydınlatılıyordu.

Altıncıyı görmedim. Onların bulunduğu yerden benim bulunduğum yere kadar, fark edilmeden hareket edemezdim.

Solumda bir ayakkabı sürtündü ve altıncı adam sütunun etrafından dolandı, ama aşağı bakmadı.

Silahlı tuttuğu bileğini kavrayarak doğruca ayağ a kalkmadan önce değil. Sert bir aparkatla dişlerini birbirine vurdum. Sonra silahını suratına indirdim. Burnundan kan fışkırdı ve yere düştü. On saniye içinde bitmişti. Artık bir silahım vardı.

"Bunu duyduunuz mu?"

"Hepimiz duyduk."

"Nereden geldi bu?"

"Kapa eneni." İlk ses homurdandı. Dağılma emrini veren kişi. Yine de konuşmalarını takdir ediyordum, bu bana ne kadar uzakta olduklarını gösteriyordu.

Daha uzakta bir silah daha patladı ve farlardan biri patladı. Camın kırılması onları ürküttü ve geri döndüklerini görmek için dışarı baktım. Tereddüt etmeden diğ er fara nişan aldım ve ateş ettim.

Silah beni kısa süreliğine sağır edecekti ama herkesin nerede olduğunu zihnimde canlandırmıştım ve tekrar karanlığ a gömüldüğümüzde koşmaya başlamıştım bile. Diğ er tarafa, otoyol için başka bir beton iskelenin arkasına.

Karanlıkta mermiler parladı. Alçakta kaldım, flaşların patladığı yeri takip ettim.

Yerlerinden kımıldamadılar. Aptallar.

İçlerinden ikisi bağırdı ve ardından bu mevzilerden açılan ateş aniden kesildi.

"Kahretsin," diye küfretti ilk ateşi başlatan sinirli kişi ve ben onun sesini takip ettim, kolumu sabitledim ve alçaktan ateş ettim. Art arda iki el ateş ettim. Çıglık attı.

Ses yaralı bir hayvanın anırmasına benziyordu ve ben çoktan karanlıkta yuvarlanıp uzaklaşmaya başlamıştım. Gözlerim karanlığa uyum sağlıyordu, ikisi sabit, biri yerde ve dördüncüsü arabanın arkasından koşarak yaklaşan belli belirsiz figürlerin hareketlerini seçebiliyordum.

Sağdaki adama giderdi. *Her zaman* önce sağdaki adama giderdi. Ben de sağımdaki adama gittim. Aynı anda vurulduk. Onunki silahını ateşlemeyi başardı ama bir an sonra yere yığıldı, ben benimkini boğarken boynunun acımasız kırılışı yankılandı. Kollarımı pençeledi ama gitmesine izin vermedim ve sonunda o mücadele bile bitti ve yere düştü.

"Geç kaldın," dedim Liam'a.

"Bir dahaki sefere telefonuna cevap ver," diye karşılık verdi.

Bir inilti ve küfür dikkatimizi çekti. Liam telefonunu çıkardı, el fenerini yaktı ve yerdeki adama doğru yürüdü. Adamın kanaması vardı, çok ağırdı. Diz kapağı neredeyse kopmuş gibiydi ve yüzü ışığın altında kül rengine dönmüştü.

Liam silahını ona doğrulttu. "İsim?"

"Sayılar," dedim. "Mac öldü, dört yaşındaydı." Bu adam Mac değildi.

Bu beni dışarı atmak isteyen kişiydi.

"İsim," diye tekrarladı Liam, gözlerini yerdeki adamdan ayırmadan.

"Siktir git," diye küfretti adam, tükürükler havada uçuşuyordu.

Liam kanlı dizine bastı ve adam acı içinde inledi. Kendi el fenerimi çıkardım ve etrafı taradım. İlk adamı sadece bayıltmıştım. Ama ona ulaştığımda ölmüştü. Muhtemelen seken kurşunlardan biriydi.

İkisi sırtını parçalamış, üçüncüsü de kafasının yan tarafını koparmıştı. Çok kötüydü. Arkamı dönüp resmime baktım. Kurşunlar tabloyu parçalamıştı. Hem boyayı hem de betonu parçalamıştı.

Geri dönüp tamir edene kadar biraz zaman geçecekti.

Adamdan bir çığlık daha geldi ve ardından Liam silahını ateşledi. Tam diğer bacağına.

"Son şansın. Hâlâ parmakların, bileklerin, dirseklerin ve omuzların var. Her birine bir kurşun sıkacağım." Aynamdan çıkan her kelime soğuk bir sözdü. Onlara tekrar katıldım. Bu hızla giderse, topladığım silaha ihtiyacı olacaktı. "Seni kimin gönderdiğini söylersen çabuk ölürsün. Sırlarını saklarsan acı içinde ölürsün."

"Siktir git."

"Yeterince kibar değil." Ayağıyla bir eli sıkıştırdı ve adamın başparmağını kopardı.

Hâlâ uyanık olduğu için şok onu çok fazla hissetmekten alıkoyuyor olmalıydı ama kan kaybı onu er ya da geç öldürecekti.

Sonunda "Bizi Kral gönderdi" demesi için iki parmağını daha kullanması gerekti. Kral. Biz sadece piyonuz. Bu bizim sözümüzdü... sadece onu istiyorduk. Canlı olarak."

"Anlaşıldı." Sonra Liam sözünü tuttu ve kafasına bir kurşun sıktı. Gece garip bir şekilde sessizdi ve tüm gürültüye rağmen hiçbir yerde yanıp sönen tek bir ışık bile yoktu. Ağabeyim bana döndü ve kaşlarını çatı. "Kanaman var."

"Kazı." Ona el salladım. "Tehlikedesin." Kralın kim olması gerektiğini biliyordum.

"Hayır," dedi başını sallayarak. "Bu bir testti. Koz istiyor. Ne yapacağımı öğrenmesinin zamanı geldi."

Başımı salladım. "Yardıma ihtiyacın var mı?"

"Hayır." Omzumu kavradı, sonra yaraya bakmak için gömleğini kaldırdı. "Bu bir çizikten daha fazlası."

"Onlar öldü. Ben yaşıyorum. Sadece bir sıyrık." Silahı uzattım. "Arkadaki adamdan aldım. O da öldü."

Liam başıyla onayladı. "Grup evine geri dön. Bana bir iyilik yap, ben bu işi hallederken birkaç gün çocuklara yakın dur."

Zaten bir süre daha buraya gelemezdim. Resmime tekrar baktım.

"Üzgünüm, kardeşim."

"Onu tamir edeceğim." Daha sonra. "Ne mesaj vermek istiyorsun?"

"Kardeşime dokunursan dünyasını yakarım. Bu cesetlerden başlayarak. Şimdi git."

"Yardım edebilirim."

"Bu sefer değil."

"İnatçı," diye belirttim. "Siktir git," diye karşılık verdi. "Git."

"Bir dahaki sefere lanet telefonuna cevap ver." diye seslendiğinde neredeyse bisikletime varmışım.

Onu tersledim. Dönüş yolculuğu rahatsız ediciydi. Grup evine vardığımda yan tarafım gerçekten yanıyordu ve ağrı yayılıyordu.

Milo ve Jasper beni kapıda karşıladılar ve sessizce içeri aldılar. Vaughn'u uyandırmadan önce yarama bakmak için de ısrar ettiler. Duş almamı bekledikten sonra yaramı temizledi, dikiş attı ve üzerine bir bandaj koydu.

"Merak etme," dedi Vaughn bana. "Dövmeyi sonra yaparız. Kötü bir şey olacak." Endişelenmiyordum. Ama dövme fikri hoşuma gitmişti.

Hoşuma gitmeyen şey Liam'ın sesindeki peşimden geleceklerine dair korku tonuydu. Kimsenin beni alamayacağından emin olmalıydım. Ona bu şekilde zarar vermelerine izin veremezdim.

Hiç.

CHAPTER 30

OceanofPDF.com

EMERSYN

Vaughn beni almak için işten kaçma konusunda şaka yapmıyordu. Kulüp binasına dönmek yerine, beni çalıştığı mürekkep dükkanına götürdü. En iyisi. Dikkat dağıtıcı. Hem de hiç. Bütün çalıştığı bina muhteşemdi. Çatlak asfaltla döşenmiş bir otoparkı olan, slotlar için beyaz çizgilerin o kadar soluk olduğu küçük bir alışveriş merkezi olabilir, ancak binanın kendisi gri ve kasvetli bir arka planın ortasında vahşi bir renk ve yaşam sıçramasıydı.

İçeride, bir dövme salonunda olmasını hayal ettiğim her şey vardı. Ön tarafta siyah deri kanepeler ve sandalyelerle karanlık, rahat bir salon alanı. Renkli küçük böceklerle dolu muhteşem bir akvaryum vardı. Duvarlardaki sanat eserleri, bakılacak o kadar çok desen vardı ki. Her birine bakmak için durakladığımda Vaughn kıkırdadı.

"Bunları beğendin mi, Dove?" diye sordu ve ben de sııttım.

"Onları seviyorum. Her zaman dövme yaptırmak istemişimdir... ama biliyorsun yeterince büyük değildim ve bir de kostümler vardı ve bir keresinde geçici dövme yaptırdığımda Marta'nın anevrizma geçirdiğine yemin edebilirim."

"Havasız yaşlı savaş baltası kaltağı mı?" Duvara yaslandı ve kollarını kavuşturdu. Yüzündeki hoşgörölü ifade beni tepeden tırnağına ısıttı.

"Bunu onun yüzüne karşı asla söylemezdim. Ama evet, o." Biraz iç çektim. "O benim refakatçimdi. Evde derslerimi yaptığımdan ve başımı belaya sokmadığımdan emin olmaktan sorumluydu."

"Amcık işinde bok gibiydi."

Omuz silktim. "Beni sevmek ya da arkadaşım olmak onun işi değildi." Farklı sözlerle dolu bir çerçevede durakladım. "Benim gibi etrafındaki dünya tarafından şımartılan şımarık veletlerin sert bir ele ihtiyacı vardır ve o da buydu. Ayrıca arkadaş edinmediğimden emin olmak için de para alıyordu."

"Ne oluyor lan?"

Yüzümü buruşturdum. Bu kısmı paylaşmak istememiştim ama yine de... Kaşlarını çatıldığını görmek için ona baktım.

"Diğer dansçılardan hiçbirleriyle takılmadıldığını biliyordum, hıyar hariç, hatta ondan bile kaçıyordun." Evet, o zamana kadar öyleydım. O yıl

Daha önce?

"Eric biraz benim hatamdı," diye itiraf ettim. "Beni istedi ve bir süre için çok tatlıydı. Ben de kendime ait bir şeyim olabileceğini düşündüm."

Boynumu kavrayan Vaughn beni resimden çekip yüzünü ona çevirdi. O kadar iri bir adama göre son derece nazikti. "O aletle ilgili hiçbir şey senin suçun değildi."

Başımı arkaya eğerek iç çektim. "Onu ben yönlendirdim..."

"Dove, soyunup nefes alamayana kadar yüzüne oturmuş olman umurunda değil. Hayır dediğinde, bitmişti. Seni ilk kez incittiğinde, bitmişti. Bu onu şovdaki diğer kızları sikmekten alıkoymadı."

Bunu ben de biliyordum.

"Artık bitti."

"Doğru." Başparmağıyla boynumu okşadı. Arka tarafta konuşan insanlar vardı ve resepsiyonda oturan kız bize bakmadı bile. Bu kadar anonim olmak, beni gören tek kişinin o olması güzeldi. "Bana hangi dövme istediğini söyle, hemen yapayım."

"Gerçekten mi?" Şaşkınlık içime doldu. "Şu anda mı?"

"Ne zaman istersen yapabiliriz." Sonra elini ensemden yüzüme doğru kaydırды. "Benden başka kimse bu tene tek bir işaret bile koyamaz."

Kaşlarımı kaldırdım.

Kıkırdadı. "Peki, bu deriyi benden başka kimse mürekkeplemeyecek. Seni Jasper ya da Roma'yla birlikte idare edebilirim ama Vandallar dışında kimse yapamaz."

"Peki ya Liam?" Çünkü beni iki kez öpmüştü.

"O pisliklerin geri kalanının ne dediği ya da Milo'nun nasıl bir plan yaptığı umurunda değil, Liam bizden biri olmaktan asla vazgeçmedi." Sonra eğildi ve dudaklarını dudaklarıma değdirdi. "Doktor da sayılır."

Bunun üzerine içimde bir sızı başladı ve küçük bir omuz silktilim. "Doktor beni istemiyor. O yüzden endişelenecek bir şey yok."

"Doktor bazen aptal olabiliyor," diye mırıldandı, sonra sırtımı göğsüne yaslamam için beni döndürmeden önce bir öpücük daha verdi. "Ne istiyorsun, Dove?"

Çok fazla seçenek vardı. "Benim için seçer misin?" "Kendin seçmek istemiyor musun?"

"Hepsini istiyorum," diye itiraf ettim. "Ama aynı zamanda özel olmasını da istiyorum. İlki şöyle olmalı..." Sonraki sözcükleri söylemek gerçekten çaba gerektirdi. "Pek çok ilki kaçırdım. Bunun önemli olmasını istiyorum. Eğer ben istediğim için bunu benim için seçersen ve yaparsan, o zaman ben karar veririm ve sen de bunu özel yaparsın."

Boğazımdaki yumru acıyordu ve kelimeler arkalarında küllü bir tortu bırakıyordu.

Güvenmek zordu.

"Hadi," diye fısıldadı ve beni bir odaya götürdü. Kapının kilidini açtı ve içerisi-

"Vay canına." Duvarlar uzun bir duvar resmiydi ve her yerinde kuşlar vardı, uçuyor, dalıyor, bazıları gururla oturup etrafı izliyordu ama asıl önemli olan kuşların içinde olan şeydi, şehrin silütiydi. "Roma."

Bu bir soru bile değildi.

"Çoğunu." Beni sandalyeye doğru iterken eliyle sırtımı okşadı. "Tasarıma yardım ettim, sonra onu serbest bıraktım."

Kulağa harika geliyordu. "Onu resim yaparken izlemeye bayılıyorum." "Bu başka bir şey, değil mi?"

Sandalyeye tünedim, sırt çantamı yere bıraktım ve başımı salladım. Vaughn odada dolaşp eşyaları yerleştirdikten sonra kapıyı iterek kapattı. Koridordaki diğer kapılardan bazıları açıktı ve makinelerinin vızıltısı duyuluyordu ama ben bakmıyordum.

"Gerçekten öyle," dedim, duvarı incelemekle onu incelemek arasında kalmıştım. Onunla ilgili her şey beni korkutmalıydı. Kocaman eller. Büyük kaslar. Çok sağlam yapılı. Yine de bana karşı çok nazikti, dokunuşları iyi hissettiriyor ve asla acıtmıyordu.

Yüzünü bana dönerek uzun bir süre beni inceledi. "Ne?" Merak kabardı.

"Nereye koyacağıma ben mi karar vereceğim?"

Adil bir soru. Alt dudağımı çiğnedim. "Onu görebilmek istiyorum, ama -Ben de saklayabilmeliyim."

"Yani, sadece sevgililerinin bileceği bir şey," diye benden çok kendine mırıldandı ve ben ürperdim. Sevgililerim.

O haklıydı. Birden fazla vardı. "Evet, lütfen."

"Benim için tişörtünü çıkarır mısın, Dove?"

Kaşlarımı kaldırdım.

"Bunu yaparsam, amını çıkarana kadar devam edeceğim, böylece seni ıslatması gerektiğini bildiğim her suyu yalayabilirim."

Vay anasını, tarif karşısında amım sıkıştı.

"Ve seni burada becermeyeceğim. İnemeleriniz ve orgazmlarınız halkın tüketimi için değil."

İçimden bir sıcaklık dalgası daha geçti ama tişörtü sıyırıp attım. Üzerimdeki sutyen sadece bir spor sutyeniydi, göğüslerimin buna gerçekten ihtiyacı olduğundan çok Liam'la dövüş antrenmanı yaparken ısındığım içindi. Gerçi son zamanlarda biraz daha büyümüşlerdi.

Boğazımı temizleyerek sutyenimi işaret ettim. "Açık ya da kapalı."

Dilini alt dudağının üzerinde gezdirdi ve tek düşünebildiğim aynısını yapmaktı. "Tamam," dedi inleyerek ve sonra başını salladı. "Ama bu gece kulüp binasına geri geliyorsun ve benim lanet yatağında uyuyorsun ya da ben seninle kalıyorum."

"Anlaştık."

Buna karar verdikten sonra beni sandalyeye geri oturttu ve masaya bıraktı. "Herhangi bir noktada molaya ihtiyacın olursa ya da biraz dinlenmek istersen bana söyle." Emir iliklerime kadar işlemişti. "Bütün gün ve bütün gece bizim, Dove. Aceleye getirmek yok."

"Sana tapıyorum," diye fısıldadım ve bana bir bakış fırlattı. Gözlerindeki saf zevk beni daha da mutlu etti. Ona daha sık söylemeliydim.

"Hemen arkandayım, güzelim." Sonra işe koyuldu, göbeğimi temizlemek için bir şey kullandı, aslında göbek deliğime ve karın kaslarıma odaklanmıştı. Rahat olmaya odaklandım ama bu biraz gıdıkladı. "Demek Marta senin refakatçindi," dedi. "Ailen neden hiç seninle birlikte yola çıkmadı? Onlar bu tür şeylere karışmazlar mı?"

"Bazen. Ama çok meşguller ve işleri var, annemin de hayır işleri ve etkinlikleri var. Başlangıçta gösterilere gelirlerdi ama ben daha meşgul oldukça onlar da gelmeye başladı."

"Huh." Temizleyiciden gelen serinliği tenime üfledi ve titredim. Meme uçlarım o kadar gerilmişti ki acıyordu ve Jasper'ın daha önce içimde ne kadar derin olduğunu düşünürsek, bu kadar gergin olmamalıydım. "Bu çok boktan. Yine de sen yakınlardayken gelebildiğimiz her gösteriye geldik."

Bunun üzerine yutkundum. "Hepsi mi?"

"Gidebildiğimiz kadar çok. Biletler ucuz değildi, bazen sadece Milo'nun gitmesine yetecek kadar para bulabiliyorduk ama o hiçbirini kaçırmadı. Bu biraz acıtacak, hazır mısın?"

Başımınla onaylayınca makineyi açtı ve uğuldamaya başladı. İşe koyulduğunda acı oradaydı. Hafif bir bıçağın etimi oyması gibiydi,

ama *acımadı*. Gerçek acıyı bilirim. Bu sadece bir tahrişti ve o bile değildi. Gerçekten değildi.

Bu, hayran olduğum bir adamdan her zaman istediğim bir şeyi elde etmemdi ve bu bilgi sistemimi doldurdu.

Vaughn çalışırken, "Annemle çok yakındık," dedi. "O gelmiş geçmiş en iyi insandı. Ama ben daha doğmadan önce kanser teşhisi konmuş. Ona beni doğurmamasını söylemişler, o da onlara siktir olup gitmelerini söylemiş."

Bir kakhaha attı.

"Muhtemelen bu kelimelerle değil." Yaptığı şeye o kadar odaklanmıştı ki. "Ama o harikaydı. Her günü bir maceraydı. Yataktan çıkamayacak kadar hastalandığında bile. Orada oturur ve ona kitap okurdum, tıpkı onun bana okuduğu gibi. Biz bir takımdık. Yolun bir yerinde, onun kendisi için yapabileceğinden daha fazlasını onun için yapıyordum. Ben her zaman büyük bir çocuktum ve bu bir lütuftu."

Bana baktı ve ben de başımı salladım. "Çünkü ona yardım edebilirsin."

"Evet. O yaştaki pek çok çocuk çok cılızdır ama ben cılız değildim ve gerekirse onu kaldırıp taşıyabilirdim. Ama sürekli daha da hastalanıyordu." Bir iç çekti ve gözlerim yaşardı. "Her ne yapıyorlarsa işe yaramıyordu. Bir gece beni oturttu ve neler olacağını anlattı. Darülacezeye gitmesi gerektiğini ve elimizden gelenin en iyisini yaptığımızı söyledi. Ertesi gün Bayan Stephanie ile tanıştım."

Kaçan gözyaşlarıma engel olamadım ve gözyaşlarımı sildim. "Anne, sen onu severdin," dedi bana belli bir ses tonuyla. "O sevebilirdi seni sevdim."

"Keşke onunla tanışabilseydim. Kulağa harika geliyor. Annemin bana bir hikaye okuduğunu hayal bile edemiyorum..."

Makinenin vızıltısı durdu ve bana baktı. "Ailen berbat."

Güldüm, çünkü aman Tanrım, bu kelimeler. "Beni seviyorlar, sanırım kendi yöntemleriyle. Sadece gösterişli değiller. Bana bir şeyler alıyorlar, hayallerimin peşinden gitmemi mümkün kılıyorlar."

"Sekiz yaşındayken gitmene izin verdiler, yabancıların arasında, refakatçi olarak bir kaltakla ve hiç arkadaşın olmadan büyümen için. Üzgünüm, Dove. Berbatlar."

Evet,

öyle.

Onlar

yaptı.

"Denediler," dedim usulca. Bu sözleri onun için mi yoksa kendim için mi söylediğimden emin değildim. Dürüst olmak gerekirse, "Sadece nasıl ebeveyn olunacağını bildiklerini sanmıyorum." Beni istemediklerinden neredeyse emin olduğum zamanlar oldu, ama ben bir zorunluluktum ama şimdi...

Eğer test sonuçları Milo'nun gerçekten kardeşim olduğunu gösteriyorsa, ki bu gerçeği çoktan kabul etmeye başlamıştım ve ben evlat edinilmişim, o zaman beni bir noktada istemiş olmalılar, değil mi?

"Mükemmel değillerdi," diye itiraf ettim. "Onlara gerçekten ihtiyacım olduğunda hiç yanımda olmadılar. Sonra onlara ihtiyaç duymamayı öğrendim ve bu daha iyi oldu. Bana bir şey olsa umursayacaklarını düşünüyorum. Haberlerde hâlâ aradıklarını gördüm."

"Doğru," diye kabul etti, başını işine eğerek. "Yerinizi bulmanızı sağlayacak herhangi bir bilgi için çeyrek milyon dolar vermek kadar aşk dolu bir şey olamaz."

Öyle sanmıştım.

"Dove," diye devam etti. "Berbat oldukları için üzgünüm. Sen çok daha iyisini hak ediyordun. Milo'nun senin için istediği buydu. Hepsinin senin için istediği şey. Ama biz başımıza gelenler değiliz."

Başını kaldırıp baktığında bir duraksama daha oldu ve gözlerinin topaza yakın kahverengisi beni perçinledi.

"Biz öyle değiliz. Annemi kaybetmek ve sisteme girmek berbattı ama kardeşlerimde bir aile buldum. Yetim benim kim olduğum değil, sadece geçmişimin bir parçası. Kim olmak istediğimizi biz seçeriz. Başka kimse değil. Sadece sen. Sadece ben."

"Bunu seviyorum ama her zaman kim olduğumu ya da kim olmak istediğimi bilmiyorum. Sadece uzaklaşmam ve uzakta kalmam gerekiyordu."

Dövmeye geri dönmeden önce, akan kanı temizlemek için dövmeyi silerken eli yan tarafımda serindi. "Sana baktığımda gördüğüm tek şey güzellik, zarafet ve hayatta kalmak için duyulan vahşi bir ihtiyaç."

"Sana baktığımda," diye cevap verdim. "Güç, nezaket ve değer verdiklerine bağlılık görüyorum. Güvenlik ve... güç görüyorum. Hepsi bu muhteşem dövmeli deri ve kas paketinin içinde, seni ısırarak istememe neden oluyor."

"Yakında," dedi göz kırparak. "Beni istediğin kadar ısrarabilirsin."

İçimden bir ürperti geçti. Sadece birkaç dakika daha sürdü ve sonra bitirdi. İlk dövmemdi ve görebilmem için aynayı tuttuğunda daha fazla gözyaşı aktı.

Baş yukarı, göbek deliğimin üzerinde yarım daire içinde en muhteşem yazıyla yazılmıştı.

Altında bir daire oluşturacak şekilde *Wings out* yazıyordu. Çok güzeldi. T'den *dışarı* doğru fırlayan bir şahin vardı ve yukarı doğru kıvrılıp daireyi korurken, sol tarafta bir şahin dalış yapıyordu.

Hawk ve Falcon.

Mükemmellerdi. "Ne düşünüyorsun?"

"Sanırım kulüp binasına geri dönmek istiyorum ve..."

Sırtışı büyüdü. "Bir saniye Dove, iyileşmen için seni hazırlayalım." Parmakları o kadar nazikti ki yarayı temizledikten sonra merhem sürdü ve yarayı kapattı. "Teşekkür ederim," dedi gömleğimi giymeme yardım ettikten ve bana bir öpücük verdikten sonra.

"Ne için?"

"İlkini benimle paylaştığın için."

Bunun üzerine kalbim sıkıştı ve bir süredir istediğim gibi alt dudağına ısırdım. "Teşekkür ederim." Çünkü ilk dövmemi yaptırmıştım. Benim vücuduma. Benim seçimim. Bize hediyem.

"Vaughn, sana ihtiyacım var."

Rekor sürede temizledi ve sonra salondan çıkıp arabasına döndük. Karın kaslarımdaki dövmenin acısı bile beni caydırmamıştı. Onunla birlikte olmak istiyordum ve şu anda onun sikini istiyordum.

Kulüp binasına üç dakikalık yolculuk sonsuza kadar sürecek gibiydi. Neyse ki oraya vardığımızda etrafta kimse yok gibiydi. Odasına gittiğimizde birbirimizin üzerindeydik, kıyafetlerimizi çıkarıyor ve her dokunuşun arasında uzun öpücükler alıyorduk.

Vaughn yatağına yayıldı ve bana işaret etti. "Gel yüzüme otur, Dove. Ver şu amcığı bana."

Zaten sırlıslık olmamış olsaydım, bu beni ahlaksız bir ihtiyaçla doldururdu. Hal böyle olunca, nem iç bacaklarımdan aşağı süzölmeye başlamıştı bile. Yatağı sürünerek çıktım ve yüzüne oturdum.

"Merhaba güzelim," diye mırıldandı ve sonra diliyle beni mızrakladı. Nazik elleriyle beni diline, dişlerine ve dudaklarına karşı gıcırdatmaya yönlendirdi. Klitorisime uzun emişler arasında gidip gelerek beni tam sınıra kadar sürükledi. Odasının kapısı hafif bir vuruşla açıldı ve omzumun üzerinden baktım.

Roma kapı aralığında çerçevenlenmiş bir şekilde duruyordu. Yolun geri kalanında içeri girdi ve kapıyı kilitledi.

"Merhaba," diye selamladım onu, neredeyse nefes nefese. Vaughn diliyle beni becerirken odaklanmak zordu.

"Starling." Yatağın başına doğru ilerledi. Diz çöktüğünde yüz yüze geldik ve yemin ederim bu Vaughn'u daha da teşvik etti ve iki parmağını içime soktu.

Başımı öne eğdim, dışarı taşan hislerle savaşıyordum. Roma parmaklarını çenemin altından geçirip kaldırdı.

Siktir. Siktir.

Sarmal gerginlik beni deliliğe sürüklerken güzel yüzü yüzüyor gibiydi ve sonra Vaughn parmaklarını içimde kıvrırırken klitorisimi dişlerine doğru emdi. Bu etki orgazmımı patlattı ve ben haykırmaya başlarken Rome dudaklarımı dudaklarıyla yakaladı.

Yuttu, yaladı ve dudaklarımdan çıkan her sesi emdi. Vaughn'un dilinin içimdeki yankısıydı. Öpücük ve orgazm devam etti. Rome'un elini yakaladım ve göğsüme götürdüm. Meme ucuyla nazikçe oynadı ve sonra öpücüğünü aşağıya doğru takip ederek dişlerinin arasında emdi. Acı hissi daha da artmıştı.

Vaughn kemiksiz bedenimi kaldırıp beni dönmeye zorlarken, "Yer değiştir," diye emretti. "Eller ve dizler, Dove. Roma'ya bak."

Bu uyulması zor bir emir değildi. Odanın loş ışığında bile gözlerinin parıltısı içimi arzuyla dolduruyordu.

"Ağzını sık, Rome," dedi Vaughn. "Sikin tadını seviyor, değil mi Dove?" Ellerini yanlarımda tuttu, kalçalarımın üzerinde ve sonra uyluklarımın arkasından aşağı doğru okşadı.

"Seninkini," diye itiraf ettim. "Seninkini seviyorum. Ben de Jasper'inkini." Sonra gözlerimi Roma'ya diktim. "Sana sakso çekebilir miyim?"

Soru harekete geçirdi ve Rome kıyafetlerini çıkardı, muhteşem vücudunu bile görebildiğim kadar soyundu - aman tanrım - dövmeliydi. Aletinin üzerinde bir dansçı vardı. Ben Rome'un sikine dokunmak için elimi kaldırırken, Vaughn arkamda hareketsiz duruyor, sadece kalçalarımı okşuyordu.

"Alabilir miyim?"

"Senin için," diye fısıldadı Roma ve bu bir söz gibi geldi. Vaughn belimi öptü ve beni aynı ölçüde hem kızdırdığına hem de yatıştırdığına yemin ettim. O bendim, aletinin üzerine dövmemi yaptırmıştı. İpeklerin içindeki bendim, sırtım kavisli, bacaklarım yukarıda, uçuşun ortasındaydım.

Kalın dövmeli derinin her santimini okşadım ve sonra dilimi ucunda gezdirdim. Bir ürperti verdi ve parmaklarını saçlarımın arasına kaydırıldı. En hafif çekiştirmelerle bakışlarımı tekrar kendine çekti.

"Ağzını aç Starling, durmam gerekiyorsa söyle. Bunu daha önce hiç yapmadım."

Şoka girmiştım ama düşünecek zamanım yoktu çünkü Rome aletini boğazıma dayamış, ben öğürene kadar derinlere itmişti. Aynı anda Vaughn zaten şişmiş olan amcığımın girdi ve piercingleri ile itiş gücünün birleşimi beni hızla orgazma doğru sürükledi.

Kalçalarımı geriye doğru salladım, beni geren canavar aletini esnetip sıkarken, bir yandan da Roma'ya konsantre oldum. Kontrolü ve hızı istiyordu, ben de ona verdim.

Sertçe emerek, dilimi Rome'un sikinin üzerinde gezdirdim, o yer değiştirirken, derin ve sert bir şekilde itiyor, bazen geri çekiliyor ve sonra tekrar devam ediyordu. Hoşlandığı şeyi arıyordu, bu yüzden sert bir gırtlak sesi çıkarana kadar yalama ve emme şeklimi değiştirdim.

Şurada.

Vaughn içime girerken ve Roma kalçalarını sallarken, hamleleri daha da güçlenirken zar zor düşünebiliyordum. Her biri onu boğazıma itti ve ben onun etrafında kıvrandım. İstedığı buydu ve ben de her şeyi verdim. Her boşaldığında biraz patlama sesi geliyordu ve sonra taşaklarını avuçladım ve iki eli de saçlarımdaydı.

"Starling..." Bir uyarı, ama buna ihtiyacım yoktu. Zonkladığını hissedebiliyordum. Prekum ağzımda tuzlu bir tat bıraktı ve sonra boşaldı ve harareti şehvet ve odaklanmanın merak ve serbest bırakmaya dönüşümü, şimdiye kadar gördüğüm en güzel şeydi.

Her damlasını yuttum, Vaughn itişlerini yoğunlaştırırken neredeyse boğuluyordum. İçim yanıyordu, zevkten akkor haline gelmişim. Tükenmiş olan Rome ağzımdan kurtuldu ve beni uzun ve sert bir şekilde öpmek için eğildi. Vaughn'un her derin itişinde inlerken ağzımın etrafında kendi lezzetini kovaladı.

"Klitorisile oyna," dedi Vaughn gırtlaktan gelen bir sesle, beni Roma'dan uzaklaştırırken. Kolaylıkla beni dizlerimin üzerine kadar kaldırdı, sırtım göğsüne dönüktü ve Roma'nın Vaughn'un içimde kaybeldığı yeri görmesi için bacaklarımı açtı.

Roma'nın bizi izlemesi yaşadığım en erotik şeylerden biriydi. Sonra parmaklarını aşırı hassaslaşmış etimde gezdirdi. Duygular ezici ve çarpışıyordu. Meme uçlarımla oynayarak beni daha fazlası için yalvarmaya hazır hale getirdi. Sonra plastik kaplı dövmenin etrafını öptü ve amıma ulaştığında, dilini klitorisime sürttü, sonra beni kucaklamaya başladı ve Vaughn'un sarsılma ve itme şeklinden, onu da yakalıyordu.

Ve işte bu kadar, gitmiştim. Uçuyordum. Boşaldım ve Vaughn beni serbest bırakırken bir çığlık attı. Vaughn sırt üstü yere yığılırken Roma bizi kucaklamaya devam etti, ben de onun üzerine yayıldım.

"Roma," dedi Vaughn nefes nefese, harap olmuş bir sesle. "Sikimi yalamak zorunda değilsin dostum."

Yüzünü amcığıma gömüp klitorisimi ciddi bir şekilde emmeye başlamadan önce Roma'nın tek yanıtı "Yolumun üzerinde," oldu. Bu çok fazlaydı, spazm geçirmeye ve çırpınmaya başladım. Beni aralarına sıkıştırdılar ve yemin ettim, Vaughn ben onu sıktıkça daha da sertleşiyordu ve bir sonraki hamle sadece yıldızları görmemi sağlamakla kalmadı, her şeyi paramparça etti.

Yıldızların arasına dağılmış milyonlarca parça halindeydim, her türlü ölçünün ötesinde mutluydum.

Hiç bitmesini
istememedim. Asla.

İNTERROJİSİ

OceanofPDF.com

MILO

Karşımda oturan polisler en dostane olmayan ifadeleri takınmışlardı. Televizyondaki gibi iyi polis, kötü polisi oynamıyorlardı. Sonuna kadar kötü polis olmuşlardı. Elli saatten fazla bir süredir hücredeydim. Bir kez işememe izin verdiler.

Bu iyiydi.

Bana fazla su vermediler. Burada bir elli yıl daha oturabilirim.

"Bunu kendin için daha kolay hale getirebilirsin," dedi ilk dedektif. Erkek tipi kelleşme tam anlamıyla etkisini gösterdiğinden, saçlarının kenarları neredeyse palyaço boyundaydı.

"Bozo'nun kimseye yakışmadığını söyleyen oldu mu hiç?" Ses tonumu yumuşak tuttum ama dürüst olmak gerekirse merak ediyordum. "Onu tıraş etmeyi ya da en azından düzeltmeyi düşünürsen hayatını kendin için kolaylaştırabilirsin."

Gözleri düzleşti ve sertleşti. "Seni ölü olarak ele geçirdik. Sen ve Burns kız arkadaşınız yüzünden büyük bir anlaşmazlık yaşadınız. Onu öldürmekle tehdit etmişsin. Bu yönde ifade veren dört tanığımız var ve Burns'ü ağzına sikini sokmuş halde bulduk."

"Kulağa tatsız geliyor." Yine tarafsız kaldım. Hakkım olduğu üzere bir avukat istemiştim ve onlar da bunun üzerinde "çalışıyorlardı". Bu arada, beni sorgulamak yerine benimle konuştukları bu küçük saçmalığı sürdürdük.

"Avukatlar buraya geldiğinde ne olduğunu biliyorsun," dedi ortağı, sempati göstermeye çalışarak. Gerçekten de zahmet etmemeliydi. Gözleri kan çanağına dönmüştü, ellerinde hafif bir titreme vardı ve cildinde sarılık belirtisi vardı - bir alkoliği gördüğümde tanırdım ve burada çok uzun süre kalmıştı.

Onun yerinde olmak berbattı.

"Artık size yardım edemeyiz."

"Bir nane şekeri patlatmak isteyebilirsin," diye önerdim. "Daha önce molada içtiğin viski oldukça ucuzdu ve muhtemelen birazını kravatına dökmüşsündür, çünkü kokusunu hâlâ alabiliyorum."

Ağzını sıkarak bana ters ters baktı. "Bak, seni küçük serseri, senin yaptığını biliyoruz. Sen de biliyorsun. Şimdi itiraf edebilirsin ya da..."

Aynaya vurulan bir ses onu susturdu. Sandalyesini arkaya çarptı ve ortağı da onu takip etti. Ben de kendiminkine yaslandım ve bacaklarımı uzattım. Beni hâlâ masaya kelepçelemişlerdi. İçeri giren üniformalı memur duvarın yanında dururken hiçbir şey söylemedi.

Şimdi takılma ve bekleme oyununa başladık. Güzel. Başımı bir o yana bir bu yana salladım, sonra sırtımı esnetmek için öne doğru eğildim ve başımı kollarımın üzerine koyup uyuklamaya çalıştım.

Savunmasız bir pozisyondum ama yine de masaya kelepçelenmişim. Hafif bir uykuya dalmak kolay geldi. Uyuyabildiğiniz zaman uyuyun, durumunuzun farkında olun ve sabırlı olun. Bunların hepsi geliştirdiğim becerilerdi.

Memur boğazını temizlediğinde ve kapı kolunun hareket ettiğini görmek için gözlerimi açtığımda belki doksan dakikam vardı. Memur Titus'u tanımaya cesaret edemesem de iyi adamdı.

Daha sonra ödüllendirilecekti.

İçeri giren adam altmışlı yıllara takılıp düşmüş, yetmişli yıllara inip o kötü takım elbiseyi almış, sonra da günümüze kadar yuvarlanmış gibi görünüyordu. Mahsulün kaymağı.

"Ben Bay..." Durakladı ve elindeki dosyayı çevirdi ve neredeyse çantasını düşürüyordu. "Hardigan'ın avukatıyım. Lütfen dışarı çıkın memur bey."

Titus başını salladı, sonra avukatın omzunun üzerinden bana kısa bir bakış attı. Onun görüşü benimkinden daha yüksek değildi.

Avukat tek başına eşyalarını yere bıraktı ve "Sana ne teklif ederlerse kabul et. Eğer mahkemeye çıkarsak, sağlam bir mazerete ihtiyacın olacak. Eğer yoksa, yirmi beş yıldan müebbet kadar yatarsın."

"Bütün bunları çoktan çözmüş olduğunu bilmek güzel." Bu kuru yorum bana ters bir bakış kazandırdı. Bu konuda çok iyi olmaya başlamıştım.

Dosyayı çevirerek açtı ve bana doğru itti. "Yeminli ifadeler. İki yeminli ifade. Sizin ve kurbanın Southside'daki bir barda sokaklara taşan ve en az bir kişinin yaralandığı bir arbede sırasında çekilmiş video görüntüleri."

"Telefonuyla bizi videoya çekmeye çalışırken ayağı takıldı," diye belirttim. "Açık olmak gerekirse. Aslında kimse ona dokunmadı, o sadece sakarın tekiydi."

"Doğru, sakar ya da değil, yaralarını seninle ve bu Burns denen adamla ilişkilendirebilirler." Bir sonraki sayfaya geçti. "Otopsi, şiddetli bir dayak yediğini gösteriyor, o kadar şiddetli ki iç yaralar bırakmış. Eğer biri onu boğarak öldürmeseydi, muhtemelen bu yaralar yüzünden ölecekti."

Gerçek bir ilgi göstermesem de resimlere baktım. Burn tam bir enkazdı. Yüzü bile şişmiş ve çarpılmıştı. Ona attığım dayak bunu yapmazdı.

Bu yaralar aynı zamanda çok sayıda ve renksizdi, bu da ölüm öncesi anlamına geliyordu. Çok fazla morarması ya da kan akışı durduğunda şişmesi zordu.

Avukat, "Kabul ediyorum, bunların çoğu ikinci derece kanıtlar," dedi. "Ama mahkemede, bu adamı tam olarak nasıl ve neden öldüreceğinizi ayrıntılı olarak anlattığınıza dair yemin edecek bir tanıkları var."

Bakışlarına karşılık verdim ve bekledim.

"Bana kim olduğunu söylemediler. Sadece koruma alacağını ve mahkeme süreci başladığında, keşif sırasında bu bilgiyi alabileceğimi söylediler. Ama Bay Hardigan, bilinen çete bağlantılarınız var. Daha önce kanunla başınız derde girmiş, hakkınızda bir dosya var."

"Hepsi önemsiz şeyler ve çoğu çocukken ve mühürlüyken. Bu, suçla doğrudan ilgili olmadığı ve bunu bir hakime kanıtlayamadıkları sürece kabul edilemez kılar. Bu öyle değil."

Adam kaşlarını çatarak bana baktı. "Çok bilgilisin"

"Okumayı severim. Ayrıca yemek yemek ve biraz su içmek istiyorum. Elli iki saate yaklaşıyoruz. Yirmi saat içinde ya beni suçlayacaklar ya da bırakacaklar. Ve adınızı söylerseniz iyi olur."

"Kahretsin," diye küfretti adam. "Martin. Martin Russell." Elini sıkmam için bana uzattı ama hâlâ masaya zincirlenmişken bunu yapmak zordu. "Özür dilerim Bay Hardigan. Bir dakika, elli iki saattir burada olduğunuzu mu söylemiştiniz?"

"Bu bir tahmin." Omuz silktim. "Fark etmez. Benden yirmi kadar para alıyorlar ya da gitmeme izin vermek zorunda kalıyorlar, ama bir kez işedim ve yemek vermediler."

"Bununla ilgileneceğim ve sizi hemen mahkemeye çıkaracağım." Saatine baktı "Yargıç Fraser bu gece davalara bakıyor. Kendisi bir torba dolusu pisliktir ama polisin görevi kötüye kullanmasına çete üyelerinden daha fazla dayanamaz."

"Ona üniversite öğrencileri hakkında ne düşündüğünü sorun." Gözlerinde bir şaşkınlık belirdi.

"Ve evet, kayıtlıyım. Şu anda Eyalet'te 4.0 ortalamam var. Mezuniyetime 18 kredi kaldı."

"Sen hukuk mezunusun." Yüz ifadesi düpedüz gıdıklanmışa döndü. "Bay Hardigan, özür dilerim. Buraya geldim ve sana boktan bir tavsiye verdim. Ben gidiyorum."

hemen şimdi halletmeliyiz."

Adımlarında bir sıçrama ile ayrıldı ve ben sandalyeye geri çöktüm. Yakında işememe izin vermezlerse, onu çıkarıp aynalarını boyayıp boyayamayacağıma bakabilirdim. Bu eğlenceli olurdu.

Kapı tekrar açıldı ve Titus'u görmeyi umarak başımı kaldırdım, başka bir takım elbiseli değil, görünüşüne bakılırsa oldukça genç ve varlıklı biriydi. Uyarı zilleri çaldı ama yerimi değiştirmedim.

"Bay Hardigan, benim adım Dominic Walsh, henüz avukat değilim. Bana söyleyeceğiniz hiçbir şey gizli değildir. O yüzden hiçbir şey söylemeyin. Size önerdikleri anlaşmayı kabul edin. Başkasını savunmak için adam öldürme suçunu kabul et. Kurban kız arkadaşınıza tecavüz etti. Onu neredeyse öldürüyordu."

Hiçbir şey söylemedim ama kelepçeler bileklerimi ısırdı.

"Eğer bununla savaşırsanız, savcılık sadece sizin yaptığınıza değil, onun da size yardım ettiğine dair tartışılmaz kanıtlar elde edecektir."

Çenem kilitlendi.

"Sana karşı kullandıkları tanık o. Onu tam olarak nasıl öldüreceğini anlattığın kişi. Sana söylemedikleri şey, vücudunda uyuşturucu olduğuydu, öldürüldüğünde bilinci yerinde değildi. Etkisiz hale getirilmiş. Hızlı etki eden uyuşturucu sisteminden çıkmıştı, kan dolaşımında uzun ömürlü değildir."

Bununla nereye varmak istediğini tam olarak anladım.

"Dahası da var. Teker teker Vandalların peşine düşecekler. Freddie Dunlap en kolay hedef, ama Jasper Horan ve Rome Cleary bir sonraki en olası hedefler. Nereye varmaya çalıştığımı anlıyor musun?" Bir süre durakladıktan sonra, "Cevap verme. Savunmayı kabul et, onlara bunu kabul edeceğini ve nedenini söyle. Bu, mahkemeye çıkıp onu öldürdüğünü ve tam olarak nasıl öldürdüğünü söylemen gerektiği anlamına geliyor. Bilmen gereken her şeyi sana sağlayabilirim."

Bir nefes verdi ve ardından saatine baktı.

"Zamanım doldu. Anlaşmayı kabul et. Burada senin ölmeni ve tahtadan tamamen silinmeni isteyen oyuncular var. Bu bir aksilik olabilir ama üstesinden gelemeyeceğin bir şey değil. Anlaşmayı kabul edersen, yardım alacaksın."

Sonra da gitti.

Otuz dakika sonra, Titus beni tuvalet molasına ve biraz su içmeye götürdükten sonra, üçüncü bir takım elbise içeri girdi

Adı Walker Remington'dı, Liam tarafından gönderilmişti.

Onu ben gönderdim.

"Memur bey," dedim Titus'a bakmadan. "Bölge savcısını buraya çağırmasını söyle. Bir anlaşma yapmak istiyorum ve bunu yazılı olarak istiyorum."

Walsh bana bilmem gereken tek şeyi söylemişti. Hiçbirini bu duruma sokamazdım. Üç yıl hayatta kalabilirdim ve bu hepsini güvende tutardı.

OceanofPDF.com

CHAPTER 31

OceanofPDF.com

EMERSYN

I kulüp binasında kaldım. Dahası, Vaughn'un yatak odasından çıkmadım. Daha da iyisi, Roma'nın içki, Vaughn'un da yemek almaya gittiği bir sefer dışında onlar da ayrılmadılar.

Vaughn gittiğinde sormak zorunda kaldım. "Aletine dövme yaptı mı?"

Roma gülümsedi. "Bana nasıl yapılacağını gösterdi. Ama işi ben yaptım."

"Alabilir miyim?" Bize su bulmaya gittiğinde eşofmanlarını giymişti. Bir sürü su. Bira da vardı ama hiçbir şeyi uyuşturmak istemedim. Giyinme zahmetine de girmemiştım. Birbirleriyle bu kadar rahat olmalarını izlemekle meşguldüm.

Benim için bir ilk daha. En azından istekli bir ilk daha ve başka hiçbir anının burayı almasına izin vermeyecektim. Aslında, onu zihnimin arkasındaki karanlık bir kutuya kapattım ve sürgüyle kapattım. Eşofmanını aşağı itti ve yarı sert ereksiyonunu serbest bıraktı.

"Bunu nasıl yaptın?" Dikkatle parmaklarımı resmin üzerinde gezdirdim. Beni oraya bu şekilde koyduğuna inanamıyordum. Kesinlikle bendim. Bunun benim için ne anlama geldiğini bile anlayamıyordum.

"Dikkatlice." Bunu söylerken neredeyse sinsi bir sırıtış vardı ve ben de ona güldüm. "Sertleştirdim ve sonra parça parça yapardım. Bu zaman alır ve acı beni tekrar yumuşatırdı. İyileştirdim, sonra seni düşünürdüm ve devam ederdim."

Aman Tanrım.

"Beni tekrar emmek ister misin?" Bu sorudaki gerçek merak beni şaşırttı. "Liam bir keresinde bunu seveceğimi söylemişti ama sana kadar hiç denemek istememiştım."

"Rome, bunu uzun zaman önce yaptın. Yapmak zorundaydın." Omuz silkti. "Bu senin içindi. Her zaman senin için."

Ve eğer bu beni neredeyse kırmadıysa. Sonra, gözyaşlarımı ve beni yakmakla tehdit eden tehlikeli duygularımı gizlemek için, yavaş ve istikrarlı bir şekilde sikini aşağı yukarı okşamaya başladım. Gülümsedi.

"Bu çok güzel. Ama ben senin ağzını ve boğazını daha çok seviyorum."

Kıkırdayarak ona istediğini verdim ve onu okşarken yavaşça sikinin başını emmeye başladım. Neredeyse anında sertleşmişti.

"Evet." Roma bir elini saçlarımda gezdirdi. "Bu. Daha hızlı ve daha derin."

Boğazıma ilk çarptığında ona bir bakış attım ve yüzündeki mutluluk ifadesi gözyaşlarımdan yanaklarımdan aşağı süzülmesine neden oldu.

"Gel," diye çağırdı Roma. "Yüzüme otur, seni tekrar tatmama izin ver. İçinde Vaughn olmadan. Sadece ben." Eğer bu beni neredeyse kendiliğinden tekrar boşaltmaya yetmediyse... Yatakta yer değiştirdim ve o da beni tamamen yüzüne oturtacak şekilde hareket etti ve parmaklarıyla dudakları beni ayırmaya başladı. Ona yapabileceğim en iyi oral seksi yapmaya odaklandım.

Bütün zevki onun almasını istiyordum. Bağırması boğazıma ilk döl sıçramadan önceki tek uyarımdı ve her damlası için onu sağdım. Bir süre sonra amımı dillemeye devam etti ve sonra beni ağzıyla ve parmaklarıyla sikmeye başladı. İki eliyle kıcımı kavradığında sertleştim ve başımı kaldırdım.

Bir anda Vaughn'la göz göze geldik ve ben kalçalarımı Roma'ya doğru sallarken o da diz çökerek yüzümü kavradı. Parmaklarının baskısı kıcıma çok yakın-

"Güvendesin," diye hatırlattı Vaughn ve beni öpmeden önce ağzımın kenarındaki dölün bir kısmını sildi. Küçük öpücükler, yumuşak öpücükler, kelebekler gibi. "Kıcına dikkat et Rome. Nazik ol. Dove belirsizdir."

Bir anda Rome'un beni tutuşu hafifledi ve kıcıma masaj yapmaya başladı. Çok yaklaşmıştım ve bu çok tatlı ve... "İsteyerek yapmadım..." Fısıldadım.

"Güvendesin," diye tekrarladı Vaughn. "Sen hazır olana kadar, eğer hazır olursan, hiç kimse senden hiçbir şey alamayacak. O amcığını ve o ağzını sikmekten çok memnunum. Kahretsin, eline boşalacağım."

Bu sözler ve Rome'un klitorisimi sertçe emmesi içimde bir orgazm dalgası daha yarattı. İşini bitirmek yerine, Rome ben titreyen bir karmaşa olana kadar tüm ıslaklığı yalayıp yuttu.

Vaughn ancak o zaman sözünü tuttu. Beni ters çevirdi ve yıldızları görene kadar becerdi ve bu sefer bayıldığımda, sabaha kadar uyanmadım, tam aralarında sıkışmıştım, çıplak vücutları benimkine sarılmıştı.

Cennet gibiydi.

Ta ki kapının hemen girişinde duran kardeşimin bakışlarıyla karşılaşana kadar. Kardeşimle.

Gözlerimi kapattım.

"Giyinebilir misin lütfen?" Bir kez başımı salladım.

Vaughn küfretti ve Milo'ya bir yastık fırlattı. "Odama girmene izin vermeyeceğim, Raptor."

Milo hiçbir şey söylemedi, sadece topuklarının üzerinde döndü ve gitti. Gözlerim kapalı, uzun bir süre öylece yattım.

"Onunla ben ilgilenirim," dedi Vaughn. Bu iyi bir şeydi, çünkü son yirmi dört saatten sonra amım her yönden acıyordu ve ben uzun, şehvetli bir çürüktüm. Karın kaslarım bile ağrıyordu.

Dövme-sağ.

"Hayır," dedim sonunda, gözlerimi açtığımda Roma'nın beni izlediğini gördüm. "Onunla konuşmam gerek." Ondan kaçmayı bırakmam gerekiyordu. Hayır, sonuçları okumamıştım ama çok fazla benzerlik, çok fazla gerçek vardı. Eğer kardeş olmadığımız ortaya çıkarsa, bu beni gerçekten yıkabilirdi.

"Seninle gelmemizi ister misin?" Roma sordu ve ben de onu öptüm. "Hayır, ben iyiyim."

Tek başıma düş aldım, çünkü açıkçası amım gerçekten acıyordu. Sakatlayıcı bir şekilde değil ama evet, bir süreliğine penislere kapalıydık. Çocuklar benim için kıyafet buldular ve Vaughn dövmemi kontrol etti, ben aşağı inmeden önce üzerine taze merhem sürdü.

Milo mutfakta kahve içiyordu. Kapı aralığında duraksadım ve adamı savunmasız bir anda inceledim. Her ne kadar kaba biri gibi görünse de, onda bir yumuşaklık vardı. Anlayamadığım bir yoğunluk.

"Özür dilerim," dedim ve bana baktı.

"Seks için mi? Sen bir yetişkinsin Emersyn," dedi burnunu kırıstırarak. "Hoşuma gitmek zorunda değilsin ama gerçekten istediğin kişiyle yatabilirsin."

"Teşekkür ederim. Hem izin hem de kahve için." Bana doğru ittiği fincanı aldım ve yine de biraz iğnelemeye karşı koyamadım. "Ve hayır, seks için üzgün değilim. Onlar için asla üzgün olmayacağım." Hiçbiri için. Otururken, karşısındaki sandalye yerine ona daha yakın olan sandalyeyi seçtim. "Seni hatırlamadığım için özür dilerim. Sana inanmakta bile zorlandığım için üzgünüm."

"Ama şimdi biliyorsun?"

Kahvemden bir yudum alıp tüm fikri kafamda evirip çevirmeden önce ona "Evet," dedim. "Ve hayır."

"Yararlı," diye karşılık verdi gülümseyerek. "Açıklamak ister misin?" "Kan testini doktor yaptı."

"Bana söyledi. Bana da bir kopyasını verdi."

Elbette açmıştır. "Benimkini açmadım."

Milo kaşlarını çattı. "Neden açmadın?"

"Bir parçam bunun doğru olmasından korkuyor. Ailem hayatım boyunca bana yalan söyledi. Yaşadığım şeyler. Olanların çoğu önlenebilirdi. Belki de değişebilirdi. Bilmiyorum. Eğer bu doğru ruysa, yalanlar beni gömecek."

"Hiçbir şey," dedi hırlayarak, "seni bir daha asla incitemeyecek."

Ona inanmayı ne kadar çok istemişim. Sundukları umuda ve güvenliğe ne kadar tutunmak istiyordum. *Bu* beni doğru olmasından daha fazla korkutuyordu.

"Bir parçanızın bunun doğru olmasından korktuğunu söylemişsiniz. Peki ya geri kalanın?"

"Öyle olmayacak," diye itiraf ettim. "Sizinkilerin hepsi benimle ilgilendi - siz ilgilendiniz - çünkü beni kız kardeşiniz sanıyorsunuz."

"Öyle olduğunu biliyorum." Koltuğunda kaykıldı ve cüzdanını çıkardı. Bana yine resmi gösterecek sandım ama çıkardığı tek bir kâğıttı.

Test sonuçları.

Pozitif eşleşme.

Yakın aile eşleşmesi. Yüzdelere ve grafiklere bir sürü rakamdan oluşuyordu, ancak pozitif eşleşme benim odaklandığım kelimelerdi.

Milo Hardigan benim

kardeşimdi. Bir kardeşim vardı.

"Özür dilerim," dedi ve ben de gözlerimdeki yaş tabakasının arasından ona baktım. "Bunun doğru olmasından korktuğunu biliyorum."

"Neden bana söylemediler?" Neden yalanı sürdürdüler? Neden amcamın -Yoksa bu yüzden mi ona izin verdiler? Biliyorlar mıydı? Yoksa umurlarında değil miydi? Ben hep bilmediklerini düşündüm. Bir keresinde onlara söylemeye çalıştım ama kelimeler kifayetsiz kaldı ve aceleleri vardı.

"Bilmiyorum," dedi dürüstçe. "Belki de köklerini araştırmanı ve nereden geldiğini öğrenmeni istemediler. Zenginler ve güçlüler. Kan bağları onlar için çok önemli."

Evet, yaptılar.

Bradley Amca bana kaç kez Sharpe demişti?

Kağıda bakmaya devam ederken başımı salladım, düşünceler kırık bir tekerleğin üzerindeki sarhoş bir hamster gibi tekrar tekrar yuvarlanıyordu.

"Bana annemizden bahset," dedim talepten çok. "Bir kez denediğini biliyorum ama..."

"Bunu duymaya hazır değildin," diye kabul etti. "Konuşurken biraz kahvaltı yapalım."

"Şimdiye kadar üç şeyde iyiyim," diye uyardım onu.

Gülüşü beni gülümsetti. "Bana neler yapabildiğini göster evlat. Sana biraz daha öğretmeye çalışacağım."

Ben kreplerle uğraşırken o da yumurta yaptı. Bana annemizden bahsetti. Uyuşturucu bağımlılığını ve küçükken nasıl anlamadığını. Sonra kötü bir partide aşırı doz almış ve hepsi bu kadar. Bana bakmak için elinden geleni yaptı ama kimse fark etmeden önce bir süre geçti. Sonra Mickey geldi ve sisteme girdik.

Anlattığı bazı hikayeler çok komikti ama tabakları masaya taşırken, "Babamızın kim olduğunu asla itiraf etmedim. Onu bulmalarını istemedim."

"Hâlâ hayatta mı?"

"Sakin onu arama Ivy," dedi Milo ve sonra yüzünü buruşturdu.

Elini kapattım ve o da sakinleşti. "Sorun değil. Bana Ivy diyebilirsin. Diğer herkes bana kuş, Boo-Boo ya da cehennemden gelen bir şeytan diyor. Ivy biraz ferahlatıcı."

Milo güldü. Gerçekten güldü, başını geriye attı ve gözleri sevinçle parladı. Elini sıktığımda, o da bana karşılık verdi. Hüzünlenerken, "Ama ben ciddiylim. Onu arama. O ne bir müttefik ne de arkadaş olur. O en kötüsü. Bir uyuşturucu satıcısı. Beni alıp seni onunla bırakmak istedi. Seni hiç istemedi."

Bu muhtemelen canımı acıtmalıydı ama adamın varlığından daha önce haberdar olmadığımı ve *aranan* biri olmanın pek de öyle sanıldığı gibi bir şey olmadığını düşünerek başımı salladım.

"Bu çok kötü oldu."

"Sorun yok," diye güvence verdim. "Gerçekten. Hâlâ keşke diyorum, hayır sanırım demiyorum.

Eğer sizi de evlat edinmiş olsalardı, bundan pek hoşlanacağınızı sanmıyorum."

Yine de bir müttefikim olurdu. Ya da belki Bradley Amca da ondan kurtulurdu.

Cevabım buydu. Milo'yu bu yüzden evlat edinmemişlerdi. "Bir kardeşim olmasıyla ne yapacağımı gerçekten bilmiyorum. Benim adıma karar verme hakkına sahipmişsin gibi davranıyorsun. Hayatımın kontrolü sendeymiş gibi."

"Bizim dünyamız..."

"Milo, hayır. Dünya tehlikeli. İster inanın ister inanmayın, bunu biliyorum. Ben aptal değilim. Bazı şeylerle mücadele edebilirim ve tahtadaki tüm oyuncularını anlamayabilirim ama beni dışarıda bırakmak hiçbir şeyi çözmez. Sana söyledim, kafese kapatılmayacağım. Eğer kardeşim olmak istiyorsan, bırak da kardeşin olayım."

Kimsenin bize katılmaması garip geldi. Belki de konuşmamıza izin veriyorlardı. Konuşmayı benim performanslarım ve biraz da onun okul hayatı etrafında dolaştırdık. Hapishanede geçirdiği zamana geldiğimizde başını salladı. "Henüz değil, Ivy."

"Bunun için senden nefret edeceğimi düşünüyorsun."

Tabağı iterek, "Kasıtsız adam öldürmekten suçlu bulundum. Kız arkadaşına tecavüz eden adamı öldürmekten suçlu bulundum."

Korku içime işledi.

"Yapılacak en doğru şeyin bu olduğunu düşündüm. Ona daha fazla cehennem yaşatmak istemedim ve Vandallara daha fazla yaklaşımlarını istemedim. İtiraf pazarlığı beni daha uzun bir cezadan kurtardı."

Yutkundum.

"Tek dezavantajı, size yardım edemememdi. Onlara yardım edemedim. Ona yardım edemedim."

"Ne oldu?"

"Bu başka bir günün hikâyesi." Bakışlarıma karşılık verdi. "Bir adamı öldürdüğüm için beni hapse attılar. Uzun lafın kısası bu."

"Bunu hak eden birini öldürdüğün için." Omuz silktim. "Bunun için senden nefret etmeyeceğim." Nasıl edebilirdim ki? Eric'i öldürdükleri için Jasper ve diğerlerinden nefret etmediğimden emindim.

Ya da parktaki serseriler

için. Ya da dükkandaki adam

için.

Ya da Liam'ın kulüpte ateş açtığı insanlar. Aslında bazılarını öldürmüş olmasını umuyordum.

Milo elini uzattığında onu yarı yolda karşıladım ve elimi onunkiyle birleştirdim. "Bana karşı sabırlı olur musun?" diye sordum. "Bu hâlâ... yeni."

"Neredeyse 18 yıl bekledim evlat, gerekirse çok daha fazla bekleyebilirim. Boktan bezlerini değiştirmek zorunda kaldığımda, uyumadığında ya da kafama bloklar fırlattığında benden kurtulamadın. Bunu bekleyebilirim."

Güldüm, "Büyüleyici."

"Kesinlikle öyleydin," diye neredeyse ciddiyetle kabul etti. "Ama seni yeniden tanımak istiyorum. Beni tanımanı istiyorum. Ve -dinle beni- hala

Tam zamanlı olarak burada bulunmanız güvenli değil, istediğiniz zaman geri gelebilmeniz için çalışıyoruz."

Bu çok fazlaydı.

oktan da fazlaydı.

Kahvaltıda kilometrelerce yol kat etmiş gibi görünsek de önümüzdeki yolculuk çok daha uzundu. Vaughn işe gitmeden önce durakladı ve karnımdaki dövmeyi bir kez daha kontrol etti. Milo ağzını açtı ve ben ona bakınca tekrar kapattı.

"İyi, yine de düşünebilirim," diye beni uyardı ve ben de sırttım.

"Hemen arkandayım, ağabey."

Kelimeler dilimden döküldü ve Milo'nun gülümsemesi o kadar da vahşi ve tehlikeli görünmüyordu. Roma'ya veda ettikten ve Freddie'yle video oyunları oynamak için plan yaptıktan sonra Milo beni Liam'lara geri götürdü. Ben gidene kadar uyanmadığı için çok üzgündü.

Oraya vardığımızda Liam'ın keyfi yerinde değildi. Evi de çok kötü limon cilasası kokuyordu ve masada bir sandalye eksikti. Tüm ukalaca yorumları kendime sakladım. Gerçekten onun masasında sevişmemeliydik.

Milo gittikten sonra bana "Bugün evde kalmanı istiyorum," dedi ve ben de ona yeni dövmemi gösterdim. Bu onu duraksattı ve sırttı. "Vaughn iyi işe çıkartıyor. Ama cidden. İçeride kalmanı ve bir yere ayrılmamanı istiyorum. Bugün kapıya bakma ve kapıcıdan gelen telefonlara cevap verme."

"Eğer bu dnle ilgiliyse..."

"Değil," dedi. "Bugün toplantılarım var ve bana ulaşılamayabilir.

Burada ve güvende olduğunu bilmek beni daha iyi hissettirecek. Söz verir misin?"

"Söz veriyorum... ama akşam yemeğinde eve pizza getirmen için seni ikna edebilir miyim?" nk canım çok çekiyordu ve daha yeni kahvaltı yapmış olmamıza rağmen açlıktan ölüyordum. Muhtemelen yaktığım fazladan kaloriler yüzündendi.

"Tamamdır."

Sırttım ve arkamı dönmeye başladım, ama beni yakaladı, döndürdü, sonra nefes alamayınca ve kalbim kulaklarımda ınlayınca kadar öptü.

"Benim için iyi bir kız ol, Hellspawn." Sonra o gitti ve ben hala tutarlı düşünceler oluştırmaya çalışıyordum, cümleler kurmayı bırakın.

Esname hareketlerimi yaptım ve daha hafif bir egzersiz yaptım, çünkü çok ağrım vardı. Sonunda kanepeye kıvrıldım ve televizyonu açtım. Listemden birkaç filmi daha işaretlemek ve belki biraz kestirmek istiyordum.

Porno yerine Liam haberleri izliyormuş gibi görünüyordu.

Ve işte oradaydım, neredeyse dokuz aydır kayıp olduğumu belirten haber afişiyle birlikte tam renkli olarak. FBI ve kolluk kuvvetleri pes etmiş gibi görünürken, amcamla yapılan bir röportaja geçtiler.

Kamera ona odaklandığında içimden sıcak buzlar fışkırdı.

"Yeni ipuçlarımız var. Aile onu aramaktan asla vazgeçmeyecek. Yengem üzüntüden kendini kaybetmiş durumda ve erkek kardeşim de geçen hafta küçük bir kalp krizi geçirdi."

Kalbim sıkıştı.

"O iyileşirken, sahip olduğum tüm kaynakları onu bulmaya adıyorum." Kameraya doğru baktı ve bakışlarını üzerimde hissettiğime yemin edebilirim. "Eve dönme vakti geldi Prenses. Seni bulacağım. Söz veriyorum."

Uzaktan kumandayı televizyona fırlatacaktım ama televizyon diğer ödülleri ve teklif edilen ödülleri göstermeye başladı. Reed ailesinden gelen ödül de, Benedict ailesinden gelen ödül de oldukça büyüktü. Sonuç olarak, her taraftan milyonlarla ifade ediliyordu.

Telefonumu kaptığım gibi uygulama üzerinden Lainey'e mesaj attım ve bana cevap verene kadar tekrar tekrar kontrol ettim.

Merak etme. Hepsi görünüşte. Gerçi Adam bu konuda kararlı görünüyor ve Ezra dayanılmaz biri. Onlara söylemedim. Kimseye söylemedim. Ben senin arkadayım. Bana ihtiyacın olursa, nerede ve ne zaman olduğunu söyle.

Mesaj kayboldu. Sonra bir tane daha belirdi.

Ne istiyorsun?

Henüz bilmiyorum. Ama yaklaşıyorsa, bana gönderdiğin şeyi kullanacağım. Nerede olduğunu söyleyen iyi edersin.

Ben: Söz veriyorum.

Belki de onlara anlatmalıyım. Onlara neden geri dönmek istemediğimi söylemeliyim.

Neden cesaret edemedim.

Ama onlara söylediğim anda risk altındaydılar.

Jasper. Roma. Kellan. Vaughn. Freddie. Liam ve Milo bile, özellikle Milo, bu onu çok incitecekti.

Amcamın peşinden giderlerdi.

Gözlerimi kapattım. Onun ölmesi fikri ne kadar hoşuma gitse de, gerçeği öğrenen diğer herkes ölmüş ya da ortadan kaybolmuştu.

Bunun onlara olmasına izin veremezdim. Hayır, sadece uzak durmam gerekiyordu.

Emersyn Sharpe'ın ölmesi gerekiyordu.

OceanofPDF.com

CHAPTER 32

OceanofPDF.com

EMERSYN

A Lainey ile aramızdaki son mesaj kaybolduktan sonra uygulamayı kapattım. Sonra telefona baktım. Haberler başka konulara kaymıştı. Braxton Limanı'ndaki suç dalgası. Braxton Limanı'ndaki üstsüz dans barındaki silahlı saldırıyla ilgili soruşturma devam ediyor.

Başka hikayeler de vardı. Araba hırsızlığı. İki soygun. Bir kamyon dolusu kaçak göçmen. Bu konuşmayı farklı bir yöne götürdü. Çoğu beni hasta etti. Onları bu kadar meşgul eden şeyin bu olup olmadığını merak ediyordum. Suçlardaki keskin artış ve ikincil zararlar endişe vericiydi.

Polis şefi ve belediye başkanına geçtiklerinde yayını kapattım. Kulağa korkunç geliyordu. Mutfaktaki telefon çaldı, ani sessizliği bozdu ve sarsıldım. Kalbim hızla çarpıyordu, çalmaya devam ederken nefesimi tutmaya çalıştım.

Liam cevap vermemi istemedi.

Ben de cevap vermedim.

On dakika sonra asansörün sesi koridorda yankılandı ve gidip bakmak için asansöre bindim. Liam'ın komşusunu hiç görmemiştim, eğer varsa tabii. Kapıcı elinde bir paketle göründü, paketi kapının önüne bıraktı ve telefonuna not almadan önce kapıyı çaldı. Kapıya bir daha bakmadan asansöre bindi ve ben de kapıyı açmadan önce o gittikten sonra tam beş dakika bekledim.

Onun için ilk kez bir paket almıyor olacaktım. Ama bu onun için değildi.

Bana gönderilmişti.

Biri bana buradan bir şey gönderdi.

Bilen tek kişi çocuklardı. Lainey'e nerede olduğumu bile söylememiştim. Telefon masadaydı, zarfı açtım.

İçinden resimler düştü. Düzinelerce resim.

Kellan ve ben sürüş dersinde. Rome ve ben sokakta. Bu aylar önceydi. Beni ilk kez o zaman dışarı çıkarmıştı. Kellan'ın dükkanından, Vaughn'un dövmecisinden, Jasper'ın beni götürdüğü otelden resimler.

Bütün Vandalların resimleri de vardı.

Freddie'ye kadar her biri. Her atışta, üzerlerine artı işareti çizilmişti.
Son resim en kötüsüydü.

Hapishane turuncusu bir takım elbise giymiş Milo'nun yumrukları kanlı ve yüzü morarmıştı.

Fotoğraflara tek bir kâğıt eşlik ediyordu. Mesajı görünce midem bulandı.
Eve gel yoksa.

Fotoğrafların çoğu geçen haftadan. Çoğu ama hepsi değil.

Yakınlarda olmalı. O haber yayını sırasında nerede olduğuna bile bakmamıştım ama *yere* haberlerdi.

Kardeşimi daha yeni bulmuştum, amcamın ona zarar vermesine izin veremezdim. Belli ki amcam onu biliyordu. Nerede olduğumu da biliyordu.

Ne zamandır biliyordu? Ne zamandır bu kadar yakındı?

Bir sandalyeye çöktüm ve resimlere baktım. Sonra mektuba ve elimle ağzımı kapattım.

Eğer kalırsam, beni koruyacaklardı. Benim için savaşmışlardı. Jasper ne demişti? Onlar da benim için ölecekti.

Hayır.

Benim için başka kimse ölmedi. Başka kimse yaralanmadı.

Kalbim göğsümde öylesine sıkışmıştı ki her atışta acıyordu. Fotoğrafları topladım ve tekrar zarfın içine koydum. Eğer onları yakabilseydim... yakardım. Şimdilik onları yatak odasına geri götürdüm ve bir çantaya doldurdum.

Gömleklerini yanıma almak istedim ama cesaret edemedim.

Çoktan havaya girmiş olurdu. Karın kaslarımdaki acı bana Vaughn'un yazdıklarını hatırlattı.

Baş yukarı. Kanatlar

dışarı. Bunu

yapabilirim.

Onları koruyabilirim.

Roma'nın ayısı yatağımın yanında duruyordu. Son bir kez sarılmak için onu elime aldım ve yerine koymadan önce başına bir öpücük kondurdum.

Beni kurtardılar.

Şimdi sıra bendeydi.

Ancak gitmeye hazır olduğumda telefonuma tekrar baktım. Öylece ortadan kaybolamazdım. Başparmağım listede bir aşağı bir yukarı gezindi ve sonunda Freddie'yi seçtim.

"Boo-Boo!" İlk zil sesinde cevap verdi. "Tahmin et ne yapıyorum?"

"Eski öğretmenin olsa telefona cevap vermezdin." Homurdandı.

"Bunu bilemezsin. Çoklu görev yapabilirim."

İçimden bir kahkaha yükseldi. "Onun iyiliği için, onu becereceksen telefona cevap verme ve benim iyiliğim için, benimle telefonda konuşurken kimi becerdiğini söyleme."

"Anlaştık," diye kabul etti. "Beni istediğin zaman aramaktan çekinme. Geldiğini duymak isterim."

Bir kıkırdama daha kaçtı. Freddie şu anda bile beni güldürebiliyordu. "Bak..." Ayıldım ve derin bir iç çektim.

"Hayır."

"Ne?"

"Böyle bir iç çekişten iyi bir şey çıkmaz. Sorun ne, Boo-Boo?" "Eve gitmem gerekiyor." Kelimeler ağızımda kül olmuştu. "Vakit geldi."

"Lanet olsun, hadi ama. Birimizin seni almasını ister misin? Burada olmanı özledim."

Ağlamayacaktım. Reddettim. "Kulüp binasına değil Freddie. Benim..." Söyleyeceğim şeyden o kadar nefret ediyordum ki. "Gerçek evime."

"Bunu yapmak istemezsin," diye karşı çıktı. "İstemediğini biliyorum."

"Annem hasta." Yalan değil. "Babam kalp krizi geçirdi." Buna hâlâ inanamıyordum. Doğru muydu yoksa beni dışarı çekmek için bir yalan mıydı?

En kötüsü de neden umursuyordum ki?

"Boo-Boo, yapma bunu." Freddie'nin sesindeki tüm mizah izleri silinmişti. "Ciddiyim. Yapma. Diğerlerini de alalım. Konuşuruz ve bir plan yaparız. Milo gelmiş geçmiş en iyi planlayıcıdır."

"Freddie dur," dedim usulca ve o da sustu. "Bunu yapmak istediğin, beni güldürdüğün ve sen olduğun için teşekkür ederim. Ama bunu yapmak zorundayım. Herkese bunun benim seçimim olduğunu söylemeni istiyorum."

Kendimden daha çok nefret ettim.

"Gitmeni istemiyorum."

"Özür dilerim."

"Beni bekle. Hemen Liam'ın yerinde olacağım. "

"İlgilendiğiniz için teşekkür ederim. Müsait olduğumda arayacağım." Ki bu muhtemelen hiçbir zaman olmayacaktı. Telefonu yüzüne kapatmak hayatımda hissettiğim en kötü duyguydu. Acıyı anladığımı *sanıyordum* ama veda etmek acı veriyordu.

Liam için bir not bıraktım. Kısa ve öz. Ama gitmem gerektiği ve artık ailemin yanına dönmek istediğim yalanlarını yazarken gözyaşlarıma engel olamadım.

Onları sildim ve asansöre binerek lobiye indim. Aşağı inerken kendimi toparladım. Emersyn Sharpe'ı naftalinden çıkardım, artık ona tam olarak uymuyordu. Sert ve sivri uçları ruhumu kesiyordu. Çok kırılgan dış yüzeyim sürtünüyordu.

Ama o duvarın arkası daha güvenliydi. Bu mesafe. Beni bekleyen araba beni şaşırtmadı.

Şoför arka kapıyı açtı ve ben de içeri girdim. Arkama bakmadım. Bakamazdım. Çantayı tuttum. İçinde Lainey'nin benim için hazırladığı kimlik ve para olan çantayı değil. Onu Liam'ın evinde saklı bırakmışım.

Eninde sonunda ihtiyacım olabilir.

Şoför bana hiçbir şey söylemedi ama bir telefon etti. "Evet efendim, onu buldum. Tam olarak söylediği yerdeydi."

O.

Birileri çok para kazanmıştı. Aferin onlara, sanırım.

Yeni telefonumu da yanımda getirmemişim. Onu çantamda bırakmışım. Bradley Amca'nın onlarla hiçbir bağı olmasın istedim.

Numaraları ezberlemek bir dakikamı almıştı ama üçünü hafızama kaydetmişim.

Sahip olduğum tüm zaman buydu.

Arabanın dışındaki hareketlilik gözüme çarptı ve motosikletle sürücüsünün bizi takip edişine baktım.

Liam.

Lanet

olsun.

Gözlerimi kapattım ve başka tarafa baktım. Sürücü nefesinin altından bir şeyler söyledi ve aniden hızlandık. Ama ne yaparsa yapsın, motosiklet bizi takip etti. Sarsılıp beklenmedik bir çıkış yaptığında, motor hızla yanımızdan geçti. Onun için çok hızlı dönmüştük.

Çok geçmeden bir havaalanı yoluna girdik. Hepsi aynı görünüyordu ve şoför bir güvenlik kapısından sonra diğerinden geçti.

Özel havaalanı.

Motorları rölantide çalışan uçağın yanına kadar yanaştı. Şoför yanıma geldi ve kapımı açtı. Çantamı aldığında hiçbir şey söylemedim, sadece dışarı çıktım. Arabadan uçağın merdivenlerine kadar olan yirmi kadar adım sonsuza dek sürecekmış gibi geldi.

Arkamdan gelen bir bağırış beni adımlarımın ortasında sendeletti. "Yapma bunu!" Merdivenlere varır varmaz arkama baktım. Liam kapının dışındaydı ve güvenlik

etrafını sarıyordu.

Yüz ifadesi cehennem gibiydi.

"Hellspawn!" Dur, diye fısıldadım

sessizce. Sadece dur.

Arkamı dönerek merdivenleri çıktım.

Arkamdaki kapı çoktan kapanmıştı ve pilot bana oturmamı söyledi. Kabindeki diğer tek yolcu, ben onun karşısındaki koltuğa otururken beni izledi. Uçak hareket etmeye başladığında bile emniyet kemerinin takılma sesi yankılandı.

"Evinize hoş geldiniz, Prenses."

Emersyn ve Vandallar [Dirty Devil](#)'da geri dönecek.

Heather'ı ve tüm serilerini takip etmek için okuyucu grubuna katılın:

<https://www.facebook.com/groups/HeathersPack/>

OceanofPDF.com

DIRTYDEVIL

Şimdi

Sipariş Verin Sırlarımız neden bize zarar

vermeye devam ediyor?

Neden sırlarımız geri gelmeye devam ediyor? Neden sırlarımız ölmüyor?

Emersyn Sharpe beklediğim gibi bir şey değildi ve hayal edebileceğim her şeydi. Kaldı ve her şeyi değiştirdi. Erkeklere hadlerini bildirdi. Ateşi ve cesareti vardı, sahip olmayı dilediğim bir vahşilik.

Onun karanlığı benimkini evim gibi hissettirecek şekilde çağırıyordu.

Ancak sır saklamak zor iştir ve en kötüsünü bildiklerini düşünen insanlara bile tam olarak güvenilemez. Bunu ne kadar umutsuzca istesenez de.

Gerçek sizi özgür bırakabilir, ama yalanlar? Sizi öyle sıkı bağlarlar ki, kapana kısıldığınızın farkına bile varmazsınız.

Milo'nun eve gelişi Liam'ı bize geri getirdi ve Boo-Boo da hemen uyum sağladı.

Her şeyin daha iyiye gitmesi gerekiyordu. Peki nasıl kötüleşti?

Neden, neden gitti? Neden bekleyemedi? Benim adım Freddie Dunlap ve onu bulacağım.

KİRLİ ŞEYTAN, düşman-sevgili/aşk-nefret temaları içeren tam uzunlukta olgun bir üniversite/yeni yetişkin romanıdır. Bu kitap karanlık temalar ve yoğun durumlar içeren bir içeriğe sahiptir. Bu bir ters harem romanıdır, yani

Ana karakterin birden fazla aşk ilgisi var. Bu serinin dördüncü kitabı.

OceanofPDF.com

A F T E R W O R D

Evet, öyle oldu.

Muhtemelen bir dakikaya ihtiyacınız var, bu yüzden siz adıma küfrederken ben burada oturacağım. Henüz yapmadılarsa, üzerinde #TeamMadAtHeather yazan düğmeler basacaklarından eminim.

Bunu sindirmek için hala birkaç dakikaya ihtiyacınız var mı?

Yeterince adil. Zamanım var. Biraz su iç, nefes al, yürü ve geri gel.

En başta size hikâyenin sonunda mutlu bir son vaat ettiğimi biliyorum. O sona daha çok var. Acımasız Hain'in burada biteceğini hep biliyordum ama buna sizin kadar ben de hazırlıklı değildim.

Vicious Rebel'de Emersyn'in Vandallara geri dönmek için bir seçim yaptığını kabul etmek önemlidir. Orada kalmayı seçti. Bu kitapta, Vandallarla kalmak için kardeşiyle bir savaş veriyor. Kendi şüpheleriyle savaşıyor. Kendi korkularıyla.

Liam da dahil olmak üzere Vandallar onun güçlenmesine yardımcı olur. Yürüttüğü savaştan yüzde yüz emin olmasalar bile, savaşmasına ve kendini geri kazanmasına yardımcı oluyorlar. Bir kısmını biliyorlar. Her ne kadar onlara geri dönmeyi seçmiş olsa da, şimdi onları korumak için uzaklaşmak da onun seçimiydi.

Onlar onun için kendi güvenliğinden daha önemli. O önemsiyor. Bir sonraki kitap için korkuyor musunuz? Ben korkuyorum ve aynı zamanda bu yolculuğun henüz bitmediğini de biliyorum.

Dayanın ve bana bağırarak için Sürüye ya da Spoiler grubuna uğramaktan çekinmeyin.

xoxo

Heather

OceanofPDF.com

SNEAKPEEK ATKILLSONG

Önsöz

Viyana

Sadece birkaç dakikam kalmıştı. Banyo saatinden sonra babam her zaman bir saat televizyon izlememe izin verirdi. Günde sadece bir saat ve sadece okul ödevlerimi yapmış ve ev işlerimi bitirmişsem. Her zaman daha fazlasının beynimi çürüteceğini söylerdi ve ben akıllı bir kızdım. Akıllı kızlar akıllı kararlar verirdi.

Her sabah iş zamanı geldiğinde ve her gece yatmadan önce bunu söylerdik. Televizyondaki çizgi filme baktım. Babam buna gülüyordu, izlemeyi en sevdiğimiz şeydi. Bölüm bittiğinde boyama kitabımdaki sayfayı bitirdim ve vakit gelmişti.

Sayfayı dikkatlice yırttım. Her zaman dikkatlice. Düzgün kenarlar. Karmaşık bir desendi ve molalarımdaya boyamak bütün günümü aldı. Boya kalemlerimi temizledim ve önünü ve boya kalemi kutularını sildikten sonra boyama kitabımı sehpanın altına geri koydum. Babanın kuralları.

Zaten pijamalarımı giymiştim ama babama boyama sayfasını vermek ve ona iyi geceler öpücüğü vermek istiyordum. Oturma odasının ışığını kapattım ve bodrum kapısına gittim. Eğer zincir açıksa, bu yatağa git anlamına geliyordu çünkü babam zaten meşguldü. Kapı bir çekişle açıldı. Zincir yoktu.

Yaşasın.

Merdivenlerden bodruma indim. Babam tezgahının başındaydı. Yerde taze plastik vardı ve aletlerini sıraya diziyordu. Üzerinde önlüğü yoktu, yani henüz işe başlamamıştı. Geldiğimde gülümsedi.

"Hepsi bitti mi?"

Boyama sayfasını zaferle havaya kaldırdım. Ayrıntıları tam olarak tutturmak benim için çok zor olmuştu. Aletlerden birini sırayla yere koydu, sonra sayfayı aldı ve dikkatle inceledi. Karıştırmadım ya da aşağı yukarı zıplamadım.

"Mükemmel olmuş, tatlı kızım," dedi yavaşça gururla gülümseyerek ve göğsümde mutluluk balonları şişti. İlk kez tam olarak doğru yapmıştım. Babam bana her zaman bakmam için bir sayfa verirdi ama onu incelemek için sadece bir dakikam olurdu, sonra renkleri aynen kopyalamam gerekirdi. "Yatmaya hazır mısın?"

"Evet efendim," dedim ona, önümde çömelirken hâlâ mutlulukla sırtıyordum.

"Nefes kontrolü."

Yüzüne üfledim ve o da nane kokulu temiz dişlerimi kokladı. Yapmadığım bir şeyi yapmışım gibi babamı asla kandırmaya çalışmadım. Benim kendi meydan okumamla dönmemi bekledi.

"Sarılma kontrolü."

Ya sarılırdım ya da öperdim. İkisini de alamazdım. Babama ne istediğimi söylemek zorundaydım.

Çalışmalarımı özenle bir kenara koydu ve sonra beni kucakladı. En iyi sarılmayı babam yapardı. Kollarımı boynuna doladım ve omzunun üzerinden ona baktım. Benim de çok iyi bir babam vardı.

"Babanın seni yatırmasını mı istiyorsun?"

Bazen yapardım ama ben büyük bir kızdım ve babamın hala yapacak işleri vardı. Yatağın altında canavar olup olmadığını kontrol etmesine de ihtiyacım yoktu. Canavarlar babama bulaşmamaları gerektiğini iyi bilirlerdi.

Sandalyeye bantlanmış canavar bana baktı, gözleri şişmiş ve yüzü kızarmıştı ama ben ona sırtıttım. Canavarlar bana zarar veremezdi.

"Hayır baba," dedim arkama yaslanıp yanağına bir öpücük kondururken. "Bunu yapabilirim."

"Aferin kızıma. Hadi yatağa o zaman."

"İyi geceler baba," dedim merdivenlere koşarken ve ona el sallamadan önce sandalyedeki canavara sırtıttım. Canavarlarla konuşmamam gerekiyordu ama babamın bir canavar daha yakaladığını bilmek beni her zaman daha güvende hissettiriyordu.

Merdivenleri atlayarak çıktım ve kendimi dışarı attım. Sonra bir sonraki merdivenden yatak odama çıktım. Battaniyenin altına girip Mösyö Claude'a sarılırken ışıklarla bile uğraşmadım. Panda ayısı kendimi bildim bileli benimdi ve ona sarılmak için zaman ayırdım.

onu y a n ı m a sokardım. Biz uyurken babam  a l ı ş ı r d ı ve sabah canavar gitmiş olurdu.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 1

Merrick

"Sana inancım tam, Merrick." Lancaster Sanatoryumu'ndayken bana bir nevi annelik yapmış olan hemşire sıcak bir şekilde gülümsedi. "Seni özleyeceğim ama bir daha görmeyeceğim. Buna kadın sezgisi diyebilirsiniz."

Sekiz haftadır buradaydım, tabii ki gönüllü olarak. Bu iyi insanlar beni sinir bozucu küçük bir alışkanlığımdan kurtarmaya çalışıyorlardı. Çok fazla kalp kırıklığı yaşadıkten ve yanlış insanlara çok fazla güvindikten sonra, tedavi olma zamanının geldiğini düşündüm.

Personel harikaydı, terapi seansları günümün en önemli anlarıydı. Bir grup tarafsız yabancıyla duygularınızı konuşmak bana gerçekten ilerleme kaydettiğimi hissettirdi.

Bertha kapıyı açtı ve benim koğuştan çıkmamı bekledi. Üst düzey güvenlik ya da onun gibi bir şey değildi. Herkes kendi özgür iradesiyle buradaydı ve istediği zaman çıkış yapabiliirdi. Sadece kibar davranıyordu ve bu yönünü seviyordum. Kendi annem çoğunlukla ortalıkta yoktu ve Bertha'dan harika bir anne olurdu.

"Hadi, şimdi. Geç oluyor. Eminim biz ihtiyarlarla bir gece daha geçirmek istemezsiniz." Sık sık vardiyalarını paylaşan üç yaşlı hemşireyi kastederek sırttı.

Kaşlarımı çattım. Burayı seviyordum ama programın tamamlanmasının üzerinden üç hafta geçmişti bile. Kimse beni bu insanlar gibi anla y a m a z d ı . Hayır, böyle düşünerek kaygan bir yokuştan aşağı inmeye başlıyordum.

Derin bir nefes alarak sırt çantamı omzuma attım ve telefonumu cebime soktum. "Harikaydı ve benim için yaptığınız her şeye minnettarım. Ve haklısınız. Geri dönmeyeceğim."

Terapide başarılı olmuş ve stresli olduğumda işime yarayan mükemmel başa çıkma mekanizmalarını bulmuştum. Yepyeni bir araç cephaneliğiyle donanmış olarak dünyaya geri dönmeye hazırdım.

Ben asansöre yönelirken son kez veda etti.

Kahretsin, bu iyi hissettirdi. Eve dönerken biraz akşam yemeği alacak ve serbest kalışımı büyük, yağlı, sulu bir biftekle kutlayacaktım.

Asansörün kapıları açıldı ve içeriye adım attım, tamamen kendime ait olduğu için kısmen mutluydum. Saat neredeyse dokuzdu, bu yüzden çok fazla insan

Personel ya da benim gibi rastgele serbest bırakılanlar dışında Lancaster'a gelip giden yok.

Birinci kata inmeye başladığımda hoparlörlerden yumuşak, sevimsiz bir müzik çalıyordu. Arka duvarda kocaman, karikatürize edilmiş bir tabela asılıydı ve ortasında kalın blok harflerle "*Bir şey gördünüz mü? Bir şey söyle!*" yazısı kalın blok harflerle ortasına basılmıştı. Her şey ilkokulu çağırıyordu ve içimde uyandırdığı nostaljiyle kıkırdamama neden oldu. Koridorları ve tuvaletleri kaplayan, bize iyi insanlar olmamızı ve iyi kararlar almamızı hatırlatan tüm tabelaları seviyordum. Aslında, muhtemelen onlara daha fazla dikkat etmeliydim yoksa terapiye ihtiyacım olmazdı.

Sokağa çıktığımda serin ve nemli hava tenimi öptü. Dışarıda pek fazla insan yoktu ve şehrin bu kısmı her zaman ışıktan yoksundu. Eski bir melodiyi ıslıkla çalarak binalara yakın durdum, ara sıra evsizlerin ya da çöp yığınlarının üzerinden geçtim.

Lancaster gerçekten de mahallelerini temizlemek için daha fazla çaba göstermelidir.

Sokaktaki tek açık bara yaklaşırken, ön tarafa varmadan hemen önce bakışlarımın ara sokakta gezinmesine izin verdim ve adımlarım duraksadı. Bu hiç de doğru görünmüyordu.

Bir şeyler mi görüyordum? Öyle umuyordum, çünkü bir adam bir kadını duvara yapıştırmış gibi görünüyordu. Gölgelemler onlara uğursuz bir hava veriyor olabilirdi. Belki de bir sevgili kavgasıydı. Duyabildiğim kadarıyla hiç çığlık yoktu.

Ama sokaktan oldukça uzaktaydılar.

Kendimi yürümeye devam etmeye zorladım, çifti gözden kaybettiğimde her adımın ne kadar ağır olacağına hazırlıksızdım. İçgüdülerim çok kötüydü, Lancaster'a gitme nedenimin bir parçası da buydu, bu yüzden muhtemelen sahnenin yanlışlığını hayal ediyordum.

Bir şey mi gördünüz? Bir şey söyle.

Bu işareti görmek bir tesadüf müydü? Yoksa kozmik bir ipucu mu?

Hay sikeyim. Kadının iyi olduğundan emin olmak için çifti kontrol etmekten zarar gelmezdi.

Birkaç adım geri çekilerek ara sokağa tekrar baktım. Muhtemelen sokağın kenarına kadar kayan ve bir omzunda spor çantasıyla köşeden bakan büyük bir ninny gibi en göze çarpmayan figürlerden biri değildim. Bana dikizci Merrick falan demeyin, ama bakın

bir şey söylemek harika bir fikirdi. Yine de, eğer durumu yanlış anlamışsam yabancıları engellemek istemedim.

Ancak adam kadını duvara sıkıştırmış, bir eliyle boğazını sıkmış ve kadının üzerinde yükseliyor gibi görünüyordu. Kabul etmek gerekir ki, gölgeler arasında birer siluet gibiydiler. Uzaktaki arabalar bile sokaktan gelen seslerden daha gürültülü görünüyordu. Kararsızlık beni yerime mıhladı.

Bir barın hemen dışındaydılar. Sokakta hızlıca sevişmeye gidiyor olabilirlerdi. Bir fahişe olabilirdi ve kirasını bu şekilde ödemeyi planlıyordu. Sözlerini kesmek kabalık olurdu, özellikle de müşteriyi korkutursam bunu telafi etmek için üzerimde hiç para yokken.

Lanet olsun. Şimdi kendimi röntgenci gibi hissediyordum. Yine de oyalandım ve ara sokaktaki adam onu boğazından tutup kaldırmaya başladığında itirazlarımı tamamen unuttum. Son kontrol ettiğimde, bu güvenli bir sapıkça seks uygulaması değildi. Onu öldürebilir ya da en azından ciddi bedensel zarar verebilirdi.

Beynim oraya vardığımda ne yapacağımı tam olarak düşünemeden bedenim hareket etti. Adam ondan daha iriydi ama ben de küçük bir adam değildim. Yine de kendimi asla bir dövüşçü olarak görmedim. Ta ki kız adama vurana ve adam da kıza ters vurana kadar. Adam kızın boğazını bırakmasına rağmen -ki bu iyi bir şeydi- kız binanın kenarından sekti ve içim kıpkırmızı oldu.

Yumruklarım havada uçuşurken ona çarptım. Sanki beynimin, onu kızdan uzak tutmamı söyleyen kısmı hariç diğer tüm kısımları kapanmıştı. İndirdiğim her darbede parmak eklemlerim kırıldı. Adam ağırlığının altında sendeledi. Uzaktan dev gibi görünse de, yumruklarımın yüzüne çarpması onu neredeyse normal boyutlarına indirecek gibiydi.

Beynimin uzak bir kısmı sadece eylemi gözlemledi. Şiddet yanlısı bir insan değildim. Ne kendi kendime ne de bir başkası tarafından teşhis edilmişim. Sanatoryumda geçirdiğim zaman daha çok, kısa süren acı verici bir tanışıklığın ardından insanları memnun etme ve onlara uygunsuz bağlanma ihtiyacımla ilgiliydi. Bu mu? Bu ben değildim.

Yine de durmadım. Geri çekilmeyi her düşündüğümde, onun tek koluyla adamın üzerine kaldırıldığı görüntü zihnimin gözünden geçti. Onu *incitmişti* ve eğer bu bir sapkınlık olsaydı, o zaman kurtulmak için savaşmazdı, değil mi?

Yüzüme ıslak bir şey sıçradı ve sıcak spreyi beni delilikten uyandırdı. Nefesim sert bir şekilde kesildi ve altımdaki adamın kanlı pisliğinden bana şaşkın bir ifadeyle bakan kadına baktım.

Gölgeler yüz hatlarını yumuşatıyor, bir aşık gibi okşuyordu ve yemin ederim ki bizim dünyamızdan çok onların bir parçası gibiydi. Lanet olsun, çok güzeldi.

Ve onu kurtardım.

"Sorun yok," diye ona güvence verdim. "Seni güvende tutacağım."

Vay canına, vücuduma pompalanan adrenalin beni öyle uçuruyordu ki. Daha önce hiç kahraman olmamıştım. Sanki evren bu kadını bana bahşetmişti ve ben de onun koruyucu meleğiydim. Neredeyse ayaklarımın üzerinde zıplamaya başlayacaktım ama kahretsin, bu onu korkutabilirdi.

"Az önce ne yaptın lan sen?" Yüksek topuklu ayakkabısının sivri ucuyla adamın üst kaburgalarına tekme atarak adama baktı. Adamın vücudu sarsıldı ama sadece darbenin şiddetinden. "O öldü." Ağzı mükemmel bir surat ifadesine büründü ve onu öpmek istedim. Almak istedim.

Sonra söyledikleri kayıtlara geçti. Öldü mü?

Dikkatimi ondan uzaklaştırarak adama baktım. Yüzü zorlukla tanınabiliyordu. Çok fazla kan vardı ama... hafifçe içbükey görünüyordu.

Bunu ben mi yapmıştım? Ellerimi kaldırıp sokaktan alabildiğim kadar bulanık ışık almaya çalıştığımda, ön kollarımdaki kan lekelerine, parmak eklemlerimdeki ve parmaklarımdaki ağır tabakaya bakarak irkildim.

Muhtemelen kan tahlili yaptırmalıyım. Ellerimde herhangi bir sıyrık açıtıysam, o pislikten bir şey kapmak istemedim.

Bu daha sonra gelebilirdi, ilk önceliğim bu güzellikti. Korkmuş, sarsılmış olabilir. Hatta belki de incinmiş.

"Polisi aramalıyız, sana bir ambulans baksın." Ellerimi pantolonumun içine sokup olabildiğince çok kanı temizledikten sonra yaklaştım ve bir elimi uzatarak saçlarını boynundan çektim. Umarım bu pis hayvan onu yaralamamıştır.

"Polis yok. Ben iyiyim." Sözleri kesik kesikti ama gırtlaktan gelen tonu sikimin seğirmesine neden oldu. Bu bir meleğin sesi değildi, daha çok beni ölüme götürmek için şarkı söylemeye gelmiş intikamcı bir baştan çıkarıcı gibiydi.

Bayıldım.

"Neden sırtıyorsun?" Bana havladı.

Elimle ağzımı kapatmaya başladım ama kuruyan kan gözüme çarpınca elimi bıraktım. Yine de silerek temizlemeyi başardım. O artık benim sorumluluğumdaydı ve onu korkutmak istemiyordum. Ya da onu daha fazla travmatize etmek.

"Özür dilerim. Boynuna bakmama izin ver, iyi olduğundan emin olmak istiyorum," dedim, elimden geldiğince *bana güven* titreşimleri enjekte ederek. Bu aslında oldukça iyiydi. Tek yapmam gereken hayatım boyunca gördüğüm her terapisti taklit etmektir.

Parmaklarım boğazının o güzel sütununa dokunmak üzereyken elime bir tokat indirdi. "Geri çekil lan. Ne var biliyor musun? Bunu ben yapmadım. Ben altınım. Polisler geldiğinde iyi eğlenceler." Topuklarının üzerinde dönerek sokağa doğru aceleyle ilerlerken omzunun üzerinden el salladı, topuklarının hızlı vuruşları ara sokakta yankılanıyordu.

"Bekle!" Arkasından bağırdım. Kahretsin, sırt çantam. Neyse ki kan sıçrayan yörüngenin dışında, yana doğru kaymıştı. Onu kaptığım gibi peşinden koştum.

Hiç durmadan omzunun üzerinden hafif tehditkâr bir bakış fırlattı. "Şimdi ne olacak?"

"Eve sağ salim döndüğünden emin olmalıyım." Gölgede gizlenen başka bir yırtıcı olmadığından emin olmak için sokağı taradım.

Yüz ifadesinden şok olduğu anlaşıyordu. Kabul etmek gerekir ki, kurallara çok sıkı bağlı bir evde yetişmişim. Diğer insanlar için kapı açmak gibi şeyler - sadece bayanlar için değil, ama kesinlikle bayanlar için. Sizden daha genç veya daha zayıf olanlara kapılarına kadar eşlik etmek. Etrafınızdaki insanların güvende olduğundan emin olmak.

Hiçbir şey beni bu güzelliği güvende tutmaktan daha mutlu edemezdi. Ellerimi iki kez kontrol ettim. Kan yoktu. Gömleğimde biraz vardı ama muhtemelen üzerine bir ceket geçirebilirdim. Güneş hızla alçalmaya başlamıştı, yani bu yardımcı olurdu, değil mi?

Gerçi güneş batarken sıcaklık da düşüyordu. Titreyişinin bana hatırlattığı bir şey vardı; kendini biraz salladıktan sonra uzattığım elime baktı. "Ciddi misin sen?"

Soru beni şaşırttı. Dürüst olmak gerekirse, onu kim suçlayabilirdi ki? Sanatoryumda halüsinasyonlarla konuşan insanlar vardı. Bir dizi büyüleyici tek taraflı konuşmaya kulak misafiri olmuşum. Neredeyse keşke diğer tarafını da duyabilseydim diyecektim.

Durduğu için mesafeyi daralttım ve onu çimdikledim. Nazik tutmaya çalıştım ama bir acı daha iyiydi. Elimi tekrar tokatladı ve bana baktı. Yüz ifadesindeki akrobatik manevralar beni daha da yaklaştırdı. Gün batımına rağmen, sokaktaki ışıkların hepsi dikkat çekici bir şekilde sönük görünüyordu, bu yüzden gölgeler onu yutmakla tehdit ediyordu.

"Az önce beni çimdikledin mi?" İnançsızlık her bir heceye kazınmıştı.

"Gerçek olup olmadığımı bilmek istedin." Ona güven verici ya da öyle olduğunu umduğum bir gülümseme gönderdim. "Gerçeklik kontrolü yapmama yardım etmek istiyorsan beni çimdikleyebilirsin."

Çenesi, dişlerinin duyulabilir bir tıkırtısıyla kapandı. Bana baktığını görmekten çok hissettim. Onun görüş alanına girmiştım. Cesedi görmesine gerek yoktu.

"Sadece eve sağ salım döndüğünden emin olmak istiyorum," diye söz verdim ona. "Ben bir sapık ya da sapkın değilim."

Evet, bir adamı öldüresiye dövmüştüm ama adam kıza zarar veriyordu. Bunu yapmamalıydı. Belki de onu öldürdüğüm gerçeği daha çok aklımda kalmalıydı ama dürüst olmak gerekirse, tek hissettiğim onun iyi olduğuna şükretmekti.

"Bu arada ben Merrick," diye devam ettim beni incelemeye devam ettiğinde. Eğer yabancı tehlikesinden endişe ediyorsa, tanışmak bunu ortadan kaldırmaya yardımcı olmalı, değil mi?

"Memnun oldum, Merrick." Ses tonunda küçümseme ya da ihtiyat yerine eğlence vardı. "Çabanı takdir etsem de eve kendim gidebilirim." Bir adım atmaya başladı ve ben onu durdurmak için uzanamadan durakladı. "Ve gerçekten buradan çıkmalısın, özellikle de şu anki gibi kanlar içindeyken. Bu kolluk kuvvetleri için kırmızı bir bayrak."

Kendime baktım.

"Çantamda yedek kıyafetlerim var. Bana bir saniye ver." Çantayı kırık bir tahta paletin üzerine bıraktım ve gömleğimi çıkardım. Özenle önce yüzümü sonra da kollarımı sildim. Tam olarak göremiyordum ama çantada biraz el dezenfektanı vardı - her yerde şişeleri olduğu için odamdan ödünç almıştım. Kıyafetlerimin bakırımsı kokusuyla birleşen koku burnumu kırıstırarak onunla ovuşturdum.

"İçini dışına katla," dedi ve dediğini yapmadan önce ona bir an göz kırptım.

Ayakkabılarımdan çıktım, zemini göremeden ara sokakta durmaktan biraz nefret ediyordum ama bir toplu iğne ışığı yere vurdu. Cam ya da çöp yoktu.

"Teşekkür ederim," dedim ona pantolonumu aceleyle çıkarmadan önce. Pantolon tenime rahatsız edici bir şekilde yapışmıştı ve bunun nedenine çok fazla odaklanmayı reddettim. Gece havası tenimde tüylerimi diken diken etti ve pantolonun içini dışıyla tekrarladım, ama oldukça ıslaktı ve bunun işe yaramayacağına dair bir his vardı içimde.

Ben onu durduramadan karanlıkta uzaklaştı, sonra bir plastik kırıksıklığıyla geri döndü. "Çantanın içinde."

"Bana yardım etmek zorunda değilsin."

"Haklısın," diye benimle aynı fikirdeydi. "Şimdi gidelim, çabuk."

Bu sözler beni harekete geçirdi ve dezenfektanı bacaklarıma sürdükten sonra yeni bir eşofman altı ve sweatshirt giymeden önce orada beyaz bir külotla durduğumu düşünmemeye çalıştım. Bunlar yerel bir mağazadan alınmıştı, sanatoryuma gelirken almıştım. Üzerlerinde kasabanın adı ve özlü bir slogan olduğundan emindim ama aklıma gelmiyordu.

Sonunda ayaklarımı tekrar ayakkabılarımın içine soktum ve çantamı kaptım. "Daha iyi misin?"

Okumaya devam etmek ister misiniz? [Kill Song'u](#) şimdi sipariş edin!

OceanofPDF.com

ABOUT HEATHER LONG

USA Today çoksatan yazarı Heather Long, parkta uzun yürüyüşleri, bilim kurguyu, süper kahramanları, denizcileri ve dangalak olmayan erkekleri seviyor. Kitapları, Teksas yazı kadar sıcak bir romantizmle birbirine karışmış kahramanlar ve kadın kahramanlarla dolu. Heather, paranormal tarihi westernlerden çağdaş askeri romantizme kadar tür değiştirebilir, ancak tüm hikayelerinde bir şey doğrudur - karakterleri kitapları yönlendirir. Hayvan sürüsüyle uğraşmadığı zamanlarda zamanını ailesine ve aileden saydığı arkadaşlarına ayırıyor. Kahramanlarınızı göğsündeki taşları yalayabileceğiniz kadar gerçek ve kadın kahramanlarınızı tıpkı onlar gibi kadınlarla arkadaş olduğunuzdan emin olacak kadar sevimli seviyorsanız, onun dünyalarından en az onun kadar keyif alacağınıza inanıyor.

Heather'ı takip edin ve bültenine kaydolun:

www.heatherlong.net

OceanofPDF.com

ALSOBYHEATHERLONG

82. Sokak Vandalları

Vahşi Vandal

Hırçın Asi

Acımasız Hain

Kirli Şeytan

Her Zaman Bir Denizci Serisi

Bir Kez Onun Erkeği, Her Zaman

Onun Erkeği Geri Çekil Cehennem!

Buraya Yeni Geldi Denizciye Anlat

Denizcisine Hizmet

Etmekten Gurur

Duyuyor

Pişmanlık Yok, Teslimiyet

Yok Denizci Kovboy

İki ve Gururlu Bir Denizci

ve Bir Centilmen

Combat Barbie Viski

Tango Foxtrot

Denizciliğin hangi kısmını anlamadınız?

Bir Denizci İlişkisi

Sonsuza Dek Denizci

Rüzgarda Denizci

Menfaatleri Olan

Denizci Bereketli Bir

Denizci

Ökseotu Altında Bir Denizci

İçin Mum

Eski Denizciler Unutulmasın Diye

Kendinize Bir Denizci Noel'i Yaşayın

Denizci Koruması Smoke &

Marines

Bravo Team Wolf

Tehlike Isırdığında
Ateş Altında

Boomers

Judas Contact Ölümcül
Genesis
Durdurulamaz

Chance Monroe

Toprak Cadıları Kolay Değildir
Şehir Dışından Plan Cadı Kötü
Cadı Yükseliyor

Elit Varlıkları

Featuring:
Saf Bakır Hedefi:
Tungsten Varlık:
Arsenik

Ateşli Kalpler

Hel Dorado Mareşali
Cesurlar Yalnızdır
Micah & Bayan Miller
Bir Avuç Hayal Raising
Kane
Aranıyor: Fevered or Alive
Vahşi ve Ateşli
The Quick & The Fevered
Wyatt Adında Bir Adam

Kraliyete Doğru

Bazıları Kraliyet Gibi

Bazıları Skandaldan
Hoşlanıyor Bazıları Ölümcül
Bazıları Gizli Sever
Bazıları Kolay Sever
Denizci Prensi
Engellendi

Nebula'nın Kalbi

Kraliçe Yapıcı
Anlaşma Bozucu
Taht Alıcı

Lone Star Leathernecks

Semper Fi Kovboy
Olduğunuz Gibi, Kovboy

Madison, Cadı Avcısı

Every Witch Way But Floosey's

Sihir ve Kargaşa

Cadı Şarkıcı Bridget'in
Cadı Günlüğü Büyülenmiş
Gelin

Mongrels

Mongrels, Mischief & Mayhem

Zincirlenmiş Ruhlar

Zincirlenmiş Succubus
Zincirsiz Succubus
Succubus Kutsanmış

Uzay Kovboyu

Uzay Kovboyu Hayatta Kalma Rehberi

Dokunulmaz

Kurallar ve Güller
Değişimler ve Çikolatalar
Anahtarlar ve Öpücükler
Fısıltılar ve Dilekler
Akşamdan Kalmalar ve
Tatiller Arsız ve Nefessiz
Denemeler ve Taçlar
Mezuniyet ve
Hediyeler
Meydan Okuma ve Adanmışlık

Willow Bend'in Kurtları

Kanundaki Kurt
Kurt Isırığı
Kafesteki Kurt
Kurt İddiası
Yandaki Kurt
Serseri Kurt
Bayou Kurdu
Evcilleşmemiş
Kurt
Yararları Olan Kurt
Nehir Kurdu
Tek Kötü Kurt Çöl
Kurdu
Kar Kurdu
Gemideki Kurt
Holly Jolly
Kurdu Gölge
Kurt
Ay Çarpmış Kurdu
Şimşek Kurdu
Hayalet Kurt
Kanunsuz Kurtlar
Kurt Serbest

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.